

В НАЙ-ДОБРИТЕ ТРАДИЦИИ НА
ЗОНА 51 И ХРАМЪТ НА ИНКИТЕ

СТИВ ОЛТЪН

**ДЕНЯТ
НА
ЗМИЯТА**

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР, ПРЕВЕДЕН НА 33 ЕЗИКА

СТИВ ОЛТЪН ДЕНЯТ НА ЗМИЯТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Преди шейсет и пет милиона години на Земята пада астероид, който унищожават динозаврите и необратимо променя еволюцията на живота на нашата планета.

Но предметът не е астероид...

В продължение на трийсет и две години археологът Джулиъс Гейбриъл изследва календара на майте и предсказва, че човечеството ще загине в деня на зимното слънцестоене. Джулиъс е убеден, че Голямата пирамида в Гиза, Стоунхендж, рисунките на платото Наска, руините в Ангкор Ват и в Теотихуакан и пирамидата на Кукулкан на полуостров Юкатан — мястото, където е паднал астероидът — са части от *глобална древна мозайка*, свързана със спасението на нашия вид. Както е правила в продължение на хиляди години, сянката на змия се появява на северната фасада на пирамидата на Кукулкан... После, когато планетите започват да се подреждат в уникална конфигурация, до Земята достига космически сигнал, който активира останките на предмета, заровен на дъното на Мексиканския залив.

Настъпва Денят на есенното равноденствие.

Денят на змията.

Денят на Страшния съд...

„... и в тези затворени и изрисувани като гробници земи белязани с отпечатъка на отдавна безжизнени ръце с дати на гибелни дни... аз преследвам живота — там съхранен и преживяванията се вливат в мен...“

Томас Харди

„Най-красивото преживяване е загадъчното. Това е важна емоция, която лежи в основата на истинското изкуство и на истинската наука.“

Алберт Айнщайн

„Страх и религия. Религия и страх. Двете се преплитат в историята на човечеството и са катализаторът за повечето жестокости, извършени от човека. Страхът от злото подхранва религията. Религията подхранва омразата. Омразата подхранва злото, а злото подхранва страха сред масите. Това е сатанински кръг и ние сме играчки в ръката на Дявола.“

Джулиъс Гейбриъл

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Стоя пред огромната рисунка и споделям чувството на самота, което сигурно преди милиони години е изпитвал създателят ѝ. Пред мен се намират отговорите на загадките, които може да решат дали нашият вид ще живее, или ще умре. Бъдещето на човешката раса — има ли нещо по-важно от това? Но аз съм сам. Търсенето ми

ме обрича да бъда в това чистилище от скали и пясък, докато търся духовна връзка с миналото, за да разбера заплахата, надвиснала над нас.

Годините са сложили своя отпечатък. В какво окаяно същество съм се превърнал! Някога бях известен археолог, а сега съм станал посмешище за колегите си. Съпруг и любовник — това са далечни спомени. Баща? Едва ли. По-скоро измъчен наставник и тежко бреме за сина ми. Всяка стъпка в пустинята причинява болки в костите ми, а мислите ми непрекъснато повтарят влудяващото заклинание на обреченост. Коя висша сила е избрала семейството ми, за да го измъчва? Защо сме надарени с очи, които виждат знаците на смъртта, а другите се препъват като слепци?

Луд ли съм? Тази мисъл не напуска съзнанието ми. С изгрева на всяка нова зора трябва да полагам усилия да препрочитам най-важните откъси в хрониките си, дори само за да си напомня, че преди всичко съм учен и археолог — изследовател на миналото на човека, и на истината.

Но какъв смисъл има от истината, ако е невъзможно да бъде приета? В очите на колегите ми аз несъмнено съм селският идиот и предупреждавам за айсберги пътниците, които се качват на непотъващия „Титаник“.

Дали ориста ми е да спася човечеството, или да умра като глупак? Възможно ли е да съм пропилял напразно живота си, тълкувайки знаците погрешно?

Стъпки в пясъка прекъсват мислите ми.

Синът ми. Кръстен е на архангел преди петнайсет години от любимата ми съпруга. Майкъл ми кима и мигновено стопля нещастното ми сърце. Той е причината да упорствам и да не сложа край на окаяното си съществуване. Безумното ми издирване го ограби от детство, но много по-лоша е ужасната ми постъпка, извършена преди години. Посветил съм се на бъдещето на сина си и искам да променя съдбата му.

Господи, дай на слабото ми сърце сили, за да успея.

Майкъл сочи напред — напомня ми за следващата загадка, която ни привлича. Като стъпваме предпазливо, за да не безпокоим пампата, ние заставаме пред онова, което мисля, че е началото на послание, датиращо отпреди три хиляди години. В средата на

платото Наска има съвършен кръг, издълбан дълбоко в покрития с черна патина чакълест пласт, под който се вижда по-светлата почва. От загадъчния кръг излизат двацет и три лъча с еднаква дължина — сто и осемдесет метра, с изключение на един. Няколко паралелни линии точно сочат точките на изгрева и залеза на слънцето по време на лятното и зимното слънцестоене, други равноденствието, а останалите — различни древни места, които цял живот изследвах.

Най-интригуващ е двацет и третият лъч, който е дълъг трийсет и седем километра!

Майкъл вика и когато се приближаваме до центъра на фигурата, детекторът за метал започва да бръмчи. Отдолу е заровено нещо. Енергично започваме да копаем в чакъла и стигаме до жълтата пръст. Това е ужасна постъпка, особено за археолог, но се успокоявам с мисълта, че крайната цел ще оправдае средствата.

И там наистина има гладък, бял, кух цилиндър, дълъг петдесет сантиметра, украсен в единия край с нещо като тризъбец. Слабото ми сърце трепва, защото познавам символа като пръстите на съсухрената си ръка. Тризъбецът на Паракас — отличителният знак на нашия космически учител. На планината недалеч оттук е изобразена релефна фигура, дълга сто и осемдесет и широка шейсет метра.

Майк нагласява фотоапарата. Целият разтреперан, аз изваждам пергамент, който започва да се разпада, когато го разгръщам.

Това е стара карта на света, подобна на онази, за която преди петстотин години разказва турският адмирал Пири Рейс. Предполага се, че загадъчната карта е вдъхновила Колумб за експедицията му през 1492 година. И до ден-днешен картата от четиринайсети век на Пири Рейс си остава загадка, защото на нея е обозначена не само неоткритата земна маса на Антарктика, но и геологията на континента, нарисувана така, сякаш там няма лед. Впоследствие сканирането със сателитни радары потвърди невероятната точност на картата и още повече озадачи учените как е възможно някой да е нарисувал всичко това без помощта на самолет.

Вероятно по същия начин са били нарисувани и фигурите в Наска.

Пергаментът, който държа, е начертан с помощта на изумителни познания по сферична тригонометрия. Дали мистериозният картограф е бил нашият древен учител? Не се съмнявам в това. Най-важният въпрос е, защо е решил да ни остави тази карта.

Майк прави снимка, докато старият документ се разпада и се превръща в прах в ръцете ми. След няколко секунди се вторачваме в моменталната снимка и забелязваме, че там ясно се вижда някакъв предмет, очевидно от огромно значение, очертан с малък кръг във водите на Мексиканския залив, намиращ се на северозапад от полуостров Юкатан.

Местоположението на знака ме изумява. Това не е едно от древните места, а нещо съвсем друго. По кожата ми избиват капки леденостудена пот и ръцете ми се вцепеняват.

Майкъл усеща, че смъртта приближава. Преравя джобовете ми, бързо намира хапче и го слага под езика ми.

Пулсът ми намалява и вцепеняването преминава. Докосвам лицето на сина си и го убеждавам да се върне към работата си. Наблюдавам го гордо, докато Майкъл разглежда металния контейнер. Черните му очи са прозорци към невероятно дисциплинирано съзнание. Нищо не убягва от погледа му.

След няколко минути той прави още едно откритие, което може би обяснява местоположението на предмета, обозначен е Мексиканския залив. Спектралният анализатор на детектора за метал определя молекулния състав на твърдия бял метал.

Старият цилиндър е направен от чист иридий.

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл, 14 юни 1990

Г.

ПРОЛОГ

Преди 65 милиона години

Галактика Млечен път

Спирална галактика — един от стоте милиарда острови от звезди, движещ се в черната материя на вселената. Въртейки се като светла космическа въртележка, галактиката увлича над двеста милиарда звезди и безброй други тела в титаничната си вихрушка.

Нека да изследваме центъра на тази галактика. Когато наблюдаваме това образуване с ограниченото си триизмерно зрение, погледът ни е привлечен от изпъкналост в галактиката, състояща се от милиарди червени и оранжеви звезди, въртящи се в облаци от галактичен прах, някои с размери петнайсет хиляди светлинни години (една светлинна година е приблизително 94605×10 на петнайсета степен метра). Въртящият се около този район с форма на лупа диск на галактиката е дебел две хиляди светлинни години, има диаметър сто и двайсет хиляди светлинни години и в по-голямата си част е съставен от галактична маса. Около диска се въртят спирали — дом на ярки звезди и луминесцентни облаци от газ и прах — космически инкубатори, раждащи нови звезди. Над и под спиралите има галактичен ореол — рядко населена територия, съставена от сферични звездни гроздове, поддържащи по-старите членове на галактичното семейство.

Оттам се придвижваме към центъра на галактиката — сложна територия, заобиколена от въртящи се облаци от газ и прах. Скрита в ядрото, се намира истинската движеща сила на небесното образуване — плътен водовъртеж от гравитационна енергия, три милиона пъти по-тежък от Слънцето. Тази ненаситна космическа машина поглъща всичко в необятния си обсег — звезди, планети, материя и дори светлина — и върти небесните тела на спиралната галактика.

А сега да погледнем спиралната галактика от по-високо измерение — четвъртото измерение във времето и пространството. От галактическото тяло се разклоняват невидими проводници на енергия, досуц артерии и вени. Някои са толкова огромни, че могат да пренесат

звезда, други са фини, микроскопични нишки. Всички се зареждат с енергия от невъобразимите гравитационни сили на черната дупка, разположена в центъра на галактиката. Доближите ли се до някой портал в един от тези проводници, ще се озовете на магистрала, пресичаща границите на времето и пространството — ако, разбира се, космическият ви кораб оцелее при пътуването.

Както галактиката се върти около огромния си център, така се движат и тези змиевидни потоци от енергия и продължават по безкрайния си път в галактическата равнина, досущ причудливи спици на вечно въртящо се космическо колело.

Досущ зрънце пясък, повлечено от мощното притегляне на гравитационния поток, ракета с размерите на астероид профучава през проводника в четвъртото измерение — портал във времето и пространството, който в момента се намира в ръкава Орион на спиралната галактика. Яйцевидната маса, почти единайсет километра в диаметър, е защитена от смразяващата прегръдка на изумруденозеленото антигравитационно силово поле.

Небесният пътешественик не е сам.

Скрит в магнитната дияра и в предпазната опашка на сферичния предмет, се намира и друг кораб — по-малък и лъскав. Изтъненият му корпус с формата на кама е направен от искрящи, златисти, слънчеви плоскости.

Криволичеща през измеренията на пространството и времето, космическата магистрала отвежда пътешествениците в район от галактиката, намиращ се до вътрешния край на рамото на Орион. Отпред се появява слънчева система, състояща се от девет планети и една-единствена, жълто-бяла звезда.

Огромният кораб от иридий се насочва към гравитационното поле на звездата и бързо се приближава до целта си — Венера, втората планета от Слънцето, свят на непоносима жегата, забулен с балдахин от гъсти киселинни облаци и въглероден двуокис.

По-малкият кораб излиза напред и разкрива присъствието си на врага.

Корабът от иридий незабавно променя курса си, увеличава скоростта и прониква в гравитационното притегляне на третата

планета в системата — син свят с токсична атмосфера от кислород.

От подобната на перка антена, издигаща се от носа му, по-малкият кораб изхвърля нажежен до бяло енергиен заряд, който се стрелва в йонния поток на електромагнитната опашка на сферата, досущ мълния, спускаща се по метален кабел.

Зарядът пламва като зора върху корпуса от иридий. Електрическият взрив предизвиква късо съединение в двигателната система на кораба и го отклонява от курса му. След няколко минути увредената маса е сграбчена в смъртоносната прегръдка на гравитационното поле на синята планета.

Ракетата с размерите на астероид неконтролируемо се устремява към Земята.

Като издава свръхзвук гърм, сферата от иридий навлиза във враждебната атмосфера. Корпусът се напуква и се осейва с дупки и после блясва за миг като ослепително ярко огнено кълбо и пада в едно плитко тропическо море. Водата не забавя сферата и тя стига до дъното за част от секундата. В един сюрреалистичен миг цилиндричният океан се разплисква.

Небесното тяло се взривява с ослепителен бял блясък, като освобождава сто милиона мегатона енергия.

Гръмовната експлозия разтърсва цялата планета и повишава температурата до трийсет и две хиляди градуса по Фаренхайт — повече, отколкото на повърхността на Слънцето. Едновременно с това се запалват две газообразни огнени кълба. Първото, облак от прах, горещи камъни и иридий, излиза от разпадналия се корпус на кораба, последвано от облаци пара под високо налягане и въглероден двуокис. Газовете, изпуснати в морето и коритото му от варовик, се изпаряват.

Камъните и свръхнагретите газове се надигат в опустошената атмосфера, привлечени нагоре от вакуума, създаден от падането на сферата. Морето се набраздява от огромни вълни, предизвикващи чудовищно цунами, високи деветдесет метра, които се отправят към сушата.

Южното крайбрежие на Северна Америка

Глутницата велосираптори безшумно обкръжава жертвата си — десетметров коритозавър. Усетило опасността, влечугото с патешка

човка разперва великолепия си гребен с формата на ветрило, подушва влажния въздух и долавя миризмата на глутницата. После надава предупредителен вой към останалите от стадото и хуква през гората към морето.

Неочаквано силен блясък заслепява и зашеметява бягащия коритозавър. Влечугото се олюлява и разтърсва голямата си глава. От храсталаците изскачат два велосираптора и препречват пътя му. Другите от глутницата се нахвърлят върху коритозавъра и разкъсват плътта му със смъртоносните си сърповидни нокти. Единият го захапва за гърлото. Раненото влечуго се задушавя и се задавя в собствената си кръв; друг велосираптор захапва плоската му муцуна, забива нокти в очите му и го поваля на земята.

Всичко свършва само за минути. Хищниците ръмжат, тракат със зъби и разкъсват още потрепващата плячка. Заети с убийството, велосирапторите не обръщат внимание на треперещата земя под краката си и на приближаващия се тътен.

Над главите им преминава тъмна сянка. Птицеподобните динозаври едновременно поглеждат нагоре. От челюстите им капе кръв. После те заръмжават срещу огромната като планина водна стена.

Високата колкото двайсет и два етажна сграда вълна се надига, разбива се, смазвайки стреснатите ловци, и се придвижва на север, като унищожава всичко по пътя си.

Залива сушата, като помита растителността, скалите и всичко живо, и се разпространява на стотици километри. Малкото останали дървета извън пътя на водата се запалват, когато горещите взривни вълни превръщат въздуха в същинска пещ. Два птеранодона се опитват да избягат от този ужас, но когато се издигат над дърветата, крилете им пламват и те изгарят от нажежения вятър.

Изстреляните към небето парчета иридий и камъни започват отново да навлизат в атмосферата, досущ светещи метеори. За няколко часа цялата планета се обвива в гъст облак от прах, пушек и пепел.

Горите ще горят няколко месеца. Почти година никаква слънчева светлина няма да прониква през черното небе, за да стигне до повърхността на някога тропическия свят. Временното преустановяване на фотосинтезата ще унищожи хиляди видове растения и животни на сушата и в морето, а връщането на слънцето ще бъде последвано от ядрена зима.

За един-единствен апокалиптичен миг изведнъж свършва господството на динозаврите, продължило сто и четирийсет милиона години.

Дни наред лъскавият златист кораб остава в орбита високо над опустошения свят. Сензорите му непрестанно сканират мястото на падането. Магистралата в четвъртото измерение отдавна е изчезнала и въртенето на галактиката вече е изместило точката за достъп до тунела на няколко светлинни години.

На седмия ден, на взривеното морско дъно започва да блести изумруденозелена светлина. След няколко секунди към космоса се отправя мощен радиосигнал — тревожно повикване, насочено към горната част на галактиката.

Формите на живот в кораба, движещ се в орбита около Земята, засичат сигнала, но твърде късно.

Злото е пуснало корени в още една небесна градина и е само въпрос на време кога ще се събуди.

Златистият междузвезден кораб се движи в геосинхронна орбита точно над врага. Зареденият със слънчева енергия автоматичен свръхвъннов радиосигнал се излъчва непрекъснато и заглушава всички заминаващи и пристигащи предавания. После корабът се затваря. Енергията се пренасочва към животоподдържащите капсули.

За обитателите на междузвездния кораб времето спира.

На планетата Земя часовникът започва да тиктака...

1.

8 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Психиатричната клиника в Южна Флорида беше седеметажна сграда от бял бетон с боядисани в зелено первази на прозорците. Намираше се в неугледен квартал на запад от Маями. На покрива имаше ограда от бодлива тел.

Трийсет и една годишната Доминик Васкес караше на юг по шосе номер 441. Днес беше първият ден на стажа ѝ, а тя закъсняваше. Васкес спря на паркинга за посетители, набързо прибра на кок катраненочерната си, дълга до кръста коса и хукна към входа.

Магнитните врати се отвориха и тя влезе във фойето с климатична инсталация.

Зад бюрото за информация седеше петдесетинагодишна латиноамериканка — четеше сутрешните новини на тънък като вафла компютърен монитор с размерите на лист хартия.

— Какво обичате? — без да вдига глава, попита тя.

— Имам среща с Маргарет Райнике.

— Доктор Райнике вече не работи тук.

— Но аз говорих с нея преди две седмици.

Секретарката отмести поглед от екрана и вдигна глава.

— Коя сте вие?

— Доминик Васкес. Тук съм за едногодишен стаж. Завърших Държавния университет във Флорида. Доктор Райнике трябваше да ми бъде ръководител.

Жената вдигна телефона и набра някакъв вътрешен номер.

— Доктор Фолета, една млада жена, казва се Доминик Васкес, твърди, че трябва да стажува при доктор Райнике. Добре. — Секретарката затвори. — Изчакайте. След малко доктор Фолета ще слезе да разговаря с вас.

После продължи да чете новините.

След десет минути в коридора се появи шейсетинагодишен мъж.

Приличаше на треньор по футбол, а не на психиатър в държавна клиника за криминално проявени психичноболни. Гъстите му прошарени коси бяха пригладени назад на огромната глава, която сякаш бе прикрепена направо на раменете. Сините му очи искряха. Клепачите и страните му бяха подпухнали и изобщо беше възпълен. Горната част на тялото му беше стегната, но коремът се очертаваше под разкопчаната му бяла престилка.

Той се усмихна малко насила и протегна ръка.

— Антъни Фолета, новият директор на клиниката. — Гласът му беше плътен и дрезгав.

— Какво се е случило с доктор Райнике?

— Личен проблем. Съпругът ѝ се разболял от рак и тя решила да се пенсионира по-рано. Каза ми да ви очаквам. Ако не възразявате, аз ще ви ръководя.

— Нямам възражения.

— Хубаво.

Той се обърна и тръгна по коридора. Доминик го последва.

— Откога работите тук, доктор Фолета?

— От десет дни. Преместиха ме от държавната психиатрична клиника в Масачузетс.

Стигнаха до пазача на първия пост на охраната.

— Дайте му документите си.

Доминик му ги даде и получи пропуск.

— Засега използвайте пропуска — рече Фолета. — Връщайте го, когато излизате. До края на седмицата ще ви извадим кодирана карта.

Доминик закачи пропуска на ревера си и тръгна след доктор Фолета към асансьора.

Той протегна три пръста към камерата над главите им. Вратите се затвориха.

— Били ли сте тук? Познавате ли обстановката?

— Не. С доктор Райнике разговаряхме само по телефона.

— Клиниката е на седем етажа. На първия се намират администрацията и главната охрана. Те контролират асансьорите за персонала и пациентите. На второто ниво има малко отделение за възрастни и безнадеждно болни. На третия етаж е трапезарията и помещенията за почивка на персонала. На четвъртия, петия, шестия и седмия са стаите на пациентите. — Фолета се ухили. — Доктор

Блакуел ги нарича „клиенти“. Интересен евфемизъм, като се има предвид, че ги водим тук с белезници.

Слязоха от асансьора, минаха през поста на охраната и тръгнаха по къс коридор, отрупан с кашони, натъпкани с медицински картони, дипломи в рамки и лични вещи.

— Извинявайте за бъркотията, но още не съм се настанил.

Фолета махна клавиатурата на компютъра от един стол и направи знак на Доминик да седне, после се настани зад бюрото си, облегна се назад на кожения стол, за да освободи място на корема си, и отвори досието ѝ.

— Хм. Защитили сте магистърска степен в университета във Флорида. Ходехте ли на футболни мачове?

— Не много често. Но вие изглеждате така, сякаш навремето сте играли футбол.

Това беше добър ход. Херувимското лице на Фолета засия.

— Да. Щях да стана голяма звезда, ако не си бях счупил коляното.

— Какво ви накара да решите да се занимавате с психиатрия?

— Имам по-голям брат, който страдеше от патологично обсебване. Имаше неприятности с властите. Психиатърът му бе завършил университета в Делауер и беше голям футболен запалняк. Водех го в съблекалнята след мачовете. Когато си счупих коляното, той използва връзките си, за да уча в университета. — Фолета се наведе напред. — Но да поговорим за вас. Любопитен съм. Има няколко други клиники по-близо до университета на Флорида от нашата. Какво ви доведе тук?

Доминик се прокашля.

— Родителите ми живеят на остров Санибел, само на два часа път от Маями. Не си ходя често вкъщи.

Фолета прокара показалец по първите страници на личното ѝ досие.

— Тук пише, че сте от Гватемала.

— Да.

— И как се озовахте във Флорида?

— Истинските ми родители починаха, когато бях шестгодишна.

Отидох да живея при един братовчед в Тампа.

— Но не сте живели там дълго?

— Важно ли е това?

Фолета вдигна глава. Очите му вече не бяха сънени.

— Не обичам изненадите, стажант Васкес. Преди да назнача стажанти, искам да опозная психиката им. Повечето пациенти не ни създават проблеми, но е важно да не забравяме, че имаме работа с някои, склонни към насилие. Безопасността е приоритет за мен. Какво се случи в Тампа? Защо после сте отишли при осиновители?

— Достатъчно е да кажа, че нещата с братовчед ми не вървяха.

— Изнасили ли ви?

Доминик бе стъписана от прямотата му.

— Щом трябва да знаете, да. Тогава бях едва десетгодишна.

— Грижи ли се за вас психиатър?

Тя се вторачи в него и си помисли: „Спокойно. Той те изпитва“.

— Да, докато станах на седемнайсет.

— Неприятно ли ви е да говорим за това?

— Всичко свърши отдавна. Сигурна съм, че повлия върху избора ми на професия, ако за това намеквате.

— И върху интересите ви. Тук пише, че имате черен пояс втори дан по таекуондо. Прилагали ли сте уменията си?

— Само на състезания.

Клепачите му се отвориха широко и сините му очи се втренчиха в нея.

— Кажете ми, стажант Васкес, представяте ли си лицето на братовчед си, когато ритате опонентите си?

— Понякога. — Доминик отметна кичур коса от лицето си. — А вие кого си представяхте, че ритате, когато играехте футбол?

— Предавам се. Имате ли много ухажори?

— И социалния ми живот ли трябва да познавате?

— Травматично сексуално преживяване като вашето, често води до сексуални смущения. Просто искам да знам с кого ще работя.

— Не се отвращавам от секса, ако това питате. Но изпитвам нормално недоверие към любопитните мъже.

— Тук ще ви трябва много твърдост, стажант Васкес. Мъжете като тези са измислили имена, за да се подиграват на млади жени като вас. Тъй като идвате от университета на Флорида, мисля, че ще оцените това.

Доминик пое дълбоко въздух и отпусна свитите си мускули. „По дяволите, внимавай!“

— Имате право, докторе. Извинявам се.

Фолета затвори папката.

— Истината е, че ви имам предвид за една особена задача и искам да съм абсолютно сигурен, че сте годна за нея.

Доминик се оживи.

— Проверете ме.

Фолета извади от чекмеджето на бюрото си дебела кафява папка.

— Както знаете, в тази клиника вярваме в подхода със специалисти от различни области. На всеки пациент е определен психиатър, психолог, социален работник, медицинска сестра и рехабилитационен терапевт. Първата ми реакция, щом дойдох тук, беше, че това е прекалено, но не мога да оспоря резултатите, особено когато имаме работа с наркомани и подготвяме престъпници за предстоящите им съдебни процеси.

— Но случаят, с който искате да се занимавам, не е такъв, така ли?

— Не. Пациентът е мой. Водя го от клиниката, където бях директор.

— Довели сте го с вас? Защо?

— Преди половин година клиниката ни загуби финансирането. Пациентът със сигурност не може да живее в обществото и трябваше да бъде преместен някъде. И тъй като аз познавам най-добре историята му, помислих, че ще е най-малко травмиращо за всички, ако той остане под моите грижи.

— Кой е той?

— Чували ли сте за професор Джулиъс Гейбриъл?

— Гейбриъл? — Името ѝ се стори познато. — Чакайте малко. Той не беше ли археолог, който преди няколко години почина, докато изнасяше лекция в Харвард?

— Преди повече от десет години — ухили се Фолета. — След три десетилетия научни изследвания Джулиъс Гейбриъл се върна в Щатите, изправи се пред колегите си и заяви, че древните египтяни и май са построили пирамидите си с помощта на извънземни, за да спасят човечеството от унищожение. Представяте ли си? Присъстващите му се изсмяха и го изгониха. Вероятно е умрял от

унижение, Джулиъс Гейбриъл беше истински пример за параноидна шизофрения.

— Тогава кой е пациентът?

— Синът му. Майкъл Гейбриъл, трийсет и четири годишен. Предпочита да го наричат Мик. Двайсет и няколко години е работил с родителите си на археологически разкопки — вероятно достатъчно, за да стане психопат.

— Защо е в психиатрична клиника?

— Започнал да буйства по време на лекцията на баща си. Съдът му определи диагноза параноидна шизофрения и постанови да постъпи в държавната психиатрична клиника в Масачузетс, където работех. Той остана там до 2006 година, когато ме повишиха в директор.

— От същите ли заблуди страда като баща си?

— Да. И бащата, и синът са убедени, че някаква ужасяваща катастрофа ще унищожи човечеството. Мик страда и от обикновена мания за преследване, породена от смъртта на баща му и затварянето му в психиатрична клиника. Твърди, че срещу него има правителствена конспирация и затова го държат затворен. Според него той е невинен човек, опитващ се да спаси света, и жертва на неморалните амбиции на самовлюбени политици.

— Съжалявам, но не разбрах последното.

Фолета прелисти материалите в папката и извади снимки от някакъв кафяв плик.

— Това е човекът, когото нападна. Разгледайте добре снимката.

Лицето на мъжа на снимката беше жестоко обезобразено. Дясното му око плуваше в кръв.

— Мик изтръгнал микрофона и пребил жертвата си до безсъзнание. Горкият човек загуби дясното си око. Мисля, че името на потърпевшия ще ви е познато. Пиер Борджия.

— Борджия? Шегувате ли се? Държавният секретар?

— Това беше преди единайсет години, преди Борджия да бъде назначен за представител в Обединените нации. Тогава се кандидатираше за сенатор. Някои казват, че побоят му бил помогнал да бъде избран. Преди политическата машина да го тласне в политиката Пиер е бил добър учен. Той и Джулиъс Гейбриъл са защитили едновременно докторска степен в Кеймбридж. После са работили

заедно и пет-шест години са изследвали древни руини, но се скарали. Семейството на Борджия успяло да го убеди да се върне в Щатите и да започне да се занимава с политика. Оказа се, че всъщност Борджия е представил Джулиъс като лектор. Пиер вероятно е казал някои неща, които не е трябвало да споменава, и това е настроило тълпата враждебно. Джулиъс Гейбриъл боледуваше от сърце. След като паднал мъртъв на подиума, Мик скочил да отмъщава. Обуздали го шест ченгета. Всичко е написано в картоната му.

— Звучи по-скоро като единичен емоционален изблик, предизвикан от...

— Такава ярост се събира с години. Майкъл Гейбриъл е бил вулкан, очакващ да изригне. Той е единствено дете, отгледано от двама изтъкнати археолози в най-затънтените части на света. Не е ходил на училище и не е имал възможност да общува с други деца. Всичко това е довело до необикновен случай на антисоциално разстройство на личността. По дяволите, Мик вероятно не е бил с момиче. Всичко, което знае, е научил от родителите си, най-малкото единият от които е бил за освидетелстване.

Фолета ѝ подаде папката.

— Какво се е случило с майка му?

— Починала е от рак на панкреаса, докато семейството е живеело в Перу. Смъртта ѝ още измъчва Мик. Един-два пъти месечно той се събужда и крещи. Нощен ужас.

— На колко години е бил, когато е починала?

— На дванайсет.

— Имате ли представа защо смъртта ѝ е причинила такава травма?

— Не. Мик отказва да говори за това. — Фолета непрекъснато се местеше, сякаш не можеше да се нагласи удобно на стола. — Истината е, че Майк Гейбриъл не ме харесва.

— Невроза от преместването.

— Не. Мик и аз никога не сме имали взаимоотношенията, характерни за лекар и пациент. Аз се превърнах в негов тъмничар и в част от параноята му. До известна степен това несъмнено се дължи на първите години от престоя му в клиниката. Беше му много трудно да се приспособи. Веднъж се нахвърли върху един от пазачите, счупи му ръката и почна да го рита в слабините. Наложих да махнат

оперативно тестисите на човека. Тук някъде има снимка. Ако искате да я видите...

— Не, благодаря.

— Като наказание за нападението, Мик прекара по-голямата част от последните десет години в единична килия.

— Не е ли малко жестоко?

— Не и там, откъдето идвам. Мик е много по-умен от хората, които наемаме да го пазят. Най-добре за всички е да бъде изолиран.

— Позволявате ли му да участва в групови дейности?

— Засега не.

Доминик отново се вторачи в снимките.

— Трябва ли да се притеснявам, че може да ме нападне?

— В нашата работа винаги трябва да се притесняваме от това. Мик Гейбриъл е опасен. Но се съмнявам, че ще ви нападне. Последните десет години не бяха лесни за него.

— Ще му позволите ли някога отново да се върне в обществото?

Фолета поклати глава.

— Никога. Това е последната спирка по пътя на живота на Майкъл Гейбриъл. Той няма да се справи с непреклонните изисквания на обществото. Страхува се.

— От какво?

— От собствената си шизофрения. Твърди, че усеща как присъствието на злото се засилва, като черпи сили от омразата и насилието в обществото. Фобията му достига кулминация всеки път, когато някое разгневено хлапе грабне пушката на баща си и стреля по съучениците си. Такива неща го съкрушават.

— И мен ме съкрушават.

— Не и като него. Мик озверява.

— Давате ли му лекарства?

— Зипрекса. Два пъти на ден. Успокоява го.

— И какво искате да правя с него?

— Законът изисква да бъде лекуван. Използвайте възможността, за да придобиете ценен опит.

„Фолета крие нещо“ — помисли Доминик.

— Оценявам възможността, докторе. Но защо аз?

Фолета стана и столът и бюрото изскърцаха.

— Аз съм директор на клиниката и може да се възприеме като конфликт на интереси, ако съм единственият, който го лекува.

— Но защо не съставите екип...

— Не. — Търпението на Фолета се изчерпваше. — Майкъл Гейбриъл е мой пациент и аз решавам кое е най-подходящото лечение за него. Скоро ще разберете, че той е много умен и интелигентен измамник. Коефициентът му на интелигентност е почти сто и шейсет.

— Това е доста необичайно за шизофреник.

— Да, но не и нечувано. Мик си играе със социалните работници и терапевтите. Нужен е човек с вашата подготовка, за да вникне в безсмисленото му бръщолевене.

— И кога ще се запозная с него?

— Още сега. Ще го заведат в изолатора, за да мога да наблюдавам първата ви среща. Сутринта му казах, че ще дойдете. Той очаква с нетърпение да говори с вас. Но внимавайте.

На горните четири етажа на клиниката живееха по четирийсет и осем пациенти. Помещенията бяха разделени на северни и южни крила с килии и стая за почивка с дивани и телевизор, намираща се в средата. Всеки етаж имаше собствена охрана и стая за персонала. Никъде нямаше прозорци.

Фолета и Доминик се качиха със служебния асансьор на седмия етаж.

Директорът поздрави пазача от охраната и го представи на новата стажантка. Марвис Джоунс беше около петдесетгодишен и имаше мили кафяви очи, които излъчваха доверие, придобито от опит. Доминик забеляза, че не е въоръжен. Фолета обясни, че на етажите с пациентите не се позволява внасянето на оръжие.

Марвис ги заведе до еднопосочно огледало, гледащо към изолатора.

Майкъл Гейбриъл седеше на пода и се бе облегал на стената срещу огледалото. Беше облечен в бяла тениска и бял панталон. Изглеждаше в отлична физическа форма. Мускулите му изпъкваха под дрехите. Беше висок, почти метър и деветдесет, и широкоплещест. Косата му беше тъмнокастена, дълга до раменете и къдрава. Лицето му беше красиво и гладко избръснато. От дясната страна, между

челюстта и ухото, имаше дълъг няколко сантиметра белег. Очите му бяха приковани в пода.

— Симпатичен е — отбеляза Доминик.

— И Тед Бънди^[1] е бил симпатичен — каза Фолета. — Ще ви наблюдавам оттук. Убеден съм, че Мик ще бъде очарователен и ще иска да ви смае. Когато реша, че ви стига, ще накарам медицинската сестра да влезе и да му даде лекарството.

— Добре. — Гласът ѝ потрепери. „Отпусни се, по дяволите.“

— Нервна ли сте? — усмихна се Фолета.

— Не, просто съм малко развълнувана.

Доминик влезе в изолатора и потрепери, когато вратата се затвори след нея.

Стаята беше три на три и половина. Желязното легло беше завинтено за пода. Дюшекът беше тънък. До леглото имаше стол, също закован за пода. Опушеното стъкло на стената вдясно беше неприкритото едностранно огледало. Миришеше на дезинфекционен препарат.

Мик Гейбриъл стана. Главата му беше леко наведена и Доминик не виждаше очите му.

Тя протегна ръка и се усмихна.

— Доминик Васкес.

Той вдигна глава. Очите му блестяха като на животно и бяха толкова черни, че беше невъзможно да се определи къде свършват зениците и откъде започват ирисите.

— Доминик Васкес. — Мик произнесе всяка сричка внимателно, сякаш я запечатваше в паметта си. — Много ми е приятно да...

Усмивката изведнъж изчезна и лицето му стана безизразно.

Сърцето на Доминик започна да бие като обезумяло. „Успокой се. Не мърдай.“

Мик затвори очи. С него ставаше нещо странно. Горната му устна се повдигна. Ноздрите му се разшириха като на звяр, преследващ плячка.

— Ела при мен.

Каза го тихо, почти го прошепна. Гласът му беше дълбок.

Доминик се пребори с желанието си да се обърне към опушеното стъкло.

Мик отвори очи.

— Кълна се в душата на майка ми, че няма да те нараня.

„Наблюдавай ръцете му. Ритни го, ако се нахвърли върху теб.“

— Приблѳжи се, но без да правиш резки движения. Доктор Фолета те гледа.

Мик направи две крачки напред и заста на пред нея. После се наведе, затвори очи и вдъхна мириса ѳ.

Тя настръхна. Мускулите на лицето му се отпуснаха, а мислите му явно напуснаха стаята. От очите му се отрониха няколко сълзи и потекоха по страните му.

За миг в Доминик заговори майчинският инстинкт. Преструваше ли се Мик? Тя се напрегна.

Той отвори очи. Животинският блясък бе изчезнал.

— Благодаря ти. Мисля, че майка ми си слагаше същия парфюм.

— „Келвин Клайн“. Навява ли ти щастливи спомени?

— Да. Някои други парфюми също. Има и неприятни.

Магията се разсея.

— На леглото ли предпочиташ да седнеш или на стола? — попита той.

— На стола.

Той я изчака да седне, после седна на леглото и се облегна на стената. Движенията му бяха като на атлет.

— Успял си да запазиш форма.

— Животът в единична килия помага за това, ако съзнанието ти е достатъчно дисциплинирано. Всеки ден правя хиляди лицеви опори и коремни преси. — Погледът му се плъзна по тялото ѳ. — И ти поддържаш добра форма.

— Опитвам се.

— Васкес. От Пуерто Рико ли си?

— Да... Баща ми бил от Аресибо.

— Там е най-големият радиотелескоп в света. Но акцентът ти е гватемалски.

— Израснах там. — „Той контролира разговора“ — помисли Доминик. — Бил си в Централна Америка, така ли?

— Бил съм на много места. Израснала си в Гватемала. И как се озова в тази велика страна на неограничените възможности?

— Родителите ми починаха, когато бях малка. Изпратиха ме да живея при един братовчед във Флорида. Хайде по-добре да поговорим

за теб.

— Каза „баща ми“. Кой е човекът, когото смяташ за истинския си баща?

— Изидор Акслър. Той и съпругата му ме осиновиха. Из и Едит Акслър са чудесни хора. Хидробиолози. Работят на станция на СПАН на остров Санибел.

— СПАН?

— Система за подводно акустично наблюдение — глобална мрежа от микрофони под водата. Флотата е използвала СПАН по време на Студената война, за да засича неприятелски подводници. После биолозите са взели контрола над системата и я използват, за да слушат живота в моретата и океаните.

Проницателните му очи я пронизваха.

— Защо си напуснала братовчед си? Сигурно ти се е случило нещо лошо, за да отидеш в сиропиталище.

„Той е по-лош и от Фолета“ — помисли Доминик и каза:

— Виж, дошла съм да говорим за теб.

— Да. Но вероятно и аз съм имал трудно детство и твоята история може да ми помогне.

— Съмнявам се. Всичко завърши добре. Семейство Акслър ми върнаха детството и...

— Но не и непорочността ти.

Доминик усети, че се изчервява.

— Добре, след като установихме, че си схватлив, да видим дали можеш да съсредоточиш високия си коефициент на интелигентност върху себе си.

— За да можеш да ми помогнеш?

— За да си помогнем един на друг.

— Още не си прочела досието ми, нали?

— Не.

— Знаеш ли защо доктор Фолета те определи да се грижиш за мен?

— Каж ми.

Мик се вторачи в ръцете си, после каза:

— Има едно изследване на Розенхан. Чела ли си го?

— Не.

— Би ли го прочела, преди да се срещнем отново? Сигурен съм, че доктор Фолета има екземпляр, пъхнат някъде в боклуците, които нарича каталог.

— Щом е важно за теб, ще го прочета. — Доминик се усмихна.

— Благодаря. — Той се наведе напред. — Харесваш ми, Доминик. Знаеш ли защо те харесвам?

— Не.

— Защото начинът ти на мислене още не е шаблонен. Още не си покварена от системата. А това е важно за мен, защото наистина искам да ти се доверя, но не мога да го направя, поне не в тази стая, след като Фолета ни наблюдава. Мисля, че ще можеш да се отъждествиш с някои от премеждията, които съм преживял. Точно затова искам да ти кажа много неща. Мислиш ли, че следващия път ще можем да разговаряме насаме? Може би долу, на двора?

— Ще питам доктор Фолета.

— Напомни му за правилата в клиниката. Поискай и дневника на баща ми. Щом ще си мой терапевт, е много важно да го прочетеш. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

— Благодаря. А би ли го прочела бързо, в събота и неделя? Неприятно ми е, че ти давам домашно, след като днес е първият ти ден тук, но е много важно да го прочетеш веднага.

Вратата се отвори и в стаята влезе медицинската сестра. Пазачът чакаше на входа.

— Време е за лекарството ти, Гейбриъл — каза сестрата и му даде картонена чаша вода и бяло хапче.

— Трябва да тръгвам, Мик. Ще направя всичко възможно да прочета домашното си до понеделник — каза Доминик, стана и тръгна към вратата.

Мик се бе вторачил в хапчето.

— Роднините ти от майчина страна са гватемалски индианци — киче, едното от племената на маите, нали? — неочаквано попита той.

— Май? Не знам. — „Той знае, че лъжеш“ — помисли тя. — Е, възможно е. Родителите ми починаха, когато бях малка, и...

Мик изведнъж я погледна. Ефектът беше обезоръжаващ.

— Четвърти ахау, трети канкин. Знаеш коя дата е това, нали, Доминик?

„По дяволите.“

— Ще дойда пак — каза тя и излезе от стаята.

Майкъл Гейбриъл лапна хапчето, изпи водата и смачка чашата. После отвори уста и сестрата я провери с лъжичка и тънко като молив фенерче, за да се увери, че е глътнал лекарството.

— Благодаря, Гейбриъл. Пазачът ще те заведе в стаята ти.

После излезе. Мик стана, бръкна с показалец в гърлото си, извади хапчето и го скри в шепата си. Седна на пода, хвърли смачканата чаша на леглото и пусна бялото хапче в обувката си.

Когато се върнеше в стаята си, щеше да го изхвърли в тоалетната.

[1] Масов убиец-садист (1946–1989), екзекутиран в Старк Прайзън, Флорида. — Б.пр. ↑

2.

8 септември 2012 г.

Белият дом

Държавният секретар Пиер Робърт Борджия се вторачи в отражението си в огледалото в тоалетната, нагласи превръзката на дясното си око и приглади късите прошарени кичури от двете страни на оплешивяващата си глава. Черният костюм и вратовръзката му бяха безупречни.

После излезе от тоалетната и зави надясно, като кимаше на членовете на персонала, които срещаше, докато вървеше по коридора към Овалния кабинет.

Патси Гудман вдигна глава.

— Влизайте. Той ви чака.

На изнуреното бледо лице на Марк Малър бе изписана умората от изпълнението на длъжността президент в продължение на почти четири години. Черната му коса се бе прошарила на слепоочията, а в ъгълчетата на проницателните му сини очи имаше бръчки. Беше на петдесет и две години. Тялото му беше слабо и стегнато.

Борджия му каза, че е отслабнал.

Малър направи гримаса.

— Това е от стресовата диета заради Виктор Грозни. Чете ли сутрешния бюлетин на ЦРУ?

— Още не. Какво е направил новият президент на Русия?

— Призовава за среща военните лидери на Китай, Северна Корея, Иран и Индия.

— Защо?

— За да проведат съвместно мирно ядрено учение в отговор на последните експерименти с противоракетния ни щит.

— Грозни си придава важност. Още е ядосан, че Международният валутен фонд не му даде заема от двайсет милиарда долара.

— Какъвто и да е мотивът му, той успява да предизвика ядрена параноя в Азия.

— Марк, днес следобед ще се събира Съветът по националната сигурност, затова знам, че не си ме повикал само за да обсъждаме международното положение.

Малър кимна и допи третата си чаша кафе за сутринта.

— Джеб реши да се откаже от кандидатурата за вицепрезидент. Не ме питай защо. Да го наречем „по лични причини“.

Сърцето на Борджия пропусна един удар.

— Но изборите са след по-малко от два месеца...

— Вече проведох неофициална среща с представители на партията ни. Номинирани сте ти и Инис Чейни.

— Говори ли с него?

— Не. Реших, че ти трябва да го научиш пръв.

Борджия нервно се усмихна.

— Сенатор Чейни е добър човек, но не може да се сравни с мен, когато става дума за външна политика. Пък и семейството ми още има влияние...

— Не толкова голямо, колкото си мислиш. Проучванията на общественото мнение показват, че повечето американци не се интересуват от усилената военна подготовка на Китай. И възприемат противоракетния щит като край на заплахата от ядрена война.

— Добре, ще го кажа направо. Наистина ли Националният комитет на републиканската партия мисли, че страната е готова за чернокож президент?

— Изборите ще са трудни. Знаеш какво направи Либърман за Гор. Чейни ще ни осигури подкрепата на Пенсилвания и южните щати. Успокой се, Пиер. До трийсет-четирийсет и пет дни няма да бъде взето решение.

— Умен ход. Ще дадем на пресата по-малко време да ни разкъса.

— Имаш ли някакви тайни, за които трябва да се притесняваме?

— Убеден съм, че хората ти вече ме проверяват. А Чейни има ли някакви уязвими места?

— Проучванията показват, че популярността му се простира отвъд границите на партията и расата. Той е реалист. Хората му вярват повече, отколкото на Колин Пауъл.

— Не бъркай доверието с уменията. Проучванията показват и че американците са загрижени за рухналата икономика на Русия и как това ще се отрази на европейския пазар.

— Успокой се, Пиер. За четирийсет и пет дни може да се случат много неща.

— Съжалявам. Голяма чест е, че си се сетил за мен. По-добре да тръгвам. Имам среща с генерал Фекондо преди съвещанието следобед.

Борджия тръгна към вратата, но се обърна.

— Ще ми дадеш ли някакъв съвет, Марк?

Президентът въздъхна.

— Не знам. Хайди спомена нещо на закуска. Мислил ли си да замениш превръзката с изкуствено око?

Доминик излезе от клиниката. Лятното слънце опари лицето ѝ. В заплашително надвисналото небе блесна далечна светкавица. Тя премести подвързания в кожа дневник от лявата в дясната си ръка и отвори вратата на новата си черна кола „Пронто Спайдър“ — предварителен подарък по случай дипломирането ѝ от Едит и Из. Сложи дневника на седалката до себе си и закопча предпазния колан.

Облегна глава назад и видя как първите капки дъжд плиснаха по капака.

Нагласи климатичната инсталация, после включи дигиталния компактдиск плейър. Изкара колата от паркинга и подкара към дома си.

Не беше лесно да убеди доктор Фолета да ѝ даде дневника на Джулиъс Гейбриъл. Отначало той възрази, че работата на покойния археолог била финансирана от университетите в Харвард и Кеймбридж и трябвало да получи писмено разрешение оттам, за да ѝ даде изследванията му. Доминик заяви, че дневникът ѝ трябва не само за да върши работата си добре, но и за да спечели доверието на Майкъл Гейбриъл. Фолета цял следобед звъня по телефона в Харвард и Кеймбридж, откъдето потвърди, че дневникът представлява по-скоро мемоари, отколкото научен документ, и Доминик може да го използва, стига да не публикува информация. Накрая Фолета отстъпи и ѝ даде

една дебела папка, но я накара да подпише декларация от четири страници, че няма да оповести съдържанието.

Дъждът бе спрял. Доминик вкара колата в гаража, угаси двигателя и се вторачи в призрачното изображение, което се появи на предното стъкло. Картината от инфрачервената камера, монтирана на радиатора на колата, показваше, че в гаража няма никого.

Тя се усмихна на параноята си, после се качи със стария асансьор на петия етаж.

Апартаментът на осиновителите ѝ беше последният вдясно в коридора. Тя вкара кода на охранителната система и вратата се отвори. Отвори се и съседната врата.

— Доминик! Как мина първият ти работен ден?

Равинът Ричард Стайнберг се усмихна и я прегърна. Кестенявата му брада бе прошарена. Той и съпругата му Минди бяха близки приятели на родителите ѝ. Доминик ги познаваше още отпреди да я осиновят преди двайсет години.

— Изтощително. Няма да вечерям, само ще се изкъпя.

— Искаме да дойдеш на вечеря другата седмица. Ще можеш ли във вторник?

— Сигурно. Благодаря.

— Добре. Вчера говорих с Из. Знаеш ли, че той и майка ти ще дойдат тук за Свещените дни?

— Не...

— Е, трябва да тръгвам. Не мога да закъснявам за шабат. Ще ти се обадим следващата седмица.

Тя харесваше Стайнберг и съпругата му и мислеше, че са сърдечни и искрени. Знаеше, че Из ги е помолил да се грижат за нея.

Влезе в апартамента си и отвори вратите на балкона. Заддушната стая се изпълни със солен въздух. Следобедният дъжд бе прогонил повечето летовници от плажа. Последните лъчи на слънцето надничаха през облаците и хвърляха пурпурни отблясъци върху водата.

Това беше любимото ѝ време на деня. Мигове на самота. Доминик се замисли дали да не се разходи на плажа, но после промени решението си. Наля си вино, събу си обувките и излезе на балкона.

Сложи чашата до подвързания в кожа дневник на пластмасовата маса и се изтегна в шезлонга.

Ритъмът на приборя бързо извърши вълшебството си. Доминик отпи от виното и затвори очи. Мислите ѝ се върнаха към срещата с Майкъл Гейбриъл.

„Четири ахау, три канкин.“ Не бе чувала тези думи от ранното си детство.

Тя си представи, че отново е на шест години и е в планините на Гватемала. Баба ѝ е до нея. Двете са коленичили и вадят лук. От езерото Атитлан появява хладен ветрец. Детето внимателно слуша дрезгавия глас на възрастната жена. „Календарът ни е даден от прадедите ни, олмеките. Измислен е от мъдрия ни учител, великия Кукулкан. Много преди испанците да завладеят земите ни, великият учител ни е оставил предупреждение за катастрофалните дни, които предстоят. Четири ахау, три канкин е последният ден в календара на майте. Внимавай за този ден, детето ми. Когато дойде времето, трябва да се прибереш вкъщи, защото в свещената книга «Попол-вух» се казва, че само тук животът може да ни бъде върнат.“

Доминик отвори очи и се вторачи в тъмния океан.

„Четири ахау, три канкин“ — двайсет и първи декември 2012 година.

Според предсказанието на този ден човечеството щеше да бъде унищожено.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

24 август 2000 г.

Казвам се професор Джулиъс Гейбриъл.

Аз съм археолог, учен, който изследва реликви от миналото, за да разбере древните култури. Използвам доказателствата, оставени от прадедите ни, за да оформям хипотези и да формулирам теории. Пресявам митове отпреди хиляди години, за да намеря зрънца истина.

През вековете изследователите като мен са научили — по трудния начин — че човешкият страх често потиска истината. Наричали са я ерес и са я задушавали, докато църквата, държавата и съдът не са успели да преодолеят страховете си и да приемат реалността.

Аз съм учен. Не съм политик. Не желая да представям дългогодишните си, подкрепени с доказателства теории, пред самозвани учени, за да гласуват каква може да е приемливата истина за съдбата на човечеството. Естеството на истината няма нищо общо с процеса на демокрацията. Досуц криминален репортер следовател, аз се интересувам само от онова, което се е случило в действителност и какво може да се случи. И ако истината се окаже толкова невероятна, че да бъде наречен еретик, тогава нека да бъде така.

В края на краищата аз съм в добра компания. Дарвин е бил наречен еретик. Галилео Галилей преди него също. А Джордано Бруно е бил изгорен на клада, защото твърдял, че съществуват и други светове, освен нашия.

И аз ще бъда мъртъв, когато настъпи горчивият край на човечеството. „Тук почива Джулиъс Гейбриъл, жертва на болно сърце.“ Лекарят ми ме убеждава да постъпя в болница и ме предупреждава, че сърцето ми е бомба с часовников механизъм, която може да се взриви всеки момент. „Нека да експлодира“, отговарям аз. Този безполезен орган ми причинява само неприятности, откакто се разболя преди единайсет години след смъртта на скъпата ми съпруга.

Това са мемоарите ми — разказ за пътешествие, което започна преди трийсет и две години. Обобщавайки информацията, съм си поставил две цели. Първо, същността на изследването е толкова противоречива и последиците — толкова ужасяващи, че научната общност ще направи всичко по силите си, за да задуши и отрече истината за ориса на човека. И второ, знам, че има хора, като например синът ми, които ще предпочетат да се борят, а не да седят със скръстени ръце, докато краят приближава. На вас, мои „воини на спасението“, оставям този дневник и предавам щафетата на надеждата. На тези страници са скрити десетилетия на тежък труд и страдания. Сега съдбата на нашия вид е в ръцете на сина ми. И вероятно във вашите. Най-малкото, вече няма да сте част от мнозинството, което Майкъл нарича „невинните невежи“. Молете се хората като моя син да разкрият древната загадка на маите.

И после се молете за себе си.

Казват, че страхът от смъртта е по-страшен от самата смърт. Предполагам, че да станеш свидетел на смъртта на любим човек, е още по-лошо. Да видя с очите си как животът на съпругата ми свършва и да усетя как тялото ѝ изстива в ръцете ми, беше твърде много за сърцето ми. Понякога наистина съм благодарен, че умирам, защото не мога да си представя мъката, която ще изпитам, като гледам страданията на хората по време на предстоящото загиване на планетата.

Към онези, които ще се присмеят на думите ми, искам да отправя едно предупреждение — денят на разчистване на сметките приближава и невежеството няма да направи нищо, за да промени изхода.

Днес седя зад кулисите в Харвард и подреждам тези откъси, докато чакам реда си на трибуната. Най-голямото ми притеснение е, че егото на колегите ми може да се окаже твърде голямо, за да им позволи да ме изслушат без предразсъдъци. Ако ми дадат шанс да представя фактите, знам, че мога да се обърна към тях като към учени. Но ако ми се присмеят, опасявам се, че всичко е свършено.

Страх. Не се съмнявам в мотивационния ефект на емоциите върху мен. Но не страхът ме накара да тръгна на пътешествие в онзи съдбовен ден през май 1969 година, а желанието да търся слава и богатство. Тогава бях млад и се мислех за безсмъртен, и току-що бях завършил с отличие докторска степен в университета в Кеймбридж. Докато колегите ми бяха заети да протестират срещу войната във Виетнам, правеха любов и се бореха за равенство, аз потеглих с наследството от баща ми и с двама колеги археолози — бившият ми най-добър приятел Пиер Борджия и поразително красивата Мария Розен. Целта ни беше да разкрием великата загадка около календара на майте и предсказанието за гибел на човечеството отпреди две хиляди и петстотин години.

Не сте ли чували за предсказанието в календара на майте? Не съм изненадан. В днешното напрегнато съвремие кой има време да се тревожи за предсказание за смърт, отправено от някаква древна цивилизация от Централна Америка?

След единайсет години, когато вие и любимите ви хора се гърчите на земята, опитвате се да поемете последна глътка въздух и животът ви минава пред очите ви като на филмова лента, може би ще се разкайвате, че не сте намерили време.

Ще ви кажа дори датата на смъртта ви — двацет и първи декември 2012 година.

Ето, предупредени сте официално. И сега можете да действате или да заровите глави в пясъците на невежеството като останалите ми учени колеги.

Разбира се, за разумните човешки същества е лесно да отхвърлят предсказанието за Деня на Страшния съд в календара на маите като суеверни глупости. Още си спомням реакцията на професора ми, когато научи върху какво възнамерявам да се съсредоточа. „Губиш си времето, Джулиъс. Маите са били езичници, диваци, обитавали джунглите, и не са вярвали в човешката саможертва. Те дори не са познавали колелото, за бога...“

Професорът ми имаше право и същевременно грешеше и това е парадокс, защото древните май наистина не са разбирали значението на колелото, но са успели да придобият изумителни познания по астрономия, архитектура и математика, които в много отношения съперничат и дори превъзхождат съвременните. Или, с прости думи, маите са приличали на четиригодишно дете, което усъвършенства „Лунната соната“ на Бетховен на пиано, но не може да изсвири „Котешкия марш“.

Убеден съм, че ви е трудно да го повярвате. Повечето самопровъзгласили се „светила“ на науката не го вярват. И точно това ме накара да предприема пътешествието. Да пренебрегна богатството на знания в календара на маите заради невъобразимото предсказание за Деня на Страшния съд, би било престъпление, все едно да отхвърля теорията на относителността, защото някога Айнщайн е работел като чиновник.

Какво представлява календарът на маите?

Кратко обяснение:

Ако ви помоля да обясните функцията на календара, първата ви реакция вероятно ще бъде да го опишете като средство за спазване на седмичните или месечните ви ангажменти. Нека да излезем отвъд този ограничен обхват и да видим какво всъщност

представява календарът — метод за определяне, колкото е възможно по-точно, на годишната обиколка на Земята около Слънцето.

Съвременният календар е бил въведен в Европа през 1582 година. Основавал се е на Григорианския календар, според който Земята се завърта около Слънцето за 365,25 дни. Това съдържа съвсем малка грешка — плюс 0,0003 от деня на година — и е доста забележително за учените от XVI век.

Маите са наследили календара си от прадедите си олмеките — загадъчен народ, чийто произход датира от три хиляди години. За миг си представете, че живеете преди хиляди години. Тогава не е имало телевизия, радио, телефони и часовници и задачата ви е да начертаете карта на звездите, за да определите периода, равняващ се на орбитата на някоя от планетите. И неизвестно как олмеките, без да притежават точни измервателни уреди, са изчислили, че слънчевата година има 365,2420 дни. Грешката е още по-малка — минус 0,0002 от деня.

Позволете ми да повторя това, за да разберете последиците. Древният календар на маите е по-точен с една десетхилядна част от календара, който използваме днес.

Има и още нещо. Слънчевият календар на маите е само една част от система от три календара. Вторият, така нареченият „церемониален календар“, се състои от двацет месеца от тринайсет дни. Третата част, „календарът на Венера“ или „Дългото летоброене“, се основава на орбитата на планетата Венера. Съчетавайки трите календара в един, маите са предсказали небесни явления, които ще се случат след големи периоди — не само след хиляди, но и след милиони години. Надписът на един древен паметник в Централна Америка се отнася до период, датиращ отпреди четиристотин милиона години.

Изумени ли сте?

Маите вярвали във Великите цикли — периоди, регистриращи писмените сведения за сътворения и унищожения на света. В календара им са отбелязани петте Велики цикъла или Слънца на Земята. Настоящият и последен цикъл е започнал на „4 ахау 8 кумху“ или 13 август 3114 г.пр.Хр. — дата, която маите смятали за рождена на планетата Венера. Предсказано е, че последният Велик

цикъл ще свърши с гибелта на човечеството на „4 ахау 3 канкин“ или 21 декември 2012 година, денят на зимното слънцестоене.

Денят на мъртвите.

Доколко са били убедени маите, че това предсказание е вярно? След смъртта на великия им учител Кукулкан маите започнали да практикуват варварски ритуали, включващи жертвоприношения на хора и изтръгване на сърцата на хиляди мъже, жени и деца.

Крайното жертвоприношение — всичко, за да се предотврати краят на човечеството.

Не искам от вас да търсите екзотични церове, за да загърбите предразсъдъците си. Онова, което не знаеш, не може да те засегне. Онова, което отказваш да видиш, може да те убие. Заобикалят ни загадки, чийто произход не можем да проумеем, а трябва! Пирамидите в Гиза и Теотихуакан, храмовете в Ангкор в Камбоджа, Стоунхендж, невероятното послание, издълбано в пустинята Наска, и най-вече пирамидата на Кукулкан в Чичен Ица — всички тези древни места и великолепни, необясними чудеса не са били предназначени за туристически атракции, а са парчета от една-единствена уникална, озадачаваща мозайка, която може да предотврати гибелта на нашия вид.

Жизненият ми път е към края си. Оставям мемоарите си, свидетелствата за потресаващите доказателства, които съм събрал за три десетилетия, на сина ми Майкъл и на всички онези, които ще довършат работата ми. Докато ви представям доказателствата така, както попаднах на тях, ще се опитам и да обрисувам историческите данни за събитията във времето в хронологична последователност.

Не изпитвам задоволство, че съм прав. Моля се на Бога да греша.

Но за съжаление, не греша...

Откъс от дневника на проф. Джулиъс Гейбриъл
Справка каталог 1969–70 г. стр. 12–28

3.

11 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Майкъл Гейбриъл сънуваше. Отново лежеше на пода в аудиторията. Главата на баща му беше отпусната на гърдите му. Чакаха линейката. Джулиъс му направи знак да се наведе, за да прошепне една тайна, която бе пазил, откакто преди единайсет години съпругата му почина.

— *Майкъл, камъкът в средата...*

— *Не говори, татко. Линейката идва.*

— *Слушай, Майкъл! Камъкът в средата, маркерът на игрището... Преместих го.*

— *Не разбирам. Какъв камък?*

— *Чичен Ица.*

Очите на баща му се изцъклиха и тялото му се отпусна на гърдите на Майкъл.

— *Татко... Татко!*

Мик се събуди. Тялото му беше обляно в пот.

Доминик махна за поздрав на секретарката и продължи към главния пост на охраната. Червенокосият мустакат пазач ѝ се усмихна. Зъбите му бяха пожълтели.

— *Добро утро, слънчице. Аз съм Реймънд и се обзалагам, че ти си новата стажантка.*

— *Доминик Васкес. — Тя стисна мазолестата му ръка и забеляза капките пот на кожата му.*

— *Прощавай, но току-що излизам от гимнастическия салон. — Реймънд избърса ръцете си с хавлия и напрегна мускули. — През ноември ще се състезавам за Мистър Флорида. Мислиш ли, че имам шанс?*

— Ами, разбира се... — „Господи, не му позволявай да започне да позира“ — помисли тя.

— Ще дойдеш ли да ме гледаш?

— Много ли служители от персонала ще отидат?

— Доста. Но на теб ще ти запазя място до сцената. Трябва да ти направя пропуск, слънчице, и да запиша топлинното изображение на лицето ти. — Реймънд отключи стоманената врата, като непрекъснато свиваше и отпускаше мускулите си. Докато минаваше покрай него, Доминик усети как погледът му се плъзва по тялото ѝ. — Седни там. Първо ще се погрижим за пропуска. Трябва ми шофьорската ти книжка.

Тя му я даде и седна на стола пред черната машина с размери на хладилник. Реймънд сложи диск и после записа на компютъра информацията за нея.

— Усмихни се. Пропускът ти ще бъде готов, когато си тръгнеш довечера. — Той ѝ върна книжката. — А сега ела и седни пред инфрачервения фотоапарат. Правилни ли са карта на лицето ти?

— Не.

— Инфрачервеният фотоапарат създава уникално изображение на лицето, като регистрира топлината, излъчвана от кръвоносните съдове под кожата. На инфрачервената снимка дори близнаците изглеждат различни. Компютърът записва хиляда и деветстотин топлинни точки. Сканирането на зеницата има двеста шейсет и шест отличителни характеристики, а отпечатъците от пръсти — само четирийсет...

— Рей, това е много интересно, но наистина ли е необходимо? Не съм виждала никой да използва инфрачервено сканиране.

— Защото не си била тук нощем. Магнитната лента на пропуска ти е единственото, което ти позволява да влизаш и излизаш през деня. Но след деветнайсет и трийсет трябва да вкараш паролата си и после инфрачервеният скенер да те идентифицира, като сравни топлинните точки на лицето ти със запаметените в личния ти файл. Никой не може да влиза и излиза отгук, без да го сканират, и нищо не може да заблуди компютъра. Усмихни се.

Доминик се вторачи намусено във фотоапарата с формата на сфера зад стъклото. Чувстваше се глупаво.

— Добре. Обърни се наляво. Сега погледни надолу. Готово. Хей, слънчице, обичаш ли италианската кухня?

„Започна се“ — помисли Доминик.

— От време на време.

— Наблизо има страхотен ресторант. В колко часа свършваш работа?

— Днес не мога...

— А кога?

— Рей, откровено казано, по правило не се срещам със служителите от персонала, където работя.

— Кой говори за среща? Казах вечеря.

— Ако е само вечеря, може. С удоволствие бих дошла някой път, но тази вечер наистина не е подходящо. Дай ми няколко седмици да се приспособя. — „И да измисля друго оправдание.“ Доминик му се усмихна мило. — Пък и ти не можеш да се тъпчеш с италианска храна, щом тренираш.

— Добре, слънчице, но няма да забравя. Ако ти трябва нещо, не се колебай да ми кажеш.

— Няма. Трябва да тръгвам. Доктор Фолета ме чака...

— Фолета ще дойде чак следобед. Има месечно съвещание на управителния съвет. Чух, че ти е възложил да отговаряш за онзи пациент, как се казваше...

— Майкъл Гейбриъл. Какво знаеш за него?

— Малко. Дойде от Масачузетс заедно с Фолета. Знам, че управителният съвет и медицинският персонал бяха много ядосани. Фолета сигурно е използвал големи връзки.

— Какво имаш предвид?

Реймънд отбягна очите й.

— Нищо.

— Хайде де. Кажи ми.

— Не. Трябва да се науча да си държа устата затворена. Фолета ти е шеф. Не искам да кажа нещо, което може да развали мнението ти за него.

— Ще го запазя в тайна.

— Добре, ще ти кажа, но не тук. Може да ме чуят. Ще говорим, докато вечеряме. Аз си тръгвам в шест.

И се усмихна победоносно.

Доминик излезе от поста на охраната и докато чакаше асансьора, направи гримаса. „Майната ти, слънчице. Трябваше да се досетиш още като го видя.“

Марвис Джоунс я видя да излиза от асансьора на екрана на монитора на охраната.

— Добро утро, стажант.

— Може ли да видя пациента Гейбриъл?

Пазачът вдигна глава.

— Би трябвало да изчакате да дойде директорът.

— Не. Искам да говоря с пациента сега. И не в изолатора.

Марвис се притесни.

— Не ви препоръчвам това. Този човек има изблици на насилие...

— Не бих нарекла „изблици“ един-единствен случай за единайсет години.

Марвис я погледна в очите и видя, че Доминик няма да отстъпи.

— Добре, госпожице, както искате. Джейсън, изпрати стажант Васкес до стая 714. Дай ѝ предавателя си, после я заключи.

Доминик последва пазача и влезе в средния от трите коридора в северното крило. Фоайето беше безлюдно.

Джейсън спря пред стая 714 и каза по вътрешния телефон:

— Пациент, остани на леглото си, за да мога да те виждам. — После отключи вратата и даде на Доминик предавател с формата на писалка. — Ако се нуждаете от мен, натиснете два пъти това копче. И внимавайте. Не му позволявайте да се приближава до вас.

— Благодаря — каза тя и влезе в стаята.

Помещението беше три на три и половина метра. Нямахше прозорци. Желязното легло беше завинтено за пода. До него имаше бюро. В ъгъла вдясно бяха монтирани мивка и метална тоалетна чиния.

Леглото беше оправено, а стаята — безупречно чиста. Майкъл Гейбриъл седеше на ръба на тънкия дюшек. Той стана и поздрави Доминик със сърдечна усмивка.

— Добро утро, Доминик. Разбрах, че доктор Фолета още не е дошъл. Какъв късмет.

— Как разбра?

— Защото ще говорим в стаята ми, а не в изолатора. Моля те, седни на леглото. Аз ще седна на пода. Освен ако не предпочиташ тоалетната чиния.

Тя отвърна на усмивката му и седна на ръба на леглото. Мик се облегна на стената вляво от нея. Черните му очи блестяха.

Без да губи време, той започна да я разпитва.

— Е, как минаха почивните ти дни? Прочете ли дневника на баща ми?

— Съжалявам. Прочетох само първите страници. Но успях да стигна до края на изследването на Розенхан.

— Да бъдеш нормален в ненормално място. И какво мислиш?

— Смятам, че е интересно, макар и малко шокиращо. Персоналът му явно е прекарал страхотно, докато е избирал обекти от пациентите. Защо ме накара да го прочета?

— А ти защо мислиш?

— Очевидно искаш да се замисля върху вероятността, че не си луд.

— Очевидно. Хайде да поиграем на една игра. Да си представим, че времето се е върнало назад с единайсет години и ти си Майкъл Гейбриъл, синът на Джулиъс Гейбриъл, който скоро ще бъде опозорен и ще умре. Стоиш зад кулисите на сцената в Харвардския университет и слушаш как баща ти изнася лекция за дългогодишните си изследвания пред някои от най-големите светила на научната общност. Сърцето ти бие като обезумяло, защото си работил рамо до рамо с баща си от деня, в който си се родил, и знаеш колко важна е лекцията не само за него, но и за бъдещето на човечеството. След десет минути виждаш, че дългогодишният враг на Джулиъс се качва на сцената и застава зад другата катедра. Пиер Борджия, богатият син на политическа династия, решава да оспори речта на баща ми. Оказва се, че всичко е нагласено лично от Борджия, за да предизвика баща ми да предприеме словесна атака, с цел да унищожи доверието в него. Най-малко десет-дванайсет души от присъстващите са замесени в гаврата. След десет минути гласът на Джулиъс не се чува от смеха на колегите му. — Мик замълча за миг, унесен в спомени. — Баща ми беше безкористен и гениален човек, който посвети живота си на търсене на истината. По средата на най-важната реч в живота му дългогодишният

му труд, гордостта и целият му живот бяха съсипани и осквернени за една секунда. Представяш ли си какво е било унижението му?

— И какво стана после?

— Той залитна и падна в ръцете ми. Държеше се за гърдите. Имаше болно сърце. С последни сили ми прошепна няколко указания и после умря.

— И тогава ли нападна Борджия?

— Този мръсник още беше на катедрата и бълваше злоба. Въпреки онова, което съм сигурен, че са ти казали, аз не съм склонен към насилие... Но в онзи миг изпитах желание да натикам микрофона в гърлото му. Излязох на сцената. Светът около мен се движеше като на забавен каданс. Чувах само дишането си и виждах само Борджия, но все едно го гледах през тунел. А после той лежеше на пода и го удрях по главата с микрофона.

Доминик кръстоса крака, за да прикрие потреперването си.

— Кремираха баща ми без официално погребение. Борджия прекара следващите три седмици в частна клиника. Семейството му ръководеше предизборната му кампания за сенатор, режисирайки онова, което пресата нарече „безпрецедентна победа“. Аз гниех в затворническа килия. Нямах приятели, нито семейство, които да платят гаранцията ми, и чаках да ми предявят обвинение за нападение. Но Борджия имаше други идеи. Като използва политическото влияние на семейството си, той манипулира съдебната система и сключи сделка с прокурора и служебно назначения ми адвокат. И ме обявиха за луд. Съдията ме изпрати в неугледна психиатрична клиника в Масачузетс — място, където Борджия да ме държи под око.

— Казваш, че Борджия е манипулирал съдебната система? Как?

— Така както манипулира Фолета, определения ми от държавата психиатър. Пиер Борджия възнаграждава лоялността, но Господ да ти е на помощ, ако влезеш в черния му списък. Съдията, който постанови решението, беше повишен във върховния съд на щата три месеца след като ме обяви за криминално проявен невменяем. Малко по-късно пък милият психиатър стана директор на клиниката, като изпревари десетина по-квалифицирани и по-кадърни кандидати. — Черните му очи прочетоха мислите й. — Кажи какво мислиш, Доминик. Смяташ, че страдам от налудничави заблуди и параноидна шизофрения, нали?

— Не съм казала такова нещо. А другият инцидент? Ще отречеш ли, че брутално си нападнал пазач?

Мик се вторачи в нея. Погледът му беше изнервящ.

— Робърт Григс беше по-скоро садист, отколкото хомосексуалист, пазач, чиито постъпки вероятно би характеризирала като възбуда под въздействието на гняв. Фолета нарочно го сложи нощна смяна в отделението ми, месец преди датата на първата ми психологична оценка. Григс имаше навика да обикаля стаите в два след полунощ.

Доминик усети, че сърцето ѝ заби като обезумяло.

— В отделението имаше трийсет затворници. Всички спяхме. Едната ни китка и глезен бяха оковани за леглото. Една нощ Григс дойде пиан и почна да ме оглежда. Помислих си, че е решил да ме направи част от харема си. Първото, което направи, беше да ми напъха дръжката на метлата в...

— Престани! Къде бяха другите пазачи?

— Григс беше единственият. Нямахме какво друго да направя, затова се опитах да го убедя, че ще му е по-приятно, ако и двата ми крака са свободни. И това тъпо копеле ми отключи белезниците. Няма да те отегчавам с подробностите за онова, което последва...

— Чух, че си направил яйцата му на омлет, така да се каже.

— Можех да го убия, но не го направих. Не съм убиец.

— И затова ще прекараш остатъка от живота си в единична килия?

Мик кимна.

— А сега разказвай ти. На колко години беше, когато те изнасили братовчед ти?

— Ще ме извиниш, но няма да обсъждам това с теб.

— Защото ти си психотерапевтът, а аз — психарят?

— Не. Искях да кажа, да, защото аз съм лекарят, а ти си пациентът.

— Наистина ли сме толкова различни? Мислиш ли, че изследването на Розенхан може да определи кой от нас е за тази килия? Може ли да те наричам Дом?

— Да.

— Дом, единичната килия се отразява на човека. Вероятно страдам от липсата на общуване и може дори малко да те плаша, но

съм нормален като теб, Фолета и пазача пред вратата. Какво да направя, за да те убедя в това?

— Трябва да убедиш не мен, а доктор Фолета.

— Казах ти, че Фолета работи за Борджия, а Борджия никога няма да ме пусне на свобода.

— Мога да разговарям с Фолета. Да го убедя да ти даде същите права като на останалите пациенти. Мога да...

— Господи, знам какво ще каже Фолета. Повярвали сте на теорията на Гейбриъл, стажант Васкес. Сигурно вече те е убедил, че съм като Тед Бънди.

— Съвсем не, Мик. Станах психиатър, за да помагам на хора като...

— Като мен. Побъркани.

— Остави ме да довърша мисълта си. Не си побъркан, но мисля, че се нуждаеш от помощ. Първата стъпка ще бъде да убедя Фолета да ти определи екип, който да ти изготви справедлива психологична оценка...

— Не. Фолета няма да разреши това. А и дори да го направи, няма време.

— Защо да няма време?

— Годишната ми психологична оценка и събеседването са след шест дни. Не си ли разбрала защо Фолета те определи да отговаряш за мен? Ти си стажантка и лесно манипулируема. „Пациентът показва насърчаващи признаци на подобрение, стажант Васкес, но още не е годен да се върне в обществото.“ И ти ще се согласиш с диагнозата му. А това ще е достатъчно за комисията по оценяването.

„Фолета има право. Мик е много убедителен. Но може би не е толкова убедителен, когато не контролира разговора“ — помисли Доминик.

— Мик, нека да поговорим за работата на баща ти. В петък ти спомена „четири ахау, три канкин“...

— Денят на гибелта на човечеството. Бях сигурен, че знаеш датата.

— Това е просто легенда на маите.

— Много легенди съдържат истина.

— Значи наистина вярваш, че след по-малко от четири месеца всички ще умрем, така ли?

Мик се вторачи в пода и поклати глава.

— Просто „да“ или „не“ ще бъде достатъчно.

— Не играй логически игри, Доминик.

— Защо мислиш, че играя?

— Много добре знаеш, че формулиран така, въпросът вони на параноидна шизофрения и...

— Мик, това е обикновен въпрос. — „Той се ядоса. Хубаво.“

— Въвличаш ме в битка на умове, за да намериш слабо място. Не го прави. Не е много ефективно и ще загубиш. А това означава, че всички ще загубим.

— Искаш да оценя способността ти да се върнеш в обществото. Как да го направя, без да задавам въпроси?

— Задавай въпросите си, но не ме обричай на провал. С удоволствие ще обсъдя с теб теориите на баща ми, но само ако наистина проявяваш интерес. Ако обаче целта ти е да видиш доколко можеш да ме притиснеш, тогава направи ми някой проклет психологически тест и да приключваме.

— Как те обричам на провал?

Мик стана и тръгна към нея. Доминик посегна към преподавателя.

— Самото естество на въпроса ти ме обрича. Все едно да питаш свещеник дали съпругата му знае, че той мастурбира. Каквото и да отговори, ще бъде лошо за него. Ако отговоря с „не“ на въпроса дали вярвам в предсказанието за Деня на Страшния съд, тогава ще трябва да се оправдавам защо изведнъж съм променил мнението си след единайсет години. Фолета ще го изтълкува като номер, за да заблудя комисията по психологичната оценка. Ако кажа „да“, тогава ще се съгласиш с него, че съм психопат, който вярва, че небето ще се срути над главите ни.

— Тогава как предлагаш да преценя разсъдъка ти? Не мога да подмина този въпрос.

— Не, но преди да вземеш прибързано решение, можеш поне да изследваш доказателствата без предубеждение. Някои от най-великите умове в историята са били смятани за луди, докато истината не е излязла наяве.

Мик седна на другия край на леглото и Доминик настръхна. Не беше сигурна дали е развълнувана, или уплашена. А може би и двете.

Размърда се неспокойно. „Той е достатъчно близо, за да ме удуши, но ако бяхме в бар, вероятно щях да флиртувам с него.“

— Доминик, много е важно да си имаме доверие. Аз се нуждаю от помощта ти и ти от моята, макар че още не го съзнаваш. Кълна се в душата на майка си, че никога няма да те излъжа. Но ти трябва да обещаеш да ме изслушаш без предразсъдъци.

— Добре. Ще слушам обективно. Но въпросът остава. Вярваш ли, че на двайсет и първи декември човечеството ще загине?

Мик се наведе, подпря лакти на коленете си и се втренчи в пода.

— Ти си католичка, нали?

— Родена съм католичка, но съм отгледана в еврейско семейство от тринайсетгодишна. А ти?

— Майка ми беше еврейка, а баща ми — от епископалната църква. Религиозна ли си?

— Не съвсем.

— Вярваш ли в Бог?

— Да.

— Вярваш ли в злото?

— Злото? — Въпросът я стресна. — Това е малко абстрактно. Може ли да се изясниш?

— Не говоря за хора, извършващи ужасяващи убийства. Имам предвид злото като присъствие, част от структурата на съществуването. — Мик вдигна глава и я погледна в очите. — Например в юдейско-християнската вяра злото за пръв път е олицетворено, като влиза в райската градина, маскирано като змия, и изкушава Ева да отхапе от ябълката.

— Аз съм психиатър и не вярвам, че хората се раждат добри или лоши. Смятам, че притежаваме потенциал и за двете. Свободната воля ни позволява да избираме.

— Ами ако... нещо влияе на свободната ти воля, без да го съзнаваш?

— Какво искаш да кажеш?

— Някои хора мислят, че злата сила е част от природата. Разумна сила, която съществува на тази планета през цялата човешка история.

— Не те разбирам. Какво общо има това с предсказанието за Деня на Страшния съд?

— Като разумен човек, ти ме питаш дали вярвам, че човечеството ще загине. И като разумен човек, аз те моля да ми обясниш защо всяка процъфтяваща древна цивилизация е предсказала края на човечеството. Каж ми защо всяка религия предсказва апокалипсис и чака месия, който да избави света от злото?

— Не мога да отговоря на този въпрос. Не знам.

— И баща ми не знаеше. Но тъй като беше разумен човек, искаше да разбере. Затова посвети живота си и пожертва щастието на семейството си, за да търси истината. Няколко десетилетия баща ми изследва древни руини, търсейки доказателства. И накрая намери нещо толкова невероятно, че това го тласна към безумието.

— Какво намери?

Мик затвори очи. Гласът му стана тих.

— Доказателство. Доказателство, умишлено и грижливо оставено за нас. Доказателство, което сочи за съществуването на присъствие — толкова зло, че появата му ще е сигнал за края на човечеството.

— Пак не разбирам.

— Не мога да ти го обясня, но усещам, че присъствието му се засилва.

„Той се опитва да запази разсъдъка си. Карай го продължава да говори.“

— Казваш, че това присъствие е зло. Откъде знаеш?

— Знам.

— Не ми даваш много информация. И не бих нарекла доказателство календара на майте...

— Календарът е само върхът на айсберга. На тази планета има необикновени и необясними ориентири, астрономически подредени чудеса, които са части от огромна мозайка. И най-големите скептици на света не отричат съществуването им. Пирамидите и Чичен Ица. Храмовете в Ангкор Ват и Теотихуакан, Стоунхендж, картите на Пири Рейс и рисунките в пустинята Наска. Били са необходимите десетилетия усилен труд да се направят тези древни чудеса. Методологията все още е загадка за нас. Баща ми откри общ замисъл във всички тях — същият, с който е създаден календарът на майте. Още по-важен е фактът, че всеки от тези ориентири е свързан с обща цел, смисълът на която е бил забравен през вековете.

— И каква е целта?

— Спасението на човечеството.

„Фолета има право. Мик наистина вярва в това.“

— Нека да изясним нещата. Баща ти е вярвал, че всяко от тези древни места е направено, за да спаси човечеството. Как може да ни спаси една пирамида или няколко рисунки в пустинята? И от какво? От злото присъствие?

Очите му сякаш пронизваха душата ѝ.

— От нещо много по-лошо, което ще дойде да унищожи човечеството в деня на декемврийското слънцестоене. Преди баща ми да умре, двамата бяхме близо до разкриването на загадката, но останаха няколко жизненоважни неизвестни. Жалко, че старинните ръкописи на майте са били унищожени.

— Кой ги е унищожил?

Мик разочаровано поклати глава.

— Не знаеш ли историята на прадедите си? Създателят на календара на майте, великият учител Кукулкан, е оставил важна информация в древните предания на майте. Четиристотин години след смъртта му испанците превземат Юкатан. Кортес е бил белокож мъж с брада. Майте го помислили за Кукулкан, а ацтеките — за Кецалкоатъл. И двете цивилизации се предали и се оставили да ги завладеят, мислейки, че месията се е върнал, за да спаси човечеството. Католическите свещеници взели ръкописите. Сигурно много са се уплашили от онова, което са прочели, защото изгорили всичко... и са ни обрekli на смърт.

„Той се самонавива!“

— Не знам, Мик. Инструкциите за спасението на човечеството изглеждат твърде важни, за да бъдат поверени на група диваци в Централна Америка. Щом Кукулкан е бил толкова мъдър, защо не е оставил тази информация на друго място?

— Благодаря.

— За какво?

— Защото разсъждаваш. И използваш логика. Информацията наистина е била твърде важна, за да бъде оставена на уязвима култура като майте или която и да било друга древна култура. В пустинята Наска в Перу има визуално, символично послание, издълбано в

пампата с прецизни, дълги сто и двацет метра йероглифи. Бяхме близо до изтълкуване на посланието, когато баща ми почина.

Доминик невинно погледна часовника си.

Мик скочи като котка и я сграбчи за раменете.

— Престани да се отнасяш към това като с част от изискванията за дипломирането ти и слушай какво ти говоря. Времето е лукс, който не можем да си позволим...

Доминик се взря в очите му.

— Пусни ме, Мик!

— Попита дали вярвам, че след четири месеца човечеството ще загине. Отговорът ми е „да“, освен ако не довърша работата на баща ми. В противен случай всички ще умрем.

Доминик натисна два пъти копчето на предавателя в писалката. Сърцето ѝ биеше като обезумяло, съзнанието ѝ беше изпълнено със страх.

— Моля те, Доминик, трябва да ме измъкнеш от тази клиника преди деня на есенното равноденствие.

— Защо?

— Равноденствието е само след две седмици. Настъпването му ще бъде известно на всяко място, което споменах. Пирамидата на Кукулкан в Чичен Ица ще отбележи събитието със спускането на сянката на змията по северната си фасада. В същия момент Земята ще се придвижи в уникална галактическа конфигурация. В средата на тъмната ивица в Млечния път ще започне да се отваря портал и ще настъпи началото на края...

„Глупости!“

— Не съм побъркан, Доминик. Искам да ме приемеш сериозно...

— Пусни ме. Боли.

— Извинявай... — Той я пусна. — Изслушай ме. Много е важно. Баща ми вярваше, че все още има шанс злото да бъде спряно. Нуждая се от помощта ти. Трябва да ме измъкнеш оттук преди равноденствието...

Марвис дотича и напръска лицето му със сълзотворен спрей.

— Не! Не, не, не...

Доминик блъсна пазача и избяга навън.

Марвис заключи стая 714 и изведе Доминик от коридора.

Мик продължи да удря по вратата и да я вика.

„Когато човеците взеха да се умножават на земята и им се родиха дъщери, тогава синовете Божии видяха, че дъщерите човешки са хубави и си взимаха от тях за жени, кой каквато си избереше... В онова време имаше на земята исполини, особено пък откак синовете Божии почнаха да влизат при дъщерите човешки и тия почнаха да им раждат; това са силните, от старо време славни човеци.“

Битие 6:1-2 4

Библията. Свещената книга на юдейската и християнската религия. За археолог, който търси истината, този документ от древността може да предложи важни улики, за да помогне да се попълнят празнотите в еволюцията на човека.

Шестата глава на Битие може би е най-неразбраната част в Библията, но може да се окаже и най-показателната. В откъса преди Господ да даде напътствия на Ной, се разказва за синовете Божии и исполините — Nephilim, дума, която в оригинал на иврит буквално означава „падналите“ или „падналите от небето с огън“.

Кои са били тези „паднали“ и „славни“ мъже? Важна податка може да бъде намерена в апокрифното Битие, един от древните текстове, открити сред ръкописите от Мъртво море. В един ключов откъс Ламех, бащата на Ной, разпитва съпругата си, защото мисли, че зачеването на сина му е резултат от съвкуплението ѝ или с ангел, или с един от синовете им исполините или „падналите от небето“.

Дали във вените на Ной е текла извънземна кръв? Идеята за „паднали“ ангели или „славни мъже“, съвкупяващи се с човешки жени, може да изглежда пресилена, но в нея би трябвало да се съдържа някакъв елемент на истина, защото разказът за Ной и Потопа се повтаря в различните култури и религии по света.

Както вече споменах, през целия си живот изследвах загадъчни чудеса — великолепни и величествени постройки, оставени на тази планета оцелели от опустошенията на времето. Мисля, че тези постройки са били създадени от онези „силни и славни човеци“ с една-единствена цел — да спасят нашия вид от унищожение.

Може би никога няма да разберем кои са били исполините, но сега геологичните доказателства ни позволяват да определим времето, по което са се появили. Факт е, че наистина е имало потоп. Виновникът е бил последният ледников период на Земята. Това се е случило преди сто и петнайсет хиляди години. Тогава масивни глетчери са покривали по-голямата част на Северното и Южното полукълбо, като ту са се придвижвали напред, ту са се отдръпвали и накрая изчезнали преди около седемнайсет хиляди години. По-голямата част на Европа се е намирала под ледена шапка с дебелина три километра. Глетчерите в Северна Америка се придвижили далеч надолу и стигнали до долината на Мисисипи и трийсет и седмия паралел.

В онези времена е живял неандерталският човек. И в онзи период от историята на прадедите ни са пристигнали „падналите от небето“.

Вероятно ранният хомо сапиенс не е смаял с нищо онези „славни мъже“. И исполините решили, че е най-добре първобитният човек да продължи еволюцията си. Каквато и да е била реакцията им, единственото, което знаем, е, че като по чудо и съвсем внезапно ледът започнал да се топи.

Това станало бързо и било предизвикано от неизвестен катаклизъм. Милиони кубически километри лед, които се придвижвали в продължение на четирийсет хиляди години, изведнъж се стопили за по-малко от две хилядолетия. Нивото на морското равнище се повишило с деветдесет-сто метра, поглъщайки сушата. Части от Земята, някога затиснати под милиарди тонове лед, започнали да се издигат, предизвиквайки ужасяващи земетресения. Изригвали вулкани, бълващи в атмосферата огромни количества въглероден двуокис, които ускорили глобалното затопляне. Грамадни приливни вълни изкоренили джунглите, унищожили животните и опустошили сушата.

Планетата станала враждебно място.

До 13 000–11 000 г.пр.Хр. по-голямата част от леда се стопила и климатът се стабилизирал. И от мръсотията и калта се появил нов подвид — Хомо сапиенс сапиенс съвременният човек.

Еволюцията или библейската история за сътворението на света? Къде е истината за възхода на съвременния човек? Като учен,

аз съм длъжен да вярвам в дарвинизма, но като археолог, знам, че често истината е скрита в митове, предавани през хилядолетията. Предсказанието в календари на маите попада в тази категория. Както вече споменах, календарът е прецизен научен метод, който използва изумителни принципи на астрономията и математиката, за да направи изчисления. В същото време произходът на календара е съсредоточен в най-важната легенда в историята на маите — свещената книга „Попол-вух“, историята на сътворението.

„Попол-вух“ е Библията на индианците от Централна Америка. Написана е стотици години след смъртта на Кукулкан и според нея светът е разделен на Надземен (небе), Среден (Земята) и Подземен, убежище на злото, известен като Шибалба. Когато гледали нощното небе, древните май виждали тъмната ивица в Млечния път и я тълкували като черна змия или Черен път (Шибалба Би), водещ към Подземния свят. Близо до тъмната ивица се намират трите звезди в пояса на Орион. За маите тези звезди били трите камъка на сътворението.

Както вече споменах, календарът на маите е бил разделен на пет Велики цикъла. Първият е започнал преди 25 800 години. Периодът не е произволен, а представлява действителният брой години, през които Земята извършва един цикъл на прецесия — бавното въртене на нашата планета около оста ѝ. (За това ще разкажа по-нататък.)

Историята за сътворението в „Попол-вух“ започва преди 25 800 години, когато ледът още е покривал по-голямата част на Земята. Главният герой на мита е примитивен човек на име Хун (Първия) Хунафу, по-късно почитан от маите като Първия баща или Един Хунафу. Страстта на Хун Хунафу била да играе древната игра на топка, позната като тлачтли. Един ден Господарите на Подземния свят, говорейки чрез Шибалба Би (Черния път), предизвикали Хун Хунафу и брат му да играят на топка. Хун Хунафу приел и влязъл в портала, водещ към Черния път, който в легендите на маите е представен като устата на голяма змия.

Но Господарите на Подземния свят нямали намерение да играят. Използвайки измама, те победили братята, обезглавили ги и окачили главата на Хун Хунафу на едно дърво. После злите господари оградил дървото и забранили на всички да ходят там.

След много години една смела млада жена, Кървава луна, се осмелила да слезе по Черния път, за да провери дали легендата е истина. Тя се приближила до дървото, за да си откъсне плодове, и се стреснала, като видяла главата на Хун Хунафу, която се изплюла на дланта ѝ и като по чудо я оплодила. Жената избягала преди Господарите на Подземния свят да успеят да я убият.

Кървава луна, известна също като Първата майка, родила близнаци. Момчетата станали силни и способни воители. Когато възмъжали, генетичното им призвание ги накарало да слязат по Черния път, Шибалба, за да предизвикат злите господари и да отмъстят за смъртта на баща си. Господарите на Подземния свят отново използвали измама, но този път близнаците герои победили, прогонили злото и съживили баща си.

Как можем да тълкуваме мита за сътворението? Името Хун или Един Хунафу е календарната дата 1 ахау и означава „първо слънце“. Първото слънце през новата година е денят на декемврийското слънцестоене. Предсказаната дата на гибелта на човечеството свършва в деня на зимното слънцестоене през 2012 година — точно един цикъл от 25 800 години от първия ден в календара на маите!

Като използвах компютърна програма, която ми позволи да прогнозирам разположението на звездите и планетите на всяка дата в историята, аз изчислих какво ще бъде нощното небе през 2012 година. В деня на есенното равноденствие галактиката и планетите около слънцата ще започнат да се подреждат в уникална астрономическа конфигурация. Тъмната ивица в Млечния път ще се вижда точно над хоризонта на Земята, а Слънцето ще започне да се движи към центъра ѝ. Движението на звездите ще достигне кулминацията си по време на зимното слънцестоене — ден, смятан от повечето древни култури за Деня на мъртвите. На тази дата, за пръв път от 25 800 години, Слънцето ще се придвижи в близост до пресечната точка между Млечния път и еклиптиката на съзвездие Стрелец, на една линия с галактическия екватор, точния център на галактиката.

Неизвестно как преди повече от три хиляди години в календара на маите е предсказано точно това небесно явление. Ако изтълкуваме мита за сътворението, галактическото подреждане на планетите

ще кулминира в отварянето на космически портал между нашата планета и Подземния свят на майте, Шибалба.

Наречете го измислица или факт, но по някакъв начин това междугалактическо подреждане ще завърши със смъртта на всеки мъж, жена и дете на нашата планета.

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Справка Каталог 1978–79 г. стр. 43–52
Каталог 1998–99 г. стр. 11–75

4.

11 септември 2012 г.

Маями, Флорида

— Повярвали сте на теорията на Гейбриъл, стажант Васкес.

— Не съм съгласна. — Доминик отвърна на студения поглед на доктор Фолета. — Няма причина на Мик Гейбриъл да не бъде назначен пълен екип за подкрепа.

— Успокойте се. Само се погледнете. Говорихте с пациента два пъти и вече поставяте диагнози. Според мен вие се въвличате емоционално — нещо, за което говорихме в петък. Именно заради това препоръчах на управителния съвет да не се назначава екип на Гейбриъл.

— Уверявам ви, че не съм емоционално въвличена. Просто ми се струва, че в случая е взето прибързано решение. Да, съгласна съм, че Мик страда от налудничави заблуди. Но това лесно може да се обясни с факта, че е прекарал единайсет години в единична килия. А що се отнася до насилието, не видях в досието на Мик нищо, освен едно-единствено нападение.

— А атаката срещу пазача?

— Мик ми каза, че пазачът се опитал да го изнасили.

Фолета се усмихна и поклати глава.

— Заблудил ви е, стажант Васкес. Казах ви, че е умен.

Стомахът на Доминик се сви.

— Искате да кажете, че всичко това е лъжа?

— Разбира се. Той е въздействал върху майчинския ви инстинкт и е успял.

Втрещена, Доминик се вторачи в ръцете си. Наистина ли Мик я бе излъгал? Толкова ли лековерна беше? „Идиотка. Ти искаше да му вярваш. Сама се заблуди.“

— Стажант, няма да стигнете далеч, ако вярвате на всичко, което ви казват пациентите. Още малко и Гейбриъл ще ви убеди, че светът ще свърши.

Доминик се изчерви.

Фолета се засмя, после си пое въздух, избърса сълзите от очите си, бръкна в един кашон под бюрото, извади бутилка шотландско уиски и две чаши и ги напълни.

Доминик пресуши чашата си и почувства, че тялото ѝ се затопля.

— По-добре ли сте? — с бащинска загриженост попита Фолета.

Тя кимна.

— Въпреки всичко, което ви казва, аз харесвам Мик. И също не искам да го гледам изолиран от всички. — Телефонът иззвъня и без да откъсва поглед от Доминик, Фолета вдигна слушалката. — Обажда се един от пазачите. Казва, че ви чака долу.

„По дяволите!“

— Бихте ли ми казали, че тази вечер имам важен ангажимент?

Фолета предаде съобщението и затвори.

— Докторе, а какво ще кажете за годишната психологична оценка на Мик? И това ли е лъжа?

— Не, истина е. Всъщност оценката е едно от нещата, които искам да обсъдя с вас. Знам, че е малко необичайно, но ще ми трябва подписът ви.

— Какво препоръчвате?

— Зависи от вас. Ако бъдете обективна, ще препоръчам да останете негов клиничен психиатър по време на престоя ви тук.

— Мик страда от продължителната изолация и липсата на общуване. Бих искала да има достъп до двора, както и до останалите помещения за рехабилитация.

— Но той току-що ви нападна...

— Не ме е нападнал. Само малко се развълнува и аз изпаднах в паника.

Фолета се облегна назад и се вторачи в тавана, сякаш обмисляше важно решение.

— Добре, стажант, ще сключим сделка. Подпишете годишната ми психологична оценка и аз ще му дам пълни привилегии като на останалите пациенти. Ако Гейбриъл покаже подобрене, през януари ще му назнача пълен рехабилитационен екип.

— Справедливо е — усмихна се Доминик.

22 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Дворът на клиниката представляваше правоъгълна морава, оградена от четирите страни. Сградата се намираше в югоизточния ъгъл, а по периметъра на север и на запад се издигаше шестметрова бяла бетонна стена с бодлива тел отгоре.

Дворът нямаше врати. За да излезе на тревата, човек трябваше да слезе по три реда циментови стъпала, водещи към пътека, опасваща южната страна на клиниката. Оттам се отиваше и до гимнастическия салон на третия етаж, стаите за групова терапия, центъра за изкуства и занаяти, компютърната зала и киносалона.

Доминик стоеше под алуминиевата козирка на терасата на третия етаж. От изток се носеха оловносиви облаци. Двайсетината пациенти побързаха да се приберат, защото вече почваше да вали.

Остана само един.

Мик Гейбриъл продължи да обикаля двора. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете. Белите му дрехи се намокриха за секунди и полепнаха по жилавото му, мускулесто тяло.

Мик не спря. Мокрите му гуменки затъваха в меката трева. Водата се плискаше в чорапите и краката му. Той повтаряше годините в календара на маите — упражнение, което поддържаше ума му.

Черните му очи се вторачиха в бялата стена. Мислите му търсеха изход.

Доминик го наблюдаваше през завесата от дъжд и изпитваше угризения. „Ти провали всичко. Той ти имаше доверие. Сега мисли, че си го предала.“

Фолета се приближи до нея.

— Още ли отказва да говори? — попита зад гърба ѝ Фолета.

Доминик кимна.

— Да. Вече почти две седмици. Всеки ден прави едно и също. Закусва, среща се с мен и цял час гледа в пода. После излиза на двора и се разхожда до обяд. Не се присъединява към другите пациенти и не проронва и дума.

— Би трябвало да ви е благодарен за новопридобитата си свобода.

— Това не е свобода.

— Не, но е голяма стъпка нагоре от единайсет години строг тъмничен затвор.

— Той мислеше, че мога да го върна в обществото.

Изражението на Фолета го издаде и тя попита:

— Е, докторе? Имал ли е право? Можех ли да...

— По-спокойно, стажант. Мик Гейбриъл няма да ходи никъде, поне засега. Както сама се уверихте, той е лабилен и представлява опасност не само за себе си, но и за другите. Продължавайте да работите с него и го насърчавайте да участва в терапията.

— Още ли възнамерявате да му назначите рехабилитационен екип?

— Споразумяхме се за януари, ако Мик се държи добре. Трябва да му го кажете.

— Опитах се. Той вече не ми вярва.

Фолета я потупа по гърба.

— Преодолейте го.

— Не му помагам. Може би той се нуждае от човек с повече опит.

— Глупости. Ще наредя на санитарите да не му позволяват да излиза от стаята си, докато не започне да участва активно в терапевтичните сеанси.

— Няма да помогне, ако го принуждавате да говори насила.

— Тук имаме правила, стажант. Ако откаже да сътрудничи, пациентът губи привилегиите си. Имал съм такива случаи. Ако не действате бързо, Мик ще се затвори в себе си и ще го изпуснете завинаги.

Фолета направи знак на един от санитарите.

— Джоузеф, прибери Гейбриъл. Не можем да допуснем някой от пациентите ни да се разболе.

— Не, чакайте. Той е мой пациент. Аз ще го прибера.

Доминик вдигна косите си на кок, събу обувките си и хукна към двора. Когато стигна до Мик, беше мокра до кости.

— Имаш ли нещо против, ако вървя с теб?

Той не ѝ обърна внимание.

— Мик, кажи нещо. Цяла седмица ти се извинявам. Какво очакваше да направя? Трябваше да подпиша оценката на Фолета.

Мик я погледна строго.

Дъждът се усили.

— Върви по-бавно, Мик!

Той продължи да крачи.

Доминик го изпревари, вдигна юмруци и препречи пътя му.

— Не ме принуждавай да те сритам в задника.

Мик спря и вдигна глава. По лицето му се стичаха дъждовни капки.

— Извинявай — каза Доминик и отпусна ръце. — Защо ме излъга, че пазачът се е опитал да те изнасили?

На лицето му се изписа обида.

— Вече няма да преценяваш истината със сърцето, а с амбицията си, така ли? Мислех, че сме приятели.

Доминик усети, че в гърлото ѝ засяда буца.

— Искам да сме приятели, но съм и психиатър. Направих каквото смятах за правилно.

— Доминик, аз ти дадох думата си, че никога няма да те излъжа. — Той вдигна глава и посочи белега под челюстта си. — Преди да се опита да ме изнасили, Григс заплаши, че ще ми пререже гърлото.

„Да те вземат дяволите, Фолета!“

— Съжалявам, Мик. Но когато ме хвана за раменете...

— Вината е моя. Просто не издържах. Затворен съм отдавна. Понякога е трудно да запазя спокойствие. Кълна се, че никога не бих те наранил.

Доминик видя сълзи в очите му.

— Вярвам ти.

— Знаеш ли, излизането на двора ми помогна. Накара ме да се замисля за други неща... егоистични. Детството ми, начинът на живот, по който съм отгледан... а стигнах дотук и не знам дали някога ще изляза. Има толкова много неща, които не съм правил... и толкова много неща, които бих променил, ако можех. Обичах родителите си, но чак сега осъзнавам, че мразя онова, което са направили. Ненавиждам ги, че не са ми дали избор...

— Не можем да избираме родителите си, Мик. Не се обвинявай. Никой от нас не контролира колодата, нито картите, който са ни раздадени. Единствената ни отговорност е как да ги изиграем. Мисля, че мога да ти помогна да възвърнеш контрола си върху това.

Мик се приближи до нея. Дъждът се стичаше по лицето му.

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

— Да.

— Вярваш ли в съдбата?

— В съдбата?

— Мислиш ли, че животът ни, бъдещето ни... Няма значение...

— Дали мисля, че онова, което ни се случва, е предопределено?

— Да.

— Мисля, че имаме избор. И от нас зависи каква съдба ще си отредим.

— Била ли си влюбена?

Доминик се вторачи безпомощно в блестящите му очи.

— Няколко пъти. Почти. Но мисля, че тези мъже не бяха част от съдбата ми. — Тя се усмихна.

— Ако не бях... затворник... Ако се бяхме запознали при други обстоятелства, мислиш ли, че можеше да ме обичаш?

„По дяволите!“

— Мик, да не стоим на дъжда. Ела...

— В теб има нещо. Не е само физическо привличане. Имам чувството, че те познавам или че сме били заедно в някой друг живот.

— Мик...

— Понякога имам предчувствия. И изпитах едно от тях, когато те видях за пръв път.

— Каза, че бил парфюмът.

— Беше нещо повече. Не мога да го обясня. Само знам, че държа на теб и че чувствата ми са объркани.

— Поласкана съм, Мик. Но иначе си прав. Чувствата ти наистина са объркани и...

Той се усмихна тъжно, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Толкова си красива...

После я погали по бузата, протегна ръка и разпусна косата ѝ.

Доминик затвори очи. „Престани! Той е твой пациент, психичноболен!“

— Моля те, Мик. Фолета ни гледа. Ела да влезем вътре. Там ще говорим...

Той се вторачи в нея. Черните му като абанос очи разкриха душа, измъчвана и жадуваща за забранената му красота.

— „Пред нея даже факлата тъмней! Сред мрака хубостта ѝ как светлей — като брилянт в ухото на арапин.“^[1]

— Какво каза? — с разтуптяно сърце попита Доминик.

— „Ромео и Жулиета“. Четях я на майка ми, докато беше болна. — Мик хвана ръката ѝ и я вдигна към устните си. — „Ще си изпрося ръката ѝ с пръсти да докосна. Нима до днес съм любил? Не, сърце! За пръв път виждам хубаво лице.“

Дъждът намаля. Доминик видя, че двама санитарни се приближават към тях.

— Чуй ме, Мик! Накарах Фолета да подпише, че ще ти назначи рехабилитационен екип. След половин години може да излезеш отук.

Той поклати глава.

— Никога няма да видим този ден, моя любов. Утре е денят на есенното равноденствие. — Мик забеляза мъжете в бяло и се сепна. — Прочети дневника на баща ми. Този свят скоро ще прекрачи друг праг и човешката раса ще оглави списъка на изчезналите видове...

Санитарите го хванаха.

— Не се дръжте грубо с него!

Те го поведоха.

Мик се обърна.

— „Как сребърно звънти във късна нощ гласът на влюбените — като песен.“ Ти си в сърцето ми, Доминик. Съдбата ни събра. Чувствам го, чувствам го...

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Преди да продължим пътешествието си в човешката история, позволете ми да ви запозная с един предназначен за широката публика термин: забранена археология. Изглежда, когато се стигне до въпроса за човешкия произход и древност, научната общност невинаги е непредубедена към доказателствата, които може да противоречат на вече установения модел на преценка. С други думи, понякога е по-лесно да отхвърлиш фактите, отколкото да се опиташ да стигнеш до правдоподобно обяснение за необяснимото.

Добре че Колумб е използвал картата на Пири Рейс, вместо общоприетия тогава европейски вариант, защото иначе е щял да отплава към края на света.

Когато мисли, че знае всичко, човек престава да учи. Тази жалка реалност е довела до прекратяването на важни научни изследвания. И тъй като никой не може да публикува, без да получи одобрението на някой голям университет, става почти невъзможно да предизвикаш господстващите възгледи на деня. Бил съм свидетел на такива опити на колеги, които бяха отлъчени от обществото, репутацията им бе опетнена и кариерата — провалена, макар доказателствата, подкрепящи противоречивите им възгледи, да бяха неопровержими.

Египтолозите са най-лошите в това отношение. Те мразят, когато учените искат да предизвикат общоприетата история на древните места, и стават особено зли, когато чужденци разпитват за възрастта и произхода на монолитните постройки.

Това ни довежда до метода за датиране — най-противоречивия аспект на археологията. Радиовъглеродният метод за определяне на възрастта на кости и утайки от въглища е лесен и точен, но не може да се приложи за камъни. Ето защо съвременните археолози често определят възрастта на някое древно място съобразно другите реликви, намерени край разкопките, а когато няма такива, просто изказват предположения. А това води до широк спектър от човешки грешки.

А сега да се върнем към пътешествието ни в историята и времето.

След Потопа започнали да се появяват първите цивилизации. В днешно време се смята, че писмената история е започнала в Месопотамия, в долината на реките Тигър и Ефрат, някъде около 4000 г.пр.Хр., където са намерени най-ранните останки от селище — Йерихон, датиращи от 7 000 г.пр.Хр. Но новите доказателства показват, че по-рано, в поречието на Нил, е процъфтявала друга, по-високо развита цивилизация, и именно тази по-древна култура и мъдрият ѝ водач са ни оставили първото от загадъчните чудеса, които в края на краищата може да спасят нашия вид от унищожение.

В Египет има много храмове, пирамиди и паметници, но нито един от тях не може да се сравни с великолепните чудеса, издигнати

в Гиза. Там, на западния бряг на Нил, е проектиран невероятен план, състоящ се от Сфинкса, двата храма и трите пирамиди.

Защо говоря за пирамидите? Каква е връзката между тези древни монолити, календара на майте и месопотамската култура в другия край на света?

След три десетилетия изследвания аз най-после осъзнах, че за да разкрие загадката на предсказанието за Деня на Страшния съд, човек трябва да се отърси от общоприетите схващания за време, разстояние и култури и повърхностните убеждения, когато анализира древните улики около голямата загадка на човечеството.

Позволете ми да обясня по-подробно.

Най-големите и необясними постройките, направени от човека, са пирамидите в Гиза, храмовете в Ангкор в джунглите на Камбоджа, пирамидите в древния град Теотихуакан (известен също като „мястото на боговете“), Стоунхендж, рисунките в Наска, руините в Тиауанако и храмът на Кукулкан в Чичен Ица. Всяко от тези древни чудеса, построено от различна култура в различни части на света и в различни периоди на човешката история, е свързано с предстоящата участ на човечеството, за която се разказва в календара на майте. Архитектите и инженерите, които са построили тези чудеса, са притежавали невероятни знания по астрономия и математика, превъзхождащи известното по тяхното време. Нещо повече, местоположението на всяка от тези древни постройки е било старателно избрано в съответствие с равноденствието и слънцестоеенето и колкото и невероятно да звучи, едно с друго, така че ако някой иска да раздели повърхността на планетата ни, използвайки определени ориентири, тези постройки лесно биха свършили работа.

Но ние не виждаме онова, което свързва тези монолитни постройки една с друга, защото в същината на проектирането им има математическо уравнение, което демонстрира едно изумително познание — прецесията.

Отново кратко обяснение:

Докато се носи в космоса по време на годишната си обиколка около Слънцето, планетата ни се завърта около оста си веднъж на всеки двайсет и четири часа. Докато Земята се върти, гравитационното притегляне на Луната я кара да се наклони на

приблизително 23,5 градуса. Добавете гравитационното притегляне на Слънцето върху екватора и ще получите кръгов конус, подобен на онзи, описан от въртящата се горна част. Това равномерно въртене на тяло около ос, която описва равномерно кръгов конус, се нарича прецесия. Веднъж на всеки 25 800 години движещата се ос описва на небето окръжност, променяйки позицията на небесните полюси и на пролетното и есенното равноденствие. Равномерното движение на запад също кара знаците на зодиака вече да не съответстват на съзвездията си.

Гръцкият астроном и математик Хипарх е открил прецесията през 127 г.пр.Хр. Днес знаем, че египтяните, маите и индусите са разбирали прецесията.

В началото на 90-те години на XX век Джейн Селърс открива, че митът за Озирис в древния Египет е бил закодиран с числа, които египтяните използвали, за да изчисляват различните степени на прецесия. И от всички числа се открило едно — 4320.

Повече от хиляда години преди раждането на Хипарх и египтяните, и маите успели да изчислят стойността на числото пи (3,14), съотношението между дължината на окръжността, сферата или полусферата и диаметъра ѝ. Сто четирийсет и шест — височината на Голямата пирамида, умножени по 2 пи (3,14), се равнява на основата ѝ — 916 метра и 88 см. Колкото и невероятно да изглежда, разгънатият периметър на пирамидата е почти равен на диаметъра на Земята, когато размерите на планетата се сведат до мащаб 1:43200 — число, съставляващо нашия математически код на прецизност. Ако използвате същото съотношение, полярният радиус на Земята ще бъде равен на височината на пирамидата.

Оказва се, че Голямата пирамида е геодезически ориентир, намиращ се точно на трийсетия паралел. Ако мерките ѝ се проектират на плоска повърхност, като върхът представлява Северния полюс, а периметърът ѝ — екватора, размерите на монолита ще бъдат равни на Северното полукълбо, отново в мащаб 1:43200.

Знаем, че за 4320 години Слънцето извършва прецесионалното си преместване в две зодиакални съзвездия или на шейсет градуса. Умножете това число по сто, и пак ще получите 43 200 — броят на дните, отбелязан в Дългото летоброене на маите, равняващ се на 6

катун, една от ключовите стойности, които маите са използвали, когато са изчислявали прецесията. Ако сумирате всички години от петте цикъла в „Попол-вух“, периодът се равнява точно на един цикъл на прецесия.

Скрити в гъстата джунгла на Камбоджа, се намират великолепните индуистки храмове на Ангкор. Барелефите и статуите, изобилстващи в комплекса, включват символи на прецесията. Най-популярният е гигантската змия Нага. Средната ѝ част е увита около свещена планина в млечния океан или Млечния път. Двата края на змията са все едно въже в космическо състезание по теглене на въже и изобразяват два отбора. Единият представлява светлината и доброто, а другият — мрака и злото. Това усещане за движение, съчетано с въртенето на Млечния път, символизира индуисткото тълкуване на прецесията. В Пурана, свещеното писание на индусите, се разказва за четирите възрасти на Земята на име юги. Настоящата калиюга е с времетраене 432 000 години. Свещеното писание твърди, че в края на тази епоха човешката раса ще бъде унищожена.

Древните египтяни, маи и индуси са три различни култури, разположени в различни краища на света и всяка е съществувала в различни интервали на миналото ни. Три култури, които са споделяли едни и същи изумителни знания по естествени науки, космология и математика и са използвали мъдростта си, за да създадат загадъчни архитектурни чудеса, всяко построено с една-единствена тайна цел.

Най-старите от тези постройки са пирамидите в Гиза и вечният им пазач Сфинксът. На северозапад от храма, известен като Дома на Озирис, се намира великолепната варовикова фигура на лъв с човешка глава — най-голямата скулптура на света, извисяваща се колкото шестетажна сграда и с дължина 72 метра. Съществуването е космически маркер. Погледът му е ориентиран точно на изток, сякаш чака изгрева на слънцето.

На колко години е комплексът в Гиза? Египтолозите се кълнат в 2475 година пр.Хр. — период, който се вмества в египетския фолклор. Дълго време беше трудно да се оспори тази година, защото нито Голямата пирамида, нито Сфинксът имат улики, по които може да се определи възрастта им.

Или поне така мислехме.

После американският учен Джон Антъни Уест установи, че дълбокият седем метра и половина окоп около Сфинкса показва непогрешими признаци на ерозия. След по-нататъшно изследване екипът геолози стига до извода, че разрухата е причинена не от вятъра или пясъка, а само от дъжда.

Последният път, когато в долината на Нил е имало такива климатични условия, е бил преди тринайсет хиляди години, в резултат на Потопа в края на последния ледников период. През 10450 г.пр.Хр. Гиза е била не само плодородна и зелена, но и фигурата на Сфинкса е гледала точно към съзвездието Лъв, по чийто образец е направена.

Белгийският инженер Робер Бовал установил, че гледани отгоре, трите пирамиди в Гиза са ориентирани точно към трите звезди в пояса на Орион.

Използвайки сложна компютърна програма за отчитане на прецесията на небесните тела от всяко географско местоположение, Бовал открил, че докато през 2475 г.пр.Хр. пирамидите в Гиза са били ориентирани към звездите в пояса на Орион, то през 10450 г.пр.Хр. е имало много по-прецизно подреждане. Тогава тъмната ивица в Млечния път не само се е появила над Газа, но и е била огледален образ на меридианния курс на река Нил.

Както споменах по-рано, древните маи изобразявали Млечния път като космическа змия и наричали тъмната ивица в него Шибалба Би, Черния път към Подземния свят. И в календара на маите, и в „Попол-вух“ се разказва за възгледите за сътворението и смъртта като произлизащи от този космически канал на раждането.

Защо пирамидите в Гиза са ориентирани към пояса на Орион? Какво е значението на числото на прецесията 4320? Какъв е бил мотивът, който накарал прадедите ни да построят паметниците в Гиза, пирамидите в Теотихуакан и храмовете в Ангкор?

Каква е връзката между тези три места и предсказанието на маите за гибелта на човечеството?

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Справка Каталог 1993–94 стр. 3–108
Дискета №4 Име на файла: ОРИОН-12

[1] Превел Любомир Огнянов. — Б.пр. ↑

5.

23 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Сънят на Майкъл Гейбриъл се превърна в кошмар и го отведе в миналото.

Той отново е единайсетгодишен и се намира в Перу. Гледа през прозореца на стаята си към заспалото село Индженио и слуша сподавените гласове, идващи от съседната стая. Баща му разговаря на испански с лекаря и ридае.

Вратата се отваря.

— Майкъл, моля те, ела.

Мик долавя парливия мирис на болест — мокри от пот чаршафи, шишета с глюкоза, повръщано, болка и човешки терзания.

Майка му лежи в леглото. Лицето ѝ е безизразно, а очите — хлътнали. Тя го поглежда и едва-едва стиска ръката му.

— Майкъл, лекарят ще те научи как да даваш лекарствата на майка ти. Много е важно да внимаваш и да го правиш както трябва.

Белокосият лекар го поглежда.

— Малък е, сеньор...

— Покажи му.

Лекарят дръпва чаршафа. От превързаното дясно рамо на майка му се подава тръбичка.

Мик се уплашва.

— Татко, моля те, не мога...

— Вече не можем да си позволим да плащаме на медицинска сестра. Пък и трябва да довърши работата си в Наска. Говорихме за това, сине. Можеш да го направиш. Ще си бъда вкъщи всяка вечер. А сега, съсредоточи се върху онова, което ще ти покаже лекарят.

Мик застава до леглото и гледа, докато лекарят напълва спринцовката с морфин. Той запомня дозата, а после, когато иглата се забива в тръбичката, а майка му избелва очи, стомахът му се свива...

— Не! Не! Не!

Виковеите на Майкъл Гейбриъл събудиха всички пациенти в съседните стаи.

Някъде в Космоса

Космическата сонда „Плутон Експрес“ се движеше в пространството на осем години, десет месеца и тринайсет дни от родната си планета и само на петдесет и осем дни и единайсет часа от местоназначението си — планетата Плутон и луната ѝ Харон. Научноизследователската станция приличаше на високотехнологична сателитна чиния и предаваше към Земята некодирани сигнал със силно усилваща антена, дълга метър и половина.

Неочаквано, със скоростта на светлината, в пространството се взриви огромен океан от радиоенергия. Долният край на хипервънновия импулс окъпа сателита в емисия с високи децибели. За една наносекунда телекомуникационната система и монолитните микровълнови интегрални вериги бяха изпепелени.

НАСА:

Център за космически комуникации

14:06 ч.

Джонатан Лънайн, шеф на научния екип „Плутон Експрес“, се бе подпрял на командния пулт и слушаше с половин ухо доктор Джереми Армънтраут, който говореше на новите членове на наземния екип.

— Космическата сонда „Плутон Експрес“ има силно усилваща сигналите антена, непрекъснато излъчваща един от три възможни тона — всичко е наред, информацията е готова за изпращане на Земята или има сериозен проблем, на който незабавно трябва да бъде обърнато внимание. През последните осем години сигналите се слушат от...

Лънайн потисна прозявката си. Трите поредни смени от осемнайсет часа му се бяха отразили и той с нетърпение очакваше почивните дни. Още час и щеше да подремне в стаята за инструктаж. На другия ден щяха да играят „Редскинс“ и „Игълс“. Мачът сигурно щеше да е хубав.

— Джонатан, би ли дошъл, ако обичаш — каза техникът, който стоеше до командния си пулт. На челото му бяха избили капки пот. Операторите от двете му страни трескаво работеха.

— Какво има?

— Загубихме връзка с космическата сонда.

— Слънчев вятър?

— Не. Уредите показват мощен електрически заряд, който въздейства върху цялата комуникационна система и двата компютъра на борда на станцията. Сензорите, електрониката — нищо не работи. Наредих да направят пълен анализ на системата, но един господ знае какъв е ефектът върху траекторията на сондата.

Лънайн направи знак на доктор Армънтраут да се присъедини към тях.

— Контролът на полета е загубил връзка със сондата.

— А резервните системи?

— Нищо не работи.

— По дяволите! — Армънтраут потърка слепоочията си. — Приоритетът, разбира се, е да установим контакта. Освен това трябва да намерим сондата и да продължим да я следим, преди да е минало твърде много време и да я изгубим в космоса.

— Имаш ли предложения?

— Спомняш ли си лятото на 1998 година, когато за около месец загубихме контакт със СОХО? Успяхме да я намерим, като излъчвахме радиосигнали от Аресибо и после засякохме отразения сигнал, използвайки сателитната чиния на НАСА в Калифорния.

— Ще се свържа с Аресибо.

Национален център по астрономия и изследване на йоносферата, Аресибо, Пуерто Рико

— Разбрах, Джонатан. — Робърт Паскуале, оперативният директор на Аресибо, затвори телефона, издуха за стотен път носа си и позвъни на пейджъра на асистента си. — Артър, моля те, ела тук.

Астрофизикът Артър Кравиц влезе в кабинета на директора.

— Господи, Боб, изглеждаш ужасно.

— Това е от проклетия ми синузит. Днес е първият ден на есента, а главата ми вече ще се пръсне от болка. Руските астрономи

приключиха ли с голямата сателитна чиния?

— Преди десетина минути. Какво става?

— Току-що получих спешно обаждане от НАСА. Изглежда, са изгубили връзка с „Плутон Експрес“ и искат да я намерим. В момента записват на компютъра ти последните известни координати на сондата и искат да използваме голямата чиния, за да изпратим радиосигнали в космоса. Ако ни провърви, ще засечем отразения сигнал, който НАСА ще може да улови с голямата си чиния в Голдстоун.

— Добре. А ИИРС? Знаеш, че Кени Уонг ще иска да слуша, използвайки приемниците на ИИРБРИП. Дали ще бъде проблем, ако...

— Не ми пука, Артър. Щом хлапето иска да пропилее живота си в очакване извънземните да се обадят, все ми е едно. Ако ти трябва, ще бъда в кабинета си.

Когато решиха да направят най-мощния радиотелескоп на света, учените в колежа по инженерство Корнел години наред търсиха място, което представлява природна геологическа котловина с приблизителните размери на гигантска рефлекторна паница. Мястото трябваше да е под юрисдикцията на Съединените щати и тъй като чинията нямаше да се движи, да е колкото е възможно по-близо до екватора, така че луната и планетите да са точно отгоре. Издирването ги доведе до варовиковата карстова планинска верига в северната част на Пуерто Рико — изолиран район с дълбоки долини, обградени от високи хълмове, които щяха да предпазват телескопа от странични радиосмущения.

Завършен през 1963-та и усъвършенстван през 1974-та, 1997-а и 2010-а година, телескопът в Аресибо приличаше на огромна извънземна постройка от бетон и стомана. Чинията с диаметър триста метра, направена от четирийсет хиляди перфорирани алуминиеви плоскости, бе обърната с вдлъбнатата част нагоре и изпълваше цялата карстова долина с форма на вулканичен кратер, досущ гигантска купа за салата, дълбока петдесет метра. На сто и трийсет метра над центъра се извисяваше азимутното рамо на телескопа и втора, и трета чиния. Шестстотинтонната мрежа се крепеше на дванайсет кабели, закачени на три огромни кули с форма на обелиски и многобройни блокове, разположени по периметъра на долината.

На склона на хълма бе построена лаборатория — многоетажна бетонна конструкция, където се намираха компютрите и техническото оборудване. До лабораторията имаше четириетажна жилищна сграда с апартаменти за персонала, трапезария, библиотека, басейн и тенискорт.

Гигантският телескоп в Аресибо бе предназначен за употреба в четири области. Радиоастрономите го използваха, за да анализират природната радиоенергия, излъчвана от галактики, пулсари и други небесни тела, намиращи се на милиони светлинни години. Радарните астрономи идваха в Аресибо, за да уловят мощни лъчи радиоенергия от обекти в Слънчевата система, а после записваха и изследваха ехото. А учените, изучаващи атмосферата, използваха телескопа, за да изучават йоносферата на Земята, анализирайки динамичното ѝ взаимодействие с планетата.

Последната научна област включваше програмата ИИРС или „Издирване на извънземни разумни същества“. Целта ѝ беше да търси интелигентен живот в космоса, прилагайки двустранен подход. Първият беше да изпраща радиосигнали в пространството с надеждата, че един ден някой интелигентен вид ще получи посланието ни за мир. Вторият подход се състоеше в приемане на радиовълни от космоса в опит да се различи интелигентна схема, която да докаже, че хората не са сами във вселената.

Астрономите смятаха, че ловът на радиосигнали от безкрайния Космос е все едно да търсиш игла в копа сено. За да улеснят издирването, професор Франк Дрейк и колегите му от проекта „Озма“, създателите на ИИРС, стигнаха до извода, че интелигентният живот, съществуващ в космоса, трябва да е свързан с водата. Астрономите изградиха хипотезата, че извънземният разум би трябвало да излъчва сигнали с честота 1.42 гигахерца — точката в електромагнитния спектър, в която от водорода се освобождава енергия. Дрейк нарече района Извора и оттогава мястото се превърна в ловно поле за междузвездни радиосигнали.

Проектът ИИРС включваше спомагателната програма ИИРБРИП или „Издирване на извънземни радиоемисии от близки, развити интелигентни популации“. Тъй като телескопът беше зает през повечето време и използването му беше скъпо, екипът на ИИРС просто прикрепяше приемниците си към огромната чиния по време на всички наблюдения. Главното препятствие пред учените от ИИРС беше, че

нямаха право на мнение какво да слушат. Домакинът избираше мишените им.

Кени Уонг стоеше на железобетонната площадка за наблюдение пред огромните прозорци на лабораторията. Недоволният стажант от Принстън се бе облегал на предпазните перила и се бе вторачил в плетеницата от метал и кабели, висящи над центъра на голямата чиния.

„Шибаната НАСА! Не стига, че намалиха финансирането ни, а сега искат времето на телескопа, за да търсят проклетата си сонда...“ — мислеше той.

— Хей, Кени...

„Прикрепянето на приемници е просто загуба на време, дори ако не бяхме в Извора. По-добре да отида на плажа — и без това тук не правя нищо...“

— Кени, ела тук! Заболя ме главата, от апаратурата ти.

— Какво?

Уонг се втурна в лабораторията. Пулсът му се учести, когато до слуха му достигна звук, какъвто не бе чувал никога.

— Проклетият ти компютър пиука така от пет минути. — Артър Кравиц го погледна гневно. — Изключи го, защото ме побърква.

Кени мина покрай него и бързо написа командите, активиращи търсенето и идентификационната програма на компютъра. Програмата ИИРБРИП анализираше едновременно 168 милиона честотни канали на всеки 1.7 секунди.

„СИГНАЛ: ОТКРИТ“

— Боже господи!...

Кени хукна към спектралния анализатор. Сърцето му биеше като обезумяло. Той се увери, че аналоговият сигнал се записва и форматира в дигитален.

„СИГНАЛ: НАСОЧЕН“

— Господи! Това е истински сигнал, по дяволите! Мамка му, Артър, трябва да се обадя на някого да потвърди сигнала, преди да сме го изгубили.

Артър се засмя истерично.

— Кени, това е сондата „Плутон“. НАСА сигурно я е намерила.

— Какво? По дяволите! — Кени се отпусна на стола. — Господи, за секунда...

— За секунда приличаше на смахнат. Успокой се, а аз ще се свържа с НАСА за потвърждение.

— Добре.

Физикът натисна клавиша за директна видеовръзка с НАСА. На монитора се появи лицето на доктор Армънтраут.

— Артър, радвам се, че те виждам. Благодаря, че ни помагате.

— Няма за какво. Виждам, че вече сте възобновили връзката с космическата сонда „Плутон“.

— Не. Сондата мълчи. Какво те кара да мислиш, че сме я засекли?

Кени се втурна към монитора.

— НАСА, тук е Кени Уонг от ИИРС. Уловихме радиосигнали от космоса. Помислихме, че са от сондата.

— Не идват от нас. Не забравяйте, че сондата „Плутон“ използва некодиран носител и може да се намесят много пакостници. Каква е честотата на сигнала?

— Чакай малко. — Кени се върна при компютъра си и написа поредица от команди. — 4320 мегахерца. По дяволите, Артър, този микровълнов обхват е твърде висок, за да бъде излъчван от базирани на Земята телекомуникации или дори от геосинхронен сателит. Чакай, ще пуснем сигнала през високоговорителя, за да го чуваме.

— Чакай, Кени...

От тонколониите се разнесе пронизителен, писклив звук. Силата му строши очилата на Артър. Стъклата на прозорците изтракаха.

Кени издърпа кабела и потърка кънтящите си уши.

Артър се вторачи в стъклата в ръцете си.

— Невероятно! Каква е силата на сигнала? Откъде идва?

— Опитвам се да установя източника, но силата е извън обхвата ми. Става дума за ясен и чист сигнал, около хиляди пъти по-силен от

всичко, което сме излъчвали от Аресибо. — По гърба на Кени полазиха хладни тръпки. — По дяволите, Артър, това е...

— Успокой се. Първо потвърди сигнала. Започни с астрономическата обсерватория в Ню Мексико. Аз ще се свържа с Охайо...

— Артър...

Кравиц се обърна към монитора на видеовръзката.

— Кажи, Джереми.

— Артър, току-що потвърдихме сигнала.

— Потвърдили сте го... — Главата на Кравиц се замая. — Установихте ли източника?

— Още работим по въпроса. Има много силни смущения заради...

— Артър, имам хипотетична траектория! — Развълнуван, Кени скочи от стола. — Сигналят се излъчва от съзвездието Орион, някъде от пояса му.

Чичен Ица

Полуостров Юкатан

16:00 ч.

Чичен Ица, древният град на маите, разположен в низините на полуостров Юкатан, е едно от великите чудеса на света. На това място в джунглата има неколкостотин постройки на дванайсет хиляди години. Някои от храмовете и светилищата имат най-сложните релефи в цяла Централна Америка.

Градът е построен през 435 г.сл.Хр. Бил е изоставен за известно време, после го открива племето ица, което говори езика на маите и живее там до края на VIII век, когато толтеките мигрират на изток от Теотихуакан. Под наставленията и ръководството на великия учител Кукулкан двете култури се смесват и градът процъфтява и става религиозен, церемониален и културен център. След смъртта на Кукулкан през XI век Чичен Ица запада. Жителите му обедняват и мизерията и отчаянието ги довеждат до практикуването на сатанински форми на човешки жертвоприношения. През XVI век остатъците от тази култура бързо се предават на испанската власт.

Доминиращата постройка в Чичен Ица безспорно е великолепната пирамида на Кукулкан. Наречена от испанците „Ел Кастильо“, тази висока пирамида на девет тераси се извисява на трийсет метра над земята.

Кукулкан е нещо повече от пирамида. Това е календар от камък. На всяка от четирите страни има деветдесет и едно стъпала. Заедно с площадките, общият им брой е 365 — колкото са дните в годината.

За археолозите и учените кървавочервената пирамида остава загадка, защото проектирането ѝ показва изумителни познания по астрономия и математика, съперничаещи на съвременните. Пирамидата е обърната така, че два пъти в годината, в деня на пролетното и есенното равноденствие, по северната фасада започват да пълзят странни сенки. Когато в късна есен слънцето залязва, надолу по стъпалата започва да пълзи огромна сянка на змийско тяло, докато се срещне със скулптурата на главата си, намираща се в основата на пирамидата. През пролетта сянката слиза по фасадата, а през есента се изкачва.

На върха на пирамидата има четиристенен храм, първоначално използван за култови ритуали, а по-късно, след смъртта на Кукулкан, за човешки жертвоприношения. Вероятно построена през 830 г.сл.Хр., пирамидата е изградена върху много по-стара постройка, до чиито останки може да се стигне само през вход в северната стена. Тесният тунел води към стръмно стълбище. Варовиковите стъпала са хлъзгави от влагата. Долу има две тесни вътрешни помещения. В първото се намира полулегналата фигура на Чак Муул — статуя от времето на майте, която крепи церемониално блюдо, където са слагали сърцата на принесените в жертва хора. Във второто помещение има трон, на който седи червен ягуар със зелени очи.

Брент Накамура се вторачи в морето от изнемогващи от горещината тела в екрана на видеокамерата си. „Господи, тук има поне сто хиляди души. Ще чакам часове.“

Той отново насочи камерата към северната фасада и я фокусира върху опашката на змията, която продължаваше двеста и две минутното си пътешествие нагоре по варовиковата стена на пирамидата на възраст хиляда и двеста години.

Във влажния въздух се разнасяше парливата миризма на човешка пот. Накамура засне двойка канадци, които се караха с пазачите на парка, после изключи камерата, защото един германски турист и семейството му го блъснаха, за да минат покрай него.

Той погледна часовника си и реши, че е най-добре да заснеме свещения жертвен кладенец „сеноте“, докато още има светлина, и тръгна по пътеката, вървяща успоредно на северната стена на храмовата пирамида на Кукулкан. Това беше единственият начин да мине напърно през джунглата, за да отиде до жертвения кладенец на майте.

След пет минути стигна до широката шейсет метра яма, където бяха принасяни в жертва хиляди девственици, и погледна надолу. Тъмната, засипана от векове с тиня, камъни и мръсотия, бълбукаща кална дупка на дълбочина двайсет метра вонеше на застояло.

Далечен тътен го накара да вдигне глава към небето.

„Странно — помисли той. — Няма облаци. Може да е реактивен самолет.“

Звукът се засили. Туристите се заспоглеждаха неспокойно. Една от жените изпищя.

Накамура погледна в жертвения кладенец и видя, че по повърхността на водата се разпространяват кръгове.

„Мамка му! Земетресение!“

Ухили се от вълнение и насочи камерата към отвора на ямата. Бе преживял голямото земетресение в Сан Франциско през 2005 и няколко труса нямаше да го уплашат.

Тълпата се разпръсна. Едни хукнаха към изхода на паркинга, други започнаха да пищят, когато земята под краката им се разтресе.

Усмивката на Накамура замръзна.

В ямата се развихри водовъртеж.

И в същия миг трусовете спряха така внезапно, както бяха започнали.

Плажът „Холивуд“, Флорида

Синагогата беше препълнена, защото днес беше Йом Кипур — най-свещеният ден в еврейския календар.

Доминик седеше между Едит и Из Акслър. Равинът Стайнберг стоеше на амвона и слушаше ангелския глас на послушника си, който пееше молитва пред насъбралото се множество.

Доминик беше гладна, защото бе постила двацет и четири часа, откакто започна Денят на изкуплението. Освен това очакваше менструацията си. Вероятно затова беше неспокойна и не можеше да се съсредоточи. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Майкъл Гейбриъл.

Равинът отново започна:

— На Йом Кипур ние разсъждаваме. Кой да живее заради другите? Кой, умирайки, ще завещае наследството на живота? Кой ще изгори в пламъците на алчността? Кой ще се удави във водите на отчаянието? Чий глад ще бъде за добро? Кой ще жадува за справедливост и правота? Кой ще се измъчва от страх за света? Кой ще се задуши поради липса на приятели? Кой ще почива в края на деня? Кой ще се мята неспокойно в леглото на болката?

Тя си представи как Мик лежи в килията си. „Престани...“

— Чий език ще бъде нанасящ удар меч? Чии думи ще допринесат за мира? Кой ще се осмели да тръгне да търси истината? Кой ще бъде заключен в затвора на душата си?

Доминик си представи как Мик крачи в двора, докато слънцето в деня на равноденствието залязва.

— Треперейки и обзети от страх, ангелите заявяват: „Това е Денят на Страшния съд! Всички, които живеят на тази земя, ще бъдат съдени“.

По лицето ѝ започнаха да се стичат горещи сълзи. Смутена, тя стана и забърза към изхода на синагогата.

6.

25 септември 2012 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Инис Чейни беше уморен.

Преди две години сенаторът от републиканската партия бе погребал майка си. Тя още му липсваше. Липсваха му посещенията в болницата, — където ѝ носеше специалитета си със свинско месо. И усмивката ѝ. Липсваше му и сестра му, която почина единайсет месеца след майка им, и по-малкият му брат, когото ракът погуби миналия месец.

Чейни стисна юмруци. Най-малката му дъщеря масажираше врата му. Четири дълги дни бяха изминали от обаждането през нощта. Четири дни, откакто Джим, най-добрият му приятел, бе умрял от инфаркт.

Той видя как лимузината и колата на охраната спряха на алеята пред къщата му. Нямаше почивка за уморените. Нито за опечалените. Чейни прегърна съпругата, трите си дъщери и вдовицата на Джим, после излезе, придружен от двама телохранители. Избърса сълзите от заобиколените си с тъмни кръгове очи — огледала на душата му, които разкриваха чувствата на обикновен човек и мъдростта на политически лидер. Ядосаше ли се, очите му пронизваха като ками, но напоследък бяха зачервени от твърде много плач.

Сенаторът се качи на задната седалка на лимузината. Телохранителите седнаха в другата кола.

Чейни мразеше лимузините. Всъщност мразеше всичко, което привличаше внимание към него или смърдеше на привилегия. Вторачи се през стъклото и се замисли за живота — питаше се дали е на път да направи голяма грешка.

Инис Чейни беше роден преди шейсет и седем години в най-бедния квартал на чернокожи в Джаксънвил, Флорида. Отгледа го майка му, която издържаше семейството, като чистеше домовете на белите, и леля му. Той не познаваше истинския си баща, който ги бе

напуснал няколко месеца след раждането му. Когато беше двегодишен, майка му се омъжи отново и вторият му баща премести семейството в Ню Джърси. И там младият Инис израсна и придоби уменията си на водач.

Игрището беше единственото място, където се чувстваше като у дома си. Там цветът на кожата нямаше значение. Макар да беше по-дребен от връстниците си, той не се плашеше от никого. След училище тренираше безброй часове, за да се справи с агресивността си, да развие атлетичните си способности и да се научи на дисциплина и самоконтрол. Стана отличен баскетболист и сърдечен, очарователен младеж.

Кариерата му в баскетбола свърши, когато през първата година в колежа скъса сухожилие. И макар да искаше да стане треньор, се остави майка му да го убеди да опита късмета си в политиката. Тъй като се бе сблъсквал с расизма, Чейни знаеше, че политиката е първата област, която се нуждае от промяна.

Вторият му баща имаше връзки в републиканската партия във Филадельфия. Инис беше пламенен демократ, но смяташе, че може да направи промени и като представител на републиканците. Прилагайки същата работна етика, страст и енергия, които му бяха позволили да стане превъзходен баскетболист, той бързо се издигна. Не се страхуваше да говори каквото мисли и винаги помагаше на онеправданите.

Ненавиждаше мързела и безочията на другите политици и се превърна в нещо като фолклорен герой във Филадельфия. От заместник-кмет стана кмет, а след няколко години се кандидатира за сенатор и спечели.

И сега, два месеца преди изборите през ноември 2012 година, президентът на Съединените щати му се обади и го покани да се кандидатира заедно с него за вицепрезидент. Инис Чейни — бедното хлапе от Джаксънвил, Флорида, беше на крачка от най-силната канцелария на света.

Гледаше през стъклото на лимузината. Смъртта го плашеше. Не можеше да се скрие или да преговаря с нея. Смъртта не даваше отговори, а пораждаше само въпроси, объркване, сълзи и прощания

слова. Възможно ли беше да обобщиш нечий живот за двайсетина минути? Как можеше да очакват от него да преразкаже един живот на обич с прости думи?

Вицепрезидент. Чейни поклати глава и се замисли за бъдещето.

Безпокоеше го най-много тежестта, която кандидатурата му щеше да упражни върху семейството му. Да бъдеш сенатор беше едно, но да приемеш номинацията на републиканската партия като първи вицепрезидент от афроамерикански произход, беше съвсем друго. Първият и последният чернокож, който бе имал шанс да бъде избран в Белия дом, беше Колин Пауъл, който накрая се оттегли поради семейни причини. Ако Марк Малър бъдеше избран за втори път, Чейни щеше да бъде фаворитът за поста му през 2016 година. Също като Пауъл, и Чейни знаеше, че популярността му преминава политическите и расовите граници, но винаги имаше малка част от населението, с която не можеше да се преговаря.

А Инис вече бе подложил семейството си на твърде много изпитания.

Знаеше, че Пиер Борджия също е кандидат за поста, и се питаше докъде ще стигне държавният секретар, за да получи каквото иска. Борджия беше пълна противоположност на Чейни — нахакан, избухлив, себичен, политически мотивиран егоист, ерген и военен ястреб. И бял.

Мислите на Чейни се върнаха към най-добрия му приятел и семейството му и той се разплака неудържимо, без да го е грижа дали шофьорът ще види това.

Обикновено Инис Чейни сдържаше чувствата си. Беше научил това от майка си. Но вътрешната сила и неотстъпчивостта на лидер не струваха нищо, ако човек не си позволяваше да изпитва нищо. А Чейни беше чувствителен. Пиер Борджия беше безчувствен. Израснал в богатство и охолство, държавният секретар беше сляп за действителността и не се замисляше какво изпитват другите. Последният факт тежеше много на сенатора. Светът ставаше все сложен и опасен. В Азия се надигаше ядрена параноя. Борджия беше последният човек, който можеше да управлява страната по време на кризисна ситуация.

— Добре ли сте, сенаторе?

— Не, по дяволите! Що за въпрос?

— Извинете, сър.

— Млъкни и карай!

Шофьорът се усмихна. Дийн Дисангро работеше за Чейни от шестнайсет години и го обичаше като роден баща.

— Какво толкова важно е станало, че НАСА ме вика в Годард в неделя?

— Нямам представа. Вие сте сенатор. Аз съм само един нископлатен служител...

— Затваряй си устата. Ти знаеш повече от някои чучела в конгреса.

— Вие сте връзката с НАСА, сър. Очевидно е станало нещо важно, за да ви повикат в почивен ден.

— Благодаря, Шерлок Холмс. Дай ми монитора с новините.

Шофьорът му подаде устройството с размерите на лист хартия, което вече беше нагласено на „Вашингтон Поуст“. Чейни прегледа заглавията за подготовката на мирното ядрено учение в Азия. „Грозни насрочва събитието за седмицата преди Коледа. Хитро. Несъмнено се надява да развали празничното настроение“ — помисли Чейни и сложи монитора на седалката до себе си.

— Как е съпругата ти? Трябва да роди скоро, нали?

— След две седмици.

— Чудесно — усмихна се Чейни и избърса още една сълза от зачервените си очи.

НАСА: Космически център „Годард“

Грийнбелт, Мериленд

Сенатор Чейни усети върху себе си обезпокоените погледи на хората от НАСА, ИИРС и Аресибо. Прегледа информацията от двайсет страници я се прокашля. Останалите мълчаха.

— Абсолютно сигурни ли сте, че радиосигналите са от космоса?

— Да, сенаторе — отговори Брайън Додс, директорът на НАСА.

— Но не сте определили източника им?

— Още не, сър. Сигурни сме, че източникът е планета в пояса на съзвездие Орион, намираща се на разстояние хиляда и петстотин — хиляда и осемстотин светлинни години от Земята.

— И сигналът се е чувал в продължение на три часа?

— Три часа и двацет и две минути, ако искаме да бъдем точни, сенаторе — обади се Кени Уонг и скочи.

Чейни му направи знак да седне.

— И после не е имало други сигнали, така ли, господин Додс?

— Не, сър, но продължаваме денонощно да следим честотата и посоката на сигнала.

— При положение, че сигналите наистина са от космоса, какви са последиците?

— Ами, най-очевидната и вълнуващата е, че не сме сами във вселената и в нашата галактика съществува поне още една интелигентна форма на живот. Следващата ни стъпка е да определим дали в сигнала са закодирани специфични схеми или алгоритми.

— Мислите, че сигналът може да съдържа някаква комуникация?

— Да, възможно е. Сигналът не се предава напосоки в галактиката, а умишлено е насочен към нашата слънчева система. Има друг разум, който знае, че съществуваме. Като насочват сигнала към Земята, те ни казват, че съществуват.

— Нещо като „здрави“ между съседи, така ли?

— Да, сър — усмихна се директорът на НАСА.

— И кога ще бъдете готови с анализа?

— Трудно е да се каже. Ако наистина съществува извънземен алгоритъм, убеден съм, че компютрите и екипът ни от математици и специалисти по кодовете ще го открият. Но работата може да отнеме месеци, дори години. А може и никога да не го разгадаят. Възможно ли е да разберем мислите на извънземните? Това е вълнуващо, но абсолютно ново за нас.

— Не е точно така, нали, господин Додс? — Проницателните очи на Чейни се вторачиха в директора на НАСА. — И вие, и аз знаем, че ИИРС използва голямата чиния в Аресибо, за да предава съобщения в космоса.

— Така както мрежите излъчват телевизионни сигнали в космоса със скоростта на светлината.

— Не се шегувайте с мен, господин Додс. Не съм астроном, но съм чел достатъчно и знам, че телевизионните сигнали са твърде слаби, за да стигнат до съзвездието Орион. Когато това откритие стане публично достояние, ще има множество разярени хора, които ще настояват, че ИИРС ни е навлякла този непознат ужас.

Додс направи знак на помощниците си да не изразяват възраженията си.

— Имате право, сенаторе. Предаванията на ИИРС са по-силни, но телевизионните сигнали се разпространяват неограничено в космоса във всички посоки и е много по-вероятно да стигнат до някой приемник, отколкото емисиите от Аресибо. Не забравяйте, че радиосигналът, който засякохме, се излъчва от извънземен предавател, далеч превъзхождащ нашия. Трябва да предположим, че те имат и приемници, способни да засичат нашите по-слаби сигнали.

— Независимо от всичко, господин Додс, реалността на възникналата ситуация е, че милиони нищо неподозиращи хора утре ще се събудят уплашени до смърт, очаквайки малки зелени човечета да нахлуят в домовете им, да изнасят съпругите им и да откраднат бебетата им. Ситуацията трябва да бъде овладяна деликатно, иначе ще се обърне срещу нас.

Директорът на НАСА кимна.

— Точно затова ви извикахме, сенаторе. Погледът на Чейни омекна.

— Добре, да поговорим за новия телескоп, който предлагате. В информационния бюлетин пише, че чинията ще има диаметър петдесет километра и ще бъде монтирана на обратната страна на луната. Това ще струва доста пари. Защо искате да бъде на луната, по дяволите?

— По същата причина, поради която изстреляхме космическия телескоп „Хъбъл“. От Земята се разнасят твърде много радиосмущения. Обратната страна на луната винаги е с гръб към Земята и предлага свободна от радиосигнали зона. Идеята е да монтираме чиния на дъното на огромен кратер, подобна на тази в Аресибо, само че няколко хиляди пъти по-голяма. Вече избрахме място — кратерът Саха. Намира се само на три градуса на обратната страна на луната, близо до екватора ѝ. Телескопът ще ни даде възможност да комуникираме с разума, който е установил връзка с нас.

— И защо искате да го направите? Господин Додс, този радиосигнал може да е най-важното откритие в историята на човечеството, но онова, което предлага НАСА, ще уплаши хората. Ами ако не желаят да се похарчат няколко милиарда долара, за да се

свържете с извънземни? Искате от конгреса да преглътне твърде голям финансов залък.

Брайън Додс познаваше Инис Чейни и знаеше, че той подлага на изпитание твърдостта му.

— Имате право, сенаторе. Откритието ще уплаши много хора. Но позволете да ви кажа кое ще ги уплаши още повече. Плашим се, когато вземем монитора с новините и прочетем статиите за ядрените оръжия на Иран. Плашим се, когато четем за нарастващите проблеми с глада в Русия или за усилената военна стратегическа подготовка на Китай — още една страна, способна да унищожи света. Изглежда, всяка нация, която страда от политически и икономически вълнения, е въоръжена до зъби и *тази* реалност е много по-страшна от радиосигнала, идващ от разстояние хиляда и осемстотин светлинни години.

Додс стана. Беше висок повече от метър и осемдесет и тежеше над сто килограма. Приличаше по-скоро на борец, отколкото на учен.

— Хората трябва да разберат, че имаме работа с интелигентен вид, много превъзхождащ нашия и успял да установи контакт с нас. Каквито и да са и където и да се намират, тези същества са твърде далеч, за да ни посетят. С монтирането на телескопа на луната ние ще можем да общуваме с тях. Може би ще се учим от тях, ще разменяме технологии и ще разберем по-добре вселената и дори собствения си произход. Откритието ще сплоти човечеството и може да се окаже катализаторът, който ще отклони вниманието от ядреното самоунищожение. — Додс погледна Чейни в очите. — Сенаторе, извънземните се обадиха и е жизненоважно за бъдещето на човечеството да им отговорим.

7.

26 септември 2012 г.

Маями, Флорида

Във фойето на седмия етаж имаше петима пациенти. Двама седяха на пода и играеха шах, а трети спеше на дивана. Четвъртият стоеше на прага и чакаше рехабилитационния екип да го заведе на сутрешния терапевтичен сеанс.

Петият пациент стоеше неподвижно пред телевизора, монтиран над главата му, и слушаше как президентът Малър възхвалява огромните усилия на мъжете и жените от НАСА и ИИРС. Президентът развълнувано говореше за световен мир и сътрудничество, за международна космическа програма и за въздействието ѝ върху бъдещето на човечеството. Заяви, че настъпвала нова епоха, защото хората вече не били сами във вселената.

За разлика от милиардите други зрители, гледащи на живо световната конференция, Майкъл Гейбриъл не се зарадва, а се натъжи от онова, което чу. Черните му като абанос очи не мигнаха. Тялото му беше сковано и неподвижно. Безизразното му лице не се промени дори когато на екрана се появи Пиер Борджия. Беше трудно да се каже дали Мик дори диша.

Доминик влезе във фойето, спря и се вгледа в пациента си, който гледаше извънредното новинарско предаване, после провери дали бялата престилка скрива касетофона, прикрепен към фланелката ѝ.

Пак отиде до Мик.

Пръстите им се преплетоха.

— Мик, искаш ли да изгледаш това до края, или може да поговорим?

— При мен — отговори той, тръгна по коридора и влезе в стая 714.

Закрачи из килията си като животно в клетка — опитваше се да осмисли хиляди детайли едновременно.

Доминик седна на леглото.

— Ти знаеше, че това ще се случи, нали? Как, Мик? Откъде знаеше?

— Не знаех *какво*, а че само нещо *ще* се случи.

— Но си знаел, че ще е небесно явление, нещо, свързано с равноденствието. Мик, стига си обикалял. Не мога да разговарям така. Ела тук. Седни до мен.

Той се поколеба, после седна. Ръцете му трепереха.

— Кажу.

— Усещам го, Дом.

— Какво усещаш?

— Не знам... Не мога да го опиша. Там горе има някакво присъствие. Още е далеч, но се приближава. И по-рано съм го усещал, но никога толкова силно, колкото сега.

Тя докосна косата му.

— Опитай да се отпуснеш. Хайде да поговорим за онези радиосигнали от космоса. Искам да ми кажеш откъде знаеше, че ще се случи това най-голямо събитие в човешката история.

Мик вдигна глава и я погледна. Очите му бяха изпълнени със страх.

— Това е нищо. Само началото на края. Най-голямото събитие ще се случи на двайсет и първи декември, когато ще умрат милиарди хора.

— Но откъде знаеш? Знаем какво пише в календара на майте, но ти си твърде интелигентен, за да повярваш на предсказание отпреди три хиляди години, без да разполагаш с научна информация, която да го подкрепи. Обясни ми фактите, Мик. Без фолклора на майте, само доказателствата.

Той поклати глава.

— Точно затова те помолих да прочетеш дневника на баща ми.

— Започнах, но предпочитам да ми обясниш всичко лично. Последния път, когато разговаряхме, ти ме предупреди за някакво уникално подреждане на планетите, свързано със Земята, което ще започне в деня на есенното равноденствие. Обясни ми го.

Мик затвори очи и бавно пое въздух.

Доминик чу бръмченето на касетофона и се изкашля, за да го заглуши.

Мик отвори очи. Погледът му бе омекнал.

— Знаеш ли какво е „Попол-вух“?

— Знам, че е историята на сътворението на маите. Нещо като Библията.

Той кимна.

— Маите вярвали в пет слънца или пет велики цикъла на сътворение. Петият и последният ще свърши на двацет и първи декември — деня на тазгодишното зимно слънцестоене. Според „Попол-вух“ вселената се състои от Надземен, Среден и Подземен свят. Надземният представлява Небето, а Средният — Земята. Маите наричали Подземния свят *Шибалба* — мрачно и зловещо място, управлявано от Хуракан, богът на смъртта. В легендата на маите се твърди, че великият учител Кукулкан водил дълга космическа битка с Хуракан, противопоставяйки силите на доброто и светлината срещу мрака и злото. Там пише, че четвъртият цикъл е свършил внезапно, когато Хуракан предизвикал потоп, който залял света. Английската дума „хърикейн“, ураган, е сродна на името Хуракан. Маите вярвали, че в мощен водовъртеж съществува демонично създание. Ацтеките вярвали в същата легенда, само че името на великия им учител е Кецалкоатъл, а подземното божество е Тецкатилпока — в превод „Димящо огледало“.

— Чакай малко, Мик. Зарежи легендата на маите. Искам да се съсредоточиш върху фактите около календара и каква е връзката му със сигналите от космоса.

Черните му очи блеснаха като лазери от оникс. Погледът му я накара да се изтръпне.

— Не мога да обсъдя научните факти в подкрепа на предсказанието за Деня на Страшния съд, без да обясня мита за сътворението на маите. Всичко е свързано. Около маите съществува парадокс. Повечето хора мислят, че те са били обитаващи джунглата диваци, които са построили няколко прекрасни пирамиди. Истината е, че маите са били невероятни астрономи и математици и са притежавали изумителни познания за съществуването на нашата планета в галактиката. И именно тези познания са им позволили да предскажат подреждането на планетите, довело до вчерашния радиосигнал.

— Не разбирам...

Мик се размърда неспокойно, стана и отново започна да крачи из стаята.

— Разполагаме с доказателства, които показват, че маите и предшествениците им олмеките са използвали галактиката Млечен път като основен небесен ориентир, за да направят изчисленията в календара си. Млечният път е спирална галактика, около сто хиляди светлинни години в диаметър, съставена от приблизително двеста милиарда звезди. Нашето слънце е разположено в един от ръкавите — на Орион, и се намира на трийсет и пет хиляди светлинни години от центъра на галактиката — гигантска черна дупка, минаваща през съзвездието Стрелец. Центърът на галактиката функционира като небесен магнит, който притегля Млечния път в мощен водовъртеж. Слънчевата ни система се върти около центъра на галактиката със скорост двеста и шестнайсет километра в секунда. Въпреки тази скорост, Земята се завърта около Млечния път за цели двеста два и шест милиона години.

„Лентата на касетофона ще свърши“ — помисли Доминик.

— Мик, сигналът...

— Имай търпение. Като се движи в галактиката, нашата слънчева система описва широк четиринайсет градуса кръг, наречен еклиптика. Еклиптиката пресича Млечния път така, че периодично се изравнява с централната изпъкнала част на галактиката. Когато гледали небето нощем, маите виждали тъмна ивица или продълговата лента от гъсти междузвездни облаци, започваща там, където еклиптиката пресича Млечния път в съзвездието Стрелец. В мита за сътворението в „Попол-вух“ се говори за тъмната ивица като за Черния път или *Шибалба Би* — проход с формата на гигантска змия, свързваща живота и смъртта, Земята и Подземния свят.

— Всичко това е много интересно, но каква е връзката с космическия радиосигнал?

Мик спря да крачи.

— Доминик, радиосигналът не е произволна емисия, излъчена напосоки във вселената, а умишлено е бил насочен към нашата слънчева система. От техническа гледна точка, не можеш да излъчиш радиосигнал през половината галактика и да се надяваш, че той някак ще успее да стигне до определена точица от планетарен прах като Земята. Колкото по-надалеч пътува сигналът, толкова повече се

пречупва и губи сила. Радиоемисията, която са засекли в ИИРС, е изключително мощна и прецизно насочена. Това показва, че на онзи, който е изпратил сигнала, е било необходимо определено галактическо подреждане, един вид небесен коридор, провеждащ сигнала от източника му към Земята. Сигналът е пътувал през космически коридор. Не мога да обясня защо и как, но *почувствах*, когато порталът на този коридор започна да се отваря.

Доминик видя страха в очите му.

— Почувства го? И какво усети?

— Нещо неприятно, все едно в стомаха ми бъркаха леденостудени пръсти.

— И мислиш, че космическият коридор се е отворил достатъчно, за да пусне сигнала?

— Да. И порталът се разширява с всеки ден. По време на декемврийското слънцестоене ще се отвори напълно.

— Денят на Страшния съд в календара на маите?

— Точно така. Астрономите от години знаят, че Слънцето ще се изравни с точката на центъра на галактиката на двайсет и първи декември две хиляди и дванайсета година — последният ден на петия цикъл в календара на маите. В същото време тъмната ивица ще застане точно на нашия хоризонт на изток и ще се появи над Чичен Ица в полунощ на слънцестоенето. Тази галактическа конфигурация става веднъж на 25 800 години и маите се успели да предскажат това уникално подреждане.

— Каква е целта на космическия сигнал?

— Не знам, но сигналът вещае смърт.

„Обясни му, че е шизофреник. Намери оправдание за шизофренията му. Обвини родителите му.“

— Мик, струва ми се, че освен единствения инцидент на насилие, продължителното ти затворничество е обяснението за фанатичната ти вяра в апокалипсиса — възглед, споделян от милиони хора. Когато казваш, че човечеството ще загине, чувам идея, която вероятно ти е внушена още от раждането. Възможно ли е родителите ти...

— Родителите ми не бяха фанатици и не вярваха, че светът ще свърши с настъпването на новото хилядолетие. Не губеха времето си, за да строят подземни бункери. Не се запасяваха с оръжия и храна,

подготвяйки се за Деня на Страшния съд. Родителите ми не вярваха във второто пришествие нито на Христос, нито на Месията и не обвиняваха авторитарните лидери със страшни мустаци по света, че са антихристи. Те бяха археолози, Доминик, учени и достатъчно интелигентни хора, за да не пренебрегнат знаците, сочещи към бедствие, което ще унищожи нашия вид. Наречи го Армагедон, Апокалипсис или предсказанието на маите, само ме изкарай оттук, по дяволите, за да мога да направя нещо!

— Успокой се, Мик. Знам, че си разстроен, и се опитвам да ти помогна. Но за да издействам изписването ти, трябва да поискам още една психологична оценка.

— Кога ще стане това?

— Не знам.

— Господи... — Той закрачи по-бързо.

— Да речем, че те пуснат утре. Какво ще направиш? Къде ще отидеш?

— В Чичен Ица. Единственият начин да се спасим, е да намерим път към вътрешността на пирамидата на Кукулкан.

— Какво има вътре?

— Не знам. Никой не знае. Входът не е открит.

— Тогава как...

— Защото чувствам нещо. Не ме питай как. Все едно вървиш по улицата и усещаш, че някой те следи.

— Членовете на комисията ще искат нещо по-убедително от чувства.

Мик спря и я погледна отчаяно.

— Затова те помолих да прочетеш дневника на баща ми. В Чичен Ица има две постройки, които са свързани със спасението ни. Едната е голямото игрище, което на четвърти ахау трети канкин ще бъде ориентирано точно към *Шибалба Би*, тъмната ивица в Млечния път. Втората е пирамидата на Кукулкан, ключовата постройка в предсказанието на маите за Деня на Страшния съд. По време на всяко равноденствие на северната фасада на пирамидата се появява сянка на змия. Баща ми смяташе, че този ефект е предупреждение, оставено ни от Кукулкан, и представлява възхода на злото над човечеството. Сянката стои там точно три часа двамайт и две минути — същият интервал между сигналите от космоса.

— Сигурен ли си? — попита Доминик и помисли: „Трябва да проверя тези факти, като пиша доклада си“.

— Колкото, че стоя тук и гния в тази килия.

Мик отново закрочи нервно.

Доминик чу изщракването на касетофона — лентата беше свършила.

— Дом, по Си Ен Ен имаше и друг репортаж. Видях само последните кадри. Земетресение в Юкатан. Трябва да разбере какво е станало и дали центърът на земетресението е в Чичен Ица, или е в Мексиканския залив.

— Защо в Мексиканския залив?

— Не прочете ли какво пише в дневника на баща ми за картите на Пири Рейс?

— Съжалявам. Бях заета.

— Господи, Дом, ако ми беше домашен лекар, вече щях да съм те изритал. Пири Рейс е бил прочут турски адмирал, който през XIV век е попаднал на няколко загадъчни географски карти на света. Ръководейки се по тях, адмиралът начертал карти, които според историците са били използвани от Колумб, за да намери пътя си в Атлантическия океан.

— Автентични ли са картите?

— Разбира се. И разкриват топографски детайли, които може да са били придобити само със сложни сеизмични проучвания. Например бреговете на Антарктида са очертани така, сякаш няма ледена покривка.

— И какво значение има това?

— Дом, картата е отпреди петстотин години! Антарктида е била открита чак през 1818 година.

Тя го погледна втренчено. Не знаеше дали да му вярва.

— Ако не ми вярваш, свържи се с военноморския флот на Съединените щати. Анализът им потвърди точността на картографията.

— Но какво общо има картата с Мексиканския залив или с предсказанието за Деня на Страшния съд?

— Преди петнайсет години баща ми и аз намерихме подобна карта, само че това беше оригиналът, датиращ отпреди хиляди години, като онзи, на който е попаднал Пири Рейс. Беше запечатана в

контейнер от иридий, заровен в платото Наска. Успях да направя снимка преди пергаментът да се разпадне. Ще я намериш в края на дневника на баща ми. На картата е обозначено място, оградено в червено. Намира се в Мексиканския залив, на север от полуостров Юкатан.

— Какво представлява знакът?

— Не знам.

„Приключвай“ — помисли Доминик.

— Мик, не се съмнявам в думите ти, но ако... ако космическият сигнал няма нищо общо с предсказанието на майките? От НАСА казват, че радиосигналът идва от далечна точка на повече от хиляда и осемстотин светлинни години. Това би трябвало да те успокои. — Тя се усмихна. — Малко вероятно е през следващите шейсет дни да видим извънземни да пристигат от пояса на Орион.

Очите ни Мик се отвориха широко, отстъпи назад и стисна главата си.

„О, боже, притиснах го твърде много.“

— Какво има, Мик? Добре ли си?

Той вдигна предупредително пръст, после коленичи на пода.

Очите му бяха черни прозорци към съзнанието, разсъждаващо със скорост хиляди километри в час.

„Може би греша и той наистина е луд.“

Дългият миг отмина и Мик вдигна глава. Очите му бяха страшни.

— Имаш право, Доминик — прошепна той. — Абсолютно си права. Онова, което ще унищожи човечеството, няма да дойде от космоса. То вече е тук. В Мексиканския залив.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

За да разбере по-добре и накрая да разкрие загадката в календара на майките и предсказанието за Деня на Страшния съд, човек трябва да изследва произхода на културите, които първи са процъфтели в Юкатан.

Първите заселници били номадски племена и се появили в Централна Америка около 4000 г.пр.Хр. После станали земеделци и започнали да отглеждат царевица, хибрид от дива трева, авокадо, домати и тикви.

И после, 2500 г.пр.Хр. дошъл Той.

Той бил белокож мъж с продълговато лице и бяла брада и коса, мъдрец, който според легендата пристигнал по море в Мексиканския залив, за да образува местните жители и да им даде мъдрост.

Говорим за образовани туземци — олмеките, което означава „обитатели на земята на каучука“. Впоследствие те станали „Майката Култура“ на цяла Централна Америка, първото сложно структурирано общество в Северна и Южна Америка. Под влиянието на „брадатия“ олмеките обединили региона около залива. Постиженията им в областта на астрономията, математиката и архитектурата оказали въздействие върху запотеките, маите, толтеките и ацтеките — култури, които процъфтели през следващите няколко хиляди години.

Почти изведнъж недодяланите обитатели на джунглата започнали да издигат сложни в архитектурно отношение постройки и церемониални центрове. В архитектурните и публичните произведения на изкуството прилагали изумителни методи на инженерство. Олмеките измислили древната игра с топка, както и първия метод за записване на събитията. Те направили и големи монолитни глави от базалт, високи три метра, много от които тежат по трийсет тона. Как са били пренесени тези огромни глави, още остава загадка.

Изключително важно е, че олмеките са първата култура в Централна Америка, издигнала пирамиди и използвала изумителни познания по астрономия и математика. Тези постройки, ориентирани към съзвездията, показват, че олмеките са разбирали прецесията — откритие, породило мита за сътворението в „Попол-вух“.

Ето защо не маите, а олмеките са използвали необяснимите си познания по астрономия, за да създадат Дългото летоброене и предсказанието за гибелта на човечеството.

Същината на календара е митът за сътворението — исторически разказ за битката между светлината и доброто, и мрака и злото. Главният герой е Хунафу Първия, воин, който има достъп до Черния път, Шибалба Би. За индианците от Централна Америка Шибалба Би е тъмната ивица в Млечния път. Порталът към Шибалба Би е изобразен в изкуството и на олмеките, и на маите като устата на голяма змия.

Човек може да си представи как примитивните олмеки са гледали небето нощем, сочели са тъмната ивица в галактиката и са я оприличавали на космическа змия.

Около 100 г.пр.Хр. поради все още неизвестни причини, олмеките изоставили градовете си и се разделили на два лагера, изповядващи две различни религии. Онези, които се придвижили на запад, към централната част на Мексико, са известни като толтеки. Другите, които се осмелили да тръгнат на изток, се заселили в джунглите на Юкатан, Белиз и Гватемала и се нарекли май. Едва през 900 г.сл.Хр. двете цивилизации се обединили отново под влиянието на великия учител Кукулкан във величествения град Чичен Ица.

Но аз избързвам.

Кеймбридж, 1969 година. Оттам двамата ми колеги и аз тръгнахме, за да разкрием загадката на предсказанието на майте. Единодушно решихме, че първата ни спирка ще бъде селището на олмеките Ла Вента, защото там преди двайсет години американският археолог Матю Стърлинг бе попаднал на изумително откритие — огромна крепост, състояща се от шестстотин колони, всяка с тегло два тона. До крепостта изследователят открил скала, обсипана със сложни релефи, оставени от олмеките. След два дни напрегнат труд Стърлинг и хората му изкопали скулптура на мамут, висока четири, дълга два и дебела почти един метър. Макар че някои от релефите били повредени от ерозията, там била запазена една великолепно фигура — едър белокож мъж с продълговат череп, извит нос и развята брада.

Представете си какво било изумлението на колегите ми, когато са намерили релеф на две хиляди години, ясно изобразяващ мъж от индоевропейската раса — произведение на изкуството, създадено хиляда и петстотин години преди първият европеец да стъпи в Америка! Също така озадачаващо е изображението на човек с брада сред олмеките, защото е факт от генетиката, че индианците нямат брада. И тъй като всяка форма на художествен израз трябва да се корени някъде, идентичността на брадатия бял мъж е поредната загадка, която трябва да бъде разкрита.

Що се отнася до мен, аз веднага стигнах до извода, че мъжът е прародител на великия учител на маите Кукулкан.

Не знаем много за Кукулкан, нито за предшествениците му, макар че всяко племе от Централна Америка, изглежда, е боготворило божество от мъжки род, отговарящо на същото физическо описание. За маите това е бил Кукулкан, а за ацтеките — Кецалкоатъл, легендарен мъдрец с брада, който донесъл мир, благополучие и голяма мъдрост на хората. Анализите показват, че около 1000 г.сл.Хр. Кукулкан/Кецалкоатъл бил принуден да напусне Чичен Ица. Легендата разказва, че преди да тръгне, загадъчният мъдрец обещал на хората, че ще се върне, за да отърве света от злото.

След като Кукулкан заминал, по земята бързо се разпространило демонично влияние. Маите и ацтеките започнали да практикуват жертвоприношения на хора и жестоко избили десетки хиляди мъже, жени и деца в усилие да предизвикат връщането на любимия си господ-цар и да предотвратят предсказаната гибел на човечеството.

През 1519 година испанският конквистадор Ернандо Кортес дошъл от Европа, за да завладее Юкатан. Макар че значително превъзхождали по брой противника, американските индианци помислили Кортес (белокож мъж с брада) за Кукулкан/Кецалкоатъл и предали оръжията си. Кортес покорил диваците и повикал испански свещеници, които, щом дошли, се ужасили, когато научили за жертвоприношенията на хора, както и за други потресаващи ритуали. Майките завързвали дървени дъски на главите на бебетата си в опит да деформират черепите им. Удължавайки черепа, маите щели да приличат повече на божества — поверие, несъмнено породено от доказателствата, показващи, че великият учител Кукулкан е имал продълговат череп.

Испанските свещеници бързо обявили обичаите на маите за влияние на Дявола и заповядали шаманите да бъдат изгорени живи, а останалите индианци да бъдат покръстени и да приемат християнството, като ги заплашили със смърт. А после суеверните глупаци изгорили всички съществуващи ръкописи на маите. Били унищожени хиляди текстове, които несъмнено са разказвали за предсказанието за Деня на Страшния съд и може да са съдържали

важни напътствия, оставени ни от Кукулкан как да спасим нашия вид от гибел.

Ето така, опитвайки се да спаси душите ни от Дявола, преди петстотин години църквата по всяка вероятност ни е обрекла на невежество.

Докато двамата с Борджия спорехме за самоличността на брадатия белокож мъж, изобразен на релефа на олмеките, колегата ни, красивата Мария Розен, попадна на откритие, което пренасочи усилията ни към следващия етап.

Докато правехме разкопки в Ла Вента, Мария откри древна царска гробница и останки на продълговат череп. Макар че този странен, нечовешки на вид череп не беше първият, намерен в Централна Америка, се оказа, че е единственият, открит на територията на родината на олмеките, наричана Светилището на змията.

Мария реши да подари черепа на Музея по антропология в Мексико. Когато разговаряхме с уредника, за наша изненада разбрахме, че наскоро подобни черепи са били изкопани в гробница на платото Наска в Перу.

Има ли връзка между маите и цивилизацията на инките?

Тримата се озовахме на археологически кръстопът. Дали да продължим към Чичен Ица, древния град на маите, заемащ основна част в предсказанието за Деня на Страшния съд, или да напуснем Мексико и да отидем в Перу?

Инстинктът на Мария ѝ подсказа да заминем за Южна Америка. Тя смяташе, че макар и важен, календарът на маите е само част от разкриването на загадката на предсказанието. И така, тримата се качихме на самолета за Наска, без да съзнаваме до какво ще ни отведе това пътуване.

Докато летяхме над Атлантическия океан, бях озадачен от нещо, което лекарят в Мерида бе споделил с мен. Изследвайки продълговатия череп, докторът, човек с безупречна репутация, категорично бе заявил, че масивната костна деформация на черепа не може да е предизвикана от никой познат метод за удължаване. За да подкрепи твърдението си, той бе извикал стоматолог да изследва останките от зъби и резултатът бе още по-изумителен.

Факт е, че възрастният човек има шестнайсет зъба на долната челюст.

Продълговатият череп, намерен от Мария, бе имал само десет.

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл

Справка Каталог 1969–73 г., стр. 13–347

Снимка от флопидиск 4: Име на файла: ОЛМЕКИ-1-7

8.

9 октомври 2012 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Президентът Марк Малър влезе в Овалния кабинет и седна зад бюрото. Пред него бяха членовете на персонала на Белия дом.

— И така, да започваме. Първо ще разгледаме въпроса с номинацията на новия вицепрезидент. Кати?

Началникът на канцеларията Катерин Глисън започна да чете от портативния си компютър.

— Резултатите от публичното допитване от четвъртък. На въпроса кого предпочитат за вицепрезидент, гласоподавателите са посочили сенатора Инис Чейни с петдесет и три процента пред Пиер Борджия, с трийсет и девет процента. Главният мотивиращ фактор, изглежда, е доверието. Но запитани кой е главният проблем за изборите през ноември, осемдесет и девет процента определят ескалацията на стратегическото въоръжаване в Русия и Китай, а само трийсет и четири процента се интересуват от монтирането на радиотелескопа на Луната. С други думи, Чейни е желаният вицепрезидент и трябва да фокусираме предизборната си кампания върху стабилизиране на взаимоотношенията с Русия и Китай и да останете безпристрастен по въпроса с телескопа, поне докато не ви изберат отново.

— Съгласен съм. Има ли нещо от НАСА?

— Да, сър — каза Сам Блъмнър, главен съветник на президента по икономическите въпроси. — Прегледах предварителния бюджет на НАСА за инсталиране на телескопа на Луната.

— Много ли е зле?

— Нека да се изразя по следния начин, господин президент. Имате две възможности да прокарате това предложение в конгреса — малка и никаква. А малката току-що се изпари с отстраняването на бившия ви вицепрезидент.

— Мислех, че НАСА свързва проекта с предложението за база на Луната, което вече беше одобрено от съответната комисия.

— Опитаха се. За съжаление, планирано е базата да бъде построена на видимата страна на Луната, близо до полярната област, където НАСА откриха ледени образувания, а не на тъмната страна. Извинете ме за играта на думи, но във фискално изражение разликата е като между деня и нощта, защото слънчевите плоскости не са възможност за избор, когато няма слънце.

Катерин Глисън поклати глава в знак на несъгласие.

— Сам, една от причините американският народ да е против това начинание е, че го възприемат като международен проект. Радиосигналят не беше изпратен до Съединените щати, а бе получен от цялата планета.

— Но в крайна сметка Америка ще плати повечето разноски.

Кал Каликстър, пресекретарят на президента, вдигна ръка.

— Господин президент, според мен радиотелескопът ще ни даде възможност да налеем капитали в руската икономика, особено в светлината на неотдавнашния отказ на Международния валутен фонд. Вероятно ще можете да го свържете дори с новия мирен договор СТАРТ-V.

— Същото се говореше и за Международната космическа станция — намеси се Блъмнър. — Тази гигантската играчка струваше на Съединените щати двайсет милиарда долара, плюс милиардите за руснаците, за да могат да участват. А именно руснаците бавят завършването на проекта.

— Сам, престани да гледаш на всичко от финансова гледна точка — каза Катерин. — Това е политически въпрос. Както и космическата програма. Защитата на руската демокрация заслужава повече от телескопа.

— Демокрация? Каква демокрация? — Блъмнър разхлаби възела на вратовръзката си. — Ще ти дам кратък урок по граждански морал, Кати. Ние създадохме икономика на изнудване, докато руснаците забогатяваха все повече и повече, а бедните умираха от глад, и, изглежда, на никого не му пука, стига да наричаме страната демократична. Съединените щати и МВФ дадоха на руснаците милиарди долари. Къде отидоха парите? От финансова гледна точка,

тригодишната ми дъщеря е фискално по-благонадеждна от Елцин и Виктор Грозни.

Блъмнър се обърна към президента. Лицето му беше зачервено.

— Преди да започнем да пилеем милиарди, нека не забравяме, че космическият сигнал може и да е фалшив. Доколкото разбирам, НАСА още не е открила основна схема, която би показала, че емисията е истински опит за комуникация. И защо не сме чули втори сигнал?

Кал поклати глава.

— Не си разбрал най-важното. Народът на Русия гладува. Гражданските вълнения достигат опасни измерения. Не можем да обърнем гръб на нация, изпаднала в отчаяно положение, която притежава ядрен арсенал, способен да унищожи света десет пъти.

— Според мен това пак е изнудване — рече Блъмнър. — Създаваме фалшив проект като начин да платим на колебаещата се власт и корумпираните ѝ лидери милиарди долари, за да не ни въвлекат в ядрена война, която и без това не могат да се надяват да спечелят.

Президентът вдигна ръка, за да се намеси.

— Мисля, че в известно отношение Кал има право. МВФ вече даде ясно да се разбере, че няма да даде нито цент повече на Русия, освен ако парите не бъдат инвестирани в технологии, които да изправят на крака икономиката ѝ. Дори ако радиосигналят се окаже фалшив, телескопът ще даде възможност на учените да изследват космоса.

— Бихме помогнали на руснаците повече, ако открием там няколко хиляди заведения „Макдоналдс“ и им позволим да се хранят безплатно.

— Срещата на Г-9 е след две седмици. Искам ти и Джойс да подготвите предварително предложение, в което радиотелескопът да се използва като начин да се дадат средства на Русия. В най-лошия случай може да разсеем част от параноята около предстоящото обединено мирно ядрено учение в Азия.

Президентът стана.

— Кал, за колко часа е насрочена пресконференцията довечера?

— Девет.

— Добре. След час ще се срещна с новия ни вицепрезидент, а после искам да го информираш, че е номиниран. И му кажи да се

подготви. Искам да започне предизборната си кампания още тази вечер.

Държавен университет на Флорида

Доминик неспокойно седеше на дървената пейка в коридора пред кабинета на научния си ръководител. Чудеше се дали да не отиде още веднъж до тоалетната. После вратата се отвори и доктор Марджъри Оуен — говореше по клетъчния си телефон — й направи знак да влезе. Доминик влезе, седна и я зачака да приключи с разговора.

Марджъри Оуен преподаваше клинична психиатрия от двайсет и седем години. Беше на петдесет и седем, неомъжена и необвързана, и поддържаше слабото си жилаво тяло с алпинизъм. Студентите я уважаваха, а някои дори се страхуваха от нея. Оуен не обичаше да говори много и се знаеше, че е строга със стажантите.

Доминик нямаше никакво желание да влиза в черния ѝ списък.

Доктор Оуен затвори телефона и прибра късите си прошарени коси зад ушите.

— Е, Доминик? Изслушах касетата и прочетох доклада ти за Майкъл Гейбриъл.

— И?

— Какво? Той е точно какъвто казва доктор Фолета — страдащ от параноидна шизофрения болен с необикновено висок коефициент на интелигентност. — Марджъри Оуен се усмихна. — Но бих добавила, че самозаблудите му са много интересни.

— Но това означава ли, че трябва да бъде затворен? Вече е преживял в единична килия единайсет години и не виждам никакви доказателства за престъпно поведение.

— Според досието, което ми показа ти, доктор Фолета току-що е завършил годишната психологична оценка и ти си я подписала. Ако имаше възражения, трябваше да ги кажеш на него.

— Разбирам го. Но чак сега. Има ли нещо, което бихте препоръчали, за да оспоря оценката на Фолета?

— Искаш да оспориш оценката на ръководителя си? На какво основание?

„Започва се...“ — помисли Доминик.

Доктор Оуен я стрелна с прословутия си „озадачен поглед“, разбил надеждите за дипломиране на много студенти.

— Искаш да ми кажеш, че Гейбриъл те е убедил, че светът свършва?

„Господи, свършено е с мен“ — помисли Доминик.

— Не, доктор Оуен. Но той знаеше за космическия сигнал и...

— Не. Според записа Гейбриъл не е имал представа какво ще се случи, а само че в деня на равноденствието ще се случи нещо.

Доминик се изпоти.

— Доктор Оуен, единствената ми грижа е пациентът ми да получи възможно най-добрите грижи. Освен това се безпокоя, че той може да не е бил оценен справедливо.

— Разбирам. Нека да изясним нещата. Работиш месец с първия си пациент и вече не само поставяш под съмнение единайсетте години на лечение, но и си готова да оспориш мнението на директора на клиниката и искаш да върнеш Гейбриъл отново в обществото.

— Вярно е, че съм само стажант, но ако видя нещо неправилно, нямам ли моралното или професионалното задължение да го докладвам?

— Добре, въз основа на безграничния ти опит в областта, ти имаш чувството, че доктор Антъни Фолета, уважаван клиничен психиатър, не може да оцени правилно пациента си, така ли?

„Не отговаряй.“

— Отговори ми.

— Да, доцент Оуен.

— Ще ти кажа какво мисля, Доминик. Допуснала си грешката да се въвлечеш емоционално с пациента си.

— Не, доцент Оуен. Аз...

— Той наистина е умен. Казал е на новата жена-психиатър, че е бил сексуално малтретиран в затвора, надявайки се да намери слабо място, и е успял. Помисли трезво, Доминик. Не виждаш ли какво става? Реагираш емоционално на пациента си въз основа на травмата в детството си. Но Гейбриъл не е бил изнасилван три години от братовчед си, нали? Не е бил пребиван почти до смърт...

„Млъкни, да ти го начукам.“

— Много жени, преживели подобно насилие, често се справят със следтравматичните симптоми, като се включват в женски движения

или учат самоотбрана, точно както правиш ти. Кариерата в клиничната психология, която си избрала, е грешка, ако смяташ да я използваш като алтернативен метод на терапия. Как можеш да се надяваш да помогнеш на пациента си, щом си позволяваш да се въвлечеш емоционално?

— Разбирам какво имате предвид, но...

Оуен поклати глава.

— Според мен ти вече си загубила обективността си. За бога, Доминик, този човек наистина те е убедил, че всички на света ще умрат след десет седмици.

Доминик избърса сълзите си и преглътна смеха си. Да, Мик наистина я бе увлякъл толкова емоционално, че я бе убедил в заблудите си за Деня на Страшния съд.

— Наистина се чувствам объркана.

— И би трябвало. Като си съжалила Гейбриъл, ти си съсипала взаимоотношенията между лекар и пациент. Това ме принуждава да се свържа с доктор Фолета и да се намеся.

„По дяволите!“

— Какво мислите да направите?

— Ще поискам Фолета да ти определи друг пациент. Незабавно.

Маями, Флорида

Мик Гейбриъл крачеше в двора от шест часа.

Вървеше между душевноболните и криминално проявените невменяеми, а съзнанието му бе съсредоточено върху подреждането на късовете от мозайката за предсказанието за гибелта на човечеството.

„Радиосигналят и спускането на «пернатата змия». Тъмната ивица и Шибалба. Не допускай грешката да струпваш заедно всичко. Отдели причината от действието, смъртта от спасението, и злото от доброто. В предсказанието на маите има две същества. Добро и зло, зло и добро. Кое е доброто? Предупрежденията. Календарът на маите е предупреждение, както и рисунките в Наска и сянката на змията на пирамидата на Кукулкан в деня на равноденствието. Всяко предупреждение е оставено от брадат белокож мъдрец и предвещава пристигането на злото. Но злото вече е тук. Винаги е било тук. И преди съм го чувствал, но никога толкова силно, както сега. Възможно ли е

космическият сигнал да е засилил усещането ми? Ако е така, къде е злото? Шибалба — Подземния свят. Чувствам, че Черният път, водещ към Подземния свят, се активира. В «Попол-вух» се твърди, че Господарите на Подземния свят са повлияли на злото на Земята. Как е възможно... освен ако злото присъствие не е било винаги тук?»

Мик отвори очи.

„Ами ако невинаги е било тук? Ако е дошло много отдавна, преди еволюцията на човека? Ако е дремело и чакало този радиосигнал да го събуди?“

Бръмченето по високоговорителя, известяващо вечерята, събуди далечен спомен. Мик си представи, че отново е в пустинята Наска и обикаля платото с детектора за метал. Бръмченето на детектора го кара да започне да копае в меката жълта почва до болния си баща.

Спомни си как изрови контейнера от иридий, извади древната карта и се съсредоточи върху червения кръг, отбелязващ загадъчното местонахождение в Мексиканския залив.

„Мексиканският залив... Контейнерът от иридий.“ Очите му се разшириха от изумление.

— По дяволите, Гейбриъл, как може да си толкова сляп!

Мик хукна нагоре по бетонните стъпала и влезе в компютърната зала.

Посрещна го жена на средна възраст.

— Здравейте. Казвам се Дороти и...

— Трябва да използвам един от компютрите ви.

— Как се казвате?

— Майкъл Гейбриъл. Пациент съм на Фолета.

Мик забеляза включен компютър, седна пред него и активира връзката с Интернет.

— Чакайте малко, господин Гейбриъл. Тук има правила. Не може да използвате компютър ей така. Трябва да имате разрешение от...

На екрана се появиха думите:

„ДОСТЪП ОТКАЗАН. МОЛЯ, ВКАРАЙТЕ
ПАРОЛА.“

— Трябва ми паролата ти, Дороти. Няма да се бавя. Само минутка. Моля те, кажи ми я...

— Не, господин Гейбриъл. Преди вас има трима пациенти и трябва да говоря с терапевта ви. И чак после може да...

Мик погледна идентификационната ѝ значка — ДОРОТИ ХИГИНС, №Г45927 — и започна да пише пароли.

— Мога да ви насроча час. Чувате ли какво ви говоря, господин Гейбриъл? Какво правите? Спрете...

Мик написа десетина пароли, но не получи достъп и отново се съсредоточи върху името ѝ.

— Дороти. Хубаво име. Родителите ти харесват ли „Магьосникът от Оз“?

Стъписаното ѝ изражение я издаде. Мик написа ОЗГ45927, но паролата беше невалидна.

— Престанете, господин Гейбриъл, иначе ще повикам охраната.

— Тенекиения човек, Плашилото... Да попитаме Магьосника — каза той и написа МАГГ45927.

На екрана се появи:

„ВРЪЗКА С ИНТЕРНЕТ.“

— Спрете! Ще повикам охраната!

Мик не ѝ обърна внимание, написа КРАТЕР ЧИКШУЛУБ и започна да търси в мрежата, като се мъчеше да си припомни думите, които бе казал на Доминик. „Най-голямото събитие в историята ще се случи на двайсет и първи декември, когато човечеството ще загине.“ Но изведнъж осъзна, че това не е точно така. Най-голямото събитие се бе случило преди шейсет и пет милиона години и бе станало в Мексиканския залив.

Първият файл се появи на екрана. Без да си прави труда да го прочете, Мик даде команда на компютъра да направи разпечатка.

Той грабна трите листа и ги напъха в джоба на панталона си. В компютърната зала влязоха няколко пазачи.

— Три пъти го помолих да напусне — каза Дороти. — Дори успя да открадне паролата ми.

— Ние ще се справим, госпожо — рече един мускулист червенокос мъж и кимна на другите двама, които хванаха Мик.

Той не оказа съпротива.

— Пациент, помолили са ви да напуснете залата.

Мик видя, че в залата влиза доктор Фолета, погледна значката на червенокосия и каза:

— Знаеш ли какво, Реймънд, мускулите няма да ти помогнат да свалиш някоя мадама, ако миришеш на чесън.

Фолета се приближи до тях.

— Реймънд, недей...

Юмрукът улучи Мик точно в слънчевия сплит и изкара въздуха от дробовете му. Той се преви от болка. Пазачите го хванаха от двете страни.

— По дяволите, Реймънд, казах да не...

— Съжалявам, сър, мислех, че вие...

Мик сви колене до гърдите си и после изрита червенокосия в лицето.

Реймънд се свлече на пода.

— Не биваше да го правиш, Мик — каза Фолета.

— Око за око, зъб за зъб, докторе.

Влязоха още двама пазачи. Носеха пушки с упойващи патрони.

— Заведете пациента до стаята му и извикайте лекар да се погрижи за този идиот тук — каза Фолета.

Вече беше тъмно. Доминик спря на паркинга на клиниката, влезе във фойето и извади магнитната си карта, за да мине през поста на охраната на първия етаж.

— Няма да стане, слънчице.

Гласът беше немощен и приглушен.

— Ти ли си, Реймънд?

— Използвай сканирането на лицето си.

Тя вкара кода си и допря лице до стъклото на скенера.

Вратата се отключи.

Реймънд седеше на стола. Главата и носът му бяха превързани, а очите — насинени.

— Господи, Реймънд, какво ти е?

— Проклетият ти пациент ме ритна в лицето. Счупи ми носа и ми изкърти два зъба.

— Мик? Защо?

— Де да знам! Нали е психопат. Погледни ме, Доминик. Как ще се състезавам за Мистър Флорида в този вид? Ще го подуя от бой това копеле, та дори това да е последното нещо, което ще направя...

— Не, няма да го направиш. Няма да го закачаш. Ако с Мик се случи нещо, ще предявя криминално обвинение срещу теб.

Реймънд се наведе заплашително напред.

— Така ли ще бъдат нещата между нас? Първо ми отказа, а после ще искаш да ме арестуват?

— Не съм ти отказала. Трябваше да обсъдя нещо с Фолета. Ти сам се прехвърли нощна смяна. Колкото до Майкъл Гейбриъл, той е мой пациент и проклета да съм, ако...

— Вече не е твой пациент. Научната ти ръководителка току-що се обади на Фолета. Друг ще отговаря за Майкъл Гейбриъл.

„Да те вземат дяволите, Оуен! Винаги ли си толкова бърза?“

— Фолета тук ли е?

— По това време? Шегуваш ли се?

— Виж какво, Реймънд, знам, че си ядосан на Мик, но... хайде да сключим сделка. Стой далеч от него и аз ще ти помогна да се подготвиш за конкурса. Дори ще сложа грим на насинените ти очи, за да не уплашиш съдиите.

Той скръсти ръце.

— Няма да е достатъчно. Още ми дължиш излизане. — Той се ухили. — И не само бърза вечеря. Искам да се забавлявам, да танцуваме. Малко романтика...

— Една-единствена среща, но нищо повече. И не се интересувам от романтика.

— Дай ми шанс, слънчице. Знаеш ли колко съм готин?

— Една-единствена среща и стой далеч от Гейбриъл.

— Дадено.

Доминик мина през поста на охраната и се качи в асансьора. Реймънд я наблюдаваше похотливо. Очите му бяха вторачени в задника ѝ.

На седмия етаж имаше само един пазач — гледаше телевизия.

— Здравей, Марвис. Кой бие?

— Два на един за „Къбс“. Какво правиш тук толкова късно?

— Дойдох да видя пациента си.

— Знам ли, Доминик... Късно е... — Възгласите от телевизора го накараха отново да погледне екрана. — По дяволите, „Филис“ изравниха.

— Хайде, Марвис.

Той погледна часовника си.

— Виж, ще те заключа с него за петнайсет минути, стига да си тръгнеш, когато сестрата дойде да му даде лекарствата.

— Добре.

Марвис я заведе до стая 714 и ѝ даде преподавателя.

— Вземи го. Гейбриъл е опасен.

— Всичко ще е наред.

— Вземи го, Доминик, иначе няма да те пусна да влезеш при него.

Тя знаеше, че не трябва да спори с Марвис — той беше много изпълнителен — и пусна преподавателя в джоба си.

Марвис се обади по вътрешния телефон.

— Пациент, имаш посетител. Ще я пусна да влезе, след като те видя облечен и седнал на леглото. — После надникна през шпионката. — Добре. Готов е. Влизай.

Отвори вратата и след като Доминик влезе, я заключи.

В стаята цареше сумрак. Доминик се вгледа в Гейбриъл и каза:

— Мик, аз съм. Как си?

Той се облегна на стената. Тя се приближи до него и видя, че лицето му е насинено, а очите — подпухнали.

— Господи, какво са ти направили? — Доминик грабна една хавлия, намокри я и я притисна до лицето му. — Какво стана?

— Според официалния доклад съм паднал в банята. — Мик я погледна и се усмихна криво. — Чаках те. Как мина срещата с научната ти ръководителка?

— Лошо. Доцент Оуен мисли, че не се справям със задълженията си професионално.

— Смята, че си емоционално увлечена по мен?

— Да. Утре ще ми определят друг пациент. Съжалявам, Мик.

Той стисна ръката ѝ и я сложи на сърцето си.

— Ако за теб това има някакво значение, ти си единствената, която успя да ме предразположи.

Доминик преглътна буцата в гърлото си. „Не се размеквай.“

— Какво стана? Видях какво си направил на Реймънд.

— Той започна.

— Чух, че не си искал да излезеш от компютърната зала.

— Трябваше ми достъп до Интернет. — Мик извади от джоба си няколко листа с разпечатки. — Днес ми хрумна нещо. Толкова е невероятно, че трябваше да проверя фактите, преди да повярвам.

Доминик взе разпечатката и започна да чете.

„През 1980 година Луис Алварес, физик и носител на Нобелова награда, изказва предположението, че падането на извънземно тяло преди шейсет и пет милиона години е причината за унищожението на динозаврите и необратимо е променило еволюционната схема на живота на Земята. Тази дръзка теория възниква в резултат на открития от Алварес един сантиметър дебел пласт седимент, отложил се по повърхността на планетата по време на катаклизма, предизвикан от астероида между периодите креда и терциер. Слойт съдържа висока концентрация на иридий, изключително рядък метал, който съществува дълбоко в недрата на Земята. Иридият е единственият метал, който може да оцелее при температури над четири хиляди градуса по Фаренхайт и е практически неразтворим дори от най-силните киселини. Високото съдържание на иридий в метеоритите довежда Алварес до хипотезата, че седиментът е останал от уталожилния се облак от прах, възникнал в резултат от сблъсък с голям, широк десетединайсет километра астероид, паднал на Земята преди шейсет и пет милиона години. Единственото, от което Алварес се нуждае, за да докаже теорията си, е мястото на падането.

През 1978 година Глен Пенфилд, пилот на хеликоптер, геофизик, лети над Мексиканския залив, за да

измерва леките вибрации в магнитното поле на Земята, които са знаци за наличието на петрол. Докато минава на северозапад от полуостров Юкатан, Пенфилд открива симетричен кръг на силно магнетичен материал, заровен на километър и половина под морското дъно. Анализът на огромната конфигурация потвърждава, че районът, обхващащ части от сушата и от морето, е кратер — мястото, където е паднал астероидът.

Кратерът Чикшулуб се намира между Прогресо и Мерида и е най-голямата яма от астероид, издълбана на планетата ни през последните един милиард години. Приблизителният център е под водата, на 21,4 градуса северна ширина и 89,6 градуса западна дължина, на триста, триста и петдесет метра под варовика.

Кратерът е огромен — 180–280 километра в диаметър и обхваща северозападното крайбрежие на полуостров Юкатан и Мексиканския залив. Около частта му на сушата има кръг от кладенци. Смята се, че тези извори на сладка вода, наречени от местните мексиканци «сеноте», са се образували в резултат на разрушаването на варовика по време на падането на астероида. Преди шейсет и пет милиона години сушата на Централна Америка още е била под водата.“

— Не разбирам — малко раздражено каза Доминик. — Каква е връзката?

— Картата на Пири Рейс, онази, която намерих на платото Наска. Беше в контейнер от иридий. Кратерът Чикшулуб беше отбелязан на картата. Чичен Ица се намира досами кръга, образуван от падането на астероида. Ако теглиш права черта от пирамидата на Кукулкан до централната точка на кратера, ъгълът е 23,5 градуса — ъгълът, под който Земята се върти около оста си — наклон, осигуряващ ни сезоните през годината.

„Пак започва“ — помисли Доминик.

— Но какво означава всичко това?

— Какво означава ли? — Мик скочи. — Означава, че пирамидата на Кукулкан нарочно е изградена на полуостров Юкатан в близост до кратера Чикшулуб. Няма грешка, Доминик. Около мястото на падането на астероида няма друга древна постройка и ъгълът е твърде точен, за да е случаен.

— Но откъде са знаели маите за падането на астероида преди шейсет и пет милиона години? Виж колко много време е отнело на съвременния човек да го разбере.

— Не знам. Може би са имали същата технология, която е използвал картографът на Пири Рейс, когато е нарисувал топографията на Антарктида, макар континентът да е бил покрит с лед.

— Е, и каква е теорията ти? Че човечеството ще бъде унищожено от астероид на двайсет и първи декември?

Мик коленичи в краката ѝ и я погледна измъчено.

— Заплахата за човечеството не е астероид. Вероятността втори астероид да падне на същото място е равна почти на нула. Освен това предсказанието на маите сочи към тъмната ивица в Млечния път, а не към небесно тяло.

Доминик приглади косата му.

— Трябва да си починеш.

— Не мога. — Той стана и притисна кърпата до подутото си око. — Нещо за местоположението на пирамидата на Кукулкан винаги ме е притеснявало. За разлика от пирамидите в Египет, Камбоджа и Теотихуакан, тя ми се вижда някак не на място, досущ като палец, сложен безпричинно там, докато другите пръсти са разперени на почти еднакви разстояния по Земята. Но вече мисля, че разбирам.

— Какво?

— Доброто и злото, Доминик. Някъде в пирамидата на Кукулкан се намира доброто — ключът за спасението ни. А някъде в кратера Чикшулуб е скрита зла сила, която се засилва с приближаването на деня на слънцестоенето.

— Но откъде знаеш... Не. Забравих, че го чувстваш. Извинявай.

— Дом, трябва да ми помогнеш. Трябва да ме измъкнеш оттук.

— Опитал се...

— Остави това. Няма време. Трябва незабавно да изляза оттук.

„Той наистина е побъркан.“

Мик я сграбчи за китката.

— Помогни ми да избягам. Трябва да отида в Чичен Ица...

— Пусни ме! — Тя бръкна в джоба си за предавателя.

— Не, чакай, не викай пазача...

— Тогава ме пусни.

— Извинявай. — Мик я пусна. — Само ме изслушай, моля те. Не знам как ще загине човечеството, но мисля, че ми е ясна целта на космическия радиосигнал.

— И каква е тя?

— Сигналът е нещо като будилник и пътува по Черния път — небесен коридор, ориентиращ се към онова, което е заровено в Мексиканския залив.

„Фолета има право. Налудничавите му заблуди се влошават.“

— Успокой се, Мик. Там долу няма нищо...

— Грешиш! Чувствам го, също както усещам, че Черният път към Шибалба се разширява. Коридорът става все по-ясно очертан...

„Той е луд!“

— Не знам как, но чувствам, че се разширява. Кълна се! Има и нещо друго.

От очите му потекоха сълзи. На отчаяние. Или може би на страх?

— Усещам нарастващо присъствие от другата страна на Черния път. И то ме усеща!

В стаята влезе сестрата, последвана от трима внушителни санитарни.

— Добър вечер, Гейбриъл. Време е за лекарството.

Мик видя спринцовката и възкликна:

— Това не е зипрекса!

— Сестра, какво правите? — викна Доминик.

— На пациента трябва да се слагат по три инжекции торазин дневно.

— Три?!

— Фолета иска да ме превърне във вегетиращ зомби. Дом, не му позволявай... — Мик се мяташе на леглото, санитарите се опитваха да го усмират. — Не им позволявай да го направят. Доминик, моля те...

— Аз съм психиатърът на Гейбриъл и...

— Вече не сте. Доктор Фолета поема грижата за него. Можете да разговаряте с него утре сутринта — каза сестрата и намаза ръката на Мик със спирт. — Дръжте го здраво...

— Държим. Забий иглата...

Мик вдигна глава. Вените на врата му се издуха.

— Доминик, трябва да направиш нещо! Кратерът Чикшулуб...
Часовникът тиктака...

Очите му се изцъклиха и той отпусна глава на възглавницата.

— Готово — рече сестрата и извади иглата от ръката му. —
Можете да си тръгвате, стажант Васкес. Гейбриъл вече не се нуждае от
услугите ви.

9.

21 октомври 2012 г.

Пентагона

Арлингтън, Вирджиния

Пиер Борджия влезе в заседателната зала и зае мястото си до масата между министъра на отбраната Дик Прзистас и главнокомандващия армията генерал Джеймс Адамс. Срещу него седеше директорът на ЦРУ Патрик Хърли, главнокомандващият на военновъздушните сили генерал Арни Коен и командирът на морските операции Джефри Гордън. Високият почти два метра Гордън му кимна.

Генерал Костоло, Майк Големия, комендант на военноморския корпус, влезе след Борджия и се настани от дясната страна на Гордън.

Начело на масата седна генерал Джоузеф Фекондо, началникът на генералния щаб, ветеран от войните във Виетнам и в Персийския залив. Приглади орделите си коси и разтревожено погледна Борджия и Костоло.

— Е, щом най-последно се събрахме, да започваме. Хърли?

Патрик Хърли зае мястото си на командния пулт. Слаб, в отлична физическа форма, петдесет и две годишният бивш баскетболист изглеждаше така, сякаш още играе.

Директорът на ЦРУ натисна едно от копчетата на пулта. Светлините угаснаха и на големия екран вдясно от Хърли се появи черно-бяла сателитна снимка, направена от свръхсекретния летателен апарат „Тъмна звезда“. Тайният спътник без екипаж беше плосък, с формата на мида и с огромни крила. „Тъмна звезда“ действаше на височина двайсет километра и можеше да предава образи, заснети отблизо, денонощно и във всякакви климатични условия.

После се появи червено квадратче. Хърли го намести, увеличи образа и го фиксира. Видяха се детайли на малко училище и детска площадка. До училището имаше ограден с бетонни стени паркинг.

Директорът на ЦРУ се прокашля.

— Снимките, които ще видите, са заснети над територия, намираща се североизточно от Пионганг край западната граница на Северна Корея. На повърхността има начално училище. Но на километър и триста метра под паркинга има подземно скривалище за ядрени оръжия — същото, което севернокорейците използват, когато през 1998 година започнаха да правят опити с двустепенни ракети със среден обхват. Подозираме, че там е и новата ракета на Ким Йонг Втори ТАЕ-ПО-ДОНГ II, междуконтинентална балистична ракета с далекобойност 3500 километра, която може да носи няколко ядрени глави.

Хърли щракна следващата снимка.

— „Тъмна звезда“ наблюдава мястото през последните две седмици. Снимките, които ще ви покажа, са направени вчера през нощта, между единайсет и два часа в Сеул. — Хърли увеличи образа. Видяха се фигурите на двама мъже, които слизаха от черен мерцедес. — Господинът вдясно е иранският президент Али Шамкани, а господинът вляво — новият лидер на китайската комунистическа партия и бивш главнокомандващ на армията генерал Ли Силианг. Както Пиер ще ви каже, генералът е твърдолинеен.

Хърли показва още няколко снимки и накрая видяха мъж, облечен в дълго черно кожено манто — беше се вторачил в небето, сякаш знаеше, че го снимат.

— Господи! — прошепна Борджия. — Това е Виктор Грозни.

— Все едно гледа към камерата ни — добави генерал Коен.

— Списъкът още не е свършил — каза директорът на ЦРУ и смени образа. — И най-важният гост...

— Ким Йонг Втори! — ахна Борджия.

Хърли запали осветлението и зае мястото си до масата.

— Мирната ядрена среща беше проведена преди седмици. Тогава защо лидерите на четири нации, притежаващи трийсет и осем процента от ядрените оръжия в света, се срещат тайно точно на това място?

Дик Прзистас, министърът на отбраната, приглади гъстите си бели коси и каза:

— Адмирал Гордън, бихте ли споделили информацията, за която разговаряхме?

Слабият адмирал натисна едно копче на клавиатурата на лаптопа си.

— Последните ни сателитни наблюдения показват, че иранците са засилили военното си присъствие покрай северното крайбрежие на Персийския залив. Освен че дислоцира мобилните си установки и ракетите земя-въздух, Иран наскоро е купил още четирийсет и шест военни кораба от Китай. На борда на всеки от тях има ракети въздух-земя „С-802“. Освен това иранците удвояват китайските си ракетни установки по крайбрежието и въпреки протестите на Обединените нации продължават да укрепват военната си мощ на островите Кешм, Абу Муса и Сири. Всъщност Иран се подготвя да заеме позиция в най-тесната част на Ормузкия проток.

— Иранците твърдят, че се готвят за военното учение на Грозни през декември — каза министърът на отбраната. — Разбира се, ако в Близкия изток избухнат размирици, иранците ще попречат на флотата ни да влезе в Персийския залив.

— Не искам да засилвам параноята, но какво ще кажете за ядрените бомби? — попита генерал Костоло. — Израелците твърдят, че Грозни е продал на Иран ракети с ядрени бойни глави, когато помогна за мирните преговори в Близкия изток, през 2007 година.

Адмирал Гордън се обърна към Костоло.

— Иран притежава силата и географското положение да си присвои ново владение в Близкия изток. Ако избухне война, Русия ще може да установи хегемонията си там.

— По всичко личи, че Грозни се подготвя за ядрена война — заяви Борджия.

— Пиер, Русия се готви за ядрена война от шейсет години — намеси се генерал Фекондо. — Да не забравяме, че нашият противоракетен щит засили параноята им.

— Може да има друга, тайна цел, генерале — каза директорът на ЦРУ. — Агенцията за национална сигурност засече комуникация между руския министър-председател Макашов и китайския министър на отбраната. Разговорът бил за някакво ново високотехнологично оръжие.

— Какво оръжие? — попита Прзистас.

— Споменали са думите „ядрен синтез“, нищо повече.

Остров Санибел

Западното крайбрежие на Флорида

Докато минаваше, Доминик намали покрай будката за пътната такса на моста към остров Санибел. Електронните сензори записаха регистрационния номер на черната ѝ кола „Пронто Спайдър“ и мигновено предадоха информацията в министерството на транспорта. Там добавиха сумата към месечната ѝ сметка за транзитно минаване. Още километър и половина Доминик поддържа скорост под осемдесет километра в час, защото знаеше, че е в обхвата на автоматичната радарна система.

Мина по моста и подкара на север по сенчестия път към жилищния квартал и курорта, сгъсени на малкия остров до крайбрежието на Флорида.

Едит и Изидор Акслър живееха в двуетажна къща с изглед към Мексиканския залив.

Южното крило на къщата беше ремонтирано. Там имаше сложна акустична лаборатория, една от трите на крайбрежието, свързана със СПАН, системата за подводно акустично наблюдение на военноморския флот на Съединените щати. Мрежата от подводни микрофони на стойност шестнайсет милиарда долара, изградена от федералното правителство по време на студената война за шпиониране на вражески подводници, представляваше глобална система, свързана със станциите на военноморския флот на брега с подводни кабели с дължина петдесет хиляди километра.

Когато в началото на деветдесетте години на ХХ век необходимостта от СПАН бе започнала да намалява, учените, университетите и частните бизнесмени бяха подали петиция до военноморския флот и получиха достъп до акустичната мрежа. За океанографите СПАН стана нещо като телескопа „Хъбъл“, но за дълбоководни изследвания. Сега учените можеха да слушат свръхнискочестотните вибрации, издавани от трошенето на ледените блокове, трусовете на морското дъно и изригването на подводни вулкани — звуци, недостъпни за човешкия слух.

За хидробиолозите като Изидор Акслър СПАН осигуряваше нов начин за изучаване на най-интелигентните форми на живот, обитаващи океана — китовете. С помощта на фондация „Риби и диви животни“

домът на семейство Акслър се бе превърнал в станция на СПАН, специализирана в изследването на китовите в Мексиканския залив. Като използваша СПАН, семейство Акслър записваша и анализираха звуците, издавани от китовите, разпознаваша различните видове, брояха популациите и дори проследяваша единични обекти в Северното полукълбо.

Доминик зави наляво в задънената уличка и после надясно в алеята за коли пред къщата.

Посрещна я Едит Акслър — умна и проникателна жена с прошарени коси на седемдесет и няколко години, с кафяви очи, излъчващи мъдростта на учител и сърдечна усмивка, изпълнена с майчинска обич.

— Здравей, кукличке. Как пътува?

— Чудесно — отговори Доминик и я прегърна.

— Нещо не е наред, нали? — попита Едит, като забеляза сълзите в очите ѝ. — Какво има?

— Нищо. Радвам се, че съм вкъщи.

— Не ме баламосвай. Сигурно е онзи твой пациент, нали? Как му беше името? Мик?

Доминик кимна.

— Бившият ми пациент.

— Ела да поговорим, преди да е дошъл Из.

Едит я хвана за ръката и я поведе към канала с достъп до Залива, който се намирал в южната част на имението. До вълнолома бяха закотвени две яхти. По-малката, десетметрова, бе на семейство Акслър.

Седнаха на дървената пейка над водата.

Доминик се вторачи в сиво-белия пеликан, кацнал на една от дървените подпори.

— Когато бях малка и се цупех, ти винаги седеше тук с мен.

— Да, това винаги е било любимото ми място.

— И все казваше: „Не може нещата да са толкова зле, щом още мога да се наслаждавам на такава красива гледка“. — Доминик посочи другата яхта и попита: — На кого е?

— На Клуба на търсачи на съкровища в Санибел. Нали си спомняш Рекс и Дори Симпсън? Из им даде мястото на кея под наем.

Под брезента има двуместна миниподводница. Ако искаш, утре Из може да те заведе на разходка.

— С миниподводницата? Ще е интересно.

Едит стисна ръката на осиновената си дъщеря.

— Разкажи ми за Мик. Защо си разстроена?

Доминик избърса сълзите си.

— Откакто ми го отне като пациент, проклетият Фолета го тъпче с торазин. Господи, Едит, това е толкова жестоко! Сърцето ми се къса, като го гледам. Мик непрекъснато е упоен и седи завързан за инвалидна количка. Направо не прилича на човек. Фолета го извежда на двора всеки следобед и го оставя да седи там, сякаш е труп.

— Дом, знам, че много държиш на Мик. Но не трябва да забравяш, че си сама. Не може да очакваш, че ще спасиш света. Като психиатър, не може да очакваш, че ще помогнеш на всеки пациент. Ти работи с Мик един месец. И независимо дали ти харесва, или не, той сега е поверен на друг. Трябва да знаеш кога да отстъпваш.

— Познаваш ме много добре, Едит. Не мога да отстъпя, когато издевателстват над някого.

Едит отново стисна ръката ѝ и двете се загледаха в пеликана.

Едит си спомни първата си среща с уплашеното момиченце от Гватемала. Тогава работеше като училищна медицинска сестра. Доведоха ѝ десетгодишното дете, което се оплакваше от болки в стомаха. Едит държа ръката ѝ, докато болките намаляха. Тази проява на майчинска обич накара Доминик завинаги да се привърже към жената, чието сърце се сви, когато научи за сексуалното насилие, на което е било подложено момиченцето от братовчед си. После подаде заявление за осиновяване и след половин година семейство Акслър приюти Доминик.

— Каж ми какво можем да направим, за да помогнем на Мик?

— Има само един изход. Да го измъкнем оттам.

— Имаш предвид да го преместим в друга клиника?

— Не. Да излезе на свобода.

— Бягство от затвора?

— Да. Мик не е луд. Мястото му не е в клиника за психичноболни.

— Сигурна ли си? Нали е убеден, че светът свършва?

— Не светът, а човечеството. Да, той наистина вярва в това. Страда от лека параноя, но кой не би стигнал до това състояние, ако прекара единайсет години в единична килия?

— Има нещо, което не ми казваш.

Доминик се обърна към нея и я погледна в очите.

— Може и да ти прозвучи налудничаво, но изглежда, в бръщолевенето на Мик има нещо вярно. Теорията му за Деня на Страшния съд се основава на предсказание на майте отпреди три хиляди години. Чета дневника на баща му и някои от находките са изумителни. Мик предсказва пристигането на космическия радиосигнал в деня на равноденствието. Когато живеех в Гватемала, баба ми разказваше за прадедите от страна на майка ми. Нещата, които ми казваше, бяха доста страшни.

Едит се усмихна.

— Започваш да ме плашиш.

— О, знам, че това са само суеверни глупости. Но имам чувството, че дължа на Мик поне да проверя някои от тези неща. Това може да успокои част от страховете му.

— Какви неща?

— Мик е убеден, че онова, което ще унищожи човечеството, е скрито в Мексиканския залив. — Доминик бръкна в джоба на джинсите си, извади сгънатите листа и ги даде на Едит.

Едит погледна разпечатката.

— Кратерът Чикшулуб? Но как би могъл да убие човечеството?

— Не знам. И Мик не знае. Но се надявах...

— Надяваш се Из да провери, като използва СПАН.

— Да.

Едит я прегърна.

— Ела. Из е в лабораторията.

Професор Изидор Акслър седеше в станцията на СПАН. На главата му имаше слушалки. Очите му бяха затворени. Осеяното му със старчески петънца лице беше сериозно. Той слушаше китовете.

Доминик го потупа по рамото.

Из отвори очи, усмихна се, свали слушалките, стана и я прегърна.

— Изглеждаш уморена, дете.

— Добре съм.

— Из, Доминик иска една услуга — каза Едит.

— Пак ли?

— Кога за последен път съм ти искала услуга?

— Когато беше на шестнайсет. Поиска колата. Това беше най-неспокойната нощ в живота ми. Какво ти трябва?

Доминик му даде разпечатката.

— Искам да използваш СПАН и да ми кажеш дали чуваш нещо.

— И какво трябва да слушам?

— Не знам. Всичко, което звучи странно.

Из я погледна така, сякаш искаше да каже: „Престани да ми губиш времето“, и се намръщи.

— Из, недей да я гледаш така, а направи каквото иска — каза Едит.

Възрастният биолог отново седна на стола и измърмори:

— Всичко, което звучи странно. Може да чуем и пръдня на кит.

После записа координатите в компютъра и сложи слушалките на главата си.

Доминик го прегърна и го целуна.

— Добре, добре, стига си ме подкупвала. Виж какво, дете, не знам каква е целта ти, но кратерът заема огромна площ. Ще проуча центъра, който, изглежда, се намира близо до залива Кампече, на югозапад от рифа Алакан. Ще програмирам компютъра за нискочестотно търсене. Ще започнем от петдесет херца и постепенно ще увеличаваме циклите. Проблемът е, че районът е осеян с петролни и газови полета. Басейнът на залива е съставен от варовик и пясъчник и има множество пори. От пукнатините покрай дъното непрекъснато изтича нефт и природен газ и СПАН ще регистрира всеки от тези изливи.

— Какво предлагаш?

— Да обядваме. — Из приключи с програмирането на компютъра. — Системата автоматично ще регистрира и запише всяко смущение в района.

— За колко време ще може да открие нещо?

— Да не съм Господ? Часове, дни, седмици, може би никога. Какво значение има? Накрая вероятно ще разполагаме само с

безполезен шум.

Вашингтон, окръг Колумбия

Когато четвъртият по власт човек в Съединените щати влезе в луксозния френски ресторант, управителят се усмихна.

— Bon soir^[1], мосю Борджия.

— Bon soir, Филип. Надявам се, че ме очакват.

— Oui, certainement^[2]. Последвайте ме, моля. — Управителят го поведе между осветените със свещи маси към уединено помещение до бара. Потропа два пъти на двойните врати, после се обърна към Борджия. — Компанията ви чака.

— Merci — отговори Борджия и пъкна в ръката му банкнота от двайсет долара.

Вратите се отвориха.

— Влез, Пиер — каза заместник-председателят на Републиканската партия Чарли Майърс, стисна ръката му и с обич го потупа по рамото. — Както винаги, закъсна. Вече сме с две питиета пред теб. Водка с доматиен сок, нали?

— Да.

Стаята беше облицована с дебели плоскости от орехово дърво. В звукоизолираното помещение имаше шест маси с бели покривки. До масата в средата седяха двама мъже. По-възрастният мъж с бели коси беше Джоузеф Рандолф старши, тексаски милионер, който от двайсет години беше като баща на Борджия. Пиер не познаваше другия мъж.

Рандолф стана и го прегърна.

— Радвам се да те видя, момче. Дай да те погледам. Май си понапълнял.

Борджия се изчерви.

— Може би.

— Тогава добре дошъл в нашия клуб — рече ниският и набит непознат и протегна дебелимата си ръка. — Пит Мабъс, „Технологични индустрии“.

Борджия бе чувал името на предприемача.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Удоволствието е мое. Заповядайте, седнете.

Чарли Майърс донесе питието на Борджия.

— Господа, извинете ме, но трябва да отида до тоалетната.

Рандолф изчака, докато Майърс излезе, и рече:

— Пиер, миналата седмица видях родителите ти. Всички сме много разстроени, че не получи номинацията за вицепрезидент. Малър прави мечешка услуга на партията.

Борджия кимна.

— Президентът се притеснява дали отново ще го изберат. Според проучванията на общественото мнение, Чейни ще му осигури подкрепата на южните щати.

— Малър не мисли мащабно — каза Мабъс. — Тази страна се нуждае от силно ръководство, а не от хрисимо гълъбче като Чейни за вицепрезидент.

— Напълно съм съгласен с вас, но нямам думата по въпроса.

Рандолф се наведе към Борджия.

— Може би не сега, момче, но след четири години ще имаш думата. Разговарях с някои от бъдещите сили и всички са единомдушни, че през 2016 година ти ще представляваш партията.

Борджия сдържа усмивката си.

— Джо, страхотно е да чуя това, но четири години са много време.

Мабъс поклати глава.

— Трябва да се готвиш отсега, приятел. Ще ти дам един пример. Синът ми Люсиен е гений, по дяволите! Не се шегувам. Само на три години е, но вече знае да сърфира в Интернет. Възпитавам го така, че когато стане на шестнайсет, да поеме „Технологични индустрии“. Ако изиграем правилно политическите си карти, на твоите години той ще стане милиардер. Искам да кажа, че всички ние трябва да сме готови много преди да се появи удобна възможност. А за теб шансът вече чука на вратата. Помисли за предстоящото руско-китайско военно учение. Много гласоподаватели се изнервиха и това е камъчето, което може да препъне президентския кандидат.

— Пит има право, Пиер. Начинът, по който хората те възприемат през идните няколко месеца, ще реши изхода от следващите избори. Трябва да има човек, който да умее да поема отговорност и да не позволи на проклетите руснаци или на арабите да диктуват как да управляваме страната си. По дяволите, не сме имали по-силно присъствие в Белия дом, откакто мандатът на Буш изтече.

— Пиер, този конфликт ни дава огромна възможност да покажем на хората силата на характера ти.

— Разбрах — отговори Борджия.

— Добре, добре. Има обаче още един въпрос — нещо, което смятаме, че трябва да бъде уредено.

— Една твоя тайна — добави Мабъс.

Рандолф кимна и запали цигара.

— Става дума за Гейбриъл, Пиер, онзи, когото затвори в психиатрична клиника след инцидента с теб. Щом обявим номинацията ти, пресата ще започне да рови. И бързо ще разберат какво си направил, за да манипулираш нещата в Масачузетс. Може да стане голяма каша.

Борджия се изчерви.

— Вижте окото ми, господин Мабъс. Направи го онова откачено копеле. И сега искате да го освободя?

— Слушай внимателно, момче. Пит не спомена нищо за освобождаване. Просто оправи тази работа, преди да започне предизборната кампания. По дяволите, всички имаме тайни. Искаме да погребеш тази тайна.

Борджия пое облекчено дъх и кимна.

— Разбирам какво имате предвид и оценявам подкрепата ви. Мисля, че знам какво трябва да се направи.

Мабъс стисна ръката му.

— И ние ви ценим, господин държавен секретар. И знаем, че когато му дойде времето, няма да забравите кои са приятелите ви.

Борджия пусна изпотената му длан и попита:

— Кажете ми откровенно, с изключение на политическото влияние на родителите ми, когато избрахте мен, колко натежа фактът, че сенатор Чейни е чернокож?

Рандолф многозначително се усмихна.

— Ами да речем, че ненапрасно наричат сградата на президентството Белия дом.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Платото Наска в южната част на Перу е безплодна пустиня. Дълго е шейсет и пет и широко десет километра. Това е пуста и враждебна равнина, мъртва зона сред Андите. Платото има

уникална геология. Почвата е богата на варовиков чакъл — природна спойка. Навлажняван всеки ден от утринната роса, този пласт държи споени на повърхността желязото и силициевите камъни, които изобилстват в пустинята. Тези почернели камъчета задържат слънчевата светлина и създават нещо като защитен пласт от топъл въздух, който практически елиминира въздействието на вятъра и прави платото едно от най-сухите места на Земята. Количеството на валежите там е по-малко от два сантиметра и половина на десетилетие.

За художник, който би желал да се изрази в огромен мащаб, платото Наска е идеалното платно, защото рисунките там, изглежда, ще останат вечно. Но въпреки това, едва когато през 1947 година над платото прелетял пилот, съвременният човек за пръв път открил загадъчните рисунки и геометрични линии, издълбани там преди хиляди години.

Повече от тринайсет хиляди линии пресичат пустинята Наска. Малко от тях надвишават разстояния, по-големи от осем километра. Линиите се простират върху неравния терен и в същото време са абсолютно прави. Макар някои учени да мислят, че линиите представляват праисторически писти за астронавти, сега знаем, че те са астрономически подредени и са ориентирани към зимното слънцестоене, равноденствието, съзвездие Орион и вероятно към други небесни тела, които още не са ни известни.

Най-странни са стотиците рисунки на животни. На нивото на земята тези колосални изображения приличат на разпръснати напосоки вдлъбнатини, издълбани от търкането на тонове черни вулканични камъчета, оголили по-светлата жълтеникава почва отдолу. Но гледани отвисоко, рисунките сякаш оживяват и представляват цялостно художествено виждане и инженерно постижение, запазено непокътнато хиляди години.

Рисунките на платото Наска са направени през два ярко отличаващи се периода. Макар това да изглежда противно на представата ни за еволюцията, по-ранните рисунки са много по-сложни и свършени. Сред тях са изображенията на маймуна, паяк, пирамида и змия. Приликата е не само невероятно точна, но фигурите, които са по-големи от футболно игрище, са нарисувани с една-единствена непрекъсната черта.

Кои са били загадъчните художници, създали тези образи в пустинята? Как са могли да ги изобразят в такъв грандиозен мащаб? И нещо по-важно, преди всичко, защо са издълбани фигурите в платото?

През лятото на 1972 година тримата с Мария и Пиер пристигнахме в южноамериканската пустиня. Тогава рисунките съвсем не ни интересуваха. Намерението ни беше да определим връзката между продълговатия череп от Централна Америка и онези, намерени в Наска. Още си спомням първата работна седмица на платото и как проклинах безмилостното слънце, което ме изтезаваше всеки ден и изгори лицето и ръцете ми. Ако някой ми бе казал, че ще се върна жив от това чистилище от пясък и скали, щях да го помисля за луд.

Луд.

Полагам усилия дори да напиша тази проклета дума. Може би вече мнозина от вас се питат дали четат разказите на учен, или бръщолевенията на луд. Трябва да призная, че не минава ден, без и аз да си задам същия въпрос. Ако наистина съм се побъркал, тогава за това е виновно платото Наска. Постоянната жега сякаш възпалява мозъка ми, а безпощадният терен засилва болките от артрит, от който страдам от десетилетия. И последният шанс да постигна душевен покой се изпари в деня, когато обрекох семейството си на тази пустиня. Моля се Майкъл да ми прости, че го отгледах в тази адска дупка, и за другите несправедливости, които нанесох на измъчената му детска душа.

От лятото до зимата на 1974 година с Мария и Пиер работихме усилено в Наска и изкопахме стотици деформирани черепи в церемониална гробница, намираща се близо до Андите. Задълбоченото изследване на черепите показва, че деформациите са причинени от завързването на дъски на главите на децата от ранна възраст.

През януари 1974 година открихме царско гробище, също близо до Андите! Стените на невероятната гробница бяха направени от огромни блокове, всеки от които тежеше между десет и двацет тона. В подземното помещение имаше тринайсет мумии на мъже,

всички с продълговати черепи. Вълнението ни нарасна, след като рентгеновите снимки и другите изследвания показаха, че черепите имат такава форма поради чисто генетични причини.

Откриването на нова раса хора се оказа противоречиво и обезпокоително. Когато чу за находките ни, президентът на Перу нареди намерените от нас експонати да бъдат сложени в мазето на Археологическия музей, за да не ги вижда никой. И до ден-днешен черепите могат да бъдат видени само със специален пропуск.

Коя е била тази загадъчна раса? Каква е била причината да се родят с черепи, два пъти по-големи от нормалните размери?

Знаем, че първите хора, дошли в региона на Андите, са били ловци и рибари и са се заселили по крайбрежието на Перу около 10 000 г.пр.Хр. После, около 400 г.пр.Хр., на платото Наска пристигнала друга група. За тези загадъчни хора е известно съвсем малко. Те наричали водачите си Виракоча — полубогове, които мигрирали в Южна Америка след Потопа. Описват ги като мъдреци с бяла кожа, морскосини очи и развети бели бради и коси. Тези древни водачи явно притежавали необикновен интелект и по-големи от нормалните черепи и странната им външност несъмнено е оказала влияние върху последователите им да деформират черепите на децата си в опит да приличат на водачите им.

Физическата прилика между Виракоча и великия учител на маите Кукулкан е твърде поразителна, за да остане незабелязана. Фактът, че високият брадат белокож мъж се появява и в легендите на много други култури от Андите, е още едно доказателство за връзка между индианците в Централна и онези в Южна Америка.

Най-развитата индианска цивилизация, възникнала в джунглите на Южна Америка, били инките. Също като маите, и те боготворели велик учител, мъдрец, който довел до разцвет народа им, като го научил на естествени науки, земеделие и архитектура. Сега знаем, че повечето постижения, приписвани на инките, всъщност принадлежат на по-ранни етнически групи. Но записаните предания ни разказват, че брадатият белокож мъж вдъхновил построяването на пътищата на инките и прочутите земеделски тераси по стръмните планински склонове. Предполага се, че брадатият мъж е

бил и художникът, създал по-ранните и по-сложни рисунки на платото Наска. Макар че е известен с различни имена сред културите в Андите, инките го почитали като Виракоча, което означава „морска пяна“.

Също като Кукулкан за маите и Кецалкоатъл за ацтеките, Виракоча е най-почитаното божество в историята на инките. Дали племето виракоча от 400 г.пр.Хр. са били негови предшественици? Дали той е далечен роднина на Кукулкан? И ако е така, дали присъствието му в Южна Америка има нещо общо с календара на маите и предсказанието за гибелта на човечеството?

За да потърсим отговори на тези въпроси, ние напуснахме пустинята Наска и тръгнахме към Андите. Възнамерявахме да изследваме две древни места, за които се предполагаше, че са създадени от божеството на инките. Първото беше крепостта в Саксайуаман — гигантска постройка на север от Куско. Както и в царската гробница, стените на тази зашеметяваща цитадела са направени от грамадни гранитни блокове с неправилна форма, наредени толкова близо един до друг, че не можах да пъхна острието на джобното си ножче между тях.

Невъзможно е да си представим как индианците от Андите са пренасяли от карьерата камъни с тегло сто и повече тона на разстояние петнайсет километра по планинския терен и после са ги нареждали плътно един до друг. Един от каменните блокове е висок осем метра и половина и тежи триста и петдесет тона. С помощта на съвременни инженерни принципи и малка армия от доброволци археолозите са се опитали да пренесат среден по размери каменен блок от далечна каменна карьера, но безуспешно.

Знаем, че крепостта в Саксайуаман е построена, за да защитава жителите от вражески сили. Но целта в проектирането на древния град Тиауанако още остава загадка.

На 3750 метра над Тихия океан, в Андите, на територията на Боливия, на брега на езерото Титикака — най-голямото високопланинско езеро на света — се намират руините на Тиауанако. След като видях невероятните инженерни постижения в Саксайуаман, бих се заклел, че повече нищо не би ме изненадало. Но Тиауанако ме смая. Този древен град се състои от три варовикови храма и четири други постройки, всички изградени върху повдигнати

платформи. Както и в Саксайуаман, повечето са направени от невероятно големи каменни блокове, плътно прилепени един до друг.

Но в Тиауанако има нещо повече, отколкото се забелязва на пръв поглед. Там има скрита цел, която може би е свързана със спасението на нашия вид.

Над града се извисяват останките на Акапана — стъпаловидна пирамида, висока 207 метра. За съжаление, предназначението на Акапана ще остане загадка, защото испанските завоеватели са я използвали за каменна кариера и са разрушили деветдесет процента от фасадата ѝ.

Най-причудливата постройка в Тиауанако е Вратата на слънцето — един-единствен масивен каменен блок с тегло сто тона. Това грандиозно произведение на изкуството се извисява в северозападния край на комплекса, досущ праисторическа триумфална арка. Неизвестно как създателят му е успял да пренесе този огромен каменен блок от кариера, намираща се на няколко километра, да издълбае свършена врата, използвайки един господ знае какво сечиво, и после да го издигне и да го постави вертикално.

В града има множество колони. В средата на правоъгълна яма е издигната дващестметрова червена скулптура на Виракоча. Фигурата има продълговат череп, изпъкнало чело, правилен нос и покрита с брада челюст. Ръцете са скръстени. Заслужава си да споменем и още една отличителна черта. От двете страни на мантията на мъдреца се вият две змии, подобни на изображенията в цяла Централна Америка.

Най-противоречивата постройка в Тиауанако е Каласасая — хлътнал в земята храм в центъра на града, заобиколен от огромни стени. В очертанията му са издигнати каменни блокове, високи четири метра. Пиер стигна до извода, че Каласасая е крепост. Но Мария беше на друго мнение и смяташе, че подреждането на каменните блокове е подобно на Стоунхендж.

Както обикновено, тя се оказа права. Каласасая не е крепост, а обсерватория, вероятно най-старата на света.

Но какво означаваше всичко това?

За пет години колегите ми и аз намерихме убедителни доказателства, които показваха, че висша раса от белокожи хора е оказала влияние върху развитието на индианците в Централна и Южна Америка. Тези брадати хора са имали генетично деформирани

черепи и са проектирали и надзиравали изграждането на величествени паметници, чието предназначение ни озадачава.

Мария беше убедена, че дизайнът на обсерваторията Каласасая е твърде сходен с този на Стоунхендж, за да бъде това случайно съвпадение. Според нея беше задължително да продължим да вървим на изток по следите на бялата раса.

Пиер Борджия не беше съгласен с това. Двете години, прекарани в Наска, бяха достатъчни, за да заситят апетита му към археологията. Пък и заможното му семейство го притискаше да се върне в Щатите и да започне кариера в политиката. Проблемът беше, че той обичаше Мария и всъщност двамата възнамеряваха да се оженят през пролетта.

Колкото и да държеше на Пиер, Мария не беше готова да се откаже от разгадаването на предсказанието на майте и настоя да продължим да вървим по следите на брадатите белокожи хора, като отидем в Стоунхендж.

Идеята да се върнем в Англия беше изключително примамлива, затова се качихме на самолета. Предчувствах, че това пътуване завинаги ще разбие триумвирата ни.

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл

Справка Каталог 1972–75 г. стр. 6–412

Фотоалбум флопидиск: име на файла: НАСКА, снимка 109

[1] Добър вечер (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Да, разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

10.

28 октомври 2012 г.

Остров Санибел, Флорида

Неделя, 5:20 ч.

— Кукличке, събуди се!

Доминик отвори очи, прозя се и попита:

— Какво има?

— Из иска да слезеш в лабораторията. СПАН е засякла нещо.

Доминик изрита одеялото, скочи от леглото и хукна след Едит.

Из си беше сложил слушалките и седеше с гръб към нея.

Звуковата система записваше информация.

Той завъртя стола си към Доминик. Из беше само по халат и чехли. Косата му беше разрошена, а лицето — сериозно.

— Снощи, преди да си легна проверих системата. Единственото странно нещо, което бе открила СПАН, беше така наречената „мъртва зона“ — територията, където няма живот. Това само по себе си не е странно. Всяко лято в залива се появяват мъртви зони, когато планктонът цъфти и водата остава без кислород. Но мъртвите зони обикновено се появяват по крайбрежието на Тексас и Луизиана и никога толкова дълбоко. Както и да е, препрограмирах СПАН да се съсредоточи върху този район и оставих системата да търси цяла нощ. И преди петнайсет минути се чу ето това. — Из свали слушалките и ги подаде на Доминик. — Слушай.

Тя чу някакъв звук, подобен на пукане на неонова лампа, преди да изгори.

— Прилича на бял шум.

— Продължавай да слушаш.

Из превключи на по-висока честота.

Белият шум заглъхна и Доминик чу непрекъснато тракане на метал.

— Прилича на хидравлика.

Из кимна.

— И аз казах същото на майка ти. Всъщност помислих, че СПАН е засякла подводница, спряла на морското дъно. После отново проверих местоположението. — Той ѝ даде компютърна разпечатка. — Звукът идва не от дъното, а отдолу. По-точно, от дълбочина километър и половина.

Сърцето на Доминик започна да бие като обезумяло.

— Но как е възможно...

— Ти ми кажи, Доминик. Какво чувам? Това някаква шега ли е? Защото ако е така...

— Стига глупости, Из — каза Едит и прегърна Доминик. — Дом няма представа какво си открил. Един приятел ѝ е съобщил тази информация.

— Кой е този приятел? Искам да се срещна с него.

Доминик потърка очи.

— Не можеш.

— Защо?

— Той е... мой бивш пациент.

Из погледна Доминик, после съпругата си. Онзи лудият? О, не...

— Какво значение има, Из? Там долу има нещо, нали? Трябва да проучим...

— Чакай малко, дете. Не мога да се свържа с администрацията на „Океани и атмосферни явления“ и да им кажа, че съм чул хидравлични звуци с източник километър и половина под морското дъно. Първото, което ще попитат, е как съм открил звуците. Какво ще им кажа? Че някакъв откачен е казал на дъщеря ми координатите от стаята си в психиатричната клиника в Маями?

— Какво значение има кой ти ги е казал?

— Има огромно значение. — Из потърка челото си. — СПАН вече не вярва на случайна информация. Преди три години използвах системата и засякох вибрации, идващи от дъното на залива, които приличаха на земни трусове. Кажи ѝ, Едит.

Едит се усмихна.

— Баща ти мислеше, че след няколко минути ще ни помете огромна вълна. Паникьоса се и каза на бреговата охрана да евакуират населението и летовниците.

— Оказа се, че съм настроил системата твърде силно. Онова, което бях помислил за земни трусове, всъщност бяха звуци от

прокарване на телефонен кабел на стотина километра от брега. Почувствах се като пълен идиот. После се наложи да използвам много връзки, за да включа станцията към СПАН. Не мога да си позволя още един провал.

— Няма ли да изследваш звука?

— Не съм казал такова нещо. Ще продължа да го слушам и записвам, но няма да се свържа с никоя федерална агенция, докато не съм абсолютно сигурен, че откритието ти си заслужава.

Маями, Флорида

22:17 ч.

Мик Гейбриъл седеше на леглото и мълчаливо се клатеше напред-назад. Черните му очи бяха безизразни, а устата — отворена. По небръснатата му челюст се стичаше слюнка.

В стаята влезе санитарят Тони Барнс. Току-що се бе върнал от триседмично отстраняване от работа.

— Шега или почерпка, зомби. Време е за нощната инжекция.

После вдигна отпуснатата ръка на Мик и огледа серията от лилави убождания.

— Какво пък, по дяволите. — Санитарят заби иглата в ръката му и започна да инжектира торазин в разкъсаната вена.

Мик се оцъкли и се строполи в краката на Барнс.

Санитарят подритна главата му, погледна през рамо, за да се увери, че са сами, и облиза ухото му.

В същия миг чу, че Марвис прави обиколката си.

— Приятни сънища, приятелко — каза Тони и бързо излезе.

Вратата се заключи автоматично. Светлината на лампите намаля.

Мик отвори очи.

После стана, отиде залитайки до мивката и наплиска лицето и ухото си със студена вода. Изруга тихо и притисна с палец разкървавената си вена. После, когато усети, че зрението му се замъглява, почна да прави лицеви опори.

През следващите два часа прави гимнастика, подскача и тича на място, за да изгори торазина, преди да е завладял централната му нервна система.

Сутрешните инжекции бяха най-тежки, защото отначало му ги слагаше лично Фолета, като шепнесе в ухото му обиди. След като транквилантът въздействаше, Фолета слагаше Мик в инвалидната количка и тръгваше на визитация, като предупреждаваше другите пациенти, че няма да търпи неподчинение.

Среднощната гимнастика след третата инжекция си заслужаваше — Мик изгаряше торазина и възвръщаше разсъдъка си. На четвъртата сутрин събра достатъчно сили, за да измисли план.

Оттогава се държеше като напълно отпуснат, неразсъждаващ и несъзнаващ нищо човек. Сутрин санитарите го намираха да лежи на пода, изпаднал в унес и безчувствен. Това ги ядосваше, защото трябваше да го хранят и да го обличат. След седмица Фолета бе принуден да намали дозата на две инжекции следобед и вечер.

През последните няколко седмици графикът на Фолета беше претоварен с други въпроси и той престана да наглежда Мик и го повери на санитарите.

За пръв път от единайсет години затворничество охраната около Мик отслабна.

Център за космически полети „Годард“, НАСА

Грийнбелт, Мериленд

Директорът на НАСА Брайън Додс се вторачи недоверчиво в огромната компютърна разпечатка на бюрото си.

— Обясни ми го пак, Суики.

Помощникът му Гари Суикъл посочи с дебелия си показалец шахматната схема, състояща се от тринайсет квадратчета, повтаряща се многократно на листовете.

— Радиосигналът се състои от тринайсет различни съзвучия, изобразени тук от тези колони. Всяко съзвучие може да бъде излъчено по двайсет последователни честоти. Това дава възможност за двеста и шейсет комбинации от звукови схеми или команди.

— Но нали каза, че няма повтаряща се схема?

— Само в началото. — Суикъл отгърна първите страници на разпечатката. — Когато сигналът се появи, съзвучията бяха прости — няколко тона, изсвирени на една и съща честота и повторени многократно. Сега погледни тук. На седемнайсетата минута всичко се

променя и тринайсетте съзвучия и двайсетте честоти започват да се излъчват едновременно. И оттогава сигналът не се повтаря. През останалите сто осемдесет и пет минути са използвани всичките двеста и шейсет комбинации от звукови байтове, които показват високо структурирано съобщение.

— Сигурен ли си, че през първите седемнайсет минути няма легенда? Някакви математически уравнения? Нещо подобно на указания?

— Не, нищо.

— По дяволите! — Додс потърка зачервените си очи.

— Какво мислиш, шефе?

— Спомняш ли си лятото на 1998 година, когато загубихме връзка със сателита СОХО? Преди Аресибо да го намери, излъчвахме многократно един и същ радиосигнал, за да установим контакт с главния компютър на борда. На това ми приличат първите седемнайсет минути на този сигнал. Няма легенда, нито указания или код, а само космически сигнал-носител, който се повтаря като телефонен звън, очакващ отговор от другия край на линията, за да излъчи информация.

— Съгласен съм, но в това няма логика. Извънземните, които излъчват сигнала, не може да очакват нашият вид да изтълкува цялата тази информация без легенда.

Лицето на директора пребледня.

— Какво има?

— Хрумна ми една налудничав мисъл. Не ми обръщай внимание. Капнал съм от умора.

— Кажи, шефе.

— Мислех си за сателита СОХО. Емисията ни очевидно не се нуждаеше от легенда, защото компютърът на сателита беше програмиран по наша команда. Може би сегашният сигнал не съдържа легенда, защото не е необходимо.

— Искаш да кажеш, че сигналът не е предназначен за тълкуване?

— Не, Суики. — Додс разтревожено погледна помощника си. — Искам да кажа, че сигналът може би не е предназначен *за нас*.

5 ноември 2012 г.

Остров Санибел, Флорида

Едит Акслър се събуди от някакви викове по телевизора. Стана, изключи го и слезе в лабораторията.

Изидор още седеше прегърбен над станцията и слушаше.

— За бога, Из, единайсет и половина е...

— Шшт. — Той свали слушалките и включи тонколоната. —
Слушай.

Едит чу плътно бръмчене.

— Звучи като генератор.

— Това е нищо. Почакай.

След известно време се чу пронизителен вой на нещо като хидравлична бормашина, последвано незабавно от тракане на метал, което продължи няколко минути.

— Невероятно, нали? — усмихна се Из.

— Сякаш нещо се сглобява. Вероятно огромна петролна сонда.

— Или е това, или някоя геологическа експедиция изследва кратера. Каквото и да е, степента на активност се засили през последните трийсет часа. Изпратих съобщение по електронната поща до Националния астрономически център в Аресибо да проверят и двете вероятности, но още не са ми отговорили. Между другото, кой спечели изборите?

— Малър.

— Хубаво. Е, щом изборите са свършили, може би някой от държавния департамент ще отвърне на съобщението ми.

— Ами ако не се обадят?

Из я погледна и сви рамене.

— Нищо. Както каза ти, вероятно е петролна сонда. Двамата с Карл сме решили да излезем с яхтата за риба някъде през следващите две седмици. Може да се отбием в този район и да огледаме отблизо, за да сме сигурни.

Маями, Флорида

Доминик наблюдаваше с отвращение как едрият червенокос мъж пред нея се тъпче с патладжани и си мислеше: „Да се задавиш дано!“.

— Е, слънчице, гордееш ли се с мен? — попита Реймънд, като я изпръска със слюнка, оцветена в доматен сос.

— Господи, Рей, майка ти не те ли е учила да преглъщаш, преди да приказваш?

Той се усмихна и извади парченце патладжан, заклещило се между пожълтелите му зъби.

— Половин година бях на диета. Хубаво е, че отново ям. Е, какво ще кажеш?

— Вече ти казах. Мисля, че шестото място е страхотно, особено след като това е първият ти конкурс.

— Е, ти ме вдъхнови.

— Разкажи ми за Фолета. Когато се запознахме, спомена, че управителният съвет и медицинският персонал били ядосани, когато пристигнал от Масачузетс. Какво имаше предвид?

— Но ще си остане между нас, нали?

— Разбира се.

Реймънд лапна още един патладжан и го поля с бира.

— Имам едно приятелче. Баща му е член на управителния съвет. Всъщност той ми помогна да получа работата в клиниката. Както и да е, разправят, че доктор Райнике, предшественичката на Фолета, ще се върне другия месец, за да поеме нещата отново.

— Сериозно? Аз мислех, че се е пенсионирала. Фолета ми каза, че съпругът ѝ се разболял от рак.

Реймънд поклати глава и лапна следващия патладжан.

— Глупости! Приятелят ми каза, че била в платен отпуск от септември. След три седмици в Тампа ще открият нова психиатрична клиника и са обещали на Фолета да стане директор.

— Чакай малко. Щом ще напуска след три седмици, значи трябва да е знаел, че ще получи назначение в Тампа, преди да дойде в Маями. Защо е накарал доктор Райнике да излезе в отпуск, за да поеме работата в Маями само за три месеца?

Реймънд насочи вилницата си към нея.

— Заради бившия ти пациент. Клиниката в Масачузетс затваряше, а онази в Тампа още не беше готова. Райнике е много педантична. Очевидно някой отгоре е искал Фолета да отговаря за Гейбриъл, та той да не може да излезе от лудницата.

„Нито да получи безпристрастна психологична оценка. Да те вземат дяволите, Фолета!“

— Какво има, слънчице?

— Сключих сделка с Фолета. Той ми обеща, че до януари за Мик ще се грижи един от рехабилитационните екипи в клиниката.

Реймънд се ухили.

— Излъгал те е, малката. След три седмици Майкъл Гейбриъл ще е изчезнал.

Лъскавият вишневочервен додж летеше на юг по шосе номер 95.

Доминик гледаше през страничното стъкло и скърцаше със зъби, ядосана, че Фолета я е излъгал. „Трябваше да се сетя и да се доверя на сърцето си!“

Затвори очи и си припомни първия си разговор с Мик. „Пиер Борджия манипулира съдебната система и сключи сделка с прокурора и служебно назначения ми адвокат. Пиер Борджия възнаграждава лоялността, но Господ да ти е на помощ, ако влезеш в черния му списък.“

Беше манипулирана и за пореден път Майкъл Гейбриъл трябваше да изстрада последиците.

— Рей, тази вечер не ми се танцува. Би ли ме закарал вкъщи?

— Вкъщи? Вече сме на половината път до Саут Бийч.

— Моля те.

Той погледна изваяните ѝ крака и си представи как се увиват около мускулестото му тяло.

— Добре, слънчице, вкъщи.

След двайсет минути колата спря на паркинга пред жилищния ѝ блок.

Доминик се усмихна.

— Благодаря за вечерята. Съжалявам, че развалих вечерта, но наистина не се чувствам добре. Следващия път аз черпя.

Реймънд изключи двигателя.

— Ще те изпратя.

— Не е необходимо. Ще се видим в клиниката.

Доминик отвори вратата и тръгна към асансьора.

Реймънд забърза след нея.

— Рей, казах ти, че...

— Нищо не ми коства, пък и искам да ти видя спалничката.

— Не тази вечер, Рей.

— Уговорката ни не беше такава. — Той я хвана през кръста и я придърпа към себе си.

— Не...

Преди Доминик да успее да го спре, Реймънд я притисна до стената и пъхна език в устата ѝ. Дясната му ръка посегна към гърдите ѝ.

Доминик изпадна в паника — в съзнанието ѝ нахлуха десетки спомени от детството ѝ.

Тя се задави, после ухапа езика му.

— По дяволите... — Реймънд я зашлеви, после я притисна до стената и разкъса полата ѝ.

— Пусни я!

Равинът Ричард Стайнберг и съпругата му се приближаваха към тях.

— Разкарай се — отговори Реймънд. — Това не е твоя работа.

— Пусни я, иначе ще извикаме полицията — каза Минди Стайнберг и вдигна клетъчния си телефон.

Реймънд тръгна заплашително към тях, като повлече и Доминик.

— Не прави глупости — каза равинът и посочи камерите на охраната.

— Рей — викна Доминик.

Той спря — и в същия миг тя заби токчето си в пръстите на крака му. Реймънд изкрещя от болка и я пусна. Тя го удари в адамовата ябълка и заглуши писъка му.

Реймънд се хвана за гърлото — опитваше се да си поеме въздух. После се свлече, падна на колене, а Доминик се завъртя и се приготви да го ритне с пета във врата.

— Недей, Доминик... — Ричард Стайнберг я хвана за ръката. — Полицията да се оправя с него.

Минди отвори вратата на асансьора и тримата се качиха. Реймънд се изправи, безмълвно произнесе „Гейбриъл“ и плъзна пръст по гръкляна си.

11.

18 ноември 2012 г.

Маями, Флорида

Стаите за групова терапия в психиатричната клиника във Флорида се намираха на третия етаж, срещу гимнастическия салон и между киносалона и компютърната зала.

Докато седеше в дъното на стая 3-Б и слушаше с половин ухо следобедния групов сеанс на доктор Блакуел, Доминик забеляза, че санитарят вкарва в киносалона инвалидната количка с Майкъл Гейбриъл. Тя изчака санитаря да си тръгне и тихо се измъкна.

В киносалона беше тъмно. Единствената светлина идваше от големия екран на телевизора. На столовете седяха осем пациенти и гледаха най-новата версия на „Междузвездни войни“.

Инвалидната количка беше най-отзад. Доминик седна до Мик. Той се бе навел напред. През гърдите му бе затегнат предпазен колан, за да не падне. Черните му очи бяха безжизнени. Дългата му кестенява коса беше прибрана назад. Доминик долови миризмата на мръсни дрехи и пот. Брадата закриваше почти цялото му лице, с изключение на белега.

„Бъди проклет, Фолета!“ — помисли Доминик, извади кърпа и избърса слюнката от устата на Мик.

— Мик, не знам дали ме разбираш, но искам да ти кажа, че ми липсваш. Говоря сериозно. Мразя Фолета заради онова, което ти прави. Ти беше абсолютно прав за него и се чувствам ужасно, че не ти повярвах. — Тя стисна ръката му. — Как бих искала да ме разбираш...

За нейна изненада той преплете пръсти с нейните.

— Мили боже! — прошепна Доминик.

Мик й намигна.

Тя едва сдържа вълнението си.

— Мик, имам да ти разказвам толкова много неща...

— Шшт — прошепна той. Очите му останаха безизразни.

Доминик се наведе напред, преструвайки се, че проявява интерес към филма.

— Реймънд, пазачът, който те нападна, се опита да ме изнасили. Отстраниха го временно от работа, но чух, че следващата седмица ще се върне. Пази се. Той заплаши да ми го върне чрез теб. Спомняш ли си какво ти казах за СПАН? Убедих Из да използва системата, за да проучи координатите, които ти ми даде. Ти имаше право, Мик. Оказа се, че там наистина има нещо, заровено на километър и половина под морското дъно. Из обеща, че ще провери какво е.

Мик стисна ръката и без да движи устни, прошепна:

— Опасно е.

— Опасно? Защо? Какво мислиш, че има там долу? — Тя пусна ръката му, защото видя, че сеансът на доктор Блакуел свърши. — Мик, Фолета излъга за всичко. Научих, че ще отива в Тампа, за да стане директор на нова психиатрична клиника с максимални мерки за сигурност. Ще те местят идната седмица.

— Помогни ми да избягам.

— Не мога...

Доктор Блакуел се приближи до тях и Доминик стана.

— Стажант, не знаех, че сте толкова запалена по „Междузвездни войни“. Да разбирам ли, че филмът е по-важен от терапевтичния ми сеанс?

— Не, сър. Аз само... проверявах тази пациент. Той щеше да падне от инвалидната количка.

— Затова си има санитарни. Ето, вземете това. — Той й връчи дебела купчина с болнични картони на пациенти и я дръпна настрана от Мик. — Искам до един час да впишете новата информация в картоните. Когато приключите, може да се присъедините към срещата на групата в заседателната зала на втория етаж.

— Добре, докторе.

— И стойте далеч от пациента на доктор Фолета.

Мексиканският залив

Петнайсетметровата риболовна яхта „Манати“ пореше водите на югозапад. Носът ѝ бе окъпан в златистата светлина на слънцето, което клонеше към хоризонта.

Изидор Акслър си наля кафе. Най-добрият му приятел Карл Рубен готвеше вечеря в малката кухня.

Пенсионираният зъболекар прокара хавлия по оплешивялата си глава, после избърса потта от очилата си.

— Господи, колко е горещо! Близко ли сме до загадъчното място?

— Още пет километра. Какво ще има за вечеря?

— Нали ти казах. Долфин на скара.

— Обядвахме същото.

— Хвани омар, и ще ядем омар. Разкажи ми за онова място. Казваш, че там няма риба, така ли?

— Да. Наричаме го мъртва зона.

— Защо е мъртва?

— Не знам. Затова отиваме да видим.

— И колко време смяташ да ни държиш в мъртвата зона?

— Кога ще вечеряме?

— След двацет минути.

— Ако на онова място има петролна сонда, както подозирам, ще отидем и ще се върнем, докато стане време за десерта.

Из излезе от кухнята и тръгна нагоре към палубата. За него, Карл и Рекс Симпсън годишният петдневен риболов беше най-хубавият период в годината. След дългия сезон на ураганите, водите се бяха успокоили. Времето беше хладно. Условиата за риболов бяха идеални. За два дни бяха хванали десетина долфина и няколко други тропически риби. Из се обърна към залязващото слънце, затвори очи и вдъхна морския въздух.

Изведнъж се разнесе приглушен тътен, който го накара да се обърне. Рекс наместваше акваланга на гърба си и закопчаваше ремъците.

— Ще се гмуркаш ли, Рекс?

Петдесет и две годишният собственик на „Клуба на търсачи на съкровища“ го погледна през рамо.

— Защо не? След като не можем да ловим риба на онова твое тайно място, реших да се гмуркам.

— Не съм убеден дали ще видиш нещо. — Из взе бинокъла, огледа хоризонта и провери местонахождението им на навигационната система. — Странно.

— Кое?

Из изключи автопилота и угаси моторите.

— Пристигнахме. Това е мястото, за което ти казах.

— Но тук няма нищо, освен вода. — Рекс завърза на опашка дългата си бяла коса. — Нали каза, че имало петролна сонда?

— Мисля, че сбърках. — Из включи радиопредавателя. — „Манати“ вика Алфа-Зулу три-девет-шест. Алфа-Зулу, чуваш ли ме? Чуваш ли ме, Едит?

— Казвай, „Манати“. Как е риболовът?

— Не е зле. Едит, току-що пристигнахме на мястото над кратера Чикшулуб. Тук няма нищо.

— Няма ли петролна сонда?

— Не. Но времето е идеално и морето е спокойно. Мисля, че ще останем тук през нощта, поне докато не направя някои изследвания.

— Внимавай.

— Добре. Пак ще ти се обадя.

Из изпи кафето си, после включи хидролокатора, за да провери дълбочината на морското дъно. Шестстотин метра.

— Хей, Из, виж компаса — извика Рекс. — Побъркал се е.

— Знам. Тук има огромен кратер с диаметър сто километра. Близо сме до центъра, който притежава много силно магнитно поле.

— Какво правиш?

Из прикрепи подводен микрофон към една голяма макара с фиброоптичен кабел.

— Искам да чуя какво става долу. Вземи микрофона и бавно го спусни през щирборда.

Из взе свободния край на кабела и го свърза с уреда за измерване на амплитудата на модулацията, после включи компютъра, сложи си слушалките и се заслуша.

„Господи...“

Рекс се върна и каза:

— Спуснах микрофона. Какво слушаш? Франк Синатра ли?

Из му даде слушалките.

В ушите на Рекс отекна тракане, което приличаше на пронизително свирене и скърцане на хидравлични бутала.

— Какво е това, по дяволите?

— Не знам. СПАН откри звуците преди няколко седмици. Излизат от километър и половина под морското дъно. Предположих, че

е петролна сонда.

— Много странно. Каза ли на някого?

— Изпратих съобщение до военноморския флот и Националния астрономически център в Аресибо, но още никой не ми е отговорил.

— Жалко, че не взехме „Морски жълъд“.

— Не знаех, че подводницата ти може да се спуска на такава дълбочина.

— И още как. На Бахамите слизах на хиляда и осемстотин метра. Карл се качи при тях. Лицето му беше зачервено.

— Ще ядете ли, или не?

21:22 ч.

Гоблен от звезди покриваше безоблачното нощно небе.

Карл подреждаше кутията с кукичките си. Рекс беше долу и миеше съдовете от вечерята, а Из седеше в лоцманската кабина и слушаше подводните звуци.

— „Манати“, обади се.

— Казвай, Едит.

— Слушам СПАН. Звуците стават все по-силни и бързи.

— Знаем. Все едно бързо препускащ, засилващ се локомотив.

— Из, мисля, че трябва да напуснете района.

Изведнъж слухът му беше пронизан от оглушително свръхзвуково *изсвирване*. Из хвърли слушалките и се свлече на колене. Кънтенето в ушите му беше непоносимо.

— Рекс! Карл! — извика той, но чу само приглушено ехо.

Някаква странна зелена светлина го накара да вдигне глава. Лоцманската кабина се озари от ярък изумруденозелен блясък, излизащ от водата.

Рекс му помогна да стане.

— Добре ли си?

Из кимна. Ушите му още кънтяха, но по-слабо. Двамата се приближиха до Карл, който стоеше на кърмата, твърде съсредоточен върху зелената светлина, за да забележи пушека, виещ се от електронния уред за измерване на амплитудата на модулацията.

„Боже господи!“ Из и двамата му приятели гледаха втрещено морето. Лицата им бяха озарени от призрачното зелено сияние.

„Манати“ се поклащаше по повърхността на кръг светлина, най-малко километър и половина в диаметър. Из се наведе през борда, смаян от сюрреалистичната видимост, предизвикана от яркия лъч, излизащ някъде от морското дъно, на шестстотин метра под яхтата.

— Из, Рекс, косите ви!

Карл посочи косите им, които се бяха изправили. Рекс докосна опашката си, която стърчеше нагоре. Из прокара длан по окосмената си ръка и усети искри от статично електричество.

— Какво става, по дяволите? — прошепна Карл.

— Не знам, но трябва да се махнем оттук.

Из забърза към лоцманската кабина и натисна бутона за тягата.

Нищо.

Той го натисна още три пъти, после провери радиопредавателя и навигационната система.

— Какво има? — нервно попита Карл.

— Уредите не работят. Онова, което свети долу, е причинило късо съединение в електрониката. — Из се обърна към Рекс, който обличаше водолазния си костюм. — Какво правиш?

— Искам да видя какво има долу.

— Опасно е. Може да е радиация.

— Тогава вероятно ще съм в по-голяма безопасност в мокрия костюм от вас на борда. Карл, подводният ми фотоапарат е до краката ти.

Карл му го хвърли.

— Рекс...

— Из, любимото ми занимание е търсенето на вълнения. Ще направя набързо няколко снимки и след пет минути ще се върна.

Из и Карл безпомощно гледаха как Рекс се потапя във водата.

— Карл, вземи гребло. Ще преместим яхтата.

Във водата се виждаше всичко. Рекс се спусна на два метра под яхтата. Изведнъж някакво движение над главата му го накара да погледне нагоре. „Господи!...“

По цялата дължина на кила на „Манати“ се бе прикрепило гротескно същество. От подобния на гъсеница пихтиест, лепкав корем се подаваха десетметрови пипала. Кремавото змиевидно тяло на

съществото беше осеяно с най-малко стотина стомаха с формата на камбани. Всеки храносмилателен отвор имаше ужасяваща уста и явно отровни пръстовидни израстъци.

„Невероятно!“ Рекс не бе виждал на живо такова същество, но знаеше, че това е Arolemia. Тези странни форми на живот можеха да достигнат до трийсет метра дължина, обитаваха най-дълбоките води и затова бяха рядко виждани.

„Светлината трябва да я е прогонила към повърхността.“

Той направи няколко снимки, като се надяваше, че се намира на безопасно разстояние от отровните пипала на съществото, после се спусна по-надолу.

Сюрреалистичната светлина предизвика в него усещането, че пада като на забавен каданс. Стигна двайсет метра дълбочина. Ушите му заглъхнаха от налягането. Той запуши носа си, за да изравни налягането, и се изненада, че болката се усилва. Погледна надолу и видя, че от светлата бездна се появява нещо.

Рекс се усмихна и протегна ръце, когато около него се надигнаха хиляди мехури с размерите на кола.

„Невероятно.“

Болката в синусите го принуди да отклони вниманието си от тях. Ушите му се изпълниха с притъпен баритонов грохот. Маската му започна да вибрира и погъделичка носа му.

Рекс Симпсън престана да се усмихва и стомахът му се сви, сякаш се намираше на влакче на ужасите, което се спуска стремглаво надолу. Тътенът се усили.

„Това е подводно земетресение.“

На шестстотин метра отдолу огромна част от варовиковото морско дъно се срути, разкривайки отвор на тунел. Нарастващата дупка засмука водата и повлече всичко във водовъртежа.

Изумруденозелената светлина се засили и едва не го заслепи.

Из и Карл успяха да докарат яхтата до периферията на осветената зона, но внезапно сякаш невидими сили сграбчиха кърмата и я повлякоха назад. Ужасени, двамата се обърнаха и видяха, че морето се вълнува, образувайки огромен водовъртеж, движещ се в посока обратна на часовниковата стрелка.

— Водовъртеж! Гребци по-бързо!
За секунди „Манати“ бе повлечена назад, към водовъртежа.

Мощното всмукване се вкопчи с ужасяваща сила в тялото на Рекс и го повлече към дълбините. Ушите му заглъхнаха от налягането. Той риташе с всички сили, опитвайки се с едната си ръка да откопчее колана с тежестите, а с другата — да се хване за гумения маркуч зад главата си.

Коланът падна от кръста му и изчезна в зелената светлина. Рекс стисна помпата и наду спасителната жилетка.

Спускането му се забави, но не спря.

Невероятно силното течение изведнъж го блъсна встрани, сякаш бе отнесен от въздушна струя от внезапно отворила се врата на летящ самолет. Водолазната маска едва се крепеше на лицето му. Рекс я стисна и ухапа здраво дихателната тръба: съпротивляваше се безуспешно на безмилостното течение.

Морето под него се отвори и той се вторачи в яркозеления водовъртеж — дупка, чиито центробежни сили го приковаха към вътрешната стена на разширяващия се, врящ и кипящ тунел.

Сърцето му започна да бие като обезумяло от страх. Ремъците на акваланга му се скъсаха. Рекс затвори очи. Догади му се, докато водовъртежът го всмукваше все по-надълбоко в огромната си паст.

„Ще умра. О, Господи, моля те, помогни ми!“

Маската на лицето му се напука. Лицето му сякаш бе заклещено в менгеме. От ноздрите му потече кръв. Рекс се задави, затвори очи и закрещя. В следващия миг очите му се откъснаха от зрителните нерви и изхвъркнаха от очните ябълки.

Мозъкът му се пръсна и крясъците стихнаха.

Чудовищната гравитационна сила блъсна „Манати“ в отвесните стени на водовъртежа, откъсна части от яхтата, прикова тялото на изпадналия в безсъзнание Карл Рубен в краката на Из и го смаза върху фибростъклото.

Из се хвана с две ръце за перилата. Грохотът на водовъртежа отекваше в ушите му, а зашеметяващата скорост замъгляваше

съзнанието му.

Той се вторачи в източника на зелената светлина. До смъртта оставаха само минути. Тази мисъл беше страшна и същевременно утешителна.

Ярката светлина изведнъж помръкна. Из видя как от огромна дупка в морското дъно изригна клокочеца, черна като смола тиня и долови противната ѝ миризма на сѳра и разложение. Черната течност закри зеленото сияние и продължи да се издига.

Из затвори очи и се замисли за Едит и за Доминик. Течението всмукваше „Манати“ надолу в спираловидния водовъртеж.

„Господи, дано да стане бързо.“

Яхтата се блъсна в гъсто, подобно на смола вещество, преобърна се и изхвърли Из и Карл в пастта на мастиленочерния водовъртеж.

12.

23 ноември 2012 г.

Плажът „Прогресо“

Полуостров Юкатан

6:45 ч.

Бил Годуин целуна спящата си съпруга, грабна уокмена си и се измъкна от хотелската стая на втория етаж на „Холидей Ин“.

Още едно идеално утро.

Той слезе по стълбището от алуминий и бетон, водещо към басейна, после излезе от оградената площ и тръгна към плажа. Светлината го накара да присвие очи. Пред него се простираха километри чисти бели пясъци и кристалносини води.

„Каква красота...“

Стигна до водата. Над тънката линия облаци на хоризонта на изток надничаха блестящи точки златиста светлина. Млада мексиканка караше сърф по спокойните води на залива. Бил се възхити на фигурата ѝ, протегна се, сложи слушалките в ушите си и затича по плажа.

Четирийсет и шест годишният анализатор по маркетинг в „Уотърфорд-Лийман“ бягаше за здраве три пъти седмично, откакто преди шест години се възстанови след сърдечен удар. Вярваше, че „сутрешният километър и половина“, както го наричаше съпругата му, вероятно е добавил десетина години към живота му и му е помогнал да контролира теглото си за пръв път от дните му в колежа.

Изпревари друг бегач и му кимна за поздрав. Едноседмичната ваканция на Юкатан бе направила чудеса с кръвното му налягане, но пикантната мексиканска кухня не бе помогнала на фигурата му. Той стигна до безлюдна спасителна кула, но реши да отиде още по-нататък. След пет минути и осемстотин метра спря. Беше напълно изтощен. Наведе се, събу маратонките си, сложи уокмена в едната и навлезе в освежаващите води.

Продължи да върви, докато водата стигна до гърдите му. Затвори очи и се отпусна в топлото море.

— По дяволите! — Бил дръпна ръката си. Сигурно някоя медуза го бе опарила.

На ръката му бе залепнало нещо черно като смола и изгаряше плътта му.

— Проклети петролни компании — изсумтя той и потърка ръката си, но петното не се изми.

Парещата болка се засили.

Той започна да ругае на глас и направи няколко крачки към брега. От ноздрите му потече кръв. Залитайки, Бил се добра до плажа. Тъмночервени петна замъглиха зрението му. Почувства се лек като перце и зашеметен, после се свлече на колене на пясъка.

— Помощ! Моля ви, някой да ми помогне!

До него се приближи възрастна двойка мексиканци.

— Que paso, Senor?^[1]

— Съжалявам, не говоря испански. Трябва ми доктор.

Мъжът го погледна.

— El doctor?

Пронизваща болка възпламени очите на Бил. Той извика и заби юмруци в очните си ябълки.

— Господи, главата ми!

Мексиканката забърза да повика лекар.

Бил Годуин имаше чувството, че някой избожда очите му с шиш. Започна да скубе косата си, после се преви на две и повърна кървава черна течност.

Възрастният мексиканец се наведе над него и безуспешно се опита да му помогне.

Цвъртящото повърнато изпръска крака му и изгори плътта.

Белият дом

Вашингтон, окръг Колумбия

Докато четеше доклада от две страници, Инис Чейни усещаше погледите на президента Малър и на Пиер Борджия.

— Не се ли знае откъде е дошло токсичното замърсяване?

— От Мексиканския залив, вероятно от петролните кладенци на ПЕМЕКС — отговори Борджия. — По-важното е, че десетина американци и неколкостотин мексиканци са умрели. Течението е ограничило черния прилив до крайбрежието на Юкатан, но трябва да следим ситуацията, за да сме сигурни, че тинята няма да стигне до бреговете на Щатите. Важно е и да запазим дипломатическото си присъствие в Мексико по време на тази криза с околната среда.

— Какво искате да кажете?

Чейни забеляза, че Малър се чувства неловко.

— Пиер мисли, че ще е най-добре ти да оглавиш разследването. Проблемът с трафика на наркотици развали отношенията ни с Мексико. Смятаме, че възникналото положение може да предостави удобна възможност да ги оправим. Ще те придружават представители на пресата...

Чейни въздъхна. Макар че официалното му встъпване в длъжност щеше да стане през януари, конгреса го бе утвърдил за поста по-рано. Новата му длъжност, съчетана с работата като сенатор, го изтощаваше.

— Нека да изясним нещата. Подготвяме се за потенциален конфликт в Персийския залив, а вие искате да оглавя дипломатическа мисия в Мексико? — Чейни поклати глава. — Какво да правя там, по дяволите, освен да изказвам съболезнованията си? Моите уважения, господин президент, но посланикът ни в Мексико може да се справи с това.

— По-важно е, отколкото мислиш. Пък и на кого друго би му стискало да го стори? Работата ти с Центъра за контрол и превенция на заболяванията по време на епидемията от тропическа треска преди три години беше страхотен пробив в публичните отношения.

— Участието ми нямаше нищо общо с публичните отношения.

Борджия затвори дипломатическото си куфарче.

— Президентът на Съединените щати току-що ви издаде заповед, господин вицепрезидент. Смятате ли да изпълните дълга си, или възнамерявате да подадете оставка?

Чейни гневно се вторачи в Борджия.

— Пиер, би ли ни оставил насаме за няколко минути?

Борджия излезе.

— Инис...

— Господин президент, ако вие искате да отида, ще го направя.

— Благодаря.

— Не е необходимо да ми благодарите. Само информирайте циклопа си, че Инис Чейни няма да подаде оставка заради никого. Що се отнася до мен, този човек току-що се изкачи на първото място в черния ми списък.

След два часа вицепрезидентът се качи на „Сикорски МХ-60 Пейв Хоук“. Новоназначеният му помощник Дийн Дисангро вече беше на борда заедно с двама агенти на тайните служби и шестима представители на пресата.

Чейни беше ядосан. През цялата си политическа кариера не бе позволявал да бъде употребяван като лакей на публичните отношения. Партийната линия и политическата коректност не означаваха нищо за него. Бедността и насилието, образованието и равенството между расите — това бяха нещата, за които си заслужаваше да се бори. Той често се виждаше като съвременен Дон Кихот, сражаващ се с вятърни мелници. „Онзи едноок пират си мисли, че може да ми дърпа конците, но току-що се въвлече в уличен бой с краля на скандалджиите“ — помисли Чейни.

Дийн наля на вицепрезидента чаша кафе без кофеин. Знаеше, че Чейни не обича да лети, особено с хеликоптер.

— Изглеждаш нервен.

— Млъкни. Правилно ли чух, че ще правим отклонение?

— Ще спрем във Форт Детрик, за да вземем неколцина служители на Военния научноизследователски институт по заразни болести и после отлитаме за Юкатан.

Чейни затвори очи и когато „Сикорски“ рязко се издигна, се вкопчи в облегалката за ръце.

След тринайсет минути хеликоптерът кацна на площадката на Военния научноизследователски институт по заразни болести. Двама мъже наблюдаваха товаренето на огромни сандъци, после се качиха на борда. Единият — белокос офицер — се представи:

— Полковник Джим Рутеник. Аз съм военен специалист по биологичните рискове и съм назначен към вашия екип, господин

вицепрезидент. Това е помощникът ми доктор Марвин Тепърман, екзобиолог, дойде от Торонто.

Чейни погледна канадеца — имаше тънки мустачки и обезпокоително сърдечна усмивка.

— Какво по-точно е екзобиолог?

— Екзобиологията се занимава с изучаването на живота извън нашата планета. Тинята може да съдържа заразен вирус, който не познаваме. Хората от института са на мнение, че може да помогна.

— Какво има в сандъците?

— Херметическо защитно облекло, което използваме, когато имаме работа с потенциално силни заразни фактори.

— Носил съм такова.

— Да, нали бяхте в Пуерто Рико по време на епидемията от тропическа треска през 2009 година.

— Опасявам се, че тази работа ще е неприятна — каза Марвин Тепърман. — Казаха ми, че физическият контакт с веществото мигновено предизвиква обилни кръвоизливи от всички отвори на тялото.

— Ще се справя — отговори Чейни и пак се хвана за облегалките за ръце: „Сикорски“ излиташе. — Става ми лошо само от проклетия хеликоптер.

Полковникът се усмихна.

— Щом кацнем, първата ни работа ще бъде да помогнем на мексиканците да създадат сиви зони — райони между заразените места и останалото население.

Чейни слуша още малко, после се облегна назад и затвори очи. „Защитно облекло. Кръвоизливи. Какво правя тук, по дяволите?“

Четири часа по-късно „Сикорски“ намали скоростта и закръжи над плаж с бял пясък, осеян с черно като смола вещество. Части от заражения бряг бяха преградени с дървени бариери, боядисани в оранжево.

Хеликоптерът се насочи на изток и се сниши над редица палатки на Червения кръст, разпънати върху безопасната ивица на плажа. На петдесет метра от лагера гореше голям огън. Тъмнокафявият пушек се издигаше в безоблачното небе.

„Сикорски“ кацна на площадката до палатките.

— Господин вицепрезидент, това защитно облекло сигурно ще ви е по мярка — каза полковник Рутеник и му връчи оранжев костюм.

Чейни видя, че Дийн облича защитно облекло.

— Грешка. Седни си на задника. Оставаш тук. Както и журналистите, и агентите.

— Работата ми е да ти помагам...

— Помагай ми, като стоиш тук.

След двацет минути, придружен от Тепърман и полковника, Чейни слезе от хеликоптера.

Посрещна ги един от лекарите. От бялото му защитно облекло капеше зелена течност.

— Аз съм доктор Хуарес. Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо.

Полковник Рутеник ги запозна.

— Това на облеклото ви ли е токсичното вещество? — попита Чейни и посочи зеленото петно.

— Не, сър. Това е дезинфектант. Ако ме последвате, ще ви покажа токсичното вещество.

Чейни усети, че се облива в пот.

Зад палатките на Червения кръст имаше десетки походни легла, на които лежаха хора. Повечето бяха по бански костюми. Всичките бяха покрити с черни петна от кръв и повръщано. Онези, които бяха в съзнание, стенеха в агония. Работници в неопренови костюми, тежки гумени ботуши и ръкавици изваждаха чували с трупове, за да освободят място за новопостъпващите.

Доктор Хуарес поклати глава.

— Това място се превърна в истинска опасна зона. Повечето хора пострадаха в ранните часове на деня, преди някой да разбере колко силно заразна е тинята. По обед поставихме под карантина плажовете, но първите лекари и доброволци се заразяват и нещата се влошават. Отначало идентифицирахме труповете, после започнахме направо да ги горим, за да забавим разпространението на заразата.

Малката група влезе в една от палатките. Красива мексиканска медицинска сестра в защитно облекло седеше до леглото и държеше ръката на американец на средна възраст.

Доктор Хуарес я потупа приятелски по рамото.

— Кой е пациентът, сестро?

— Господин Елис, художник от Калифорния.

— Чувате ли ме, господин Елис?

Човекът лежеше по гръб и широко отворените му очи бяха втренчени в празното пространство.

Инис Чейни потрепери. Очите на Елис бяха абсолютно черни.

Полковникът дръпна лекаря настрана.

— Как се разпространява инфекцията?

— Чрез физически контакт или с черната тиня, или чрез телесните течности на заразен обект. Няма доказателства, че вирусът се пренася по въздуха.

— Марвин, моля те, дай ми касетофона и стой наблизо с контейнера.

Полковникът взе от Тепърман миниатюрния касетофон и започна да говори, докато асистираше на доктор Хуарес в прегледа.

— Обектът, изглежда, е влязъл във физически контакт с подобното на смола вещество. Има петна на показалеца и на средния пръст на дясната ръка. Плътта е изгорена до костта. Очите са фиксирани, кървят и са станали черни. Обектът явно е в ступор. Сестра, кога господин Елис е влязъл в контакт с черната тиня?

— Не знам, сър. Може би преди около два часа.

— Заразата действа бързо — прошепна Марвин на вицепрезидента.

Полковникът го чу и кимна.

— Кожата на обекта е лепкава, почти жълта и осеяна с черни мехури. — Рутеник внимателно докосна пълните с кръв торбички по кожата на Елис.

Доктор Хуарес седна до пациента, който излизаше от унеса си.

— Опитайте се да не мърдате, господин Елис. Влезли сте в контакт с някакво...

— Проклетото главоболие ме убива. — Елис изведнъж се надигна. От ноздрите му потече черна кръв. — Кои сте вие, по дяволите? О, боже...

Неочаквано от устата му изхвърча огромно количество гъста, черна кръв. Цвъртящата течност потече по гърдите му и опръска Тепърман и сестрата.

Чейни отстъпи няколко крачки назад. Догади му се. Той преглътна и се опита да възвърне хладнокръвието си.

Сестрата коленичи до пациента, като държеше ръката му. Състраданието не ѝ позволяваше да отмести поглед от ужасеното лице на умиращия.

Очите на Елис приличаха на черни дупки в бледото, безизразно лице.

— Вътрешностите ми се топят — изстена той.

Горната част на тялото му започна да трепери и да се гърчи конвулсивно. Елис отново повърна черна течност, която този път излезе и от ноздрите му. Веществото се стече по шията му и бе последвано от поток яркочервена кръв.

Доктор Хуарес го хвана за лактите. Чейни затвори очи и се замоли на Бога.

Лекарят и сестрата положиха на леглото безжизненото тяло, пълно със заразени органи.

Полковник Рутеник се наведе над кървящия труп и хладнокръвно продължи да записва наблюденията си.

— Субектът, изглежда, има масивен вътрешен кръвоизлив. Марвин, дай ми контейнера. Искам няколко епруветки от тази черна течност, както и проби от тъканите и органите.

Инис Чейни положи неимоверни усилия на волята, за да не повърне в маската на защитното си облекло, докато наблюдаваше как Марвин Тепърман взема проби от заразената кръв. Потеше се обилно и имаше чувството, че ще се задуши.

Четиримата мъже оставиха сестрата да почисти.

Полковникът дръпна вицепрезидента настрана.

— Сър, Марвин ще отлети за Вашингтон с вас, за да занесе пробите за анализ. Аз предпочитам да остана тук още малко. Ако уредите...

— Диего! — Сестрата изскочи от палатката, като крещеше нещо на испански.

Доктор Хуарес я хвана за китките и се вторачи в скъсания ръкав над лактя на защитното ѝ облекло. Кожата ѝ цвърчеше и капката черна повърната течност с размера на монета от двайсет и пет цента вече изгаряше плътта ѝ чак до костта.

Полковник Рутеник напръска ръката ѝ със зеления дезинфектант.

— Успокой се, Изабел. Мисля, че спряхме заразата навреме. — Доктор Хуарес погледна вицепрезидента. В насълзените му очи се четеше отчаяние. — Това е съпругата ми...

Чейни усети, че в гърлото му заседна буца, докато гледаше ужасяващите очи на обречената жена.

— Диего, отрежи ми ръката!

— Изабел...

— Диего, бебето ще бъде заразено.

Хуарес и Рутеник занесоха пищящата жена на хирургичната маса. Чейни побягна, хвана с две ръце шлема си, падна на колене, понечи да свали ципа на качулката си и повърна.

— Не!

Марвин го хвана за китката преди Чейни да успее да махне шлема и напръска оранжевото му защитно облекло с дезинфектант. После го хвана за ръката и го заведе при химичните души. Застанаха под струята, после отидоха под втори душ с обикновена вода и накрая съблякоха защитните облекла.

Чейни хвърли изцапаната си фланелка в найлонов чувал, изми лицето и врата си и седна на пластмасовата пейка. Чувстваше се безсилен и уязвим.

— Добре ли сте?

— Съвсем не съм добре, по дяволите. — Чейни поклати глава.

— Справихте се добре. Това е четвъртият ми път в силно заразена зона. Полковникът е бил най-малко в десет.

— Как издържате? — с дрезгав глас попита вицепрезидентът. Ръцете му още трепереха.

— Полагаш усилия да не мислиш за хората, после влизаш под душа, махаш защитното облекло и повръщаш.

„Не мислиш за хората. Проклети вятърни мелници. Вече съм твърде стар, за да се сражавам с тях.“

— Да тръгваме, Марвин.

Отправиха се към хеликоптера. Докато се качваше, Чейни се обърна и видя двама мъже, които хвърляха поредния труп на погребалната клада.

Беше медицинската сестра.

[1] Какво става, господине? (исп.). — Б.пр. ↑

13.

24 ноември 2012 г.

Холивуд Бийч, Флорида

Сълзите течаха толкова силно от очите ѝ, че Доминик едва виждаше образа на Едит по видеотелефона. Ричард Стайнберг стискаше ръката ѝ, а съпругата му масажираше врата ѝ.

— Нищо не разбирам, Едит. Какво се е случило? Защо Из е отишъл там?

— Изследваше онези звуци от кратера.

Доминик притисна лице до гърдите на Ричард и се разрида.

— Погледни ме, Доминик! — заповяда Едит.

— Аз съм виновна.

— Престани. Това няма нищо общо с теб. Из просто си вършеше работата. Било е нещастен случай. Бреговата охрана разследва...

— А аутопсията?

Едит отмести поглед, опитвайки да се пребори с мъката си.

— И тримата са били заразени от черната тиня — каза равинът.
— Трябвало е да изгорят телата им.

Доминик затвори очи. Тялото ѝ трепереше.

— Изслушай ме, кукличке — рече Едит. — След два дни ще има опело. Искам да си дойдеш вкъщи.

— Ще дойда. И ще остана малко.

— А стажът ти?

— Това вече няма значение. — Доминик избърса сълзите си. — Едит, наистина много съжалявам...

— Ела си вкъщи.

Сивото следобедно небе беше заплашително. Доминик отключи вратата на колата си, хвърли пътническата си чанта на предната седалка, вдъхна дълбоко морския въздух и седна зад волана.

Пъхна ключа в стартера, превъртя го и се замисли. „Из е мъртъв. И вината е моя.“ Затвори очи и поклати глава. „Аз съм виновна, по дяволите.“ Компактдисплейрът се включи.

„Обмисли всичко внимателно. Времето беше спокойно, а Из беше твърде опитен моряк, за да остави яхтата да потъне. Там сигурно се е случило нещо ужасно и непредвидимо.“

Познатата мелодия на „Дорс“ прекъсна мислите ѝ. Звучите на китарата засилиха скръбта ѝ, но и някак я успокоиха. В съзнанието ѝ се появиха спомени за Из. Текстът на песента я накара отново да се разплаче.

*„Това е краят, приятелю любими,
единствени приятелю, това е краят.“*

По предното стъкло плиснаха първите капки дъжд. Доминик затвори очи. В главата ѝ неконтролируемо се въртяха спомени за Из, Едит и Мик.

„Изглеждаш уморена, дете.“

„Ела си вкъщи.“

*„На всичките ни планове възвишени,
на всичко живо туй е краят.“*

„Ако не бях... затворник... мислиш ли, че можеше да ме обичаш?“

„Отчаяно нуждаеш се от нечия ръка.“

„Четвърти ахау, трети канкин. Знаеш коя дата е това, нали, Доминик?“

„Вярваш ли в Бог?“

„Изглеждаш уморена, дете.“

„Вярваш ли в злото?“

„В една отчаяна до смърт земя.“

„Трябва да направиш нещо! Кратерът Чикшулуб... Часовникът тиктака...“

„Кукличке, ти си сама. Не можеш да очакваш да спасиш света...“

„Часовникът тиктака... и всички ще умрем!“

„Не можеш да очакваш да спасиш света...“

„Часовникът тиктака...“

„Татко, искам да те убия...“

Доминик се прегърби над волана. Риданията ѝ се смесиха с гръмките фрази на Едиповите излияния на Джим Морисън.

„Никой от нас не контролира колодата, нито картите, които са ни раздадени. Единствената ни отговорност е как да ги изиграем.“

Доминик изключи плейъра, избърса сълзите си и погледна отражението си в огледалото за обратно виждане.

„Изиграй картите, които са ти раздадени.“

Няколко минути тя гледа напред. После решителността измести скръбта и Доминик взе телефона и набра номера на Стайнберг.

— Аз съм. Не, още съм долу. Трябва да направя нещо важно, преди да тръгна за Санибел, но се нуждаю от помощта ти.

14.

25 ноември 2012 г.

Маями, Флорида

21:54 ч.

Черната кола „Пронто Спайдър“ свърна надясно по Двайсет и трета улица, направи обратен завой и спря до телефонния стълб пред шестметровата бяла бетонна стена. Страничната уличка от северната страна на клиниката продължаваше още две пресечки и после свършваше пред изоставена текстилна фабрика. Кварталът беше неугледен, а уличката — пуста, с изключение на микробуса „Додж“, паркиран в отсрещния край.

Доминик слезе от колата, увери се, че наоколо няма никого, отвори багажника и извади петнайсетметрово дебело найлоново въже. През половин метър на въжето бяха завързани възли. Тя се наведе, сякаш да провери задната дясна гума, и прикрепил единия край на въжето за основата на телефонния стълб, после се върна при багажника.

Отвори голяма картонена кутия и извади малък радиоуправляем модел на хеликоптер. От скоростната кутия се подаваше механичен нокът. Доминик сложи последния възел на въжето в нокътя и го щракна.

„И внимавай да не се провалиш. Гледай въжето да не докосне бодливата тел.“

Включи миниатюрния мотор на захранвания с батерии хеликоптер, постави го на стената и започна да направлява катеренето му.

Моделчето прехвърли стената и влезе в двора на клиниката. Доминик активира механичния нокът и той пусна въжето.

Възелът падна между кълбата бодлива тел и остана върху бетонната стена.

„Идеално.“ Доминик насочи хеликоптера надясно. Играчката се отпрати към текстилната фабрика в края на уличката и изчезна.

Доминик изключи дистанционното управление и чу как хеликоптерът се разби.

Затвори багажника, качи се в колата и подкара към служебния паркинг на клиниката.

Погледна часовника си. 22:07. Бръкна в жабката, извади флакон спрей за самоотбрана и ножовка и изключи двигателя.

„И така, Мик, сега всичко зависи от теб.“

Доминик забърза към входа на психиатричната клиника. Молеше се съзнанието на Мик да е било ясно по време на разговора им следобед.

22:14 ч.

Майкъл Гейбриъл седеше на ръба на тънкия дюшек. Безизразните му черни очи се бяха вторачили в пода. Устните му бяха леко разтворени. От устата му течеше слюнка. Ръцете му бяха отпуснати на коленете.

Чу, че санитарят идва.

— Хей, Марвис, вярно ли е? Наистина ли това е последната нощ на зомбито?

Мик пое въздух, опитвайки се да успокои учестения си пулс. Присъствието на пазача от охраната на седмия етаж усложняваше нещата.

Марвис изключи телевизора и избърса петната от сок на масата за кафе.

— Да. Утре Фолета ще го заведе в Тампа.

Вратата се отвори. С периферното си зрение Мик забеляза, че садистът се приближава. На прага стоеше още един човек.

„Още не — помисли Мик. — Ако скоча, Марвин ще затвори вратата. Ще изчакам, докато копелето заби иглата.“

Санитарят сграбчи лявата китка на Мик и грубо заби иглата в подутата му вена, като едва не счупи върха.

Мик сви мускули от болка, но не позволи тялото му да трепне.

— Барнс, бъди по-внимателен с него, инак пак ще те докладвам.

— Да ти го начукам, Марвин.

Пазачът поклати глава и тръгна по коридора.

Мик подбели очи. Тялото му се отпусна, той се свлече на лявата си страна и се вторачи пред себе си.

Барнс се увери, че Марвин е тръгнал, после смъкна ципа на панталона си.

— Хей, приятелко, искаш ли да опиташ нещо? — Той приклепна и се доближи до лицето на Мик. — Дай да ти отворим хубавите устенца...

Така и не видя юмрука, който го удари в слепоочието. Пред очите му се спусна червеникава мъгла.

Барнс се строполи на пода. Беше зашеметен, но в съзнание.

Мик го хвана за косата, изправи го и го погледна в очите.

— Гаден мръсник!

После го ритна с коляно в лицето, като внимаваше да не опръска униформата му с кръв.

22:18 ч.

Доминик вкара паролата си, изчака инфрачервената камера да сканира лицето ѝ и влезе в централния пост на охраната.

Реймънд се обърна към нея.

— Я виж ти кой е тук. Дошла си да поднесеш последните си почитания на приятеля си, а?

— Ти не си ми приятел.

Той удари с юмрук по стоманената решетка.

— И двамата знаем за кого говоря. След малко и аз ще го посетя. Да, слънчице, аз и приятелят ти ще прекараме чудесно.

— Прави каквото искаш. — Тя тръгна към асансьора.

— Какво означава това?

— Приключих с работата тук. — Доминик извади от чантата си един плик. — Виждаш ли това? Оставката ми. Напускам стажа. Фолета в кабинета си ли е?

— Знаеш, че не е.

— Чудесно. Тогава ще дам оставката си на Марвин. Включи асансьора, за да се кача на седмия етаж, ако мислиш, че можеш да се справиш.

Реймънд я погледна подозрително, после активира асансьора, натисна копчето за седмия етаж и продължи да я наблюдава на

монитора на камерата на охраната.

Марвин тъкмо се канеше да напусне поста си, за да изкара Барнс от килията, когато вратата на асансьора се отвори.

— Доминик? Какво правиш тук?

Тя го хвана под ръка и го поведе към бюрото, за да е с гръб към асансьора и коридора, където се намираше стаята на Мик.

— Искам да говоря с теб, но не желая онзи Барнс да ме чуе.

— Какво да чуе?

Доминик му показва плика.

— Напускам.

— Защо? Семестърът ти почти свърши.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Баща ми почина. Нещастен случай в морето.

— По дяволите. Съжалявам.

Тя изхлипа и му позволи да я утеши. Сложи глава на рамото му и погледна към коридора, водещ към стая 714.

Мик се измъкна от стаята си. Беше облечен в униформата на Барнс. На главата му имаше бейзболна шапка. Затвори безшумно вратата и тръгна към асансьора.

Доминик сложи ръка на врата на Марвин, сякаш го прегръщаше, за да му попречи да се обърне.

— Би ли ми направил една услуга и да се погрижиш доктор Фолета да получи оставката ми?

— Да, разбира се. Ако искаш, остани да поговорим.

Вратите на асансьора се отвориха. Залитайки, Мик влезе в кабинката.

Доминик се дръпна от Марвин.

— Не. Закъснявам. Трябва да тръгвам. Погребението е утре сутринта. Барнс, задръж асансьора, ако обичаш.

Доминик целуна Марвин по бузата.

— Довиждане.

— Довиждане, Доминик.

Тя хукна към асансьора, но вместо да погледне Мик, застана пред камерата в ъгъла на тавана на кабинката и се вторачи в обектива.

— На кой етаж сте, господин Барнс?

— На третия.

В гласа на Мик прозвуча умора.

Доминик извади ножовката от задния си джоб, протегна ръка назад и я подаде на Мик. Асансьорът спря на третия етаж.

Мик излезе, като се препъваше, и едва не падна по лице.

Вратите на асансьора се затвориха.

Мик се озова сам в коридора и със залитане тръгна напред. Главата му беше замаяна. Силната доза торазин го теглеше към земята и той нямаше сили да се съпротивлява. Падна два пъти, после някак успя да се смъкне по стълбите и излезе на двора.

Нощният въздух малко го освежи, но зрението му беше все така замъглено. Той започна да мига, за да разсее мъглата пред очите си, запрепва се към оградата и болезнено падна по гръб.

Очите му се затвориха. Ужасно му се спеше. „Не!“ Той се претърколи, изправи се и продължи.

Доминик разкопча горните копчета на блузата си, пое дълбоко дъх и излезе от асансьора. Приблужи се до поста на охраната и погледна десетината монитора зад гърба на Реймънд.

Видя картината от двора. Облечена в униформа на санитар фигура се катереше по бетонната стена.

Реймънд вдигна глава и се вторачи във вдлъбнатината между гърдите ѝ.

Ръцете на Мик бяха като гумени. Колкото и да се опитваше, не можеше да накара мускулите си да изпълняват заповедите му.

Усети, че възелът на найлоновото въже се изплъзва от пръстите му, и падна от два метра и половина, като едва не си счупи глезените.

Доминик видя, че Мик падна, и едва сподави вика си. Вместо това въздъхна и съблече жилетката си.

— Господи, колко е топло тук...

Очите на Реймънд щяха да изхвъркнат. Той скочи от стола и застана до вратата.

— Бъзикаш се с мен, нали?

С крайчеца на окото си Доминик видя, че Мик става и отново започва да се катери.

— Приеми истината, Рей. С толкова много стероиди в организма ти едва ли ще можеш да продължиш достатъчно дълго, за да ме задоволиш.

Реймънд отвори вратата.

— Доста мръсни приказки за жена, която преди три седмици едва не ми прекърши гръкляна.

— Не разбираш, нали? На никоя жена не ѝ е забавно, когато я насилват.

— Предизвикваш ме. Дошла си, за да ме накараш да наруша условната присъда, нали?

— Може би просто се опитвам да се извиня — отговори Доминик и помисли: „Хайде, Мик, размърдай си задника“.

Болката го държеше в съзнание.

Мик стискаше зъби, пъшкаше и се катереше. „Още малко. Хайде. Раздвижи ръце. Стисни по-здраво въжето. Добре. Спри. Поеми въздух. Хайде, последни сантиметри...“

Стигна до върха на стената, нави въжето около лявата си ръка и с дясната извади ножовката от джоба си.

Борейки се срещу въздействието на торазина, Мик започна да реже бодливата тел.

Реймънд се облегна на стената и се вторачи в гърдите на Доминик, които изпъкваха под блузата ѝ.

— Виж сега каква сделка ще сключим, слънчице. Ние с теб ще направим оная работа и ти обещавам да оставя момчето ти на мира.

Тя погледна крадешком към монитора и видя, че Мик още реже бодливата тел.

— Тук ли искаш да го направим?

— Няма да си първата.

Реймънд посегна към гърдите ѝ и на Доминик ѝ се догади.

Мик отмести срязаната бодлива тел и погледна надолу.

Той придърпа свободния край на въжето към себе си, омота го няколко пъти около останалата бодлива тел, нави го около кръста си и се спусна по стената.

След няколко секунди бе коленичил на тротоара и гледаше като зашеметено животно фаровете на приближаващата се кола.

— Чакай, Рей! Казах, спри!

Доминик блъсна ръката му и извади от чантата си флакона със спрея за самоотбрана.

— Шибана курво! Бъзикаш се с мен, а!

Тя отстъпи назад.

— Не. Току-що реших, че животът на Мик не заслужава цената, която искаш.

— Кучка...

Доминик се обърна и притисна лице до топлинния скенер. Вратата се отвори и тя хукна навън.

— Добре, слънчице, ти направи своя избор. Сега момчето ти ще трябва да го отнесе.

Реймънд издърпа чекмеджето на бюрото си, извади парче гумен маркуч и тръгна към асансьора.

Доминик стигна до паркинга и с облекчение видя, че микробусът „Додж“ потегля по шосе номер 441. Отвори багажника на колата си и набра номера на „Пътна помощ“.

Асансьорът спря на седмия етаж и Реймънд слезе.

Марвис вдигна глава.

— Станало ли е нещо?

— Гледай си телевизора, Марвин.

Реймънд се приближи до вратата на стая 714 и отключи. Стаята беше оскъдно осветена. Във въздуха се носеше парливият мирис на

дезинфектант и на мръсни дрехи. Пациентът лежеше на леглото с гръб към Реймънд.

— Добър вечер, задник. Нося ти малък подарък от приятелката ти.

Замахна с гумения маркуч и силно удари спящия човек. Чу се вик и мъжът опита да се надигне. Реймънд го ритна да легне и яростно започна да го налага с маркуча. После се наведе над него и попита:

— Приятно ли ти беше, скапаняко? Защото на мен ми стана много хубаво. — Дръпна завивката и възкликна: — Мамка му...

Ричард Стайнберг спря микробуса до контейнера за смет зад магазина за хранителни стоки, отвори страничната врата, извади найлоновото въже и бързо го хвърли в боклука. После се качи отзад и помогна на Мик да стане от пода и да седне на седалката.

— Добре ли си?

Мик го погледна с безизразни очи.

— Торазин.

— Знам. — Ричард надигна главата му, даде му вода и изтръпна, като видя синините на ръцете му. — Ще се оправяш. Почивай си. Предстои ни дълъг път.

Мик изпадна в безсъзнание.

Когато пристигнаха първите полицейски коли, влекачът тъкмо вдигаше черния автомобил „Пронто Спайдър“ на платформата си.

Реймънд изскочи да ги посрещне, после забеляза Доминик и викна:

— Тя е! Арестувайте я!

Доминик се престори на изненадана.

— Какви ги говориш?

— Да ти го начукам! Знаеш за какво говоря. Гейбриъл избяга.

— Мик е избягал? О, господи, как? — Тя погледна полицаите. — Нали не мислите, че имам нещо общо с това? Стоя тук от двайсет минути и не мога да потегля.

Шофьорът на влекача кимна.

— Така е, полицай. Мога да потвърдя това. И не сме видели нищо, по дяволите.

Пред главния вход спря линкълн „Континентал“ и от него слезе Антъни Фолета. Беше облечен в светложълт анцуг.

— Реймънд, какво... Доминик, какво правиш тук, по дяволите?

— Отбих се да си дам оставката. Баща ми загина при нещастен случай в морето. — Тя погледна Реймънд. — Изглежда, главорезът ти здравата е объркал нещата.

Фолета я погледна, после дръпна полицаия настрана.

— Аз съм доктор Фолета, директорът на клиниката. Тази жена работеше с пациента, който е избягал. Ако са планирали това заедно, може би той е в колата й.

Полицаят заповяда на хората си да влязат с кучетата в клиниката, после насочи вниманието си към Доминик.

— Госпожице, вземете си нещата. Ще трябва да дойдете с мен.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

В края на есента на 1974 година се върнах в Англия с двамата си колеги. Всички бяхме щастливи, че отново сме в „цивилизацията“. Знаех, че Пиер е изгубил апетита си за работа и иска да се върне в Щатите. Семейството му бе успяло да го убеди да се заеме с политика. Онова, от което най-много се страхувах, беше, че той настоява Мария да замине с него.

Да, страхувах се. Защото истината беше, че се бях влюбил в годеницата на най-добрия си приятел.

Как е възможно човек да допусне това? Хиляди пъти съм разсъждавал по този въпрос. Трудно е да обясниш любовта, макар че отначало се опитах да го направя. Убеждавах се, че става дума за сладострастие, предизвикано от естеството на работата ни. Археологията е занимание за самотници. Екипите често са принудени да живеят и работят в примитивни условия и да се откажат от обикновените радости на личния живот и хигиената, за да свършат работата си. Скромността отстъпва пред практичността. Вечерното къпане в поток и всекидневният ритуал на обличане и събличане — самото съжителство може да се превърне в пиршество за очите. Една невинна наглед постъпка може да предизвика

раздвижване в слабините и да задейства помпата на сърцето, лесно подвеждайки отслабналото съзнание.

Дълбоко в душата си знаех, че всички тези неща са оправдания, защото красотата на Мария ме опияни от мига, в който Пиер ни запозна, когато бяхме първокурсници в Кеймбридж. С високите си скули, дългите черни коси и интелигентните, черни като абанос очи, излъчващи почти животински блясък, Мария беше видение, което завладя душата и сърцето ми. Но не можех да предприема нищо, за да не разваля приятелството си с Борджия.

Но не се отказах. Казах си, че Мария е като бутилка уникално вино, което жадувам да опитам, но никога няма да отворя, и потиснах емоциите си. Или поне така мислех.

Докато пътувахме от Лондон за Солсбъри, почувствах, че пред тримата ни застрашително се извисява кръстопът и един от нас, по всяка вероятност аз, ще поеме по пътя на самотата.

Стоунхендж несъмнено е едно от най-загадъчните места на Земята, странен храм от издигнати вертикално мегалитни камъни, наредени сякаш от великани в съвършен кръг. Вече бяхме посещавали това древно място и не очаквахме, че в зелените равнини на Южна Англия ни очаква откритие.

Но грешахме. Там попаднахме на още едно парче от мозайката.

Макар и не толкова стар, колкото Тиуанако, Стоунхендж представлява същото невероятно постижение на инженерството и астрономията. Предполага се, че мястото е било духовен магнит за земеделците, които за пръв път се появили в тези равнини след края на последния ледников период. Паметникът със сигурност е бил смятан за свещен, защото в радиус от три километра има не по-малко от триста гробници, някои от които щяха да ни подскажат важни неща, свързващи местността с експонатите, намерени по-рано в Централна и Южна Америка.

Според датирането с въглеродния метод Стоунхендж е построен приблизително преди пет хиляди години. Първият етап на строежа започнал със съвършен кръг от петдесет и шест дървени стълба, заобиколени от ров и насип. По-късно дървените маркери били заменени със сивкави камъни, пренесени от планинска верига, намираща се на сто и петдесет километра.

После на тяхно място били издигнати мегалитите, останките от които са запазени до днешно време.

Огромните отвесни камъни, от които е направен Стоунхендж, са от сарсан — най-твърдите скали в областта, намиращи се в град Айвъри, на трийсет и два километра на север. Първоначално Стоунхендж се е състоял от трийсет вертикално забити в земята дялани камъни, всеки с невероятното тегло от двайсет и пет до четирийсет тона. Камъните трябвало да бъдат пренесени много километри по хълмист терен, а после — изправени в свършен кръг с диаметър трийсет метра. За да бъдат свързани, върху тях били поставени трийсет каменни плочи, всяка с тегло девет тона. Хоризонталните каменни плочи е трябвало да бъдат издигнати на седем метра над земята и после сложени върху вертикалните камъни. За да закрепят камъните, древните инженери издълбали на върха на колоните овални издатини и съответстващи вдлъбнатини на хоризонталните плочи.

След като огромният кръг от камъни бил завършен, строителите издигнали пет своеобразни каменни „врати“ (трилити), които се състоят от по два вертикални каменни блока, високи шест-седем метра и тежки по петдесет тона. Една трета от тях е заровена под земята. Петте врати са поставени във формата на конска подкова. Отвореният край е обърнат към така наречения олтар — камък, сочец лятното слънцестоене. Централният и най-голям трилит е ориентиран по посока на зимното слънцестоене, двайсет и първи декември, деня в предсказанието на майте, датата, свързвана със смъртта от повечето древни култури.

Как са могли хората от Каменната ера да пренасят камъни с тегло четирийсет тона на разстояние трийсет и два километра по неравен терен? Как са могли да ги издигат вертикално и да ги забиват неподвижно в земята? Нещо повече, каква мисия би била толкова важна, че да ги мотивира да извършат такова невероятно усилие?

За самоличността на строителите на Стоунхендж няма писмени данни, но една популярна, макар и абсурдна легенда сочи Мерлин, магьосника на крал Артур, като творец на проекта. В легендата се казва, че брадатият мъдрец проектирал паметника така, че да функционира като космическа обсерватория, небесен

календар и място за събиране, общуване и поклонение. През 1500 г.пр.Хр. Стоунхендж бил загадъчно изоставен.

Пиер се върна в Лондон, а ние с Мария напуснахме Стоунхендж, за да отидем да изследваме гробищните могили около паметника, с надеждата да намерим останки от продълговати черепи, които биха ги свързали с древните места в Централна и Южна Америка. Най-голямата погребална могила в околността е дълга сто и два метра, намира се под земята и е направена от сарсан. Там се намират останките от скелетите на четирийсет и седем души. Неизвестно защо костите са разделени по анатомичен признак в отделни помещения.

Най-изумителното беше, че поне дванайсет черепа, принадлежащи на най-едрите хора, липсваха!

През следващите четири месеца ходехме от гробница на гробница и навсякъде намирахме същото. Накрая отидохме в най-свещеното от всички места — каменна крепост, намираща се в погребална могила в Лохкру, отдалечена местност в централна Ирландия.

В сарсановите стени на тази гробница са издълбани великолепно йероглифи. Основният дизайн е поредица от спирални концентрични кръгове. Спомням си как наблюдавах лицето на Мария на светлината на фенера. Черните ѝ очи се съсредоточиха върху странните символи. Сърцето ми подскочи, когато лицето ѝ засия. Тя ме повлече навън, хукна към колата и започна да отваря кутиите със стотиците снимки, които бяхме направили заедно, докато летяхме над платото Наска.

— Джулиъс, погледни! Ето! — извика Мария и ми даде черно-бяла снимка.

Там бе заснета рисунката на пирамида в Наска, както и други, по-стари рисунки в пустинята, които смятахме, че са изключително важни. В очертанията на триъгълника има две фигури — легнало по гръб четириногло животно и концентрични кръгове — еднакви с онези, издълбани в погребалната могила.

Развълнувахме се от откритието. От известно време и двамата споделяхме идеята, че рисунките в Наска са древно послание за спасение, свързано с предсказанието на майте за Деня на Страшния съд, отправено към съвременния човек. Защо иначе

загадъчният художник е нарисувал фигурите толкова големи, че да се виждат само от самолет?

Ентузиазмът ни бе охладен от следващия логичен въпрос: коя пирамида представлява рисунката в Наска?

Мария настоя, че това трябва да е Голямата пирамида в Гиза, най-големият каменен храм в света. Каза, че според нея, Гиза, Тиуанако, Саксайуаман и Стоунхендж се състоят от мегалити, времето на построяването им е приблизително еднакво (или поне така мислехме) и наклонът на рисунката на пирамидата в Наска прилича на стръмните стени на египетската пирамида.

Аз не бях убеден в това. Моята теория беше, че по-старите рисунки в Наска са навигационни ориентири, предназначени да ни насочат в правилната посока. В рисунката на пирамидата в Наска имаше няколко особености, които според мен ни бяха оставени, за да разпознаем загадъчната триъгълна фигура.

Най-важната рисунка в очертанията на триъгълника е легналото по гръб четириногло животно — ягуар, най-почитаният звяр в Централна Америка.

Втората беше рисунката на маймуна в Наска. Тази огромна фигура, нарисувана с една-единствена непрекъснатата линия, има опашка, завършваща с концентричен спирален кръг, идентичен с този в пирамидата.

Маите са възвеличавали маймуната и са я смятали за вид човек. В мита за сътворението „Попол-вух“ четвъртият цикъл на света е бил унищожен от потоп. Неколцината оцелели били превърнати в маймуни. Фактът, че нито в Гиза, нито в южните райони на Перу няма маймуни, показва, че пирамидата, която е нарисувана в Наска, трябва да е свързана с Южна Америка.

В пустинята няма и китове, но въпреки това на платото Наска са нарисувани три подобия на тези величествени зверове. Стигайки до хипотезата, че загадъчният художник е използвал китовете, за да представи оградената от три страни с вода пампа, аз се опитах да убедя Мария, че въпросната пирамида трябва да представлява един от храмовете на маите, намиращ се на полуостров Юкатан.

Пиер Борджия не прояви интерес към нито една от теориите ни. Преследването на духовете на маите вече нямаше значение за годеника на Мария. Единственото, което го вълнуваше, беше

политическата власт. От известно време бях забелязал промяната в него. Докато Мария и аз изследвахме гробниците, Пиер кроеше планове да се кандидатира за конгреса на Съединените щати. Два дни след като направихме откритието си, той надменно и студено заяви, че е крайно време двамата с бъдещата госпожа Борджия да се заловят с по-важни неща.

Аз бях сломен.

Плановете за сватбата бяха бързо уредени. Пиер и Мария щяха да се оженят в катедралата „Сейнт Джон“. Аз щях да им бъда кум.

Какво можех да направя? Бях отчаян и с цялото си сърце вярвах, че Мария е предопределена да бъде моя сродна душа. Пиер се държеше с нея като със своя собственост, а не като с равна. Тя беше неговият трофей, завоевание, което щеше да му служи добре като първа дама в политическите му амбиции. Обичаше ли я? Може би, защото кой мъж не би я обичал? Но дали тя го обичаше искрено?

Трябваше да разбера това.

Едва в навечерието на сватбения им ден успях да събера смелост и да ѝ призная любовта си. Гледах прекрасните ѝ очи, плуващи в езера от кадифе, и си представях как боговете се присмиват над нещастната ми душа. Но изведнъж Мария придърпа главата ми към гърдите си и се разрида.

Тя отдавна изпитвала същите чувства към мен! Призна, че се молила на Бога да изповядам любовта си и да я спася от живота с Пиер, на когото държала, но не обичала.

В онзи благословен момент аз станах спасението ѝ и тя — моето. Досуц отчаяни влюбени, в онази нощ ние избягахме и оставихме на Пиер бележка, в която се извинявахме за непростимата си постъпка и намерения. Нито един от двамата ни не беше достатъчно смел, за да застане пред него.

Двайсет часа по-късно пристигнахме в Египет. Вече бяхме госпожа и господин Гейбриъл.

Откъс от дневника на Джулиъс Гейбриъл

Справка Каталог 1974–75 г. стр. 46–62

Фотоалбум флопидиск 2: Име на файла: НАСКА, снимки 34 и 65

Фотоалбум флопидиск 3: Име на файла: СТОУНХЕНДЖ,

рисушка 6

15.

27 ноември 2012 г.

Остров Санибел, Флорида

Пронизителният кръсък на чайка накара Мик да отвори очи.

Лежеше на двойно легло. Китките му бяха завързани за рамката. Лявата му ръка беше превързана, а в дясната бе забита игла на система за интравенозно лечение.

Намираще се в спалня. На отсрещната стена трепкаха ивици златиста слънчева светлина, процеждаща се през щорите на отворения прозорец над главата му. Въздухът миришеше на морска сол. Мик чуваше прибоя на океана.

В стаята влезе възрастна белокоса жена.

— Аха, буден си.

— Ти ли си Едит?

— Не, аз съм Сю, съпругата на Карл.

— Кой е Карл? Какво правя тук?

— Решихме, че е твърде опасно да те заведем при Едит. Доминик е там и...

— Доминик? — Мик се опита да се надигне, но му се зави свят и сякаш тежка невидима ръка го повали на леглото.

— Успокой се. Скоро ще я видиш. В момента полицаите я наблюдават и те чакат да се появиш. — Сю извади от ръката му иглата на системата и му сложи лепенка.

— Лекарка ли си?

— Трийсет и осем години бях стоматологична сестра на съпруга ми.

Мик забеляза зачервените ѝ очи.

— Какво имаше в системата?

— Предимно витамини. Беше много зле, когато дойде. Недохранен. И вените на лявата ти ръка бяха разкъсани. Спа непробудно почти две денонощия. Снощи сънува кошмар и крещя. Наложих да те завържа, за да не извадиш иглата.

— Благодаря. И благодаря, че ме измъкнахте от онази клиника.

— Благодаря на Доминик.

После бръкна в джоба на пенъоара си, извади пистолет и го насочи към слабините му.

Мик се стресна.

— Хей, чакай малко...

— Съпругът ми се удави преди няколко дни заедно с Изидор. Трима мъже загинаха, докато изследваха онова място в морето, за което си казал на Доминик. Какво има там?

— Не знам. — Той се вторачи в оръжието в треперещите ръце на възрастната жена. — Би ли се прицелила в не толкова жизненоважен орган?

— Доминик ни разказа всичко за теб — защо си бил затворен, за откачения ти баща и за фантазмагориите му за Деня на Страшния съд. Лично аз не давам пукната пара за психарските ти бръцолевения. Единственото, което ме интересува, е да разбере какво се е случило с моя Карл. За мен ти си опасен избягал престъпник. Погледнеш ли ме накриво, ще ти тегля куршума.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Доминик пое голям риск, като те освободи. Засега всичко, свързано с бягството ти, показва, че пазачът е объркал нещата, но полицаите още я подозират. Следят я на всяка крачка, а това означава, че всички сме в опасност. През нощта ще те пренесем на траулера на Рекс. На борда има миниподводница.

— Миниподводница?

— Точно така. Рекс издирваше потънали кораби. Ще я използваш, за да разбереш какво има под морското дъно. Но дотогава ще лежиш в тази стая и ще почиваш. Ако се опиташ да избягаш, ще те застрелям и ще дам трупа ти на ченгетата, за да взема парите от наградата. — Сю надигна чаршафа и Мик видя, че глезенът на левия му крак е окован с белезници за рамката на леглото. — Сега разбираш, нали?

НАСА: Център за космически полети „Годард“

Грийнбелт, Мериленд

Инис Чейни намусено вървеше след лаборанта от НАСА по коридора с бели плочки. Миришеше на дезинфекционни препарати.

Вицепрезидентът не беше в добро настроение. Съединените щати бяха пред прага на война и мястото му беше при президента и началника на генералния щаб, а не да тича да се отзовава на повикването на директора на НАСА. „Проклетият едноок пират сигурно пак ще ме изпрати за зелен хайвер...“ — помисли Чейни.

Изненада се, като видя, че пред вратата на залата за конференции стои пазач от охраната.

Мъжът видя Чейни, набра кода и отвори вратата.

— Влизайте, сър. Чакаат ви.

Начело на масата седеше Брайън Додс, директорът на НАСА. От двете му страни се бяха настанили Марвин Тепърман и жена на около четирийсет години в бяла лабораторна престилка.

Чейни забеляза тъмните кръгове около очите на Додс.

— Заповядайте, господин вицепрезидент. Благодаря, че дойдохте толкова бързо. Това е доктор Дебра Олдрич, един от най-добрите геофизици на НАСА. Мисля, че познавате доктор Тепърман.

— Здравей, Марвин. Додс, дано да е важно, защото...

— Важно е. Седнете, сър. — Додс докосна едно от копчетата на клавиатурата пред себе си. Светлините угаснаха и над масата се появи холографско изображение на Мексиканския залив. — Картината е от сателита за океанографско наблюдение на НАСА. По ваша молба започнахме да сканираме залива в опит да изолираме източника на черната тиня.

На холограмата се появи част от морето, оградена с кръг от бели точки.

— Проследихме черната тиня до тези координати — район на около четирийсет и пет километра северозападно от полуостров Юкатан. Гледайте сега.

Додс натисна друго копче. Холографското изображение на морето се разложи на ярки зелени и сини петна. В центъра имаше ослепителен кръг светлина. Външните му очертания избледняваха в жълто и после в червено.

— Гледаме термалния образ на въпросния район. Както виждате, там долу има нещо много голямо, което излъчва огромни количества топлина.

— Отначало помислихме, че сме намерили подводен вулкан — намеси се доктор Олдрич. — Но геологичните наблюдения, извършени от Мексиканската национална петролна компания, потвърждават, че в района няма вулкани. Направихме още изследвания и установихме, че от мястото се излъчват големи количества електромагнитна енергия. Това не е особено изненадващо. Мястото се намира в центъра на кратера Чикшулуб, район със силно магнитно и гравитационно поле...

Чейни вдигна ръка.

— Извинете, че ви прекъсвам, докторе. Убеден съм, че темата е интересна, но...

Марвин сграбчи китката на вицепрезидента.

— Те се опитват да ви кажат, че там долу има нещо, Инис. Нещо много по-важно от войната. Брайън, вицепрезидентът е зает човек. Защо не пропуснеш научните обяснения и не покажеш акустичните изображения от томографа?

Додс смени холограмата. Цветните петна се размиха и се превърнаха в черно-бяло изображение на морското дъно. На сивия фон ясно се очерта черен отвор на нещо като тунел.

— Сър, акустичната топография е техника, която излъчва лъчи от акустична радиация — в случая свръхзвуково пулсиращо ехо — в морското дъно и ни позволява да видим предметите заровени отдолу.

Чейни изумен наблюдаваше как под голямата дупка започна да се оформя огромен яйцевиден предмет. Додс увеличи образа.

— Какво е това, по дяволите? — с прегракнал от вълнение глас попита Чейни.

Марвин се усмихна.

— Най-великото откритие в историята на човечеството.

— Какви ги дрънкаш, Марвин? Какво е това нещо?

— Инис, преди шейсет и пет милиона години предмет с диаметър единайсет-дванайсет километра, тежък един билион тона и движещ се със скорост шейсет и шест километра в секунда се е разбил в плитко тропическо море — сегашния Мексикански залив. В момента гледаме останките на нещото, което е паднало на планетата ни и е избило динозаврите.

— Но как е възможно нещо да е оцеляло?

— По-голямата част е унищожена. Отломъкът, който виждаш, е около километър и половина в диаметър и представлява една осма от

първоначалния размер на нещото. Учените от години спорят какво е паднало на Земята — комета или астероид. Но ако не е нито едно от двете?

— Престани да говориш с гатанки.

Марвин се бе вторачил като хипнотизиран в холографското изображение.

— Гледаме структура, съставена от иридий и един господ знае какво още, намираща се на повече от километър и половина под морското дъно. Външната обвивка е изключително дебела и сензорите на сателита ни не могат да проникнат...

— Външна обвивка? — Очите на Чейни щяха да изхвъркнат от изумление. — Искаш да кажеш, че това нещо е космически кораб?

— Останки от космически кораб, вероятно дори отделна вътрешна капсула. Каквото и да е, това нещо е оцеляло, докато останалата част от летателния апарат се е разпаднала при сблъсък със Земята.

Додс вдигна ръка.

— Чакайте малко, доктор Тепърман. Господин вицепрезидент, всичко това са само предположения.

Чейни се втренчи в Додс.

— Да или не, Додс? Космически кораб ли е това нещо?

Директорът на НАСА избърса потта от челото си.

— На този етап не знаем...

— Дупката в морското дъно до кораба ли води?

— Не знаем.

— По дяволите, Додс, какво знаете?

Додс пое дълбоко въздух.

— Преди всичко знаем, че е задължително корабите ни да навлязат в района преди някоя друга нация да е открила заровения предмет.

— Танцуваш около фактите като политик, Додс, и знаеш, че това ме вбесява. Има нещо, което не ми казваш. Какво е то?

— Съжалявам. Прав сте. Има още много неща. Предполагам, че още съм зашеметен. Мислим, че космическият радиосигнал, който засякохме, не е бил предназначен за нас, а може би е трябвало да задейства нещо в онази извънземна структура.

— Обяснете ми по-подробно.

Дебра Олдрич извади от папката си доклад от шест страници.

— Сър, това е копие от доклада на СПАН, изпратен миналия месец до Националния астрономически център в Аресибо от един биолог от Флорида. Тук са описани странни звуци с източник, намиращ се под морското дъно в кратера. За съжаление, директорът на Националния астрономически център в Аресибо се забави, докато потвърди информацията, но сега сме сигурни, че пронизителните звуци излизат от заровения яйцевиден предмет. Изглежда, в него се извършва някаква сложна дейност, по всяка вероятност от механично естество.

Директорът на НАСА кимна.

— Поръчахме на централната станция на военноморския флот в Дам Нек да направи пълен анализ на всички звуци с високи децибели, записани в района през последните шест месеца. Макар звукът да прилича на фон от атмосферни смущения, информацията потвърждава, че е започнал на двацет и трети септември, точно когато космическият радиосигнал стигна до Земята.

Чейни затвори очи и започна да масажира слепоочията си. Чувстваше се изтощен и объркан.

— Има и още нещо, Инис.

— Божичко, Марвин. Не мислиш ли, че трябва да ми дадеш минута, за да... Няма значение. Продължавай.

— Съжалявам. Знам, че всичко това е зашеметяващо.

— Казвай.

— Анализирахме черната тиня. Когато влезе в контакт с органична тъкан, токсичното вещество причинява не само разлагане на клетъчните стени, а променя основния химичен състав на молекулярно ниво и довежда до пълен разпад на целостта на клетката. Веществото действа като киселина и както видяхме, резултатът е силен кръвоизлив. Но най-интересното е, че това не е вирус, нито дори жив организъм, а съдържа следи от силиций и странна ДНК.

— ДНК? Господи, Марвин, какви ги говориш?

— Това е само хипотеза...

— Стига игри. Какво е веществото?

— Зоологични екскременти. Фекалии.

— Фекалии? Искаш да кажеш лайна?

— Ами да, и по-точно, извънземни лайна. Тинята съдържа следи от химични елементи, които според нас са произлезли от базаща се на силиций форма на живот.

Чейни се облегна на стола. Чувстваше се изтощен.

— Додс, моля те, изключи проклетата холограма, защото ме заболя главата. Марвин, искаш да кажеш, че там долу може би има нещо живо?

— Не, сър — обади се Додс.

— Питам господин Тепърман.

Марвин се усмихна.

— Не, господин вицепрезидент. Не намеквам нищо подобно. Както казах, фекалиите, ако наистина е това, са много стари. Дори по време на катастрофата да е оцеляла извънземна форма на живот, тя е мъртва отдавна, преди нашият вид да започне да обитава Земята. Пък и базаща се на силиций форма на живот вероятно не може да съществува в атмосфера с кислород.

— Тогава обясни ми какво става, по дяволите!

— Добре. Колкото и невероятно да звучи, преди шейсет и пет милиона години на Земята се е разбил космически кораб на извънземни, очевидно светлинни години по-напреднали от нас. Катастрофата е била събитие от огромно значение за човешката история, защото е унищожила динозаврите и е доведе до еволюцията на нашия вид. Формата на живот в кораба вероятно е изпратила сигнал за помощ до родината си, която според нас се намира някъде в съзвездието Орион. Това би било стандартна процедура. И нашите астронавти биха направили същото, ако се озоват изолирани на Алфа Кентавър или на някоя друга далечна планета. Разбира се, огромното разстояние прави спасителната акция невъзможна. Когато извънземните в Орион са получили сигнала за помощ, единственият им ход сигурно е бил да се опитат да реактивират компютрите на борда на космическия кораб и да извлекат каквато информация могат.

Доктор Олдрич кимна в знак на съгласие.

— Черната тиня вероятно е била изхвърлена автоматично, когато сигналът е реактивирал някаква извънземна система за поддържане на живота.

Директорът на НАСА едва сдържаше вълнението си.

— Забравете за монтирането на телескопа на Луната. Ако Марвин не греши, можем да проникнем в кораба и евентуално да установим контакт директно с извънземния разум, използвайки апаратурата им.

— Предполагаш, че родният свят на извънземните още съществува? — попита Марвин. — Космическият сигнал е бил излъчен преди милиони години. Слънцето на планетата може да се е превърнало в супернова...

— Да, разбира се, имаш право за това. Искам да кажа, че ни се предоставя невероятната възможност за достъп до свръхразвитите технологии, които може да са оцелели в кораба. Потенциалното богатство на знанията там долу може да ускори развитието на цивилизацията ни през следващото хилядолетие.

Вицепрезидентът усети, че ръцете му треперят.

— Кой друг знае за това?

— Само хората в тази стая и шепа служители на НАСА.

— А биологът от СПАН, онзи във Флорида?

— Биологът е мъртъв — отговори Олдрич. — Мексиканската брегова охрана е намерила трупа му. Бил е покрит с черната тиня.

Чейни тихо изруга.

— Добре. Очевидно незабавно трябва да информирам президента. А през това време искам да затворите публичния достъп до СПАН. От този момент операцията става секретна.

— А сателитните снимки? — попита Олдрич. — Предметът излъчва ярка светлина. Някой от чуждите сателити може да го забележи. Изпратим ли военен или дори изследователски кораб в района, ще подскажем на останалия свят, че там има нещо.

Директорът на НАСА кимна.

— Дебра има право, сър. Но мисля, че има начин да запазим операцията в тайна, докато в същото време дадем на учените ни неограничен достъп до онова нещо долу.

Вашингтон, окръг Колумбия

Маями, Флорида

Ангъни Фолета заключи вратата на кабинета си, после седна зад бюрото и се обади по видеотелефона. На екрана се появи лицето на

Пиер Борджия.

— Има ли нещо ново, директоре?

— Не, сър — тихо отговори Фолета. — Но полицаите следят момичето. Сигурен съм, че рано или късно той ще се свърже с нея...

— Рано или късно? Виж какво, Фолета, обясни им, че Гейбриъл е опасен. Кажи на ченгетата да стрелят, ако го видят. Искам го мъртъв, инак ще се сбогуваш с директорството в Тампа.

— Гейбриъл не е убил никого. И двамата знаем, че полицаите няма да го застрелят...

— Тогава наеми някой, който да го направи.

Фолета се вторачи в краката си, сякаш обмисляше думите на държавния секретар. Всъщност очакваше тази заповед, откакто пациентът бе избягал.

— Може би познавам човек, който ще свърши тази работа, но ще струва скъпо.

— Колко?

— Трийсет бона. Плюс разходите.

Борджия се изсмя подигравателно.

— Ти си скапан покерджия, Фолета. Ще ти изпратя двайсет, нито цент повече. Ще ги получиш до един час.

Мониторът угасна.

Фолета изключи видеотелефона, после се увери, че разговорът е записан, и дълго обмисля следващия си ход. Накрая извади от чекмеджето на бюрото клетъчния си телефон и набра номера на пейджъра на Реймънд.

Остров Санибел, Флорида

Белият линкълн спря и трийсет и една годишната Карън Симпсън, блондинка с тъмен слънчев загар и светлосиня рокля, слезе, заобиколи от другата страна и отвори вратата на майка си Дори.

Полицаят в цивилно облекло в микробуса, паркиран малко по-нататък на улицата, наблюдаваше двете опечалени жени, които бавно се приближиха до дома на семейство Акслър, където имаше събиране в памет на покойните. Според еврейския обичай трийсетте гости щяха да се разхождат в двора, да разговарят, да ядат и да си разказват спомени — да правят каквото могат, за да се утешават взаимно.

Доминик и Едит седяха на една пейка и гледаха залязващото слънце.

На около осемстотин метра от брега един рибар се опитваше да загребе с кепчето си някаква риба.

— Изглежда, най-после хванаха нещо — отбеляза Едит.

— Това е всичко, което ще хванат.

— Кукличке, обеща ми, че ще внимаваш.

— Обещавам.

— И сигурна ли си, че знаеш да управляваш миниподводницата?

— Да, Из ми позволи... — Очите на Доминик се насълзиха от спомена. — Сигурна съм.

— Сю мисли, че трябва да вземеш пистолета й.

— Не си навлякох всичките тези неприятности да помогна на Мик да избяга, само за да го застрелям.

— Тя смята, че не трябва да си толкова доверчива.

— Сю винаги е страдала от параноя.

— Ами ако има право? Ако Мик наистина е психопат? Може да изпадне в пристъп на насилие и да те изнасили. В края на краищата е бил затворен единайсет години и...

— Няма да го направи.

— Вземи поне пистолета ми с упойващите патрони. Малък е и прилича на запалка. Ще се побере в дланта ти.

— Добре, ще го взема, но няма да ми трябва.

Едит се обърна и видя, че към тях се приближава Дори Симпсън, а дъщеря й Карън отива в къщата.

Доминик стана и прегърна Дори.

— Искаш ли нещо за пиене?

Дори седна до Еди.

— Да, газирана вода. За съжаление, не можем да останем дълго.

Детектив Шелдън Сейнтс седеше на борда на „Хатерас“ и с мощен бинокъл, поставен на статив, наблюдаваше Доминик, която тръгна към къщата.

В каютата влезе друг детектив, облечен в къс джинсов панталон и фланелка.

— Хей, Тед току-що хвана риба.

— Крайно време беше, по дяволите. Висим тук вече осем часа. Дай ми бинокъла за нощно виждане. Става тъмно.

След пет минути Сейнтс видя, че красивата заподозряна с дълги черни коси излезе от къщата. Тя се приближи до пейката, даде газирана вода на двете жени и седна.

Минаха още двацет минути. Блондинката със слънчевия загар излезе от къщата и се присъедини към трите жени. Прегърна Едит Акслър, после помогна на майка си да стане и двете си тръгнаха.

Чернокосата красавица и Едит Акслър останаха да седят на пейката. Държаха се за ръце.

Дори Симпсън се качи на предната седалка на линкълна, а блондинката включи двигателя и потегли на югозапад, към главния път.

Доминик протегна ръка и почеса главата си под перуката.

— Винаги съм искала да бъда руса.

— Не я сваляй, докато не излезем от района на пристанището. — Дори ѝ даде малък пистолет с упойващи патрони с размера на запалка. — Едит каза да не се разделяш с това нещо. Обещах ѝ, че ще те убедя да го направиш. Ще можеш ли да управляваш миниподводницата?

— Ще се справя.

— Мога да дойда с вас.

— Не. Ще се чувствам по-добре, като знам, че ти и Карън се грижите за Едит.

Когато пристигнаха на частния кей в Каптивa, вече беше късно. Доминик прегърна за довиждане възрастната жена, после се приближи до очакващата я моторница.

Сю Рубен ѝ каза да развърже въжетo и след няколко минути моторницата пореше водите на Мексиканския залив.

Доминик махна перуката, после дръпна сивия брезент.

Мик лежеше по гръб. Дясната му китка бе окована с белезници за долната част на седалката. Той ѝ се усмихна, после се сви от болка, когато моторницата подскочи по вълните и главата му се удари в палубата от фибростъкло.

— Сю, къде е ключът?

— Мисля, че трябва да го оставиш да лежи там, докато стигнем до траулера. Няма смисъл да рискуваш...

— Ще му стане лошо от вълнението. Дай ми ключа. — Доминик отключи белезниците и помогна на Мик да седне на седалката. — Как си?

— По-добре. Сестрата свърши хубава работа.

Моторницата се приближи до петнайсетметров траулер и Сю изключи двигателя.

Мик се качи на борда.

Сю прегърна Доминик, пъкна пистолета в ръката ѝ и каза:

— Внимавай.

— Сю...

— Тихо. Пръсни му черепа, ако опита нещо.

Доминик пусна пистолета в джоба на якето си, после се качи на борда и махна на Сю. Моторницата отплава.

Настъпи тишина. Траулерът се поклащаше по вълните под звездното небе.

Доминик погледна Мик, но в мрака не видя очите му.

— Да тръгваме, а? — „Успокой се. Адски си нервна.“

— Дом, първо искам да ти кажа нещо.

— Не е необходимо. Ще ми се отблагодариш, като ми помогнеш да разбера какво се е случило с Из.

— Разбира се, но искам да ти кажа нещо друго. Знам, че още се съмняваш в мен. Трябва да знаеш, че можеш да ми вярваш. Знам, че искам много, но се кълна в душата на майка си, че по-скоро бих умрял, отколкото да позволя да ти се случи нещо лошо.

— Вярвам ти.

— И не съм луд. Знам как звучат думите ми понякога, но не съм откачен.

Доминик отмести поглед.

— Знам, Мик. Трябва да тръгваме, защото ченгетата цял ден наблюдават къщата. Ключовете трябва да са под седалката в кабината.

Доминик изчака Мик да влезе в кабината, после извади пистолета от джоба си. Вторачи се в оръжието, припомняйки си предупреждението на Фолета. „Убеден съм, че Мик ще е очарователен и ще иска да ви смае.“

Моторите забръмчаха.

Доминик се поколеба, после хвърли пистолета във водата.

„Господ да ми е на помощ...“

16.

29 ноември 2012 г.

Мексиканският залив

5:14 ч.

Петнайсетметровият траулер „Веселият Роджър“ плаваше на запад под утринното небе, на което още блестяха звезди. Доминик седеше в кабината и се опитваше да не заспи, макар че клепачите ѝ бяха натежали. Беше изтощена, но полагаше усилия да съсредоточи вниманието си върху книгата с меки корици. След като прочете един и същ откъс за четвърти път, реши да позволи миг почивка на зачервените си очи.

„Само няколко секунди. Не заспивай...“

Книгата падна от ръцете ѝ и шумът я стресна. Доминик пое глътка хладен въздух и се вгледа в тъмния коридор, водещ към каютите под палубата. Мик беше долу и спеше. Тази мисъл я успокои и същевременно я уплаши. Въпреки че траулерът се движеше на автопилот, Доминик не искаше да заспива — бяха я завладели най-ужасните ѝ страхове.

„Това е абсурдно. Мик не е Тед Бънди. Той никога няма да ми направи нищо лошо...“

Забеляза, че хоризонтът просветлява. Страхът я бе убедил, че е най-добре да спи през деня. Реши да събуди Мик на зазоряване.

— „Веселия Роджър“, обади се. Алфа-Зулу три-девет-шест вика „Веселия Роджър“. Обади се...

Доминик грабна радиопредавателя.

— Тук „Веселия Роджър“. Казвай, Алфа-Зулу.

— Как си, кукличке?

— Добре. Какво има? Струваш ми се разстроена.

— Федералните власти затвориха СПАН. Твърдят, че е технически проблем, но не им вярвам.

— По дяволите. Защо мислиш, че...

Викове на Мик накараха сърцето на Доминик да подскочи.

— Господи, Едит, ще ти се обадя по-късно...

— Викове ли чух?

— Няма нищо. Ще ти се обадя.

Доминик изключи преподавателя и хукна надолу по стълбите.

Мик се бе свил на ъгловото легло като уплашено и объркано животно. Черните му очи бяха широко отворени и блестяха на светлината на единствената крушка над главата му.

— Мамо? — Гласът му беше прегракнал. *Ужасяващ.*

— Мик, всичко е наред...

— Мамо? Кой е тук? Не те виждам.

— Аз съм, Мик. Доминик. — Тя запали още две лампи, после седна на ръба на леглото.

Мик беше гол до кръста, стегнатите му мускули бяха облени в студена пот. Ръцете му трепереха.

Той я погледна в очите. Още беше объркан.

— Доминик?

— Да. Добре ли си?

Мик се взря в лицето ѝ, после огледа каютата.

— Трябва да изляза оттук...

Стана, мина покрай нея и се запрепъва нагоре по дървените стълби.

Доминик се втурна след него. Страхуваше се, че може да падне във водата.

Мик спря на носа на траулера. Студеният вятър брулеше лицето му. Доминик грабна едно одеяло и го уви около голите му рамене. Видя сълзи в очите му.

— Добре ли си?

Той дълго гледа тъмния хоризонт.

— Не. По-рано мислех, че съм добре. Но сега разбирам, че съм се разкапал.

— Ще ми разкажеш ли съня си?

— Не. Не сега. — Мик я погледна. — Сигурно те уплаших до смърт.

— Всичко е наред.

— Най-лошото... Най-страшното, когато си в единична килия, е да се събудиш крещейки и да установиш, че си съвсем сам. Нямах представа каква празнота изпитваш.

Тя го заведе да седне на пейката до кабината. Той се облегна на стената, махна одеялото от лявото си рамо и ѝ направи знак да седне и тя.

Доминик се сгуши до Мик и сложи глава на студените му гърди. Той дръпна одеялото на раменете ѝ.

След няколко минути и двамата заспаха дълбоко.

16:50 ч.

Доминик извади две кутии със студен чай от хладилника, провери местоположението им на навигационната система и се върна на носа. Слънцето в късния следобед още беше силно. Отражението му във фибростъклото на палубата я накара да присвие очи. Тя си сложи слънчеви очила и седна до Мик.

— Видя ли нещо?

Той свали бинокъла от очите си.

— Още не. На какво разстояние сме от брега?

— На около осем километра. — Доминик му даде чай. — Искам да те питам нещо, Мик. Спомняш ли си, когато в клиниката ме попита дали вярвам в злото? Какво имаше предвид?

— Попитах те дали вярваш и в Бог.

— От религиозна гледна точка ли ме питаш?

Той се усмихна.

— Защо психиатрите винаги отговарят на въпроса с въпрос?

— Предполагам, защото искаме да сме ясни.

— Исках само да знам дали вярваш в съществуването на висша сила.

— Вярвам, че някой ни наблюдава и докосва душите ни на някакво висше измерение на съществуване. Сигурно изпитвам потребност да вярвам, че е така, защото тази мисъл е успокояваща. А ти?

Мик се вгледа в хоризонта.

— Мисля, че притежаваме духовна енергия, която съществува в друго измерение, където можем да отидем само когато умрем.

— Не бях чувала подобно описание на рая. А злото? Вярваш ли в Дявола?

— Дяволът, Сатаната, Велзевул, Луцифер. Какво значение има името? Ти каза, че вярваш в Бог. Твърдиш ли, че Божието присъствие ти влияе да бъдеш добър човек?

— Ако съм добър човек, това е защото аз съм избрала да бъда такава. Вярвам, че на човешките същества е дадена свободата да избират.

— И какво оказва въздействие върху избора им?

— Обичайните неща — семейният живот, обкръжението, приятелите, околната среда и жизненият опит. Всички имаме определени наклонности, но в крайна сметка способността да разбираме какво ни се случва ни позволява всеки ден да вземаме решения. Ако искаш да разделиш тези решения на добри и лоши, хубаво, но все пак съществува свободен избор.

— Говориш като истински психиатър. Но нека да те попитам нещо, госпожице Фройд. Ами ако не избираме свободно, както мислим? Ако светът около нас влияе на поведението ни по начин, който не виждаме и не разбираме?

— Какво имаш предвид?

— Ами например луната. Като психиатър, ти си запозната с въздействието ѝ върху психиката.

— Ефектът на луната е противоречив. Ние я виждаме, следователно въздействието ѝ върху психиката ни може да е самовнушение.

— Усещаш ли движението на луната? А на Земята? Докато разговаряме, тя се върти в космоса със скорост седемдесет и седем километра в секунда. Усещаш ли това?

— Какво искаш да кажеш?

— Около нас стават неща, които възприятията ни не могат да доловят. Но тези неща съществуват. Ами ако оказват влияние върху способността ни да преценяваме кое е добро и кое лошо? Мислиш, че притежаваш свободна воля, но какво *всъщност* те кара да вземеш решение? Когато те попитах дали вярваш в злото, имах предвид злото като невидимо присъствие, чието съществуване замъглява преценката ни.

— Не съм убедена дали следя мисълта ти.

— Какво кара един младеж да стреля с картечен пистолет „Узи“ по съучениците си? Защо отчаяна майка заключва детето си в колата и

я бута в езеро? Какво кара мъж да изнасили доведеното си дете... или да удуши любимата си?

Очите му се насълзиха.

— Мислиш, че има зла сила, която влияе върху поведението ни?

— Понякога мисля, че... усещам нещо.

— Какво?

— Присъствие. Сякаш от някакво висше измерение се протягат ледените пръсти на злото. И когато изпитвам това усещане, изглежда, стават ужасни неща.

— Мик, единайсет години си бил затворен в изолатор. Нищо чудно, че чуваш гласове...

— Не чувам гласове. По-скоро е нещо като шесто чувство. — Той потърка очи.

„Това пътуване може да се окаже голяма грешка. Мик се нуждае от помощ. Може би е пред прага на нервна криза“ — Доминик изведнъж се почувства изолирана.

— Мислиш, че съм психопат...

— Не съм казала такова нещо.

— Не, но го мислиш. — Той се обърна и я погледна. — Древните май са вярвали в доброто и злото като физическо присъствие. Смятали са, че великият им учител Кукулкан е бил прогонен от зла сила, бога на ацтеките Тецкатилпока, Димящото огледало. Тецкатилпока можел да прониква в душите на хората, да ги мами и да ги кара да вършат жестокости.

— Мик, всички тези неща са фолклор. Баба ми разказваше същите истории.

— Това не са само истории. След като Кукулкан умрял, майте избили десетки хиляди от хората си. Мъже, жени и деца били принесени в жертва в кървави ритуали. Мнозина били заведени на върха на пирамидата на Кукулкан, където изтръгнали сърцата от гърдите им. Девствениците били отвеждани по старото стълбище към свещения кладенец и там прерязвали гърлата им и после ги хвърляли в кладенеца, за да умрат. Храмовете в Чичен Ица са украсени с черепите на мъртвите. Майте живели мирно в продължение на хиляда години. Нещо трябва да им е повлияло, за да започнат изведнъж да се избиват.

— Според дневника на баща ти майте били суеверни и са вярвали, че жертвоприношенията ще предотвратят края на света.

— Да, но е имало и друго влияние — култът към Тецкатилпока, което също е оказало въздействие за жестокостите.

— Нищо от всичко това не доказва съществуването на злото. Хората се избиват, откакто прадедите ни са слезли от дърветата. Испанската инквизиция е убила хиляди. Хитлер и нацистите са изпратили в газови камери шест милиона евреи. В Африка непрекъснато избухва насилие. Сърбите избиха хиляди хора в Косово...

— Точно това имам предвид. Човекът е слаб и позволява свободната му воля да бъде покварена от външно въздействие. Доказателствата са навсякъде.

— Какви доказателства?

— Покварата се разпространява сред най-невинните членове на обществото. Децата използват свободата си да избират, за да вършат жестокости. Съзнанието им не може да проумее разликата между доброто и злото, реалността и фантазията. Преди няколко ноци гледах по Си Ен Ен репортаж за десетгодишно момче, което занася в училище автоматичното оръжие на баща си и убива две деца, защото се заяждали с него. — Очите му отново се насълзиха. — Десетгодишно хлапе, Доминик.

— Светът е болен...

— Точно така. Светът ни наистина е болен. Структурата на обществото е проядена от злокачествено влияние, досущ рак, и ние не го търсим там, където трябва. Шарл Бодлер е казал, че най-голямата хитрост на дявола е да ни убеди, че не съществува. Усещам, че влиянието на злото се засилва и приближава, а порталът в галактиката се отваря с приближаването на зимното слънцестоене.

— Ами ако злото присъствие не се появи след три седмици? Какво ще правиш тогава?

Мик изглеждаше озадачен.

— Какво искаш да кажеш?

— Никога ли не ти е хрумвало, че може би грешиш? Мик, ти си посветил целия си живот на разкриването на загадката на майте и на спасението на човечеството. Съзнанието и самоличността ти са повлияни от идеи, внушени от родителите ти, и са подсилени от травмата, която си преживял и която продължава да ти влияе в

сънищата ти. Не е нужно да съм Зигмунд Фройд, за да ти кажа, че присъствието, което усещаш, е в теб.

Очите на Мик се отвориха широко.

— Какво ще стане, когато зимното слънцестоене дойде и отmine и всички още сме живи? Какво ще правиш с живота си тогава?

— Аз... Не знам. Мислил съм за това, но не съм си позволявал да се задълбочавам. Страх ме е, че ако го направя, ако се замисля да водя нормален живот, ще отклоня вниманието си от онова, което наистина е важно.

— Най-важното е да изживееш живота си пълноценно. — Доминик го хвана за ръката. — Мик, използвай гениалния си ум, за да се вгледаш в себе си. Мозъкът ти е промит още в детството. Родителите ти са те обрекли да спасиш света, но всъщност ти се нуждаеш от спасение. През целия си живот си гонил бели зайци като Алиса и сега трябва да те убедим, че Страната на чудесата не съществува.

Мик лежеше по гръб и гледаше небето. Думите на Доминик отекваха в ушите му.

— Разкажи ми за майка си, Мик.

Той преглътна и се прокашля.

— Тя беше най-добрата ми приятелка, учител и другар. Всичко в детството ми. Докато Джулиъс прекарваше седмици наред, изследвайки пустинята Наска, мама ми даваше топлота и обич. И когато почина...

— Как умря?

— От рак на панкреаса. Поставиха ѝ диагнозата, когато бях единайсетгодишен. Към края ѝ станах болногледач. Тя губеше сили и линееше. Ракът я разяждаше жива. Четях ѝ, за да отвличам вниманието ѝ от болката.

— Шекспир?

— Да. Любимата ѝ пиеса беше „Ромео и Жулиета“. „Смъртта изпи меда на твоя дъх — но тя над твоята хубост няма власт“^[1].

— Къде беше баща ти през цялото това време?

— Къде другаде, освен в пустинята Наска?

— Близки ли бяха родителите ти?

— Много. Казваха, че са сродни души. Когато умря, мама отнесе в гроба си сърцето на татко. И част от моето.

— Щом я е обичал толкова много, как е могъл да я остави, когато е умираше?

— Казвах, че издирването им било по-важно и по-благородно, отколкото баща ми да седи и да гледа как смъртта превзема тялото ѝ. От ранна възраст научих какво е орис.

— Какво?

— Мама смяташе, че някои хора са благословени със специална дарба, която определя пътя им в живота. Дарбата е придружена от голяма отговорност и изисква саможертва.

— И тя е мислела, че ти имаш такава дарба?

— Да. Каза, че съм наследил уникална прозорливост и интелигентност, предадени ми от прадедите ѝ. Обясни ми, че онези, които не притежават дарбата, няма да ме разберат.

„Господи, родителите му наистина здравата са го объркали. Ще му трябват десетилетия терапия.“ Доминик тъжно поклати глава.

— Какво?

— Нищо. Замислих се за Джулиъс, който е оставил единайсетгодишния си син да носи на плещите си тежкото бреме да се грижи за умиращата си майка.

— Не беше бреме, а начин да ѝ се отблагодаря за всичко, което ми е дала.

— Баща ти беше ли там, когато тя умря?

Думите ѝ накараха Мик да изтръпне.

— Да. — Той се вторачи в хоризонта. Очите му станаха сурови, после изведнъж се съсредоточиха и Мик грабна бинокъла.

На хоризонта на запад се виждаше нещо.

— Там има стара петролна платформа. Нали Из е докладвал, че в района няма нищо?

— Да.

— На пилоната е издигнато американското знаме. Нещо не е наред.

— Мик...

Той видя приближаващия се катер и фокусира бинокъла.

— По дяволите. Бреговата охрана. Угаси двигателите. За колко време можем да спуснем подводницата във водата?

— За пет минути. Веднага ли искаш да се потопим?

— Сега или никога. — Мик хукна към кърмата и махна брезента от миниподводницата. — Бреговата охрана ще ни познае. Ще ни

арестуват. Вземи запаси.

Доминик хвърли няколко кутии с храна и бутилки вода в една раница и влезе в подводницата.

Катерът се приближи на стотина метра и командирът започна да крещи по мегафона.

— Хайде, Мик! — подкани го Доминик.

— Включи двигателите! Идвам. — Мик хукна към каютата и започна да търси дневника на баща си.

— Говори Бреговата охрана на Съединените щати. Навлезли сте в забранени води. Угасете моторите и се пригответе за проверка.

Мик грабна дневника и побягна към подводницата. Катерът вече беше до носа на „Веселия Роджър“.

— Стой!

Той не обърна внимание на заповедта, скочи в петметровата подводница, хвана се за стълбата, протегна ръка и затвори люка.

— Спускай се! Бързо!

Доминик се мъчеше да си спомни всичко, което ѝ бе показал Из. Натисна надолу кормилото и подводницата се потопи във водата точно когато катерът се блъсна в траулера.

— Дръж се...

Подводницата се спусна рязко под ъгъл четирийсет и пет градуса.

— Хей, капитане, сигурна ли си, че знаеш какво правиш? — попита Мик.

— А сега накъде?

— Ще разберем какво става долу, а после ще се отправим към крайбрежието на Юкатан.

Мик се наведе да погледне през един от илюминаторите. Синята вода бе осеяна с множество мехурчета, издигащи се от дъното.

— Нищо не виждам. Надявам се, че на борда има хидролокатор.

— Пред мен е.

Мик погледна уреда. Намираха се на сто и три метра под повърхността.

— До каква дълбочина може да стигне това нещо?

— Това нещо се нарича „Морски жълъд“. Казах ти, че е много скъпа френска подводница, малък вариант на „Наутилус“. Може да се потопи на три хиляди и триста метра.

- Сигурна ли си, че знаеш как да я управляваш?
- Из и собственикът ми показаха как да работя с уредите.
- Страхувам се да не се разбием.

Мик огледа вътрешността на подводницата — сфера с диаметър три метра, разположена в яйцевидния корпус. Имаше контролно табло за механична ръка, монитори за наблюдение на картината под водата и акустични предаватели.

— Мик, активирай монитора за термално изображение. Над главата ти е.

Той протегна ръка и включи устройството. На екрана се появи гоблен в зелени и сини цветове. Мик взе дистанционното управление и насочи външния сензор към морското дъно.

— Погледни! — възкликна той, когато в горната част на екрана са появи ярка бяла светлина.

— Какво е това?

— Не знам. На каква дълбочина сме?

— Триста и трийсет метра. Какво да направя?

— Карай на запад. Отпред има нещо огромно.

Мексиканският залив

На километър и осемстотин метра западно от „Морски жълъд“

Петролната платформа „Сцила“ на ЕКСОН имаше четири етажа над повърхността и три под водата, поддържаше се от два огромни понтона, дълги по сто и дваайсет метра, и бе закотвена за морското дъно с дванайсет котви.

Палубата беше голяма колкото футболно игрище. В северната и южната страна бяха монтирани два грамадни крана. Помещенията с контролните уреди и каютите се намираха на средната и главната палуба, а машинното отделение и екипировката, необходима за обработката на стотиците хиляди варели с петрол — на най-долната.

Но в сондата на платформата не течеше петрол. На долната палуба на „Сцила“ набързо бяха инсталирани множество мултиспектрални сензори, компютри, системи за управление, поддържаща техника, кабели и три подводници на НАСА.

В средата на петролната платформа имаше кръгла дупка с диаметър четири метра. От морето струеше меко изумруденозелено сияние, което се процеждаше през дупката и озаряваше тавана и работната площадка в загадъчна зелена светлина. Завладени от любопитство, техническите лица често спираха там и надничаха към осветеното морско дъно, намиращо се на шестстотин и петдесет метра под платформата. „Сцила“ се намираще точно над огромния тунел. Някъде в тази дупка, дълбока километър и половина, беше източникът на ярката луминесцентна зелена светлина.

Командирът на военноморските операции Чък Маккана и директорът на НАСА Брайън Додс се бяха вторачили в монитора, свързан с камерите на една от подводниците, която стигна до тунела в морското дъно и се стрелна в блестящия водовъртеж.

— Електромагнитната енергия се увеличава — докладва капитанът на подводницата. — Губим маневреност...

— Сензорите блокираха...

Додс присви очи срещу ярката светлина от монитора и попита:

— На каква дълбочина е подводницата?

— На по-малко от трийсет метра в дупката. По дяволите, системата „Морски бухал“ изключи.

Картината на монитора изчезна. Екранът стана тъмен.

Маккана прокара късите си пръсти през късата си прошарена коса.

— Това е третата подводница, която губим за последните двацет и четири часа, Додс.

— Мога да броя, командире.

— Бих казал, че трябва да се съсредоточите върху алтернативен начин за влизане в тунела.

— Вече работим по този въпрос. Ще спуснем сондата в дупката. В предната ѝ част ще монтираме сензори.

Към тях се присъедини капитанът на петролната платформа Анди Фърман.

— Възникна проблем, господа. Бреговата охрана съобщи, че току-що двама души са се спуснали с миниподводница на три километра източно от „Сцила“. Хидролокаторът показва, че са се насочили към обекта.

Додс се разтревожи.

— Шпиони?

— По-скоро цивилни граждани. Траулерът, на който е била подводницата, е регистриран като собственост на американска компания за издирване на изчезнали кораби от остров Санибел.

Маккана не изглеждаше притеснен.

— Нека да гледат. Като излязат на повърхността, ще ги арестуват.

На борда на „Морски жълъд“

Мик и Доминик притиснаха лица до илюминатора. Миниподводницата се приближаваше до странния източник на светлина, която блестеше от морското дъно като мощен прожектор.

— Какво може да има там, по дяволите? — попита Доминик. — Мик, добре ли си?

Очите му бяха затворени, а дишането — учестено.

— Мик!

— Усецам присъствието, Доминик. Не трябва да сме тук.

— Не изминах целия този път, за да се върна. — Над главата ѝ проблесна червена светлина. — Сензорите се побъркаха. От дупката излизат огромни количества електромагнитна енергия. Може би това усещаш.

— Не минавай през струята светлина, защото с всички системи на борда ще стане късо съединение.

— Добре. Може би има друг начин да влезем. Ще заобиколя светлината, а ти провери сензорите.

Мик отвори очи и огледа контролните уреди.

— Какво искаш да направя?

— Активирай градиометъра. Това е сензорът за измерване на електромагнитната гравитация, който е монтиран под „Морски жълъд“. Рекс го използваше, за да открива степента на гравитацията под морското дъно.

Мик включи системата и се появи картина в оранжево и червено — най-ярките цветове, показващи високи нива на електромагнитна енергия. Дупката светеше в ослепително бяло. Мик взе дистанционното управление и разшири обхвата, за да изследва останалата част от топографията на морското дъно.

Ослепителната светлина се смали до бяла точка. Очертанията на червените и оранжевите петна се оцветиха в зелено и синьо.

— Чакай малко. Мисля, че видях нещо.

Около района с формата на кратер имаше серия тъмни точки, разположени в съвършен кръг по периметъра с диаметър километър и половина.

Мик преброи дупките и усети, че стомахът му се свива. Тялото му се обля в студена пот. Той грабна дневника на баща си, прелисти страниците и намери датата 14 юни 1997 година.

Вторачи се в снимката на триметровата кръгла фигура в средата на платото Наска. В очертанията ѝ бе намерил автентичната карта на Пири Рейс, запечатана в контейнер от иридий. Преброи двайсет и три линии, излизащи от рисунката, досущ слънчеви лъчи. Последната изглеждаше безкрайна.

Около чудовищната дупка в морското дъно имаше двайсет и три тъмни точки.

— Какво има, Мик? Добре ли си? — Доминик превключи подводницата на автопилот и погледна монитора. — Какво представляват тези точки?

— Не знам, но същата схема е издълбана и на платото Наска преди хиляди години.

— Не са еднакви. Ти сравняваш линии, издълбани в пустинята, с кръг от тъмни дупки в морското дъно...

— Двайсет и три дупки. Двайсет и три линии. Мислиш, че това е случайно съвпадение?

— Успокой се, умнико. Ще се отправя към най-близката дупка и ще я разгледаме отблизо.

„Морски жълъд“ намали скоростта и застана над тъмна дупка с диаметър шест метра, от която излизаха мехури. Доминик насочи единия от фаровете към отвора. На светлината се видя огромен тунел, спускащ се надолу под ъгъл четирийсет и пет градуса.

— Какво ще кажеш?

Мик се взря в дупката и отново изпитата познатото чувство на страх.

— Не знам.

— Предлагам да я изследваме.

— Искаш да влезем в тази дупка?

— Нали затова дойдохме. Мислех, че искаш да разкриеш загадката на предсказанието на майте.

— Не и по този начин. По-важно е да отидем в Чичен Ица.

— Защо? — попита Доминик и помисли: „Той е уплашен“.

— Спасението се намира в пирамидата на Кукулкан. Единственото, което ни чака в тази дупка, е смъртта.

— Да, но аз не заряхах седем години учене и не рискувах да ме хвърлят в затвора, само за да можеш да вървиш по следите на някакво тъпо предсказание. Тук сме, защото семейството ми и аз искаме да разберем какво се е случило с Из и приятелите му. Не те обвинявам за смъртта на баща ми, но след като заради теб предприехме това малко приключение, трябва да го довършиш докрай.

Доминик натисна кормилото надолу и подводницата се отправи към центъра на тунела. Мик се хвана за стълбата. В „Морски жълъд“ отекна свистене.

— Звукът идва от стените на тунела — каза Доминик. — Вътрешният пласт, изглежда, играе ролята на нещо като гигантска гъба. Мик, вляво от теб има сензор с надпис спектрофотометър...

— Виждам го. — Той активира системата. — Ако правилно разбирам показанията, газът, който се процежда от тази дупка, е чист кислород.

В кабината се чу тракане, което се засили, докато подводницата се спускаше все по-надолу. Мик се приготви да каже нещо, но „Морски жълъд“ изведнъж се стрелна напред, рязко увеличавайки скоростта си.

— Хей, намали...

— Не съм аз. Повлече ни някакво течение. — В гласа ѝ прозвуча паника. — Външната температура се повишава, Мик. Мисля, че сме всмукани в кратер с лава!

Мик се вкопчи в стълбата. Стъклата на уредите започнаха да вибрират от пулсиращите звуци.

Миниподводницата стремглаво се спускаше в дупката.

— Мик! — извика Доминик. Губеше контрол върху управлението. Светлините угаснаха. Обви ги мрак.

Доминик почувства, че се задушаваше в очакване на удара, който щеше да разбие подводницата. „О, Господи, ще умра. Моля те, помогни ми...“

Мик вкопчи ръце и крака в стоманената стълба. „Не се съпротивлявай. Остави го да се случи. Нека безумието свърши...“

Подводницата започна да се върти, сякаш бе попаднала в гигантска центрофуга.

Разнесе се силен гръм.

[1] Превел Любомир Огнянов. — Б.пр. ↑

17.

Мексиканският залив

2150 метра под повърхността

Непрестанното туптене в главата принуди Мик да отвори очи.

Тишина.

Лежеше по гръб, затрупан с димящи отломки от счупените уреди. В кабината беше влажно и тъмно, с изключение на слабата светлина на оранжевото контролно табло, проблясащо някъде в далечината. В гърлото на Мик се процеждаше някаква топла течност, която го задушаваше.

Той се претърколи и изплю кръвта от устата си. Цялото тяло го болеше. Главата му беше замаяна. От ноздрите му също течеше кръв.

Дълго седя на пода — мъчеше се да си спомни кой е и къде се намира.

„Миниподводницата. Дупката... Доминик!“

— Доминик? — Мик запълзя към седалката. — Дом, чуваш ли ме?

Тя бе изпаднала в безсъзнание. Главата ѝ бе клюмнала на гърдите. Сърцето му затуптя от страх. Мик внимателно наклони стола, вдигна кървящата ѝ глава и я облегна назад, после провери дали диша. Дишаше. Той разхлаби предпазния колан на гърдите ѝ и се зае с кървящата рана на челото ѝ.

Съблече фланелката си, накъса я на дълги ивици и превърза раната.

Доминик изстена, надигна се и повърна. Мик намери комплекта за първа помощ и бутилка вода и се върна при нея.

— Мик?

— Тук съм. — Той извади пликче с лед и го притисна до главата ѝ. — Раната ти е доста неприятна. Кръвотечението почти спря, но вероятно имаш мозъчно сътресение.

— Мисля, че си счупих ребро. Трудно дишам. — Тя отвори очи и го погледна разтревожено. — Тече ти кръв!

— Счупих си носа. — Мик ѝ даде водата.

Доминик затвори очи и отпи малка глътка.

— Къде сме? Какво стана?

— Спуснахме се в дупката и се блъснахме в нещо. Подводницата е счупена. Системите едва функционират.

— Още ли сме в дупката?

— Не знам.

Мик се приближи до предното стъкло и надникна. Аварийният фар на „Морски жълд“ осветяваше тясна пещера, в която нямаше вода. Подводницата, изглежда, бе заседнала между две тъмни вертикални бариери. Разстоянието между двете стени се стесняваше и завършваше в извита метална капсула.

— Господи, къде сме, по дяволите?

— Какво има?

— Не знам. Нещо като пещера. Подводницата се е заклецила между две стени, но навън няма вода.

— Можем ли да се измъкнем?

— Не знам. Нямам представа дори къде се намираме. Забелязали, че вибрациите спряха?

— Да, имаш право. — Тя чу, че Мик търси нещо сред отломките.

— Какво правиш?

— Търся аквалангите.

Той намери водолазен костюм, маска и кислородна бутилка.

Доминик седна и изохка. Болката и световъртежът се върнаха.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще се опитам да намеря изход.

— Чакай, Мик. Сигурно сме на километър и половина под повърхността. Налягането ще ни смаже в мига, в който отвориш люка.

— В пещерата няма вода. Това означава, че е херметически затворена. Мисля, че трябва да рискуваме. Ако останем тук, ще умрем.

— Той събу маратонките си и облече неопреновия костюм.

— Ти беше прав. Не трябваше да влизаме в дупката. Постъпих глупаво. Трябваше да те послушам.

Мик се наведе над нея.

— Ако не беше ти, още щях да гния в клиниката на Фолета. Стой тук и не мърдай, докато намеря начин да се измъкнем.

Доминик преглътна сълзите.

— Не ме оставяй, Мик. Не искам да умра сама...

— Няма да умреш...

— Колко кислород е останал?

Той погледна контролното табло.

— Почти за три часа. Успокой се и...

— Чакай. Не тръгвай още. — Тя го хвана за ръката. — Прегърни ме. Моля те.

Мик коленичи, притисна лице към нейното и вдъхна уханието ѝ, сетне прошепна:

— Ще намеря начин да се измъкнем оттук. Обещавам.

— Ако не можеш... Ако няма изход, обещавай ми, че ще се върнеш.

Той преглътна буцата в гърлото си.

— Обещавам.

Стояха прегърнати още няколко мига, после Мик се изправи.

— Чакай, Мик. Бръкни под седалката. Там трябва да има резервен комплект с аварийни запаси.

Той извади метално куфарче, отвори го и видя нож, няколко факли и газова запалка.

— Под седалката има и малка бутилка с чист кислород. Вземи я.

— Ще трябва да нося много неща. Ще ти оставя резервната кислородна бутилка.

— Не. Вземи я. Ако ти се свърши въздухът, и двамата ще умрем.

Мик отново обу маратонките си, залепи с тиксо ножа за крака си и сложи едната кислородна бутилка на гърба си, а другата закачи на колана си. После пхна факлите в елека си и започна да се качва по стълбата.

Стигна до люка, пое дълбоко въздух и се опита да го отвори.

Нищо.

„Ако греша за херметизирането, и двамата ще умрем още сега.“ Мик обмисли възможностите си за избор, после опита пак, като бутна с рамо капака от титан. Люкът изсъска, освободи се от гумения предпазител и се отвори.

Мик излезе от подводницата и се покатери по корпуса, после затвори капака. Изправи се и си удари главата в скалата отгоре.

Наведе се, потърка удареното, огледа се и видя, че се намира в огромна камера с формата на поничка, осветена от аварийния фар на

подводницата. Носът ѝ беше заклещен между две извити двуметрови остриета, досущ ветропоказатели. На светлината на фенерчето се видяха десетина перки като на вятърна мелница.

„Знам какво е това — гигантска турбина. Сигурно сме били всмукани надолу по шахтата на отдушника. Вече не се чува тракане. Подводницата е блокирала въртенето на перките и е задръстила турбината и шахтата.“

Той слезе от „Морски жълд“ и стъпи на хлъзгава метална повърхност. „Но къде е водата?“

И в следващия миг тежко падна по гръб, изохка от болка, после вдигна глава.

На светлината на фенерчето видя шуплест черен гъбовиден материал, който покриваше цялата средна част на тавана. На главата му паднаха капки морска вода.

Стана, протегна ръка и с изненада установи, че шуплестият материал е изключително ронлив. Извади ножа и изкърти няколко парчета скала, напоена с морска вода.

Някъде вдясно отекна свистене на въздух. Мик се хвана за горната част на една от металните перки и освети тавана.

Звукът идваше от широка метър и дващест шахта в тавана над следващата перка на ротора. Тъмният тунел се извисяваше почти вертикално и водеше нагоре.

Мик се изкатери по стоманената стена и застана под отвора. Лъхна го гореща струя въздух.

„Шахта на отдушник?“

Придвижи се до следващата перка на турбината и я възседна.

Внимателно докосна тавана, изправи се, изтегли се нагоре в тъмния тунел и запълзя. После се претърколи на една страна, облегна се на стената и протегна крака към противоположната страна на цилиндъра. Погледна нагоре и видя огромен тунел, извисяващ се под ъгъл седемдесет градуса в мрака.

„Няма да е лесно...“

Притискайки гръб и крака в стената на шахтата, започна да се промъква нагоре. Дланите му се изпотиха, охлузените му пръсти едва се задържаха по хлъзгавата метална повърхност.

За дващест минути изкатери дващест и петте метра до върха. Но там цареше мрак и нямаше изход.

Удари главата си в стената и изстена от отчаяние. Уморените мускули на краката му започнаха да треперят. Мик усети, че се плъзга, протегна ръце и изпусна фенерчето.

„По дяволите...“

Чу как фенерчето се счупи.

„Ако не внимаващ, ще го последваш.“

Мик бавно извади газовата запалка и една от факлите и в няколко минути безуспешно се опитва да я запали.

Вторачи се в запалката, която имаше газ, но отказваше да запали.

„Не можеш да запалиш огън, без да има кислород, тъпако.“

Мик пое дълбоко въздух, извади дихателната тръба от устата си и пусна към запалката струя кислород. Лумна огън и факлата за момент се запали.

Розовата светлина озари нещо като два малки маркуча, свързани с хидравличен механизъм. Мик ги срязва с ножа. От маркучите изтече гореща тъмносива течност, която опръска неопреновия му костюм. Той лапна дихателната тръба и натисна капака с глава.

Люкът се откряна един-два сантиметра.

Мик се надигна и пъкна пръсти в пролуката, после се покатери на нещо като метална решетка, затвори люка и се свлече на колене и лакти. Тялото му трепереше от изтощение. Маската на лицето му се замъгли от горещината, която го заслепи.

Устата му пресъхна. Мик махна маската, избърса сълзите от зачервеното си лице и погледна нагоре.

„Боже господи...“

Седна. Вече не можеше да контролира треперещите си крайници. Беше зашеметен. Мислите препусаха в главата му толкова бързо, че не можеше да се съсредоточи върху нищо. Тялото му се обля в пот от непоносимата жегата. Сърцето му биеше като обезумяло.

„Намирам се в ада...“

Бе се озовал в огромно яйцевидно помещение. По стените пълзяха тъмночервени пламъци, които се издигаха на талози и изчезваха в мрака горе.

Не, там не беше тъмно. На десетки метри над главата му, в средата на бездната, бавно и в посока, обратна на часовниковата стрелка, се въртеше миниатюрна спирална галактика — ослепително

ярък изумруденозелен водовъртеж от енергия, досущ космическо ветрило.

Мик се вторачи в странното сияние на галактиката, смаян от красотата и величествеността ѝ и ужасен от извода, до който стигна за значението ѝ. Затвори очи, отчаяно опитвайки се да проясни съзнанието си.

„Доминик...“

Изправи се, отвори очи и огледа останалата част на странното помещение.

Стоеше на метална решетка, крепяща люка, който затваряше цилиндричната шахта. На десетки метри отдолу, изпълвайки дъното като езеро в планински кратер, имаше блестяща огледална повърхност, отразяваща танцуващите яркочервени пламъци. От развълнуваното море от разтопен метал се издигаше черен като абанос пушек.

Мик се обърна към блестящата стена от нажежена до червено жарава. Под пламъците имаше решетеста фасада, която опасваше цялата вътрешна страна на камерата. От малките дупки по периферията струяха газове, досущ топлинни изпарения над асфалтов път в пустиня.

„Дали тунелът е... вентилационна шахта?“

Вторачи се в сюрреалистичните пламъци, които нито горяха, нито поглъщаха нещо, а пълзяха право нагоре като бушуваща река от кръв. В главата му се въртяха трескави мисли. „Мъртъв ли съм? Може би съм умрял в подводницата и се намирам в ада?“

Свлече се в края на платформата. Беше твърде изтощен и зашеметен, за да се движи.

И в същия миг забеляза, че неопреновият му костюм се е скъсал и на дясното коляно има рана, която кърви обилно. Озадачен, той докосна горещата кръв.

Кръвта му беше синя.

„Къде съм? Какво става с мен?“

Сякаш в отговор на въпросите му, някъде в езерото лумна мощна енергийна вълна, досущ мълния. Мик се наведе, опитвайки се да я види по-добре през стъклото на замъглената си маска.

И после стана друго странно нещо. Докато той махаше маската, от повърхността на езерото се надигна мощна вълна от невидима

енергия, която блъсна ръката му. Маската застана във въздуха на около метър над главата му.

Мик се изправи и когато посегна да я вземе, усети силно поле от електромагнитна енергия, което започна да вибрира в мозъка му.

Той посегна слепешком към кислородната бутилка. Пред замъгленото му зрение затанцуваха огромни пламъци. Мик падна по гръб върху метала, пое кислород и затвори очи, защото му се зави свят.

Майкъл...

Мик отвори очи и затаи дъх.

Майкъл...

Той се вторачи в езерото. „Халюцинирам ли?“

Ела при мен, сине.

— Кой ме вика?

Липсваше ми.

— Кой си ти? Къде съм? Какво е това място?

Наричахме го частното ни чистилище. Спомняш ли си, Майкъл? Или гениалният ти ум най-после се е предал след толкова много години в психиатричната клиника?

Сърцето на Мик започна да бие като обезумяло. По зачервените му страни се застичаха парещи сълзи.

— Татко? Наистина ли си ти? Мъртъв ли съм? Къде си, татко? Не те виждам. Как е възможно да си тук? Къде се намираме?

Ела при мен, Майкъл, и ще ти покажа.

Като насън, Мик направи крачка и падна в езерото.

— По дяволите!

Погледна надолу. Съзнанието му беше завладяно от онова, което докладваха сетивата му. Беше в безтегловност и се рееше над сребрилата повърхност на изумруденозелена възглавница от енергия, която проникваше във всеки мускул на тялото му и го опияняваше. Почувства прилив на енергия, която минаваше през костите му и излизаше през черепа му. Косите му се изправиха. Уплаши се. Усети, че кислородната бутилка се отдалечава от гръба му, и побърза да затегне колана, после отново лапна дихателната тръба.

Ела при мен, Майкъл.

Мик направи крачка и плавно се понесе над енергийното поле. Събра смелост, направи още пет-шест крачки и се плъзна над

огледалната повърхност на езерото. Имаше чувството, че е ангел без крила, насочван от невидима сила.

— Татко?

Още малко...

— Къде си, татко?

Мик се приближи до отсрещната страна на огромна черна платформа, извисяваща се на десетина метра над блестящата повърхност. Обзе го ужас, когато осъзна, че не може да спре и че инерцията на този безтегловен свят го води към нещо пряко волята му.

Ти си мой.

Мик изпадна в паника и се обърна, за да избяга, но краката му само безпомощно се размахваха. Нещо го понесе нагоре и далеч от повърхността на езерото. Той се преобърна по корем, като безуспешно се опитваше да се вкопчи в енергийното поле. Изведнъж някакво силно, леденостудено и зло присъствие го дръпна назад към платформата.

Мик падна на колене, сякаш се кланяше на божество. Започна да се задушава и се уплаши, после погледна нагоре, за да види какво го задържа.

Там имаше капсула — висока и широка колкото локомотив и дълга колкото футболно игрище. От платформата излизаха множество пламтящи, подобни на пипала проводници, които захранваха затворения вътре предмет, наподобяващ димящо стъкло, досущ хиляди тръбички на интравенозна система.

Защо се страхуваш от мен, Майкъл?

В цилиндъра лумна силна светлина, която озари огромно същество.

Мик се вцепени от страх. На лицето му се изписа ужас. Крайниците вече не издържаха тежестта на тялото му.

Погледни ме, Майкъл! Виж лицето на собствената си плът и кръв!

Невидима сила блъсна Мик с главата напред в подобната на стъкло повърхност. Той *почувства* присъствието на злото в изпълнената с пушек камера. В гърлото му се надигна повръщане с дъх на сярата, което го задави. Мик затвори очи. Съзнанието му не можеше да възприеме ужаса, който виждаше.

Мощна вълна от енергия отвори очите му.

В жълтеникавата мъгла в капсулата се появи лице. Сърцето на Мик започна да бие като обезумяло.

„Не...“

Това беше Джулиъс. Снежnobелите коси на баща му бяха разрошени като на Айнщайн, а съсухреното му лице беше набръчкано. Познатите нежни очи се взряха в Мик.

Майкъл, как може да се страхуваш от собствения си баща?

— Ти не си моят баща...

Разбира се, че съм баща ти. Замисли се, Майкъл. Не си ли спомняш как умря майка ти? Ти беше толкова ядосан. Мразеше ме заради онова, което направих. Погледна ме в очите, точно както правиш сега, и ме прокле да отида в ада!

Чудовищният глас отекна в ушите на Мик и той закрещя. Лицето на Джулиъс се разми в две кървавочервени, демонични, огромни очи на влечуго. Зениците представляваха златисти цепки, които изгаряха душата и разсъдъка му.

Мик нададе смразяващ кръвта писък, когато леденостудените пръсти на смъртта докоснаха измъченото му съзнание, скочи от платформата, но застина във въздуха.

Ти си моята плът и кръв. Наблюдавах те и чаках този ден. Знам, че усещаш присъствието ми. Скоро ще бъдем заедно. Слети в едно... баща и син.

Мик погледна нагоре и видя, че спиралната галактика над главата му се върти по-бързо. От средата на разтопената лава се издигна огромен кух стълб от изумруденозелена енергия и се отправи към тавана, като торнадо. Фунията от енергия се сля с водовъртежа и двете се завъртяха още по-бързо.

Мик имаше чувството, че очите му ще изхвъркнат от орбитите си. Макар да беше на ръба на лудостта, забеляза вълнение в средата на езерото. Нещо се надигаше над разтопената повърхност.

И после в средата на изумруденозелената фуния от енергия се извиси същество — черна като мрака, подобна на влечуго, хищническа форма на живот с дващестметрови разперени крила. От торса на съществото висяха два тризъби нокътя. Черепът нямаше лице, приличаше на наковалня и беше продълговат и извит като рог. Извитата опашка беше дълга наполовина колкото крилата. Около

очертанията на очите без зеници светеше луминесцентно кехлибарено сияние.

Мик гледаше втрещен как таванът над спиралната галактика изчезна. Видя се вертикална скална шахта, издълбана в морското дъно. Водата в шахтата се въртеше, образувайки чудовищен водовъртеж.

Мик притисна до гърдите си малката кислородна бутилка, махна маската от лицето си и се опита да се отдалечи от водовъртежа.

Средата на тавана се отвори с оглушителен тътен, който изпълни камерата. Ушите на Мик започнаха да пукат, когато морето нахлу вътре.

Отчаян, той огледа помещението. Очите му се фокусираха върху двайсет и трите еднакви шахти. С изключение на една, всички бяха отворени, за да пропуснат надигащия се прилив.

Разнесе се тътен, когато гигантските турбини започнаха да превключват скоростите, за да изхвърлят морската вода.

Мик извади газовата запалка, отвори клапана на по-малката кислородна бутилка и доближи пламъка до невидимата запалима струя чист кислород. Газът пламна и блъсна Мик назад.

Той се издигна над езерото от разтопен метал, после се гмурна в бушуващите талози морска вода, които съскаха и изчезваха на повърхността от разтопен метал на езерото.

Мик пусна празната кислородна бутилка. Течението го повлече към задръстената шахта, през която бе дошъл тук. Той се хвана за решетката и се издърпа от надигащия се прилив.

Отвори люка и надникна в тъмната шахта. „Не спирай и не мисли, просто скочи!“

Спусна се в мрака и грохотът над главата му мигновено утихна. Като притискаше ръце до металната повърхност, Мик отчаяно се опитваше да забави падането си.

Прелетя през отвора на шахтата и се блъсна във вертикалната перка на ротора. Успя някак да стане и усети силни вибрации — гигантската турбина забръмча под краката му.

Мик се прехвърли през двуметровата перка. В същия миг от тавана нахлу река от морска вода. Той изпадна в паника — перките на турбината се опитваха да се освободят от „Морски жълъд“.

„Не позволявай подводницата да тръгне без теб!“

Мик се запрепъва в дълбоката до коленете вода, пое въздух и махна от гърба си кислородната бутилка. Освободен от тежестта, скочи върху корпуса от титан. Водната стена го блъсна в гърба и едва не го събори от подводницата. Камерата бързо се изпълваше с вода и заплашваше всеки момент да изтласка „Морски жълд“. Мик се качи върху подводницата, отвори люка, вмъкна се вътре и затвори.

Водата обърна подводницата на една страна.

Мик се прекатури по стълбата и падна върху отломките от счупените уреди. В същия миг течението понесе „Морски жълд“.

Гигантската турбина ускори движението на сто оборота в секунда и започна да подмята подводницата със скоростта на изстрелян куршум.

На борда на „Сцила“

18:40 ч.

— Водовъртеж!

Капитан Фърман политна и се удари в командното табло. Подът под него се изкриви — на долната палуба връхлетяха дванайсет тона стоманени тръби.

Въздухът се раздра от скърцане на метал. Скърцайки в агония, горната палуба се огъна от чудовищното течение. Шестте въжета на котвите на единия от понтоните отказаха да се предадат на засилващия се водовъртеж и „Сцила“ се наклони под ъгъл шейсет градуса.

Техниците и екипировката се плъзнаха по откритата палуба и безпомощно потънаха в бушуващото изумруденозелено море.

Останалите въжета се скъсаха и котвите се отделиха от морското дъно. „Сцила“ се изправи, после се завъртя и стремглаво се отправи към светлия водовъртеж.

В нощта започнаха да вият сирени. Изумените членове на екипажа излязоха залитайки от каютите си, но летящите отломки ги повалиха. Докато светът около тях се въртеше, хората се запрепъваха по алуминиевите стълби към долната палуба, където бяха спасителните лодки.

Брайън Додс се вкопчи в една от тях. Ушите му се изпълниха с грохота на водовъртежа. „Сцила“ подскачаше толкова силно, че той не можеше да се качи в спасителната лодка.

Петролната платформа се наклони още повече, центробежната сила на водовъртежа я повлече и я запрати към стената на фунията. Директорът на НАСА отвори очи, погледна ослепителния източник на енергия, която сияеше от средата на развълнуваното море, и отчаяно пое въздух. Заля го дванайсетметрова вълна, която помете спасителните лодки.

Очите му се отвориха широко от изумление, когато центърът на водовъртежа внезапно се спусна към морското дъно. Петролната платформа се завъртя на повърхността на дълбоката шестстотин метра водна бездна. В ослепителната ѝ изумруденозелена светлина Додс съзря нещо — черно същество с крила, което се издигаше нагоре във водовъртежа, досущ демон, появяващ се от ада.

Крилатото чудовище мина покрай него и изчезна в мрака.

„Сцила“ се обърна на една страна и стремглаво се понесе надолу към пастта на забвението.

Безжизненото същество се движеше със свръхзвукова скорост по повърхността на Мексиканския залив, плъзгайки се плавно и без усилие върху плътна възглавница от антигравитация. Насочи се на югозапад и се извиси по-нагоре. Енергийният му поток разтърси планинските върхове на Мексико.

Когато стигна до Тихия океан, предварително програмираните му сензори промениха посоката му, отправяйки го на запад. Съществуването започна да се движи по-бавно, приспособявайки скоростта си така, че да остане в тъмната половина на планетата по време на цялото си съдбовно пътешествие.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Меденият месец е Кайро беше блаженство.

Мария означаваше всичко за мен — сродна душа, любовница, другар и приятел. Няма да преувелича, ако кажа, че присъствието ѝ изчерпваше силите ми. Красотата, уханието и сексуалното ѝ привличане — всичко в нея беше толкова зашеметяващо, че често се чувствах пиян от любов и готов да забравя клетвата си да разкрия загадката на календара на майта, за да се върна в Съединените щати с младата си невеста.

Да започна нормален живот.

Но Мария имаше други планове. Седмица след като се оженихме, тя настоя да продължим пътуването си в миналото на човечеството, като потърсим в Голямата пирамида доказателства, свързващи я с рисунката на платото Наска.

Кой би спорил с ангел?

Най-важните въпроси са кой, кога, как и защо е построил пирамидите в Гиза. Тези грамади са парадоксални. Издигнати са с някаква цел, която остава загадка хиляди години след завършването им. За разлика от другите древни паметници в Египет, пирамидите в Гиза не са гробници. Всъщност там няма йероглифи, надписи, саркофази и съкровища.

Както вече споменах, ерозията в основата на Сфинкса доказва, че грамадите в Гиза са издигнати през 10 450 г.пр.Хр., отличавайки ги като най-старите в Египет.

Ще забележите, че не говоря за тези чудеса като за пирамидите на Хуфу (или Хеопс), Хефрен и Менакура. Египтолозите ни убеждават, че пирамидите са построени по заповед на тези трима фараони. Каква глупост! Хуфу е имал толкова общо с проектирането и построяването на Голямата пирамида, колкото и християнинът крал Артур със Стоунхендж, който е бил изоставен през 1500 г.пр.Хр.

Грешката датира от 1837 г., когато полковник Хауард Вайз бил изпратен да направи разкопки в Гиза. Археологът, който дотогава не бил открил нищо съществено и отчаяно се нуждаел от средства, услужливо намерил гробна камера с името на Хуфу в един невзрачен тунел, който самият той рисковано изкопал в пирамидата. Неизвестно защо, никой не се усъмнил във факта, че разпознавателните знаци са нарисувани от горе надолу и някои дори са погрешно написани, и никъде другаде няма надписи, освен в Голямата (или както я наричат Хеопсовата) пирамида.

Египтолозите, разбира се, се вкопчили като в евангелие в откритието на Вайз.

Много години по-късно френският археолог Огюст Мариет изкопал стела^[1] с опис. Текстът върху този камък — древният

еквивалент на исторически плакат за туристи — ясно показва, че пирамидите са били построени много преди управлението на Хуфу и ги описва като Дома на Озирис.

Озирис — може би най-почитаната фигура в египетската история — е бил велик учител и мъдрец, който забранил канибализма и оставил тайно наследство на народа си.

Озирис... брадатото божество-цар.

Двамата с Мария прекарахме повечето си време в изследване на Голямата пирамида, макар че цялостният план на Гиза бе посветен на една-единствена, загадъчна и в същото време съвсем ясна цел.

Вътрешността на пирамидата е изумителна като външността ѝ. Преди това обсъдих мерките на пирамидата по отношение на числото пи, прецесията и измеренията на Земята, затова сега ще разкажа за четирите ѝ стени, построени от варовикови блокове. Колкото и невероятно да звучи, всяка стена е 250 метра и пирамидата се доближава до съвършен квадрат. Освен това стените са насочени съответно точно на север, изток, юг и запад — факт, който е от огромно значение, като се има предвид, че Голямата пирамида е построена от 2 300 000 каменни блока с тегло два, пет и петнайсет тона. В най-малката от трите пирамиди в Гиза има камък, който тежи 320 тона. Пиша тези думи през 2000 г., когато на света има само три крана, които могат да повдигнат такива тежки камъни. Но както и в Тиауанако и в Стоунхендж, и в Гиза не са били използвани машини, които да вдигнат тези невероятни тежести, да ги пренесат от далечна каменна кариера и да ги положат вертикално в земята.

Повечето хора, които гледат Голямата пирамида, не съзнават, че първоначално стените ѝ са били облицовани с лъскави плочи, като всеки един от тези 144 000 блокове е тежал сто тона. Днес са останали само руини, защото повечето камъни са били разрушени по време на силно земетресение през 1301 г.сл.Хр. Но ние знаем, че камъните са били издялани с такава прецизност и умение, че между тях не може да бъде пъхнато острие на нож. Човек може само да си представя как е изглеждала Голямата пирамида преди хиляди години — грамада от шест милиона тона, разположена на 13 акра, блещукаща като стъкло на лъчите на египетското слънце.

Но докато външността на пирамидата представлява великолепно гледка, то вътрешността на тази загадъчна постройка крие истинското ѝ предназначение.

В Голямата пирамида има няколко тунела, водещи към две празни помещения, погрешно наречени камери на фараона и на съпругата му. Истинското им предназначение още не е известно. Таен вход в северната фасада води нагоре, към тесен коридор, свързан с друг, водещ право към центъра на пирамидата. След кратко изкачване, човек влиза или в тесен, хоризонтален тунел, дълъг 40 метра, водещ към камерата на съпругата на фараона, или продължава да се изкачва към Голямата галерия — внушителен сводест коридор, водещ нагоре към камерата на фараона.

Това помещение е празно, има размери пет на шест метра и половина, високо е шест метра и завършва с кула. Единствената отличителна черта е тясна вентилационна шахта с правоъгълен отвор само 20 на 22,5 сантиметра. Тази шахта, както и още други две, намерени в камерата на фараона, са били запечатани до 1933 г., когато опитвайки се да подобрят вентилацията на пирамидата, египтяните повикали германския инженер Рудолф Гантенбринк, който използвал миниатюрен робот, за да изчисти задръстените вентилационни шахти. Снимките, направени с миниатюрния фотоапарат на робота, показали, че шахтите не са задръстени, а запечатани с плъзгащ се механизъм — малка врата с метални крепежни елементи. Шахтата се отваряла право към небето.

Използвайки сложен клинометър^[2], Гантенбринк изчислил ъглите към небето нощем. Южната камера на съпругата на фараона била ориентирана под ъгъл 39 градуса към звездата Сириус. А камерата на фараона сочела под ъгъл 45 градуса Ал Нитак — най-ниската звезда от трите в пояса на Орион.

Скоро след това астрономите установили, че трите пирамиди в Гиза старателно са ориентирани така, че да представляват огледални образи на трите звезди в пояса на съзвездие Орион, както са се виждали през 10 450 г.пр.Хр. Легендата за Озирис също е свързана с Орион, а съпругата му Изида е звездата Сириус.

Дали подреждането на звездите е било истинската цел за изкопаването на шахтите, или те са били предназначени да изпълняват друга функция?

Голямата галерия е невероятно постижение на инженерството. В основата си стените са два метра, а сетне постепенно се стесняват равномерно, издигайки се към високия осем метра и половина таван. Извисяващ се под наклон 26 градуса, тесният коридор достига височина 45 метра — изумително архитектурно постижение, като се има предвид, че сводестата зидария в галерията поддържа цялата тежест на горните тричетвърти на пирамидата.

На върха на Голямата пирамида има загадъчно преддверие със стени от червен гранит. На едната са издълбани странни двойни успоредни улеи, които приличат на следи от древни перки. Оттам малък тунел води към камерата на фараона — най-внушителното помещение в пирамидата. Камерата представлява съвършен правоъгълник с размери 6 на 14 метра. Таванът е висок шест метра. Камерата е направена от сто блока от червен гранит, всеки от които тежи до 70 тона!

Как са могли древните строители да вдигнат и да наредят тези гранитни блокове, особено в това затворено място?

В камерата на фараона има само един предмет — самотен блок от гранит с цвят на кал, издълбан като гигантска вана, дълга 22,5 метра и широка и дълбока един метър. Солидният гранитен блок е издълбан с прецизността на машина. Каквато и техника да е била използвана за оформянето му, е била по-модерна от сечивата, с които разполага съвременният човек.

Макар в тази камера да не е намерена мумия, египтолозите продължават да твърдят, че вдълбнатият предмет е саркофаг без капак.

Аз имам друга теория.

Камерата на фараона, изглежда, е функционирала като акустичен инструмент, който събира и усилва звуци. Няколко пъти оставах сам в това помещение и използвах възможността, за да се изкатеря и да легна във вдълбнатината. Усетих вибрации, сякаш се намирах в ушния канал на великан. Не преувеличавам, като казвам, че костите ми буквално тракаха от силните, завладяващи вибрации от звук и енергия. Когато обсъдих това с електронни инженери, разбрах, че геометрията на Голямата пирамида (на 377 ома) я прави идеален

резонатор, който може да се сравни с импеданса^[3] на празното пространство.

Колкото и странно да звучи, моята теория е, че Голямата пирамида е била проектирана, за да функционира като невероятен монолитен канализиращ енергия камертон, способен да отразява радиочестотни емисии или може би още непознатите тогава енергийни полета.

Още отрезвяващи факти: освен изследването на Голямата пирамида Мария и аз прекарахме безброй часове, за да разговаряме с някои от най-добрите архитекти и инженери на света. Изчислявайки тонажа, труда и особеностите на терена, всеки един от тези професионалисти стигна до един и същ, потресаващ извод — невъзможно е да се направи копие на Голямата пирамида, дори в днешно време.

Позволете ми да повторя — дори да използват най-модерните кранове, човешките същества от нашата ера не могат да построят Голямата пирамида.

И въпреки това Голямата пирамида е била построена преди тринайсет хиляди години.

Тогава кой я е построил?

Как търси човек отговори, за да характеризира невъзможното? Какво представлява невъзможното? Мария описа това като „погрешно заключение на неинформиран наблюдател, в чийто ограничен опит липсва информационната база, за да проумее точно нещо, което не се вмести в общоприетите параметри на реалността“.

Любимата ми се опитваше да обясни, че загадките си остават загадки, докато наблюдателят не се отърси от предразсъдъците си. Или казано кратко и ясно, докато не открие решение на онова, което се смята за невъзможно, да търси невъзможни решения.

И ние направихме точно това.

Логиката повелява, че щом човешките същества не са могли сами да построят пирамидите в Гиза, тогава трябва да им е помогнал някой друг — в случая друг вид, далеч превъзхождащ ги по интелект.

Този елементарен, но в същото време обезпокоителен извод не се появи току-така, а беше плод на неопровержими емпирични доказателства.

Продълговатите черепи, намерени в Централна и Южна Америка, ни подсказват, че представителите на този загадъчен вид са били хуманоиди. В множество легенди те са описани като високи белокожи мъже с морскосини очи и развети бели бради и коси. Някои от най-напредналите древни култури в историята, сред които египтяните, маите и ацтеките, са ги почитали като мъдреци, дошли да създадат ред от хаоса. Всички били велики учители, притежавали изумителни познания по астрономия, математика и архитектура и издигнали дивашката ни раса до нации с организирани общества.

Физическите доказателства, оставени в потвърждение на съществуването им, са неоспорими.

Хуманоидната раса имала една-единствена цел — да съхрани бъдещето на човечеството, осиновените си деца.

Двамата с Мария заедно стигнахме до този странен и страховит извод. Ние бяхме съвременно разсъждаващи хора, доктори по археология от Кеймбридж, а изказвахме теории, с които би се гордял и Ерих фон Деникен. Но ние съвсем не се гордеехме. Всъщност първоначалната ни реакция беше срам. Ние не бяхме случайни хора, а учени, известни археолози. Как бихме споделили с колегите си такива абсурдни възгледи за извънземна намеса? Но въпреки това за пръв път двамата с младата ми съпруга чувствахме, че сме отърсили от предразсъдъците. Ние съзирахме съществуването на грандиозен замисъл, но в същото време се чувствахме безпомощни, защото не можехме да разгадаем скрития му смисъл. Хуманоидните старейшини ни бяха оставили указания за кодексите на маите и старателно бяха повторили посланието с рисунките на платото Наска, но кодексите бяха изгорени от испанските свещеници, а значението на посланието в Наска все още ни убягваше.

Бяхме уплашени и сами. Предсказанието в календара на маите за Деня на Страшния съд висеше над главите ни като Дамоклев меч.

Спомням си, че прегърнах съпругата си. Чувствах се като изгубило се дете, което, научавайки за смъртта, се опитва да проумее възгледите на родителите си за рая. Тази мисъл ме накара да осъзная, че въпреки всичките си постижения, от еволюционна гледна

точка нашият вид още е в детството. Вероятно затова сме склонни към насилие и сме останали такива недоразвити в емоционално отношение същества, които непрекъснато искат любов и се чувстват сами. Като едва проходили деца на трийсет хиляди години, ние не сме се научили на нищо. Земята е планета на деца, огромно сиропиталище, където няма възрастни да ни напътстват как е устроена вселената. Принудени сме да се учим сами, при това по трудния начин, като живеем и умираме, досущ червени кръвни телца, циркулиращи с безразсъдна невъздържаност в тялото на човечеството — млади, неопитни и наивни. Динозаврите са управлявали Земята в продължение на двеста милиарда години, а първите ни предшественици са слезли от дърветата преди по-малко от два милиона години. В невероятното си невежество ние се смятаме за по-висш вид.

Истината е, че сме само вид от деца — любопитни и невежи.

Исполните, „падналите от небето“, са били родителите ни. Това е станало много отдавна. Те взели Хомо сапиенс за свои съпруги, предавайки на нашия вид своята ДНК. Те са ни научили на онова, което са мислели, че ще проумеем, и са ни оставили ясни знаци за присъствието си. Освен това са се опитали да ни предупредят за предстоящото бедствие, но като повечето деца, ние сме отказали да се вслушаме в съвета на родителите си.

„Ние още сме малки деца — казах на Мария. — Уязвими и наивни деца. Мислим, че знаем всичко, и безгрижно се люлеем в люлката си, докато змията пълзи през отворения прозорец на детската стая, за да ни умъртви.“

Мария се съгласи с мен. „Разбира се, съзнаваш, че научната общност ще ни се присмее.“

„Тогава няма да им казваме. Поне засега. Предсказанието може да е написано, но бъдещето е в наши ръце. Исполните не биха си направили труда да ни предупреждават за 4 ахау, 3 канкин, без да оставят някакво оръжие, средство да се спасим от гибел. Трябва да го намерим и едва тогава останалият свят ще ни изслуша без предразсъдъци.“

Мария ме прегърна и се съгласи. „Няма да намерим отговорите тук, Джулиъс. Ти имаше право от самото начало. Голямата

*пирамида е част от загадката на предсказанието, а храмът в
рисунката на платото Наска е в Централна Америка.“*

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл

Справка каталог 1975–1977 стр. 12–72

Фотоалбум флопидиск 4: Име на файла: ГИЗА, рисунка 17

[1] Каменна плоча или стълб с надпис или изображение. — Б.пр.

↑

[2] Уред за измерване наклона на насипи. — Б.пр. ↑

[3] Пълно привидно съпротивление, което една електрическа
верига оказва на променлив ток, дължащо се на активно или реактивно
съпротивление. — Б.пр. ↑

18.

1 декември 2012 г.

Равнината Паларбор, Австралия

5:08 ч.

Равнината Паларбор, най-голямото плоско пространство на планетата, представлява дива пустош от варовик, която се простира на 152 хиляди квадратни километра по бесплодното южно крайбрежие на Австралия. Районът е ненаселен и лишен от растителност и животни.

Но за натуралиста Саксън Ленън и приятелката му Рене равнината Паларбор представляваше идеално място за почивка. Тук нямаше хора и шум, чуваше се само успокояващият звук на вълните, разбиващи се на трийсет метра под палатката им.

Някакви вибрации накараха Саксън да се размърда в спалния чувал. Той отвори очи, смъкна ципа на палатката, погледна навън и видя само балдахин от звезди.

Рене плъзна ръка по слабините му и игриво го погали.

— Станал си рано, моя любов.

— Чакай малко. Чу ли нещо да профучава?

— Какво?

— Не знам.

Изведнъж силен тътен разтърси палатката и Саксън залитна и викна:

— Да бягаме!

Хукнаха полуголи навън, нахлузвайки туристическите си обувки, без да си правят труда да ги завързват. Скочиха в джипа и Саксън подкара на юг, като внимаваше да е на безопасно разстояние от крайбрежните скали.

Тъмният хоризонт просветля.

— По дяволите, Сакс, какво е това?

— Не знам.

Съществуването беше огромно колкото двуетажна къща. Приличаше на влечуго, но имаше крила, дълги двайсетина метра.

Беше черно като мрака и бе кацнало на два нокътя с три израстъка, които сякаш се бяха впили в безплодната варовикова повърхност. Грамадната му светлоотразяваща, разперена като ветрило опашка беше неподвижна. От корема му излизаха множество пипала. Главата, която нямаше лице и беше с формата на рог, беше вдигната към небето. Подобното на статуя същество изглеждаше безжизнено, с изключение на луминесцентния кехлибаренозлатист блясък на орган с формата на диск от едната страна на торса.

— Да не би да е някой военен летателен апарат?

— Може би трябва да съобщим на някого.

— Ти се обади. Аз ще направя снимки. — Саксън щракна няколко пъти с фотоапарата, докато приятелката му опита да се обади по телефона в джипа.

— Линията е прекъсната. Сигурен ли си, че плати сметката?

— Да. Ето, вземи фотоапарата и ме снимай с това нещо.

— Не се приближавай до него, моя любов.

Саксън даде фотоапарата на Рене и се приближи на четири-пет метра от съществото.

— Мисля, че не е живо.

На хоризонта се появи златисто сияние.

— Точно навреме. Изчакай слънцето да изгрее. Снимката ще стане по-хубава.

Първите лъчи на зората докоснаха повърхността на светлоотразяващата опашка на съществото.

Саксън отскочи, когато опашката се вдигна, издавайки хидравлично съскане.

— Мамка му, това нещо мърда!

— Сакс, погледни, окото му мига.

Саксън се вторачи в кехлибарения диск, който проблясваше все по-бързо и промени цвета си в тъмночервен.

— Ела...

Той хвана Рене за ръката, качи я в джипа и потегли на север.

Дискът стана кървавочервен, после престана да проблясва. По разперените крила премина искра, която лумна в ярък, нажежен до бяло сребрист пламък.

Съществото експлодира с ослепителен блясък, освобождавайки неизмеримо количество взривна енергия, която се разпространи със

скоростта на звука из цялата равнина. Ударните вълни от термоядрената експлозия проникнаха в шуплестите варовикови скали, унищожавайки всичко по пътя си.

Мексиканският залив

Американският ракетоносач „Бун“ безшумно плаваше по оловносивото море под заплашителното следобедно небе. В радиус три километра около бойния кораб бяха разпръснати останките на петролната платформа „Сцила“. Десетина гумени лодки с мотори внимателно маневрираха между отломките — моряците вадеха от водата осеяните с черни петна тела на мъртвите.

Лейтенант Зак Уишнов вдигна ципа на чувала на поредния труп, докато младши лейтенант Бил Блакмун бавно управляваше лодката.

— Зак, там има още едно тяло.

— Господи, каква неприятна работа. — Уишнов се наведе и закачи трупа с куката. — По дяволите, този няма ръка.

— Акула ли я е отхапала?

— Не, прилича на отрязана с остър нож. Знаеш ли, като спомена за това, не видях нито една акула, откакто дойдохме тук.

— И аз.

— Няма логика. Навсякъде има кръв, пък и обикновено тези води са пълни с акули. — Зак издърпа трупа в лодката и бързо го напъха в найлонов чувал. — Онова нещо там долу е причината, нали, лейтенант? Източникът на зелената светлина. Затова бягат акулите.

Бил Блакмун кимна.

— Акулите знаят нещо, което ние не знаем. Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

Капитан Едмънд Лус стоеше неподвижно на мостика. Кафявите му очи се бяха вторачили в заплашителния хоризонт, челюстите му бяха стиснати от ярост. Той кипеше от гняв, откакто му бяха заповядали да отклони „Бун“ от групата, потегляща към Персийския залив, и да отплава към Мексиканския.

„Проклетата спасителна операция по средата на нещо, което може да се окаже най-големият конфликт от двайсет години. Ще станем за

смях на целия шибан флот“ — мислеше Лус.

До него се приближи помощник-капитанът Къртис Брод.

— Извинете, капитане, но един от хеликоптерите е открил подводница на километър и седемстотин метра на запад с двама оцелели на борда. Единият твърди, че знае какво е унищожило „Сцила“.

— Да ги доведат в стаята за инструктаж.

В далечината блесна светкавица, последвана от гръм.

— Извикай лодките да се приберат. И ми съобщи веднага щом вицепрезидентът пристигне.

— Слушам, сър.

Военият хеликоптер „Каман-СХ-2Г Сийспрайт“ подскочи два пъти и спря на площадката на ракетаносача „Бун“.

Мик Гейбриъл грабна единия край на носилката, в която лежеше Доминик, а един от членовете на екипажа — другия. Вратата на хеликоптера се отвори и към тях се приближиха лекарят на кораба и медицинският му екип.

Лекарят се наведе над красивата латиноамериканка, която беше в безсъзнание, увери се, че диша, премери пулса ѝ и после светна с фенерче в очите ѝ.

— Има лошо мозъчно сътресение. Може би и вътрешни наранявания. Трябва да я занесем в лазарета.

Един от моряците бутна Мик настрана и взе от него носилката. Мик беше твърде изтощен, за да се възпротиви. Лекарят го изгледа от главата до петите.

— Изглеждаш така, сякаш си бил в ада. Имаш ли други рани, освен тези, които виждам?

— Не мисля.

— Откога не си спал?

— Не помня. Може би от две денонощия. Ще се оправи ли приятелката ми?

— Би трябвало. Как се казваш?

— Мик.

— Ела с мен, Мик. Ще те превържем, ще те нахраним и ще те измием. Трябва да си починеш...

— Не — прекъсна го лейтенантът. — Капитанът го иска в стаята за инструктаж след петнайсет минути.

Когато хеликоптерът на Инис Чейни кацна на палубата на „Бун“, валеше. Вицепрезидентът се наведе и сръга спящия мъж до себе си.

— Събуди се, Марвин, пристигнахме. Не знам как можеш да спиш на това тракане и бръмчене.

Марвин Тепърман се ухили и потърка очи.

— Пътуването ме успива.

Лейтенантът отвори вратата, отдаде чест и поведе двамата мъже към вътрешността на ракетоносача.

— Сър, капитан Лус ви чака в стаята за инструктаж...

— Още не. Първо искам да видя трупове.

— Веднага ли, сър?

— Да.

Лейтенантът го заведе в големия хангар. На пода бяха наредени чували с трупове.

Чейни бавно тръгна от чувал на чувал — спираше до всеки, за да прочете името на етикета.

— Господи...

Коленичи до един от чувалите и дръпна ципа. Ръцете му трепереха. Той се вторачи в бледото безжизнено лице на Брайън Додс, после протегна ръка и приглади кестенявите къдрици на челото му. Очите му се насълзиха.

— Как се случи това?

— Не сме сигурни, сър. Човекът, който може би знае, е в стаята за инструктаж и чака да разговаря с вас.

Чейни вдигна ципа на чувала и се изправи.

— Заведи ни при него.

Мик лапна последната хапка от сандвича с пуешко и сирене и отпи глътка безалкохолна бира.

— Пооправи ли се? — попита капитанът.

Мик кимна. Макар да беше изтощен, храната, горещият душ и чистите дрехи бяха повдигнали духа му.

— Казваш, че името ти е Майкъл Розен и си хидробиолог, който работи в Тампа, така ли?

— Да, сър. Наричайте ме Мик.

— И си открил обекта под нас? Как?

— Със СПАН. Това е система за подводно наблюдение...

— Знам какво е СПАН. А жената с теб?

На вратата се потропа. Мик вдигна глава и видя вицепрезидента, който влезе в стаята, придружен от по-нисък и по-възрастен господин с тънки мустаци и сърдечна усмивка.

— Добре дошли на борда, сър. Съжалявам, че не ни посещавате при по-приятни обстоятелства.

— Капитане, това е доктор Марвин Тепърман, екзобиолог от Канада. А кой е господинът?

Мик протегна ръка.

— Доктор Майкъл Розен.

— Доктор Розен твърди, че е влязъл с подводница в обекта под нас.

Чейни седна до масата.

— Разкажете ни.

Капитан Лус погледна бележките си.

— Доктор Розен описва обстановка, която прилича на Дантевия „Ад“. Казва, че изумруденозелената светлина се излъчва от мощно енергийно поле с източник камера под морското дъно.

Чейни се вторачи в Мик.

— Какво се е случило със „Сцила“?

— Петролната платформа — поясни Лус. — Наблюдателният пост, разположен над дупката.

— Енергийното поле създаде мощен водовъртеж, който сигурно я е разбил.

Лус широко отвори очи и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Свържете ме с мостика.

— Да, сър. Тук е Ричардс...

— Пуснете шамандурите със сензорите и после преместете кораба един километър на изток.

— Слушам, сър. Един километър на изток.

Мик погледна капитан Лус, после вицепрезидента.

— Преместването на кораба няма да е достатъчно, капитане. Намираме се в ужасна опасност. Там долу има форма на живот...

— Форма на живот! — Марвин подскочи на стола. — Нещо там долу още е живо? Но как е възможно? Как изглежда?

— Не знам.

— Не го ли видяхте?

— Беше скрито в огромна капсула.

— Тогава как разбрахте, че е живо? Мърдаше ли?

— Съществото общува с мен по телепатичен път. Притежава способността да прониква в мислите и дори в най-дълбоко скритите спомени в подсъзнанието ни.

Тепърман стана. Не можеше да сдържа вълнението си.

— Невероятно. Какви мисли комуникира?

Мик се поколеба.

— Съществото проникна в спомен за покойния ми баща. Споменът... не беше приятен.

Чейни се наведе напред.

— Казахте, че сме в ужасна опасност. Защо? Заплаха ли е онази форма на живот?

— Повече от заплаха. Ако не унищожим съществото и кораба му, всеки мъж, жена и дете на тази планета ще умре на четвърти ахау... на двайсет и първи декември.

Марвин престана да се усмихва. Чейни и капитанът се спогледаха, после отново се вторачиха в Мик, който усети напрежението в очите на вицепрезидента.

— Откъде знаете това? Съществото ли ви предаде по телепатичен път заплахата?

— Видяхте ли някакво оръжие? — попита капитанът.

— Не съм сигурен. Нещо се освободи. Не знам какво беше. Приличаше на огромен уродлив прилеп, но не размахваше крилата си, а само се издигна от езеро от течна сребриста енергия...

— Живо ли беше? — попита Марвин.

— Не знам. Приличаше по-скоро на нещо механично, отколкото органично, на безпилотен самолет. Енергийното поле се развълнува, образува се водовъртеж и после таванът на камерата се отвори и нещото се издигна нагоре и изчезна във фунията.

— Право през фунията? — Чейни недоверчиво поклати глава. — Това са фантастични неща, доктор Розен.

— Съзнавам го, но ви уверявам, че всичко е истина.

— Капитане, огледахте ли подводницата на този човек?

— Да, сър. Електрониката е блокирала, а корпусът е очукан.

— Как стигнахте до извънземния кораб? — попита Марвин.

Мик погледна екзобиолога.

— За пръв път споменавате, че е *извънземен* кораб. Това са останките от обекта, който преди шейсет и пет милиона години е паднал на Земята, нали, докторе?

Марвин повдигна вежди в недоумение.

— И радиосигналят от космоса е трябвало да активира животоподдържащата система на кораба.

Тепърман изглеждаше смаян.

— Откъде знаете всичко това?

— Истина ли е? — недоверчиво попита капитан Лус.

— Твърде вероятно е, капитане, макар че според онова, което току-що ни разказа доктор Розен, изглежда, извънземната животоподдържаща система никога не е преставала да работи. Капсулата, за която спомена доктор Розен, трябва да е продължила да функционира, поддържайки живота на съществото в някакъв вид защитен статус.

— И космическият сигнал го е активирал — довърши мисълта му Мик.

Чейни го погледна подозрително.

— Откъде знаете толкова много за това извънземно същество?

На вратата се потропа и в стаята влезе помощник-капитанът Къртис Брод.

— Съжالياвам, че ви прекъсвам, капитане, но трябва да говоря с вас насаме.

Лус стана и двамата излязоха.

— Доктор Розен, твърдите, че онова същество ще унищожи света на двайсет и първи декември. Откъде знаете това?

— Както вече казах, доктор Тепърман, съществото общува с мен. Намеренията му не бяха изказани с думи, но бяха съвсем ясни.

— Съществото ли ви предаде по телепатичен път датата двайсет и първи декември?

— Не. — Мик протегна ръка към бележките на капитана, прегледа ги и небрежно махна щипката от листата. — Цял живот съм изследвал предсказанието на майте, както и пет-шест древни паметници, намиращи се на различни места по планетата, които свързват присъствието на злото с края на света. Датата дващест и първи декември фигурира в календара на майте. На този ден човечеството ще бъде заличено от лицето на Земята. Преди да ми се изсмеете, трябва да знаете, че календарът е точно астрономическо средство...

Чейни потърка очи. Търпението му се изчерпваше.

— Не говорите като биолог, докторе, а предсказанието на майте никак не е забавно. На петролната платформа загинаха много хора и аз искам да знам какво ги е убило.

— Вече ви казах. — Мик незабелязано пхна щипката в колана си.

— И как влязохте в извънземния кораб?

— На около километър и половина от централния тунел има дващест и три дупки, наредени в съвършен кръг в морското дъно. Спътничката ми и аз насочихме подводницата към една от дупките. Всмука ни огромна турбина, която...

— Турбина! — Тепърман отново повдигна вежди в недоумение. — Невероятно. Каква е функцията на турбината?

— Предполагам, че служи за вентилация. Миниподводницата се заклеци в перките. И когато роторите заработиха, за да изтеглят водата от камерата, бяхме изхвърлени в морето.

Капитан Лус се върна в стаята. Изражението му беше иронично.

— Вицепрезидент Чейни, имаме проблем, който обяснява много неща. Оказва се, че доктор Розен не е такъв, за какъвто се представя. Истинското му име е Майкъл Гейбриъл и миналата седмица е избягал от психиатрична клиника в Маями.

Чейни и Марвин погледнаха насмешливо Мик, но той твърдо се взря в очите на вицепрезидента.

— Не съм психичноболен. Излъгах за самоличността си, защото полицията ме преследва, но не съм луд.

Капитан Лус показа факса, който държеше в ръката си.

— Тук пише, че единащест години сте били в клиниката след инцидент с Пиер Борджия.

Чейни отвори широко очи.

— Държавният секретар Борджия?

— Борджия обиди баща ми и го унижи пред колегите му. Не можах да се сдържа. Борджия манипулира съдебната система. Вместо да излежа присъда за нападение, той направи така, че да ме изпратят в психиатрична клиника.

Капитан Лус даде факса на Чейни.

— Бащата на Мик е Джулиъс Гейбриъл.

— Археологът? — изненада се Марвин.

Капитанът се изсмя подигравателно.

— По-скоро шарлатанинът, който се опита да убеди научната общност, че човечеството ще бъде унищожено. Спомням си, че четох за този случай. Вестта за смъртта му беше на корицата на „Таймс“.

— Какъвто бащата, такъв и синът — отбеляза Чейни.

— Може би е имал право — измънка Марвин.

Лицето на капитана се зачерви.

— Джулиъс Гейбриъл беше луд, доктор Тепърман, и според мен крушата не е паднала по-далеч от дървото. Този човек изгуби достатъчно от времето ни.

Мик стана. Не можеше да сдържа гнева си.

— Всичко, което ви казах, е истина...

— Защо не зарежете тази игра, Гейбриъл? В миниподводницата намерихме дневника на баща ви. Целта на историята ви е да убедите нас и останалия свят, че абсурдните теории на баща ви са истина.

Капитанът отвори вратата.

В стаята влязоха двама въоръжени пазачи.

— Господин вицепрезидент, ако нямате повече въпроси към този човек, имам заповед да го хвърля в карцера.

— От кого е заповедта?

— От държавния секретар Борджия, сър. Той пътува насам.

Сидни, Австралия

Свръхзвуковият самолет „Дасолт“ летеше със скорост две хиляди километра в час над Тихия океан. В пътническата кабина имаше осем места, но само три от тях бяха заети.

Посланик Барбара Бекър се събуди, протегна се и погледна часовника си. Самолетът вече се спускаше над Австралия. „Лос

Анджелис-Сидни за седем часа и половина — помисли Барбара. — Не е зле.“ Стана и се приближи до двамата учени от Института за изследване на енергията и околната среда.

Едрият Стивън Тейбър се бе облегал на прозореца и хъркаше, а колегата му доктор Марти Мартинес трескаво пишеше на лаптопа си.

— Извинете, докторе, но скоро ще кацнем, а искам да ви задам още няколко въпроса.

— Един момент, моля — отговори Мартинес и продължи да пише.

Бекър седна до него.

— Може би трябва да събудя приятеля ви...

— Буден съм — обади се Тейбър и се прозя.

Мартинес изключи компютъра.

— Задайте въпросите си, госпожо посланик.

— Както знаете, австралийското правителство е скандализирано. Твърдят, че сто и седемдесет хиляди квадратни километра земя са се изпарили по време на експлозията. Това е невероятно огромна територия. Въз основа на предварителната ви оценка от сателитните снимки, бихте ли казали, че инцидентът е причинен от природно явление, или е предизвикана от човека експлозия?

Мартинес сви рамене.

— Предпочитам да не изразявам мнение, докато не довършим изследванията.

— Разбирам, но...

— Госпожо посланик, господин Тейбър и аз сме представители на Съвета по сигурността на Обединените нации, а не на Съединените щати. Разбирам, че се е разразила разгорещена политическа битка, но предпочитам да не разсъждавам...

— Успокой се, Марти. — Тейбър се наведе напред. — Ще отговоря на въпроса ви, госпожо посланик. Първо, забравете, че става дума за природно бедствие. Не е било земетресение, нито изригване на вулкан. Според мен е било експлозия от експеримент с нов вид термоядрено оръжие и съм уплашен до смърт.

Мартинес поклати глава.

— Стивън, не можеш да си сигурен...

— Хайде, Марти, не го увъртай. И двамата подозираме едно и също. И без това всичко ще излезе наяве.

— Какво ще излезе наяве? Кажете, господа. Какво подозирате?

— Нещо, срещу което учените протестираат през последното десетилетие. Ново поколение термоядрена бомба на основата на чист синтез.

— Съжалявам, но не съм учен. Какво означава чист синтез?

— Не съм изненадан, че не сте чували термина — каза Тейбър.
— Неизвестно защо, тази тема винаги е успявала да убегне от вниманието на политиците. Има три вида ядрено оръжие — атомната бомба, водородната бомба и бомба с чист термоядрен синтез. При атомната бомба се използва ядреното делене — процесът на деленето на ядрото на атома на две или повече части. По принцип атомната бомба е сфера, пълна с електронно програмиран експлозив. В сферата има топка плутоний, голяма колкото грейпфрут, а в сърцевината ѝ е устройството, което освобождава поток от неутрони. Когато експлозивът се взриви, плутоният се превръща в разтопена лава. Атомите се делят, предизвиквайки верижна реакция, която на свой ред освобождава огромни количества енергия. Ако говоря твърде бързо, кажете ми да спра.

— Продължавайте.

— Във водородната бомба уран-235 поглъща неутрон. Ядреното делене става, когато неутронът се разпада на две по-малки ядра, няколко неутрона и много енергия. Това довежда до повишаване на температурата и плътността, необходими за синтеза на деутерия и трития, които са изотопи на водорода и...

— Чакайте. По-бавно.

— Подробностите не са важни — каза Мартинес. — Трябва само да знаете, че термоядреният синтез и ядреното делене са различни неща. Ядреният синтез е реакцията, която се получава, когато два атома водород се комбинират или слоят и се образува атом хелий. При този процес, същият, който зарежда с енергия Слънцето, се освобождава много по-голямо количество енергия, отколкото при ядреното делене, и се предизвиква още по-силна експлозия.

Тейбър кимна.

— Ключовият фактор, който в крайна сметка определя силата на термоядреното оръжие, е как да се задейства експлозията. Новото поколение бомби, основаващо се на чист синтез, е много по-различно от атомните или водородните, защото не изисква задействащ

механизъм, за да предизвика ядрен синтез. Това означава, че не е необходим плутоний или обогатен уран. Добрата новина е, че няма плутоний, следователно няма и радиоактивен разпад. А лошата е, че експлозивната сила на една относително малка бомба, основаваща се на чист синтез, би била много по-голяма и от най-модерната ни водородна бомба.

— Колко по-голяма?

— Ще ви дам пример — отговори Мартинес. — Атомната бомба, пусната над Хирошима, създава количество енергия, равно на петнайсет килотона или петнайсет хиляди тона динамит. Температурите в центъра на експлозията стигат до седем хиляди градуса, при скорост на вятъра хиляда и шестстотин километра в час. Повечето хора в радиус от километър и половина са умрели. Съвременният вариант на водородната бомба е с еквивалент от двайсет до петдесет мегатона или петдесет милиона тона динамит, колкото две-три хиляди бомби като хвърлената над Хирошима. Бомбата, основаваща се на чист синтез, причинява още по-големи поражения. Една такава малка бомба от два килотона има същия ефект като трийсетмегатонна водородна бомба. С други думи, един тон динамит, получен при чистия синтез, се равнява на петнайсет милиона тона динамит, произведен от една водородна бомба. Ако искате да унищожите територия от сто и седемдесет хиляди квадратни километра, ключът за успеха е чистият термоядрен синтез.

Въпреки климатичната инсталация Барбара усети, че се изпоти.

— И смятате, че някоя чужда сила е успяла да направи такова оръжие?

Мартинес и Тейбър се спогледаха.

— Какво? Говорете.

Тейбър се почеса по носа.

— Още не е официално доказано, че може да бъде разработено оръжие от това ново поколение, госпожо посланик, но Съединените щати и Франция полагат усилия повече от десетилетие.

Доктор Мартинес я погледна в очите.

— Както казах, нищо от това не би трябвало да ви шокира. Учените от години протестират и оспорват морала и законността на тези изследвания. Това е нарушение на договора за забрана на опитите с ядрено оръжие.

— Чакай малко, Марти — каза Тейбър. — И двамата знаем, че в договора не се споменава за чист термоядрен синтез.

— Защо, по дяволите? — попита Бекър.

— Пролука в закона, на която не е било обърнато внимание, предимно защото никоя държава не е обявила официално намерението си да прави такива оръжия.

— Мислите ли, че французите биха продали технологията на австралийците?

— Ние не сме политици, госпожо посланик — заяви Тейбър. — Може да са руснаците или дори САЩ.

Мартинес кимна.

— Съединените щати знаят повече за тези намерения. Полевият експеримент на това оръжие в Австралия кара всички да гадаят.

Барбара поклати глава.

— Господа, отивам в гнездото на осите. И петте постоянни страни членки на Съвета за сигурност изпращат делегати. Всеки ще обвинява другия.

Мартинес облегна глава назад и затвори очи.

— Още не проумявате значението на всичко това, нали, госпожо посланик? Термоядрената бомба, основаваща се на чист синтез, е оръжието на Деня на Страшния съд. Преди всичко, на никоя страна, включително на Съединените щати, не трябва да се позволява да извършва експерименти с такова оръжие. Няма значение коя страна ще го направи първа. Оръжието може да унищожи всички ни.

Колесникът докосна пистата и самолетът се придвижи към очакващия го „Сикорски С-70Б-2 Сийхоук“.

Посрещна ги висок мъж в черен неопренов костюм.

— Госпожо посланик, аз съм Карл Брант от Австралийската организация за екологично наблюдение. Приятно ми е да се запознаем. Извинете, че съм облечен така, но защитните облекла, които след малко ще си сложим, са много неудобни. Предполагам, че господата са от Съвета за сигурността към Обединените нации?

Тейбър и Мартинес се представиха.

— Много добре. Вижте какво, не желая да ви карам да бързате, но Паларбор е на два часа път и бих искал да пътувам по светло.

— Къде са другите членове на Съвета за сигурност?

— Вече чакат в хеликоптера.

Мексиканският залив

Мик коленичи до стоманената врата на килията и се опита да отвори ключалката с телената щипка, но тя се счупи и се заклеци в ключалката.

— По дяволите!

„Нищо не става. Не мога да се съсредоточа. Трябва да си почина, да поспя.“ Затвори очи, после отново ги отвори. „Не, не трябва да заспивам, а да се опитам да отключа. Борджия скоро ще бъде тук и...“

— Мик?

Гласът го стресна.

— Мик Гейбриъл, чуваш ли ме?

— Тепърман?

Вратата се отвори.

— Едва те намерих. Този кораб е огромен. — Той даде на Мик подвързания в кожа дневник. — Интересно четиво. Но баща ти имаше буйно въображение.

Мик погледна открехнатата врата.

— Знаеш ли, че познавах баща ти? Бях третокурсник в Кеймбридж през шейсетте. Джулиъс изнесе поредица от лекции на тема „Загадките на древния човек“. Помислих, че е гениален. Всъщност тъкмо неговите лекции ме накараха да стана екзобиолог.

Марвин забеляза, че Мик гледа вратата, обърна се и видя щипката, която се подаваше от ключалката.

— Така няма да стигнеш далеч.

— Доктор Тепърман, трябва да изляза оттук.

— Знам. Ето, вземи това. — Марвин бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. — Тук има шестстотин долара. Не са много, но би трябвало да ти стигнат дотам, където отиваш.

— Освобождаваш ме?

— Аз съм само пратеник. Баща ти ми оказа голямо въздействие, но не го обичах чак толкова много.

— Не разбирам.

— Бягството ти е уредено от човек, който ненавижда държавния секретар Борджия.

„Чейни?“ — запита се Мик.

— Значи не ме освобождаваш, защото вярваш на историята ми?
Марвин се усмихна и приятелски го потупа по рамото.

— Ти си добро момче, Мик, но също като баща ти си малко откачен. А сега слушай внимателно. Завий наляво и тръгни по коридора. Ще стигнеш до горната палуба. Там има хангар. На пода са жертвите, които загинаха на петролната платформа. Вземи чувал, скрий се вътре и чакай. След трийсет минути ще дойде спасителен хеликоптер, за да транспортира мъртвите до Мерида.

— Благодаря. А Доминик?

— Приятелката ти е по-добре, но не е в състояние да пътува. Искаш ли да ѝ предам нещо?

— Моля те, кажи ѝ, че ще довърша тази работа докрай.

— Къде ще отидеш?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Може би не. По-добре тръгвай, преди да са затворили и двамата ни.

Южна Австралия

Посланик Бекър гледеше през стъклото и внимателно слушаше разговора, който се водеше в задната част на хеликоптера между делегатите от Русия, Китай и Франция. Спенсър Бочин, представителят на Великобритания, се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да са французите. Само се моля на Бога да не са направили глупостта да продадат оръжието на иранците.

Тя кимна.

— Не биха извършили експеримента без подкрепата на Русия и Китай.

Късно следобед хеликоптерът пристигна в Южна Австралия. Барбара Бекър погледна навън и настръхна от гледката, която се разкри пред очите ѝ.

Районът представляваше огромна овъглена яма, опожарена вдлъбнатина, простираща се докъдето поглед стига.

Карл Брант седна до нея.

— Преди три дни участъкът е бил на четирийсет метра над морското равнище, а сега на някои места е едва метър и половина.

— Как е възможно нещо да изпепели толкова много скали?

Стив Тейбър спря, докато помагаше на доктор Мартинес да си сложи защитното облекло.

— Ако се съди по кратера, който виждаме, бих казал, че експлозията е била подземна и с невероятна мощност.

Брант нахлузи противорадиационното облекло и вдигна ципа на качулката.

— В резервоарите на тези костюми има кислород за трийсет минути.

Тейбър даде на помощника си гайгеров брояч.

— Марти, сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Ще се оправя.

Помощник-пилотът се присъедини към тях и помогна на Брант и Мартинес да се наместят на седалките, свързани с кабел за хидравличен механизъм.

— Господа, в слушалките ви има предаватели. Ще можете да комуникирате с нас и помежду си. Ще трябва да освободим седалките ви, щом стъпите на земята. — Той отвори плъзгащата се врата на товарното помещение. — Хайде, спускайте ги.

Петимата посланици се събраха да гледат. Мартинес почувства как сърцето му сякаш подскочи в гърлото, когато прекрачи прага и увисна на петдесет метра над земята. Затвори очи и усети, че се завъртя, докато го спускаха.

— Добре ли си, докторе?

— Да, Брант. — Мартинес отвори очи и погледна гайгеровия брояч. — Засега няма радиация, но е много горещо.

— Не се притеснявай. Защитните облекла би трябвало да ни предпазят.

— Би трябвало? — Мартинес погледна надолу. Към него се издигаше бял пушек, който замъгляваше стъклото на шлема му. „Още три метра...“

— Чакай! Спри, спри! — Мартинес прибра колене до гърдите си, опитвайки да не се допира до разтопената повърхност. — Вдигнете ни!

Двамата престанаха да се спускат и увиснаха над нажежената до бяло, топяща се при температура шестстотин и петдесет градуса земя.

— Вдигнете ни още три-четири метра — извика Брант.

— Какъв е проблемът? — чу се в слушалките гласът на Барбара.

— Повърхността кипи. Това е врящ котел от разтопени скали и морска вода — с нервен писклив глас отговори Мартинес. — Ще направим изследванията оттук. Ще отнеме само минута.

Плътният глас на Тейбър го накара да подскочи.

— Има ли радиация?

Мартинес погледна брояча.

— Не. Чакай малко. Открих аргон-41.

— Това не е страничен продукт от разпада на плутония — обади се Брант.

— Не, това е краткотраен активиращ продукт на чистия термоядрен синтез. Онова, което е изпепелило този район, трябва да е било някакво хибридно ядрено оръжие. — Мартинес погледна гайгеровия брояч на колана си, после анализира газовете, издигащи се отдолу. — Брей. Нивото на въглеродния двуокис надвиши скалата.

— Това е разбираемо — каза Брант. — Равнината е съставена от варовик, който, както знаеш, е природен склад за въглероден двуокис. При изпаряването на земята се е образувал облак от въглероден двуокис. Всъщност извадихме късмет, че южните ветрове са го издухали към океана, далеч от градовете.

— Има и високи нива на хидрохлоридна киселина.

— Сериозно? Странно.

— Да, Брант, цялото това нещо е много странно. И страшно. Вдигнете ни. Видях достатъчно.

Летището в Мерида Мексико

Транспортният хеликоптер се приземи с трясък. Мик отвори очи, пое дълбоко въздух, надигна глава и се огледа.

Около него бяха натрупани шейсет и четири зелени найлонови чувала с труповете на екипажа на „Сцила“. Той чу, че вратите изтракаха, легна и вдигна ципа на чувала. Вратата се отвори и се чу гласът на пилота:

— Ще бъда в хангара. Кажи на хората си да внимават, амиго.

Последва разговор на испански. Мъжете започнаха да разтоварват чувалите. Мик лежеше неподвижно.

Изминаха няколко минути. После един камион изръмжа и се отдалечи.

Мик смъкна ципа на чувала, надникна през отворената врата на товарното помещение и забеляза вагонетката, която се бе насочила към хангара.

Измъкна се от чувала, скочи от спасителния хеликоптер и хукна към изхода на летището.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

През есента на 1977 година двамата с Мария се върнахме в Централна Америка. Съпругата ми беше бременна в шестия месец. Отчаяно се нуждаехме от средства, затова решихме да предадем трудовете си на университетите в Кеймбридж и Харвард, като внимателно пропуснахме информацията за присъствието на извънземната раса от човешки същества. Смаяни от работата ни, университетските власти ни отпуснаха пари, за да продължим проучванията си.

Купихме си каравана и тръгнахме да изследваме руините на маите. Надявахме се да разберем коя е пирамидата в Централна Америка, която художникът от Наска е нарисувал в пустинята, както и да намерим средство да спасим човечеството от предсказаната гибел.

Въпреки ужасяващото естество на мисията ни, годините, прекарани в Мексико, бяха щастливи. Най-радостният миг беше раждането на сина ни Майкъл, който се появи на бял свят на Коледа сутринта, в малка болница в Мерида.

Трябва да призная, че бях много загрижен как ще отгледаме детето в тези тежки условия. Тревожех се, че изолираността на Майкъл от други деца ще попречи на социалното му развитие. Дори предложих да го изпратим в частно училище с пансион, когато стане на пет години, но Мария не искаше и да чуе за това. Накрая се съгласих с желанията ѝ, осъзнавайки, че тя се нуждае от компанията на детето, както и синът ни от нея.

Мария беше за Мик не само майка, но и съветник, наставник и най-добър приятел. А той беше отличният ѝ ученик. Още от ранна възраст беше ясно, че момчето притежава проникателния ѝ ум, наред с черните ѝ като абанос очи и обезоръжаващия им поглед.

В продължение на седем години семейството ни претърсва гъстите джунгли на Мексико, Белиз, Гватемала, Хондурас и Ел

Салвадор. Докато другите бащи учеха синовете си да играят бейзбол, аз учех Майкъл да прави разкопки. Другите деца учеха чужди езици, а той превеждаше йероглифите на майте. Тримата се изкатерихме на храмовете в Уксмал, Паленке и Тикал, изследвахме крепостите в Лабна, Чурихуху и Кеуик и се възхищавахме на замъка на Тулум. Изследвахме столицата на запотеките Монте Албан и религиозните центрове Каминалюю и Копан. Провирахме се в гробници и се гмуркахме с акваланги в подводни пещери. Изровихме древни плочи и разговаряхме с потомци на майте. И накрая стеснихме кръга на идентичността на рисунката на пирамидата в Наска до едно от две древни места. Смятахме, че и двете са части от загадката в календара на майте.

Първото беше Теотихуакан — великолепият град на толтеките, разположен на високо две хиляди метра планинско плато в Мексико, на петдесетина километра североизточно от сегашния Мексико Сити. Смята се, че Теотихуакан е построен по времето на Исус Христос и е бил първата голямата столица в Западното полукълбо.

Подобно на пирамидите в Гиза, и произходът на Теотихуакан е забулен в загадъчност. Нямаме представа коя култура е проектирала града, как са го построили и дори на какъв език са говорили първите му жители. Както и в случая със Сфинкса и пирамидите в Гиза, датата на построяването на Теотихуакан е спорна. Дори името на комплекса и пирамидите са стигнали до нас от цивилизацията на толтеките, които са се заселили там векове след като градът е бил изоставен.

Изчислено е, че за построяването на Теотихуакан е бил необходим трудът на двайсет хиляди души в продължение на четирийсет години. Но вниманието ни беше привлечено не от загадката около построяването, а около проектирането на града и очевидните прилики с архитектурния план на Гиза.

Както вече споменах, в Гиза има три най-важни пирамиди, ориентирани към звездите в пояса на Орион, а река Нил е огледален образ на тъмната ивица в Млечния път. В Теотихуакан също има три пирамиди, разположени в изумително подобна зашеметяваща формация, макар че ориентацията се различава със сто и осемдесет градуса. От единия до другия край на града минава Алеята на

мъртвите — главната улица в комплекса. Също като река Нил в Гиза, Алеята представлява тъмната ивица в Млечния път.

За древните американски индианци тъмната ивица е била позната като Шибалба Би, Черния път, водещ към Шибалба, Подземния свят. Последните разкопки в Теотихуакан разкриха големи канали, прокопани под този път, които сега знаем, че са предназначени да събират дъждовната вода. Това показва, че Алеята на мъртвите може би съвсем не е път, а величествен космически отразяващ поток.

Приликите между Гиза и Теотихуакан не свършват дотук. Най-големият от трите храма в Теотихуакан се нарича Пирамидата на слънцето — четиристенна постройка, чиято основа 227,75 метра е само 3,75 метра по-къса от тази на Голямата пирамида в Гиза. Пирамидата на слънцето е най-голямата направена от човека постройка в Западното полукълбо, а Голямата пирамида в Гиза — в Източното. Освен това Пирамидата на слънцето сочи на запад, а Голямата пирамида е ориентирана на изток — интересен факт, който накара Мария да стигне до извода, че тези две огромни постройки са гигантски планетарни ориентири.

Измеренията на Голямата пирамида и на Пирамидата на слънцето ясно показват, че древните строители и на двете места са притежавали изумителни познания по математика и геометрия и са знаели стойността на числото π . Обиколката на Пирамидата на слънцето е равна на височината π , умножена по 2 π , а на Голямата пирамида — на два пъти височината π по 4 π .

Податки кой е построил Теотихуакан могат да бъдат намерени в най-малката от тези постройки — Пирамидата на Кецалкоатъл. Храмът се намира в огромен квадратен двор, наречен Цитаделата, който може да побере сто хиляди души. Най-пищно украсената постройка от всички в Теотихуакан — Пирамидата на Кецалкоатъл — има множество скулптури и триизмерни фасади, изобразяващи една отличителна фигура — заплашителната Перната змия.

За толтеките и ацтеките Пернатата змия е символизираща великия белокож мъдрец Кецалкоатъл.

За пореден път присъствието на загадъчния брадат учител насочи търсенията ни към миналото.

След като напуснали Теотихуакан, толтеките и водачът им тръгнаха на изток и се заселили в града на майте Чичен Ица. Там двете култури отново се слели в една и създали най-величествената и озадачаваща постройка в целия древен свят — пирамидата на Кукулкан.

И именно в Чичен Ица попаднахме на откритие, което не само промени съдбата на семейството ми, но и ни обрече завинаги да пътуваме.

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл, стр. 12–349

Справка каталог 1077–1981 г. стр. 12–349

Фотоалбум флопидиск 5

Име на файла: ЦЕНТРАЛНА АМЕРИКА, снимка от балон 176.

19.

4 декември 2012 г.

На борда на американския ракетonosач „Бун“

Мексиканският залив

Държавният секретар Пиер Борджия слезе от хеликоптера. Посрещна го капитан Едмънд Лус.

— Добро утро, господин държавен секретар. Как пътувахте?

— Лошо. Пристигна ли директорът на психиатричната клиника в Маями?

— Да, преди двайсетина минути. Чака ви в стаята за инструктаж.

— Какви са последните новини за Гейбриъл?

— Още не сме сигурни как е могъл да избяга от карцера. Ключалката е пипана, но не е счупена. Предполагаме, че някой го е освободил.

— Жената ли?

— Не, сър. Тя има мозъчно сътресение и е в безсъзнание в лазарета. Правим разследване.

— И как е успял да слезе от кораба?

— Вероятно се е качил на някой от спасителните хеликоптери. Те кацаха и излитаха през целия ден.

Борджия го изгледа студено.

— Надявам се, че не управлявате кораба така, както пазите затворниците на борда, капитане.

Лус отвърна на погледа му.

— Не съм управител на агенция за детегледачи, господин държавен секретар. Сериозно се съмнявам, че някой от хората ми би рискувал бъдещето си, за да освободи някакъв откачен.

— Кой друг може да го е направил?

— Не знам. На борда има екипи от учени. Всеки ден пристигат нови хора. Може да е бил някой от тях или дори човек от придружителите на вицепрезидента.

Борджия повдигна вежди в недоумение.

— Както вече казах, правим пълно разследване. Освен това вдигнахме по тревога мексиканската полиция.

— Няма да го намерят. Гейбриъл има твърде много приятели в Юкатан. А жената? Какво знае тя за извънземния обект?

— Единственото, което си спомня, е, че миниподводницата била засмукана в тунел. Един от геолозите ни я убеди, че подводницата е била повлечена от течението на лавата на задрямал подземен вулкан, който се е активирал. — Лус се усмихна. — Той обясни, че светлината идва от подземен поток от лава, който се вижда през дупката в морското дъно. Дори ѝ показа няколко монтирани инфрачервени сателитни снимки на водовъртежа под морското дъно. Тя повярва, че това е причината за потъването на яхтата на баща ѝ и е убило него и двамата му приятели.

— Къде е сега?

— В лазарета.

— Дайте ми няколко минути да говоря насаме с директора на психиатричната клиника, а после я доведете. Докато разговаряме с нея, пришийте това в дрехите ѝ. — Борджия даде на Лус малко устройство с размерите на батерия за часовник.

— Проследяващо устройство?

— Подарък от Агенцията за национална сигурност, А, и преди да я доведете при мен, ѝ сложете белезници.

Двама въоръжени моряци поведоха окованата в белезници и изнервена Доминик Васкес по тесните коридори и после надолу по стъпалата към каютата с надпис „Стая за инструктаж“. Единият от пазачите потропа, отвори вратата и въведе Доминик вътре.

— Господи... — промълви тя.

Антъни Фолета вдигна глава и се усмихна.

— Влезте, стажант Васкес. — В сериозния му глас прозвуча нотка на бащинска загриженост. — Господин държавен секретар, наистина ли са необходими белезници?

Едноокият мъж затвори вратата и седна срещу Фолета.

— Боя се, че са необходими, доктор Фолета. Госпожица Васкес е съучастник на опасен престъпник. — Борджия ѝ направи знак да седне. — Знаете кой съм, нали?

— Пиер Борджия. Казаха ми, че ще дойдете тук преди три дни.

— Да, но в Австралия възникна проблем, който беше по-важен.

— И сте дошли да ме арестувате?

— Това зависи само от вас.

— Не искаме теб, Доминик, а Мик — каза Фолета. — Знаеш къде е той, нали?

— Откъде бих могла да знам? Мик избяга, докато бях в безсъзнание.

— Тя е много красива, нали, докторе? — Погледът на Борджия я накара да се изпотти. — Нищо чудно, че Мик ви е харесал. Кажете ми, госпожице Васкес, какво ви накара да му помогнете да избяга от клиниката?

Фолета се намеси преди Доминик да отговори.

— Тя беше обърквана, господин държавен секретар. Знаете какъв може да бъде Гейбриъл. Той се възползва от травмата в детството на Доминик, за да я убеди да му помогне да избяга.

— Не е точно така — възрази Доминик. Беше й трудно да се съсредоточи заради пронизателния поглед на Борджия. — Мик знаеше, че в Мексиканския залив има нещо. И за космическия радиосигнал...

Фолета сложи изпотената си длан върху ръката ѝ.

— Стажант, трябва да погледнеш реалността. Мик Гейбриъл те използва. Той планира бягството си от момента, в който те видя.

— Не, не вярвам, че...

— Може би не искате да повярвате — прекъсна я Борджия. — Но е факт, че баща ви още щеше да е жив, ако Мик не ви бе убедил да му помогнете.

Очите на Доминик се замъглиха от сълзи.

Борджия извади папка от дипломатическото си куфарче и я отвори.

— Изидор Акслър, жител на остров Санибел. Сигурно има дълъг списък от научни заслуги. Той не беше истинският ви баща, нали?

— Из беше единственият баща, когото съм познавала.

Борджия продължи да прелиства папката.

— Аха, ето. Едит Акслър. Знаете ли, че се запознах с нея? Очарователна жена.

Доминик настръхна.

— Срецнали сте се с Едит?

— За достатъчно дълго, за да наредя да я арестуват.

Думите му накараха Доминик да скочи.

— Едит не участва в бягството на Мик! Аз организирах всичко...

— Самопризнанията ви не ме интересуват, госпожице Васкес. Искам Майкъл Гейбриъл. Ако не го получа, ще затворя вас и майка ви за дълго. Разбира се, за Едит затворничеството може да не е толкова дълго. Тя е възрастна, пък и смъртта на съпруга ѝ очевидно ѝ е повлияла зле.

Сърцето на Доминик започна да бие като обезумяло.

— Казах ви, че не знам къде е Мик.

— Щом казвате. — Борджия стана и тръгна към вратата.

— Чакайте. Позволете ми да говоря с нея — каза Фолета. —

Дайте ни няколко минути.

Борджия погледна часовника си и каза:

— Пет.

И излезе.

Доминик трепереше, сълзите ѝ капеха върху покривката.

— Защо се случва всичко това?

Фолета погали косите ѝ и утешително прошепна:

— Доминик, Борджия не иска да затвори теб и майка ти. Той се страхува.

Тя вдигна глава.

— От какво?

— От Мик. Борджия знае, че Мик иска да му отмъсти и че няма да се спре пред нищо, за да го убие.

— Мик не е такъв...

— Грешиш. Борджия го познава много по-добре от нас. Историята между тях е стара. Знаеш ли, че Борджия е бил сгоден за майката на Мик? Джулиъс Гейбриъл е откраднал бъдещата му невеста в навечерието на сватбата. Омразата между двете семейства е силна.

— Мик не се интересува от отмъщение, а по-скоро е загрижен за предсказанието на майте за Деня на Страшния съд.

— Мик е умен. Той няма да каже на никого какъв е истинският му мотив. Предполагам, че се крие в Юкатан. Семейството му има там много приятели, които може да му помогнат. Известно време ще се крие, после пак ще нападне Борджия, вероятно на някоя от публичните

му появи. Помисли, Доминик. Наистина ли смяташ, че държавният секретар на Съединените щати ще дойде чак тук да разговаря с теб, ако не е уплашен? След няколко години той ще се кандидатира за президент. И не иска никакъв болен от параноидна шизофрения пациент с висок коефициент на интелигентност да крои планове да го убие.

Доминик избърса сълзите си. „Вярно ли е? Наистина ли Мик е използвал апокалиптичните изследвания на родителите си, за да ме убеди да му помогна да избяга?“

— Да кажем, че ви вярвам. Какво мислите, че трябва да направя? Очите на Фолета блеснаха.

— Нека да ти помогна, като склуча сделка с Борджия. Пълен имунитет за теб и за майка ти, ако заведеш властите при Мик.

— Последния път, когато склучих сделка с вас, вие ме излъгахте. Изобщо няхахте намерение да изготвите психологична оценка на Мик, нито да го лекувате. Защо да ви вярвам сега?

— Не излъгах! Още не ми бяха дали официално работата в Тампа и всеки, който твърди противното, е лъжец! — Фолета стана, избърса потта от челото си и прокара пръсти през прошарените си коси. Лицето му беше почти мораво. — Доминик, дошъл съм тук, за да ти помогна. Ако не искаш помощта ми, ще трябва да си намериш добър адвокат.

— Искам помощта ви, докторе, но не знам дали мога да ви вярвам.

— Имунитетът ще бъде уреден от Борджия, не от мен. Аз ти предлагам предишния живот.

— Какво имате предвид?

— Говорих с доктор Оуен. Предлагам ти да стажуваш в новата клиника в Тампа, близо до дома на майка ти. Ще оглавиш екипа, който ще лекува Мик, а щом се дипломираш, ще те назнача на постоянно място.

Тя почти се просълзи от облекчение.

— Защо правите това?

— Защото не трябваше да ти възлагам задачата да се грижиш за Мик. Един ден ти ще станеш добър психиатър, но не беше готова за пациент, който умее да манипулира толкова убедително като Майкъл Гейбриъл. Смъртта на баща ти, страданията, които преживя

семейството ти — за всичко съм виновен аз. Не трябваше да рискувам. Видях в теб силна личност, идеално попълнение на персонала ми, но прибързах с професионалното ти развитие. Съжалявам, Доминик. Дай ми шанс да се реванширам.

Фолета протегна дебелимата си длан.

Доминик дълго я гледа, после я стисна.

6 декември 2012 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Вицепрезидентът Чейни вдигна поглед от доклада и поздрави членовете на Съвета по националната сигурност, които започнаха да влизат един по един в ситуационния център на Белия дом и да заемат местата си около овалната маса. Последваха ги петима-шестима военни и научни съветници.

Когато президентът влезе, Инис затвори папката. Зад президента вървеше държавният секретар. Борджия мина покрай стола на Чейни и каза:

— Трябва да поговорим.

— Ще започваме ли, господин държавен секретар?

— Да, господин президент. — Борджия седна на мястото си и обезпокоено погледна Чейни.

Президентът Малър потърка кървясалите си очи, после започна да чете факс.

— Днес следобед Съветът за сигурност на Обединените нации ще направи изявление, осъждащо експеримента с новото поколение оръжие с чист ядрен синтез като противоречащ на действащия мораториум върху опитите с ядрени оръжия и на глобалното ядрено разоръжаване. Съветът настоява за незабавна ратификация на ново решение за прекратяване на разработването на технологии с чист ядрен синтез.

Малър показа доклад с гриф „кафяво“ — кодова дума, употребявана за класифициране на информация над „Строго секретно“.

— Предполагам, че всички сте чели документа. Помолих автора, доктор Брай Рудхоф, директор на Националния институт по експлозивни в Ливърмор, Калифорния, да се присъедини към нас тази

сутрин, защото съм сигурен, че всички имаме въпроси, които се нуждаят от отговор. Докторе?

Доктор Рудхоф беше на петдесет и няколко години, висок мъж с прошарени коси и слънчев загар.

— Господин президент, госпожи и господа, искам да започна, като заявя категорично, че Съединените щати не детонираха оръжието, основаващо се на чист синтез.

— Докторе, ще ви попитам нещо, но искам да знаете, че отправям въпроса си към всеки в тази зала — каза Инис Чейни. — Защо Съединените щати изобщо участват в тази проклета самоубийствена научноизследователска дейност?

Погледът на доктор Рудхоф обходи присъстващите.

— Сър, аз... съм само директорът на проекта. Не е моя работа да определям политиката в Съединените щати. Федералното правителство през деветдесетте години на двайсети век създаде и финансира лабораториите, за да се занимават с чист термоядрен синтез, а военните упражниха натиска да бъдат направени бомби и...

— Хайде да не свеждаме въпроса до обвинения, господин вицепрезидент — обади се генерал Фекондо. — Реалността на ситуацията е, че други, чужди страни разработват технологията, а това ни задължава да сторим същото. В комплекса „Лазер Мегажол“ в Бордо, Франция, правят експерименти с чист термоядрен синтез от 1998 година. Британците и японците работят от години върху това ново поколение оръжие. Всяка една от тези страни би могла да е направила експеримента.

Чейни се обърна към генерала.

— Тогава защо останалият свят, включително учени от нашата страна, изглежда, мислят, че ние сме отговорни за експлозията в Австралия?

— Защото всички от научната общност смятат, че сме най-напредналите в тази област — отговори доктор Рудхоф. — Институтът по електронно инженерство наскоро публикува доклад, според който на Съединените щати им остават две години до полеви експеримент с новото поколение оръжие.

— Имат ли право?

— Инис...

— Съжалявам, господин президент, но искам да знам.

— Господин вицепрезидент, моментът не е подходящ...

Чейни не обърна внимание на Малър. Очите му бяха приковани в Рудхоф.

— Колко близо сме, докторе?

Рудхоф отмести поглед от него.

— Остава ни година и два месеца.

Присъстващите заговориха едновременно. На лицето на президента се изписа гняв и Борджия се подсмихна. „Точно така, Чейни, продължавай да клатиш лодката.“

Инис уморено въздъхна. Вече не се бореше с вятърни мелници, а с глобално безумие.

Президентът Малър удари с длан по масата, за да възстанови реда в залата.

— Достатъчно! Господин Чейни, сега не е нито времето, нито мястото да започваме дебат за политиката на президентството или на предшествениците ми. Реалността на ситуацията е, че друго правителство е взривило оръжието. Искам да знам кой го е направил и дали моментът на експлозията е подбран и има нещо общо с усилената военна подготовка на Иран в Ормузкия проток.

Директорът на ЦРУ Патрик Хърли отговори пръв.

— Сър, може да са руснаците. Изследванията върху чистия ядрен синтез, извършени в Лос Аламос, бяха съвместни американско-руски експерименти.

Доктор Рудхоф поклати глава.

— Не, не съм съгласен. Руснаците се отказаха, когато икономиката им рухна. Трябва да са били французите.

Генерал Майк Костоло, комендант на военноморския корпус, вдигна ръка.

— Доктор Рудхоф, от онова, което прочетох, новото поколение оръжия съдържат минимално количество радиация. Така ли е?

— Да, сър.

— За какво намеквате, генерале? — попита Дик Прзистас.

Костоло се обърна към министъра на отбраната.

— Една от причините, поради които Министерството на отбраната настоя за разработването на тези оръжия, е, защото знаехме, че Русия и Китай снабдяват Иран с ядрени оръжия. Ако в Персийския залив избухне ядрена война, чистият термоядрен синтез не само ще

осигури тактическо предимство на собственика си, но и липсата на радиация ще позволи на потока от петрол да тече безпрепятствено. Според мен няма значение дали първи французите или руснаците са постигнали технологията. Единственото, което има значение, е дали иранците притежават оръжието. Ако е така, тогава заплахата променя баланса на силите в Близкия изток. Ако Иран детонира една от тези бомби в Персийския залив, Саудитска Арабия, Кувейт, Бахрейн, Египет и другите умерени режими в арабския свят ще бъдат принудени да се откажат от подкрепата на Запада.

Борджия кимна в знак на съгласие.

— Саудитска Арабия още увърта да ни позволи достъп до дислоцираните ни запаси. Те загубиха доверието в способността ни да държим отворен Ормузкия проток.

— Къде са ракетаносачите? — попита президентът.

— Подготвяйки се за предстоящото мирно ядрено учение в Азия, ние изпратихме „Хари Труман“ и флотилията му в Червено море. Бойната група „Роналд Рейгън“ трябва да пристигне в Оманския залив до три дни. „Уилям Клинтън“ ще остане да патрулира в Индийския океан. Изпращаме кратко и ясно послание на Иран, че нямаме намерение да позволим Ормузкия проток да бъде затворен.

— Господин президент, искам да кажа за протокола, че френският посланик категорично отрича всякаква отговорност за експлозията — рече Чейни.

— А ти какво очакваше? — попита Борджия. — Погледни зад твърденията. Иран дължи милиарди долари на Франция, но французите продължават да подкрепят иранците, както правят и Русия, и Китай. Освен това Австралия също е една от страните, субсидиращи Иран. С тези пари иранците са създали ядрения, химическия и биологическия си арсенал. Наистина ли мислиш за случайност факта, че оръжието беше експериментирано в Паларбор?

— Не бързайте да обвинявате австралийците — намеси се Сам Блъмнър. — Ако си спомняте, кредитите на Съединените щати за Ирак в края на осемдесетте години на двайсети век доведоха до инвазията на Саддам Хюсеин в Кувейт.

— Съгласен съм със Сам — каза президентът. — Говорих дълго с министър-председателя на Австралия. Либералите и лейбъристите са

се обединили и заявяват, че инцидентът е военно действие. Много се съмнявам, че биха простили подобен ядрен експеримент.

Генерал Фекондо приглади оределите си коси.

— Господин президент, фактът, че новите оръжия съществуват, не променя нищо. Експериментите са едно, а употребата на оръжие е друго нещо. Някоя страна няма да се осмели да предизвика Съединените щати на ядрен конфликт.

Костоло погледна началника на генералния щаб.

— Кажете, генерале, ако имахме ракета „Круз“, която може да унищожи ракетните установки по иранското крайбрежие, бихте ли я използвали?

Дик Прзистас повдигна вежди в недоумение.

— Съблазнителна идея, нали? Питам се дали и иранците не биха се изкушили да унищожат „Роналд Рейгън“ и флотилията му?

— Ще ви кажа какво мисля — обади се слабият строен командир на морските операции. — Тълкувам този акт като предупреждение към нас. Руснаците искат да ни покажат, че притежават оръжие, основаващо се на чист термоядрен синтез. Те се надяват, че демонстрацията им ще ни убеди да се откажем от противоракетния щит.

— Не можем да го направим — заяви Прзистас. — През последните години броят на неприятелските страни, които имат ядрени и биологични оръжия, се удвои и...

— А ние продължаваме да харчим все повече пари за ядрени оръжейни технологии — прекъсна го Чейни — и да изпращаме ясно послание до останалия свят, че Съединените щати вече се интересуват повече от поддържането на позицията първи да нанесат ядрен удар, а не да съкращават арсенала си. Светът е тръгнал по пътя на ядрената конфронтация. И те, и ние го знаем, но сме твърде заети да се обвиняваме един друг, за да променим курса. Всички се държим като шайка лайнари и преди да разберем какво се е случило, всички ще нагазим в лайната.

След съвещанието Борджия чакаше Инис Чейни в коридора.

— Трябва ми само минутка.

— Казвай.

— Говорих с капитана на „Бун“.

— Е, и?

— Кажи ми, Чейни, защо вицепрезидентът на Съединените щати би помогнал на избягал престъпник?

— Нямам представа за какво говориш...

— Такова нещо би съсипало кариерата на един политик.

Чейни погледна Борджия в очите и каза:

— Ако искаш да ме обвиниш в нещо, направи го. Всъщност искаш ли и двамата да извадим на показ кирливите си ризи и да видим кой е по-мръсен?

Борджия се ухили нервно.

— Успокой се, Инис. Никой няма да съди никого. Просто искам Гейбриъл там, където му е мястото — в психиатричната клиника.

Чейни едва се сдържа да не се усмихне, мина покрай държавния секретар и подхвърли през рамо:

— Добре, Пиер.

7 декември 2012 г.

Мексиканският залив

4:27 ч.

Капитан Едмънд Лус се събуди от непрекъснат звън, взе слушалката и каза:

— Капитанът слуша.

— Съжалявам, че ви събудих, сър, но забелязахме активност на морското дъно.

— Идвам.

Когато капитанът влезе в Бойния информационен център, морето бе започнало да се вълнува.

— Докладвай.

Помощник-капитанът посочи триизмерната холограма на морето и на дъното. Там имаше яйцевиден предмет, оцветен в оранжево. Върху горната му повърхност блестеше изумруденозелен кръг от енергия. Стълбът светлина се издигаше от вертикален тунел, водещ

към морското дъно. Образът на „Бун“ се виждаше на повърхността на водата.

Докато капитанът и помощникът му наблюдаваха изумени, зеленият лъч се разшири и се превърна във водовъртеж. За секунди течението се сви в мощна фуния, простираща се от дупката в морското дъно до повърхността на водата.

— Господи, сякаш гледам торнадо — прошепна Лус. — Точно както каза Гейбриъл.

— Моля?

— Нищо. Дръжте ме в течение за водовъртежа. Свържете се със Северноамериканското командване на космическата отбрана и после с командването на военните хеликоптери. Ако нещо се покаже от морето, искам да ме информирате.

— Слушам, сър.

Лейтенант Джонатан Еванс хукна по палубата. Помощник-пилотът и екипажът вече бяха на борда на хеликоптера. Пъшкайки, Еванс се качи в кабината и си сложи предпазния колан.

— Проклетите цигари ме убиват.

— Искате ли кафе?

— Господ да те благослови — каза Еванс и взе предложената му чаша. — Преди три минути лежах в каютата си и сънувах Мишел, и после изведнъж се събуждам от крясъците на командира, който ме пита защо още не съм във въздуха.

Хеликоптерът излетя, зави на юг, издигна се на височина сто метра и започна да кръжи над въртящата се изумруденозелена вода.

— Мамка му...

Еванс и екипажът се вторачиха в нарастващия водовъртеж, хипнотизирани от красотата и уплашени от интензивността му. Водовъртежът приличаше на чудовище, излязло от страниците на Омировата „Одисея“, или на зелена галактика, чийто грозд от звезди блестеше все по-силно, докато отворът на фунията се разширяваше.

— Божичко! Трябваше да взема фотоапарата.

— Не се тревожете, лейтенант, отзад правим снимки.

— Не ме интересуват инфрачервените. Искам истинска снимка, която да изпратя вкъщи по електронната поща.

Центърът на водовъртежа изведнъж се преобърна. Видя се сфера от ослепителна светлина, която се издигна от пукнатината в морското дъно — приличаше на изумруденозелено слънце.

— Пазете си очите...

— Лейтенант, от фунията се показват два обекта.

— Какво? — Еванс се обърна към оператора на радара. — Колко са големи?

— Много. Два пъти колкото хеликоптера.

От фунията излязоха два тъмни обекта с крила. Безликите механизми се издигнаха от двете страни на хеликоптера. Лейтенантът зърна блестящ кехлибарен диск. Дистанционното управление излетя от ръката му.

— По дяволите, хванаха ни...

— Моторите не работят, лейтенант. Всичко блокира.

На Еванс му се догади, когато хеликоптерът започна да пада, а после със силен трясък се блъсна в стената на водовъртежа. Двигателите се откъснаха и стъклото на пилотската кабина се разби. Центробежната сила прикова Еванс към седалката. Письците му заглъхнаха в тътена, който изпълни ушите му.

Светът се завъртя неконтролируемо и фунията погълна хеликоптера.

Последното, което лейтенант Джонатан Еванс почувства, беше странното усещане как гръбнакът му се прекършва в задушавача прегръдка, сякаш гигантска преса смазва тялото му.

8 декември 2012 г.

Национален парк Гунунг Мулу

Саравак, Федерация Малайзия

5:32 ч. малайзийско време

Саравак е разположен на северозападното крайбрежие на Борнео и е най-големият щат във Федерация Малайзия. Гунунг Мулу е най-големият национален парк в щата и заема площ 554 квадратни километра. На територията му се открояват три планини — Гунунг Мулу, Гунунг Бенарат и Гунунг Апи.

Гунунг Апи е образувана от варовик и се простира в целия щат Саравак, на остров Папуа, Нова Гвинея и в почти цялата южна част на

Малайзия. Климатичните условия и леко киселинните дъждове са довели до появата на забележителни скулптури на повърхността и подземни образувания.

В средата на планина Апи, извисяваща се към небето като купчина сталагмити, се намира застинала гора от остри като бръснач сребристосиви варовикови скали, някои от които са високи над четирийсет и пет метра. В издълбаните от подземните реки варовикови скали има лабиринт, състоящ се от шестстотин километра пещери — най-големите на света.

Уейд Токумине, студент в Хонолулу, от три месеца изучаваше пещерите в Саравак и събираше информация за дипломната си работа за стабилността на подземните карстови образувания в света.

Днес Уейд отиваше за девети път в пещера „Чиста вода“, най-дългия подземен проход в цяла югоизточна Азия и една от единствените четири пещери в парка, отворена за посетители. Геологът пусна греблата на лодката и освети с фенерчето си белия като алабастр таван на пещерата. Лъчът прониза мрака и озари множество сталактити, по които се стичаше влага. Уейд се вторачи в древните скални образувания и се зачуди на архитектурата на природата.

Преди четири милиарда години Земята е била млад, враждебен и безжизнен свят. Докато планетата се охлажда, към небето, досущ като вулканични изригвания, се изпарявали вода и газове, които създали атмосфера с високо съдържание на въглероден двуокис, азот и водородни съединения — условия, подобни на тези на Венера.

Животът на нашата планета започнал в морето под формата на бульон от химични вещества, организирани в сложни съединения — верижни молекули от четири основни аминокиселини, съживени от външен катализатор, вероятно мълния. Оживелите аминокиселинни двойни спирали започнали да се възпроизвеждат и така се стигнало до възникването на едноклетъчните организми, които бързо се размножили и започнали да изчерпват океаните въглеродни съединения. А после се развил уникален вид бактерии, от които се зародила нова органична молекула, наречена хлорофил. Това

зеленикаво вещество складираше енергията на слънчевата светлина и позволило на едноклетъчните организми да създадат висококачествени въглехидрати от въглеродния двуокис и водорода, освобождавайки кислород като страничен продукт.

Така се родила фотосинтезата.

С повишаването на нивото на кислорода морските организми извлекли калциевия карбонат от водните басейни и го складирали в скални образувания, драстично намалявайки нивото на въглеродния двуокис в атмосферата на планетата. Тази скала — варовикът — се превърнала в склад за въглероден двуокис. И в резултат на това сега нивото на въглеродния двуокис в седиментните скали е над шестстотин пъти по-голямо от съдържанието на въглерода във въздуха, водата и живите клетки на Земята, взети заедно.

Уейд Токумине насочи лъча на фенерчето към тъмната повърхност на водата. Подземният поток съдържаше огромна концентрация на въглероден двуокис. Тази част от въглеродния цикъл се получаваше в резултат на разтворения въглероден двуокис, който достигаше точката на насищане във варовика. Когато това станеше, въглеродният двуокис изтичаше като чист калциев карбонат, създавайки сталактитите и сталагмитите, които изобилстваха в пещерите в Саравак.

Уейд се обърна да погледне водача си Андрю Чан. Малайзиецът беше пещерняк-професионалист и от седемнайсет години показваше пещерите на туристите.

— Андрю, колко остава до онзи неизследван тунел?

Чан се усмихна. Предните му два зъба липсваха.

— Още малко. Ще плаваме още съвсем мъничко и после ще продължим пеша.

Уейд кимна и изплю вонята на въглеродните изпарения. Само трийсет процента от пещерите в Саравак бяха изследвани и повечето бяха недостъпни за всички, с изключение на неколцина опитни водачи. Уейд знаеше, че Андрю е най-добрият.

Малайзиецът насочи лодката към една издатина в скалите и я задържа неподвижно, та Уейд да може да слезе.

— По-добре си сложи каската. Там непрекъснато се рушат скали.

Уейд послуша съвета му. Чан завърза единия край на дългото въже за лодката, а другия омота на рамото си.

— Върви близо до мен. Тунелът ще стане тесен. От стените стърчат остри ръбове, така че си пази дрехите.

Андрю тръгна напред и поведе Уейд по някакъв тесен наклонен проход. След няколко минути катерене тунелът се стесни и ги принуди да пълзят на лакти и колене.

Уейд се подхлъзна на влажния варовик и охлузи кокалчетата си.

— Колко още остава?

— Защо? Да не се уплаши?

— Малко.

— Това е защото повече четеш за пещерите, отколкото влизаш в тях... Чакай. Какво е това?

Уейд допълзя по корем до Андрю и погледна.

Тунелът бе пресечен от вертикален комин. Двамата видяха звездите, които още блещукаха на утринното небе. Отворът беше на двайсетина метра над главите им. Андрю насочи лъча на фенерчето надолу и освети огромна яма — дъното ѝ беше поне на десет метра под тях.

Долу проблесна кехлибарена светлина.

— Видя ли?

Уейд се наведе.

— Сякаш нещо свети.

— Вчера тази дупка я нямаше. Покривът на пещерата сигурно се е срутил и нещо е паднало долу.

— Може би е кола. Ами ако вътре има човек?

Водачът бръкна в раницата си и извади телена стълба.

— Какво правиш?

— Стой тук. Аз ще слеза да видя.

Андрю Чан закачи единия край на стълбата за скалния перваз и я пусна да се размотае.

Небето над главите им изсветляваше. Пещернякът бавно започна да се спуска в дупката. После се взря в безжизненото същество на дъното на ямата и подвикна:

— Уейд, не знам какво е това, но не е кола.

— Как изглежда?

— Не съм виждал такова нещо. Огромно е! Прилича на гигантска хлебарка, само че има големи крила и опашка. От корема му излизат странни пипала. Крепи се на два нокътя. Сигурно са много горещи, защото варовикът под тях се топи.

— Качи се при мен. Ще извикаме пазачите на парка и...

— Всичко е наред. То не е живо.

Андрю протегна ръка да докосне едно от пипалата. В същия миг го удари неоновосиня електромагнитна вълна и го блъсна в отсрещната стена.

— Андрю? Какво стана?

— Това копеле има сериозен заряд, мамка му. — Чан отскочи назад, защото опашката на съществото се разпери.

— Андрю!

— Излизам де. Не е нужно да ме убеждаваш.

Кехлибареният диск в горната част на тялото на съществото започна да проблясва и потъмня до червено.

— Катери се по-бързо!

От ноктите на съществото започна да излиза бял пушек, който изпълни вертикалната шахта. Уейд почувства, че му се завива свят. Обърна се, подхлъзна се и падна. В същия миг Чан се измъкна от дупката.

— Андрю? Качи ли се? — Уейд насочи лъча на фенерчето към тунела и видя, че водачът лежи по очи в тесния проход.

„Въглероден двуокис!“

Протегна ръка, сграбчи китката на Андрю и го повлече по тунела. Скалите около него се нагорещиха и опърлиха кожата му.

„Какво става, по дяволите?“

Тунелът се разшири и Уейд се изправи. Метна на рамо изпадналия в безсъзнание водач и забърза към лодката. Всичко сякаш се въртеше и ставаше все по-горещо. Уейд затвори очи и започна да си проправя път с лакти.

Стигна до подземната река и чу странно клокочене. Коленичи, натовари Андрю в лодката и се качи. Стените на пещерата пушеха, подземната река започна да ври и кипи.

Очите на Уейд пареха. Ноздрите му не можеха да вдишват горещия въздух. Той извика задавено и се замята като обезумял.

Плътта му стана на мехури и се овъгли до костите, очите му зацвърчаха.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Чичен Ица — най-величественият град на маите е Централна Америка. В превод името означава „досами кладенеца, където живеят Водните мъдреци“.

Водните мъдреци.

Градът е разделен на две части — стара и нова. Маите са се заселили в Чичен Ица през 435 г.сл.Хр. По-късно, около 900 г.сл.Хр., към тях се присъединило племето ица. За всекидневните ритуали и начина на живот на тези хора се знае малко. Известно е, че са били управлявани от царя божество Кукулкан, чието наследство като велик учител на маите доминира в древния град.

Тримата с Мария и Майкъл прекарахме много години, изследвайки древните руини и джунглите около Чичен Ица. Накрая останахме убедени във важното значение на три постройки — свещения жертвен кладенец, Голямото игрище на маите и пирамидата на Кукулкан.

Казано с прости думи, на света няма друга постройка като пирамидата на Кукулкан. Точното астрономическо местоположение на тази хилядагодишна постройка още озадачава архитектите и инженерите в целия свят.

Стигнахме до извода, че рисунката в Наска изобразява пирамидата на Кукулкан. Обърнатият по гръб ягуар, змийските колони на входа към северния коридор на храма, изображенията на маймуна и китове — всичко дойде на мястото си. Някъде, скрит в града, трябваше да има тунел към вътрешността на пирамидата. Въпросът беше къде се намира.

Първото и най-очевидно решение, което ни хрумна, беше, че входът е скрит в свещения жертвен кладенец — природен извор, намиращ се на север от пирамидата. Кладенецът беше поредният символ на портала към Подземния свят и най-важният в Чичен Ица, защото след внезапното заминаване на Кукулкан там са били принесени в жертва много девизи.

Още по-важна беше вероятната връзка между свещения жертвен кладенец и рисунката на пирамида в Наска. Гледани отгоре,

точно както и в Наска, напластените кръгли варовикови стени на кладенеца могат лесно да се възприемат като концентрични кръгове. Освен това издълбаните змийски глави в северната основа на пирамидата на Кукулкан сочат право към кладенеца.

Заинтригувани и развълнувани, двамата с Мария предприехме водолазна експедиция, за да изследваме свещения кладенец на маите. Но единственото, което намерихме, бяха останките от скелетите на мъртвите, нищо повече.

Уви, друга постройка в Чичен Ица щеше да промени необратимо живота ни.

В Централна Америка има десетки древни игрища, но никое не може да се сравни с Голямото игрище в Чичен Ица. Също като пирамидата на Кукулкан, и Голямото игрище е старателно ориентирано към небосвода и по-точно към галактиката Млечен път. В полунощ на всяко слънцестоене през юни дългата ос на игрището с формата на буквата „I“ сочи там, където Млечният път докосва хоризонта, а тъмната ивица на галактиката е точно над игрището.

Астрономическото значение на този невероятен проект не може да бъде пресилено, защото както казах преди, тъмната ивица в Млечния път е един от най-важните символи в културата на маите. Според „Попол-вух“, книгата на сътворението на маите, тъмната ивица е пътят, който води към Подземния свят или Шибалба. Оттам е минал героят Хунафу, за да отиде в Подземния свят и да предизвика злите божества. Героичното, макар и гибелно предизвикателство е превърнато в ритуал от маите с древната игра на топка, в която всички участници от загубилия отбор били умъртвявани.

Според календара на маите името Един Хунафу или Хунафу Първи се равнява на 1 ахау, първия ден от петия цикъл — и последния — деня на гибелта в предсказанието. Използвайки сложна астрономическа програма, аз направих карта на небето такава, каквото ще бъде през 2012 година, когато Голямото игрище отново ще се намира точно под тъмната ивица, но този път по време на зимното слънцестоене — 4 ахау, 3 канкин — денят на унищожението на човечеството.

В един хладен есенен ден през 1983 година в Чичен Ица пристигна екип мексикански археолози. Въръжени с кирки и лопати, те отидоха на Голямото игрище: търсеха експонат, известен като централния маркер — декоративен камък, заровен в централната точка на много други игрища в Централна Америка.

Ние с Мария стояхме от страни и наблюдавахме как археолозите изкопаха древния предмет. Никой от нас не бе виждал подобно нещо — нефрит вместо обикновен камък, кух, с размерите на кутия за кафе и с дръжка от обсидианово острие, досущ меч. Въпреки многобройните опити да го махнем, оръжието не помръдна.

От двете страни на предмета от нефрит имаше символични изображения на еклиптиката и на тъмната ивица в Млечния път. На дъното детайлно беше нарисувано лице на воин.

Мария и аз се вторачихме стъписани в лицето, защото чертите бяха непогрешими. После с нежелание дадохме централния маркер на водача на експедицията и се върнахме в караваната, завладени от потенциалното значение на предмета, който току-що бяхме държали в ръцете си.

Най-сетне Мария наруши мълчанието. „Джулиъс, неизвестно как съдбата ни се е преплела със спасението на човечеството. Това е знак, че трябва да продължим издирването си и да намерим входа към вътрешността на пирамидата на Кукулкан.“

Знаех, че съпругата ми има право. Заредени с енергия и вълнение, ние продължихме издирването и през следващите три години преобърнахме всеки камък и изследвахме всяка руина и пещера в околността.

Но не намерихме нищо.

През лятото на 1985 година отчаянието ни нарасна неимоверно. Разбрахме, че ни е необходима промяна на обстановката, за да запазим разсъдъка си. Първоначалният ни план беше да отидем в Камбоджа, за да изследваме руините на Ангкор Ват — място, което според нас е свързано с Гиза и Теотихуакан. За съжаление, управляващите червени кхмери отказваха достъп там на всички чужденци.

Мария имаше други идеи. Тя предполагаше, че извънземните ни прародители не са направили вход към вътрешността на пирамидата

на Кукулкан, за да не бъде ограбена от иманяри, и реши, че трябва да се върнем в Наска и да се опитаме да дешифрираме останалата част на древното послание.

Колкото и да не ми се искаше отново да отида в Перу, не можех да оспоря логиката на съпругата си. В Чичен Ица явно не стигнахме доникъде, макар да бяхме убедени, че градът е предопределен за бойно поле в последната битка между доброто и злото.

Преди да се отправим на пътешествието, което се оказва последното и съдбоносното, трябваше да направя още нещо.

Въоръжен с лост и маска, късно една нощ аз проникнах с взлом във фургона на археолозите и спасих централния маркер на храма на Кукулкан от похитителите му.

Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Справка каталог 1981–1984 г. стр. 08–154
Фотоалбум флопидиск 7 и 8: Име на файла: ЦЕНТРАЛНА
АМЕРИКА, снимки 223, 328 и 344

20.

9 декември 2012 г.

Чичен Ица, Мексико

13:40 ч.

Пътническият самолет „Чесна“ подскочи два пъти по разбитата настилка и след кратко рулиране спря точно преди пистата да свърши в буренясалото поле.

Доминик слезе от самолета и горещината мигновено я блъсна в лицето. Тя намести раницата на гърба си и тръгна след другите седем пътници към малката сграда на летището. На пътния знак вляво пишеше Хотел „Страната на майте“, а вдясно — „Чичен Ица“.

— Такси, сеньорита?

Шофьорът, слаб мъж на петдесетина години, се наведе през стъклото на стария очукан бял фолксваген. Доминик видя на лицето му характерните наследствени черти на майте.

— Колко е до Чичен Ица?

— Десет минути — отговори шофьорът и отвори вратата.

Доминик се качи.

— Били ли сте в Чичен Ица, сеньорита?

— Не съм ходила там, откакто бях дете.

— Не се безпокойте. Почти нищо не се е променило през последните хиляда години.

Колата мина през бедно село и пое по наскоро асфалтиран път. След няколко минути таксито спря пред модерен вход за туристи. Паркингът беше пълен с коли под наем и очукани автобуси. Доминик плати на шофьора, купи си билет и влезе в парка.

Мина покрай редица магазини за сувенири, после тръгна след група туристи по широка пътека в мексиканската джунгла. След пет минути пред нея се откри невероятно огромно зелено пространство, обградено от гъста растителност.

Очите ѝ се отвориха широко.

В пейзажа се открояваха масивни руини от сиво-бял варовик. Вляво беше Голямото игрище на майте — най-голямото в Централна Америка. Построена във формата на гигантска буква „I“, арената беше дълга сто и шейсет и широка четирийсет метра и оградена от всички страни със стени, високи колкото триетажна сграда. На север се извисяваше Тцомпангъл — огромна платформа, на която бяха гравирани редици грамадни черепи, украсени със змии. В далечината вдясно имаше голям правоъгълник — Храма на воините — и останки от площад и пазар, оградени с колони.

Но вниманието на Доминик бе привлечено най-вече от невероятно прецизно построената стъпаловидна пирамида от варовик в средата на древния град.

— Величествено, нали, сеньорита?

Тя се обърна и видя дребен мъж в мокра от пот оранжева фланелка и бейзболна шапка. Отбеляза високото му полегато чело и силно изразените му индиански черти.

— Пирамидата на Кукулкан е най-величествената от всички в Централна Америка. Може би искате да ви я покажа? Само трийсет и пет песос.

— Всъщност търся един човек. Американец, висок, с атлетично телосложение, кестеняви коси и черни очи. Казва се Майкъл Гейбриъл.

Усмивката на екскурзовода помръкна.

— Познавате ли Мик?

— Съжалявам, но не мога да ви помогна. Приятно прекарване.
— Дребният мъж се обърна и си тръгна.

— Чакайте. — Доминик го настигна. — Знаете къде е Мик, нали? Заведете ме при него и ще ви се отплатя.

Тя пхна в ръката му няколко банкноти.

— Съжалявам, сеньорита, не познавам човека, когото търсите — каза той и ѝ върна парите.

— Вземете ги.

— Не, сеньорита...

— Моля ви. Ако случайно го срещнете или познавате някой, който може да му предаде нещо, кажете му, че Доминик иска да го види. Въпросът е на живот и смърт.

Екскурзоводът видя отчаянието в очите ѝ и попита:

— Човекът, когото търсите... приятел ли ви е?

— Много близък.

Дребният мъж се вторачи в далечината и се замисли. После каза:

— Насладете се на Чичен Ица. Хапнете нещо и изчакайте, докато се мръкне. Паркът затваря в десет вечерта. Скрийте се в джунглата точно преди пазачите от охраната да направят последната си обиколка. Когато и последният посетител си тръгне и заключат портите, се качете на пирамидата на Кукулкан и чакайте.

— Мик ще бъде ли там?

— Възможно е. На входа има магазини. Купете си пончо, защото довечера ще ви трябва.

— Искам да задържите парите.

— Не. Гейбриъл са приятели на семейството ми от много години.

— Екскурзоводът се усмихна. — Когато Мик ви намери, кажете му, че според Елиас Форма сте твърде красива, за да ви оставя сама в земята на зелените мълнии.

Около Доминик бръмчаха хиляди комари. Тя сложи качулката на пончото на главата си. В джунглата цареше непрогледен мрак.

„Какво правя тук, по дяволите? — запита се Доминик. — Трябваше да продължа стажа си и да се готвя за дипломирането.“

Гъсталаците наоколо зашумоляха. Чу се пърхане на крила. В далечината изкряска маймуна. Доминик погледна часовника си. 22:23. Тя свали качулката и се размърда неспокойно.

„Ще чакам още десет минути.“

Затвори очи и си представи как джунглата я обгръща, както правеше, когато беше дете. Долавяше тежкия мирис на мъх, чуваше шумоленето на листата на палмите и сякаш отново се озова в Гватемала. Беше само четиригодишна, стоеше до прозореца на спалнята на майка си и слушаше как баба ѝ плаче. Изчака възрастната жена да изпрати леля ѝ, после се обърна и се взря в безжизнената фигура на леглото. Пръстите бяха милвали дългите ѝ коси само няколко часа преди да посинеят. Устата беше отворена, а кафявите очи — изцъклени. Доминик докосна високите скули и студената лепкава кожа.

Това не беше майка ѝ, а нещо друго — неодушевена плът, с която тя бе обвита, докато се разделяше с този свят.

Баба ѝ влезе в стаята. „Сега майка ти е при ангелите, Доминик...“

Мракът се взриви от хаотичните звуци от размахването на хиляди крила на прилепи. Доминик скоочи.

— Не! Това не е моят дом. Не е моят живот!

Отказа да мисли за миналото и започна да се катери по скалите и да си проправя път през шубраците към свещения жертвен кладенец.

Погледна вертикалните стени, спускащи се към мастиленочерната вода. Луната осветяваше вдлъбнатините, издълбани в белия варовик. Доминик вдигна глава и погледна каменната постройка, извисяваща се в южния край на жертвения кладенец. Преди хиляда години, отчаяни от внезапното заминаване на Кукулкан, маите бяха започнали да принасят в жертва хора в усилие да предотвратят гибелта на човечеството. Жреците бяха затваряли девственици тук, за да се пречистят, и после ги бяха извеждали на покрива на постройката. Събличали ги голи, разпъвали ги на каменната плоча и изтръгвали сърцата им или прерязвали гърлата им с ножове от обсидиан. Накрая хвърляли окичените с накити тела на девствениците в свещения кладенец.

Доминик потрепери, заобиколи ямата, забърза надолу по пътеката в гъстата джунгла и стигна до северния край на древния град.

След петнайсет минути застана пред северната фасада на пирамидата на Кукулкан — назъбените ѝ очертания се извисяваха към осеяното със звезди небе. Приближи се до основата, пазена от двете страни от скулптурите на огромни змийски глави, и се огледа.

Древният град беше тъмен и безлюден. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Доминик събра сили и започна да се катери по пирамидата.

По средата на пътя се задъха. Стъпалата бяха тесни и стръмни и нямаше перила. Доминик се обърна и погледна надолу.

— Мик?

Гласът ѝ сякаш отекна в цялата долина. Тя зачака отговор, но не чу нищо и продължи да се катери.

След пет минути стигна до върха — равна плоча, на която имаше двуетажен храм. Главата ѝ се замая и тя се облегна на северната стена на храма, за да си почине. Мускулите на краката я заболяха от катеренето.

Гледката беше невероятна. Луната осветяваше детайлите на всяка постройка в северната част на града. Джунглата се простираше до хоризонта.

Пътеката около храма беше широка само метър и половина. Доминик избърса потта от лицето си и застана пред зеещия вход на северния коридор на храма. Над главата ѝ се извисяваше огромната порта със змийски колони от двете страни.

Доминик влезе в непрогледния мрак.

— Мик, тук ли си?

Бръкна в раницата, извади фенерчето, което си бе купила, и влезе във влажната варовикова камера.

Северният коридор водеше към централното светилище и свършваше в масивна стена. Лъчът на фенерчето освети сводест таван, а после — каменен под с овъглена от церемониалните огньове повърхност. Доминик зави наляво и влезе в западния коридор, който свързваше южния и източния.

Храмът беше безлюден.

Тя погледна часовника си. 23:20. Може би Мик нямаше да дойде.

Студеният нощен въздух я накара да потрепери. Тя се върна в северната камера и се облегна на стената.

Всичко бе изпълнено с напрежение, сякаш някой дебнеше в сенките, готов да се нахвърли върху нея. Доминик освети помещението, за да се успокои, но не видя нищо.

Умората надделя. Доминик легна на каменния под, сви се на кълбо и затвори очи. Сънят ѝ бе изпълнен с кръв и смърт.

Пространството около пирамидата представлява море от поклацащи се смугли тела и изрисувани лица, озарени от оранжевата светлина на десетки хиляди факли. От наблюдателния си пост в северния коридор Доминик вижда, че по стълбите тече кръв — тъмночервен водопад, който образува локва около купчината осакатени тела между двете змийски глави в основата на пирамидата.

В храма заедно с нея има още десетина жени, всички облечени в бяло. Те са се скупчили като уплашени агнета и гледат с безизразни очи.

Влизат двама жреци с церемониални зелени пера на главите и препаски от кожа на ягуар на слабините. Приближават се. Черните им очи са взрени в Доминик. Тя отстъпва. Сърцето ѝ бие като обезумяло. Жреците я хващат за китките и я повличат към плочата на храма. Нощният въздух вони на кръв, пот и пушек.

Пред тълпата се извисява Чак Муул — каменна статуя на полулегнало божество. На коленете му има церемониално блюдо, пълно с изтръгнати човешки сърца.

Доминик пищи и се опитва да избяга, но още двама жреци я хващат за глезените и четиримата я вдигат. Тълпата ахва, когато се приближава главният жрец — мускулист червенокос мъж, лицето му е скрито зад маска с главата на перната змия. Устните му се разтягат в сатанинска усмивка. Зъбите му са жълтеникави.

— Здравей, слънчице.

Доминик пищи, а Реймънд разкъсва бялото платно на голото ѝ тяло и вдига високо ножа от обсидиан, за да го покаже на тълпата, която скандира:

— Кукулкан! Кукулкан!

Реймънд кима. Четиримата жреци я слагат на каменната плоча.

— Кукулкан! Кукулкан!

Доминик отново изпищява, а Реймънд замахва с обсидиановия нож и го забива в гърдите ѝ.

— Кукулкан! Кукулкан!

Тя пищи в агония и се гърчи...

— Дом, събуди се...

Реймънд бърка в раната, изтръгва още туптящото ѝ сърце и го вдига да го видят всички...

— Доминик!

Тя изпищя — вече наяве — и изрита наведеното над нея лице. После скочи и хукна по коридора към трийсетметровата пропаст.

Една ръка се протегна и я хвана за глезена. Тя падна по очи на каменните плочи. Болката я освети.

— Господи, Доминик! А казваш, че аз съм бил луд.

— Мик! — Тя се надигна и си пое дъх.

— Добре ли си?

— Уплаши ме до смърт.

— И ти мен. Сигурно си сънувала ужасен кошмар. Едва не скочи от пирамидата.

Доминик погледна към пропастта, после се обърна и го прегърна. Цялата трепереше.

— Господи, колко мразя това място. Тези помещения са изпълнени с духовете на майте. — Тя се отдръпна и погледна лицето му. — Тече ти кръв. Аз ли те ударих?

— Здравата ме халоса. — Мик извади кърпа и избърса кръвта.

— Така ти се пада. Защо трябваше да се срещаме тук, по дяволите, при това посред нощ?

— Забрави ли, че съм беглец? А ти как успя да се измъкнеш от кораба?

Доминик се нацупи.

— Ти си беглецът, не аз. Казах на капитана, че съм ти помогнала, защото съм била объркана след смъртта на Из. Мисля, че той ме съжали, защото ме пусна. После ще говорим за това. Сега единственото ми желание е да сляза от тази пирамида.

— Още не мога да тръгна. Имам работа.

— Работа? Каква работа? Посред нощ...

— Търся тунел към вътрешността на пирамидата. От жизненоважно значение е да го намерим...

— Мик...

— Баща ми имаше право за Кукулкан. Открих нещо наистина невероятно. Ще ти го покажа. — Той бръкна в сака си и извади малко електронно устройство. — Този инструмент се нарича ултразвуков инспектоскоп. Излъчва нискоамплитудни звукови вълни, определящи пукнатини в твърди предмети.

Мик запали фенерчето си, после сграбчи Доминик за китката и я повлече навътре, към централната стена на храма. Активира инспектоскопа и насочи звуковите му вълни към камъка.

— Погледни. Виждаш ли тези дължини на вълните? Зад централната стена определено е скрито друго помещение. Каквото и да е, то е метално и се издига по цялата височина на пирамидата.

— Добре, вярвам ти. Можем ли вече да се махаме оттук?

Мик я погледна невярващо.

— Да се махаме? Не разбираш ли? Това нещо е тук, между тези стени. Просто трябва да открием как да стигнем до него.

— Какво има тук? Парче метал?

— Парче метал, което може да се окаже средството за спасението на човечеството. Оставено ни е от Кукулкан. Трябва да... Чакай! Къде отиваш?

Доминик вървеше към каменната плоча.

— Още не ми вярваш, нали?

— Какво да вярвам? Че всеки мъж, жена и дете на тази планета ще умре през следващите две седмици? Не. Съжалявам, Мик.

Той я хвана за ръката.

— Как може още да се съмняваш? Видя какво има в Мексиканския залив. Нали двамата се спуснахме заедно! Видя го с очите си.

— Какво съм видяла? Вътрешността на поток от лава.

— Поток от лава?

— Да. Геолозите на „Бун“ ми обясниха всичко. Дори ми показаха инфрачервени сателитни снимки на образувания от падането на астероида, образувал кратера Чикшулуб. Зелената светлина идва от подземен поток от лава, който минава под дупката в морското дъно. Дупката се е отворила през септември, когато се е активирал подводен вулкан.

— Вулкан? Какви ги говориш, Доминик?

— Мик, подводницата ни беше всмукана в един от потоците от лава, когато част от морското дъно се е срутила. И после, когато налягането е намаляло, сме се издигнали на повърхността. — Тя поклати глава. — Ти наистина ме изигра! Сигурно си чул за вулкана по Си Ен Ен? Това е бил звукът, който Из е чул със СПАН.

Доминик го блъсна в гърдите.

— Баща ми е умрял, докато е изследвал този проклет подземен вулкан...

— Не...

— Ти ме изигра! Единственото ти желание беше да избягаш...

— Изслушай ме, Доминик...

— Не! Изслушах те и баща ми загина. Сега ти ме изслушай. Помогнах ти, защото знаех, че са издевателствали с теб, и се нуждаех от помощта ти, за да разбере какво се е случило с Из. Сега знам истината. Ти ме измами.

— Глупости! Всичко, което са ти казали военните, е лъжа. Тунелът не беше поток от лава, а изкуствено създадена шахта на отдушник. Баща ти е чул звука на гигантските турбини. Подводницата ни беше всмукана от шахтата на отдушника и се заклеци в роторите на турбината. Не си ли спомняш всичко това? Знам, че беше ранена, но още беше в съзнание, когато излязох от подводницата.

— Какво? — Тя го погледна озадачено, изведнъж обезпокоена от смътен спомен. — Чакай малко. Дадох ли ти кислородна бутилка?

— Да! Това спаси живота ми.

— Наистина ли излезе от подводницата? — Доминик седна на ръба на върха на пирамидата. „Излъгаха ли ме военните?“ — Мик, не може да си излизал. Ние бяхме под водата...

— Камерата беше херметически затворена. Подводницата беше запушила шахтата на отдушника.

Тя поклати глава. „Мик лъже. Това са глупости.“

— Превързах главата ти. Ти беше уплашена. Поиска да те прегърна, преди да излезе. Накара ме да обещаая, че ще се върна.

В паметта ѝ се появи неясен спомен.

Мик седна до нея.

— Още не вярваш нито дума на това, което казвам, нали?

— Опитвам се да си спомня. Мик... извинявай, че те ударих.

— Предупредих те да кажеш на Из да не изследва Мексиканския залив, не беше ли така?

— Да, така беше.

— Никога не бих те излъгал. Никога.

— Мик, да речем, че ти вярвам. Какво видя, след като излезе от подводницата? Накъде водеше турбината?

— Намерих нещо като канализационна тръба и успях да се изкатеря в нея. Беше ужасно горещо. По стените пълзяха червени пламъци. — Мик се вторачи в звездите. — Високо над главата ми се въртеше... онзи величествен изумруденозелен водовъртеж от енергия. Движеше се като миниатюрна спирална галактика. Беше много красиво.

— Мик...

— Чакай. Има още. Пред мен имаше езеро от разтопена енергия. Движеше се вълнообразно като море от живак, само че повърхността му беше огледална. И после чух гласа на баща ми.

— На баща ти?

— Да. Но не беше баща ми, а някаква извънземна форма на живот. Не можах да я видя. Беше затворена във високотехнологична камера, която се носеше над езерото като огромна капсула. Гледаше ме с горящи червени очи. Уплаших се до смърт...

Доминик въздъхна. „Да. Класически случай на умопомрачение. Господи, Фолета имаше право. Симптомите са били налице през цялото време, но аз отказвах да ги разпозная.“ Тя се вгледа в Мик. Той се бе вторачил в далечината.

— Мик, хайде да поговорим за това. Образите, които виждаш, са символични. Да започнем с гласа на баща ти...

— Чакай! — Той се обърна към нея. Очите му бяха широко отворени. — Току-що осъзнах нещо. Разбрах кой беше той.

— Продължавай. — В гласа ѝ прозвуча умора. — Кого, мислиш, че си видял?

— Тецкатилпока.

— Кого?

— Тецкатилпока. Злото божество, за което ти разказах на траулера. Това е ацтекско име, което означава „Димящо огледало“ — описание на оръжието му. Според легендата Димящото огледало надарило Тецкатилпока със способността да прозира в душите на хората.

— Да, спомням си.

— Това същество прозря в душата ми. Говореше като баща ми, сякаш ме познаваше. Опитваше се да ме измами.

Доминик сложи ръка на рамото му и погали кестенявите му къдрици.

— Мик, знаеш ли какво мисля? Сблъсъкът на подводницата е размътил главите ни и...

— Не се дръж снизходително с мен. Не съм сънувал и не страдам от шизофренични заблуди. Всяка легенда се основава на реалност. Не знаеш ли легендите на прадедите си?

— Те не са ми прадеди.

— Глупости. — Мик я прегърна през кръста. — Независимо дали ти харесва, или не, във вените ти тече кръвта на майте от племето киче.

Тя отблъсна ръката му.

— Израснах в Щатите. Не вярвам на глупостите в „Попол-вух“.

— Изслушай ме...

— Не! — Доминик го сграбчи за раменете. — Мик, спри за секунда и ме изслушай. Моля те. Държа на теб. Знаеш го, нали? Мисля, че си интелигентен, чувствителен и изключително надарен човек. Ако ми позволиш и ми се довериш, мога да ти помогна.

Лицето му засия.

— Наистина ли? Това е страотно, защото бих се възползвал от помощта ти. Остават само единайсет дни до...

— Не, не ме разбра. Мик, ще ти е много тежко да го чуеш, но трябва да ти го кажа. Проявяваш всички симптоми на болен от силна форма на параноидна шизофрения. Това те обърква толкова много, че просто не виждаш същественото. Може би болестта е наследствена, но най-вероятно си я придобил в резултат на единайсетгодишната изолация. Какъвто и да е случаят, ти се нуждаеш от помощ.

— Дом, онова, което видях, не бяха халюцинации, а вътрешността на високотехнологичен извънземен космически кораб.

— Космически кораб? — попита Доминик. „О, не. Той е съвсем откачен.“

— Чуй ме, Доминик! И правителството знае, че космическият кораб е там...

„Класическа параноидна заблуда...“

— Глупостите, които са ти разказали военните на „Бун“, са само история за прикритие.

По страните ѝ се застичаха сълзи — тя осъзнаваше фаталната си грешка. Доктор Оуен имаше право. Като бе отворила сърцето си за пациента, Доминик се бе разделила с обективността си. За всичко, което се бе случило, беше виновна тя. Из беше мъртъв, Едит бе арестувана, а човекът, за когото бе пожертвала всичко, страдаше от параноидна шизофрения.

Изведнъж ѝ хрумна нещо. „Колкото повече се приближаваме до деня на зимното слънцестоене, толкова по-опасен ще става Мик.“

— Мик, ти имаш нужда от помощ. Загубил си връзка с реалността.

Той се бе втренчил в идеално изсечения камък под краката си.

— Защо дойде тук, Доминик?

Тя го хвана за ръката.

— Защото държа на теб и искам да ти помогна.

— Пак лъжеш.

Мик я погледна. Очите му блестяха на лунната светлина.

— Борджия те е обработил, нали? Той мрази и мен, и мъртвите ми родители. Би направил всичко, за да ме върне в лудницата. С какво те заплаши?

Доминик извърна поглед.

— Какво ти обеща? Каж ми какво каза.

— Какво ми каза ли? — Тя го погледна гневно. — Арестувал е Едит. Каза, че двете с нея ще гнием в затвора, защото сме ти помогнали да избягаш.

— Съжалявам...

— Обеща да оттегли обвиненията срещу нас, ако те намеря. Даде ми една седмица. Ако се проваля, ще лежим в затвора.

— Мръсник.

— Мик, положението не е толкова лошо. Доктор Фолета се съгласи да ме определи да отговарям за теб.

— И Фолета ли? О, боже...

— Ще бъдеш настанен в новата клиника в Тампа. Няма да си в единична килия. С теб ще работи екип от психиатри. Ще се грижат добре за теб. Ще те подложат на медикаментозна терапия и отново ще контролираш мислите си. Няма да живееш като беглец в джунглите на Мексико. Най-после ще си в състояние да водиш нормален живот.

— Звучи чудесно — иронично отбеляза Мик. — Пък и Тампа е близо до остров Санибел. И доктор Фолета ще ти даде всякакви привилегии. Плюс запазено място на паркинга.

— Не го правя за себе си, а за теб, Мик.

Той тъжно поклати глава.

— Дом, не аз, а ти не виждаш същественото. — Мик протегна ръце и посочи небето. — Виждаш ли тъмната линия успоредно на Голямото игрище? Това е тъмната ивица в Млечния път, еквивалент на нашия екватор. Веднъж на всеки 25 800 години Слънцето застава в права линия с централната му точка. Датата на голямото изравняване ще дойде след единайсет дни. Само след единайсет дни, Доминик. На този ден — на зимното слънцестоене — порталът в космоса ще се отвори и ще пусне зла сила в нашия свят. До края на този ден ти, аз,

Едит, Борджия и всяко живо същество на тази планета ще умре, освен ако не намерим тайния вход за вътрешността на пирамидата.

Мик я погледна в очите. Сърцето го заболя.

— Аз... те обичам, Доминик. Обичам те от деня, в който се запознахме и ти се държа мило с мен. Пък и съм ти задължен. И на Едит. Но в момента трябва да доведе докрай тази работа, дори ако това означава да те загубя. Може би имаш право и наистина страдам от шизофренична заблуда, предадена ми от двамата ми родители психопати. Но независимо дали всичко това е плод на въображението ми, или реалност, не мога да спра. Трябва да довърша работата си.

Мик взе инспектоскопа. В очите му блестяха сълзи.

— Кълна се в душата на майка ми, че ако греша, на двайсет и втори декември ще се върна в Маями и ще се предам на властите. Но дотогава, ако *наистина* държиш на мен и искаш да ми помогнеш, престани да ми бъдеш психиатър. Бъди ми приятел.

21.

10 декември 2012 г.

Сградата на Обединените нации

Ню Йорк Сити

Препълнената зала утихна. Телевизионните камери започнаха да снимат, когато Виктор Илич Грозни се отправи към трибуната, за да направи обръщение пред Съвета за сигурност на Обединените нации.

— Госпожо председател, господин генерален секретар, членове на Съвета за сигурност, уважаеми гости, днес е тъжен ден. Въпреки споразуменията и предупрежденията на Генералната асамблея и Съвета за сигурност и изтощителните усилия на превантивната дипломация и миротворството на генералния секретар и специалните му посланици, една престъпна, но много силна нация продължава да заплашва целия свят с най-мощното оръжие в историята на човечеството. Студената война отдавна свърши, или поне така ни казват, и добродетелите на капитализма триумфират над лошия комунизъм. Докато икономиките на Запада продължават да процъфтяват, Руската федерация се бори да се преустрои. Народът ни мизерства и гладува. Обвиняваме ли Запада? Не. Руските проблеми са създадени от руснаци и наш дълг е да се спасим. Сами.

Ангелските му сини очи излъчваха детинска невинност.

— Аз съм миролюбив човек. Чрез дипломацията на думите убедих арабските, сръбските и корейските ни братя да сложат оръжие и да не се сражават срещу заклетите си врагове, защото знам и дълбоко в сърцето си вярвам, че насилието не решава нищо и несправедливостта от миналото не може да бъде поправена. Моралът е въпрос на личен избор. Всеки от нас ще бъде съден за делата си от Създателя, когато му дойде времето, и никой няма право да причинява болка и страдания на друг в името на морала.

Погледът на Грозни стана суров.

— Нека онзи, който е безгрешен, пръв да хвърли камък. Студената война е мъртва, но благодарение на силната си икономика и

военна мощ Съединените щати продължават да са световен полицаи и да решават дали политиката на една или друга страна е морално оправдана. Също като уличен побойник, Америка свива юмрук и заплашва с насилие в името на мира. Като най-големия лицемер на света, Съединените щати въоръжават потиснатите, докато те се превърнат в потисник. Израел, Южна Корея, Виетнам, Ирак, Босна, Косово, Тайван — колко хора още трябва да умрат преди Съединените щати да осъзнаят, че заплахата за насилие води само до повече насилие и тиранията, замаскирана с най-добрите намерения, си остава тирания?

Погледът му омекна.

— И сега светът стана свидетел на нова заплаха. Притежаването на най-модерната бойна сила в историята не е достатъчно. Господството в космоса не е достатъчно. Осъществяването на противоракетния щит не е достатъчно. Сега капиталистите имат ново оръжие, което променя баланса на ядрената патова ситуация. Защо Съединените щати продължават да експериментират с тези оръжия и да отричат отговорността? За глупаци ли ни смята американският президент? Успокояват ли извиненията му опънатите до скъсване нерви на народите на Австралия и Малайзия? Къде ще бъде следващата детонация? В Руската федерация? Или може би в Близкия изток, където има три американски ракетносача и флотилиите им са готови да нанесат удар, пак в името на справедливостта? Руската федерация се присъединява към Китай и останалия свят и осъжда тези нови заплахи за насилие. Днес ние отправяме предупреждение и нека да бъде съвършено ясно, за да не бъде съден моралът ни. Няма да живеем в страх. Няма да се подлъгваме по хулиганската тактика на Запада. Следващият взрив, основаващ се на чист синтез, ще бъде последният, защото ще го изтълкуваме като обявяване на ядрена война!

В залата настъпи хаос и протестите на делегатите от Съединените щати не бяха чути. Телохранителите бързо изведоха Виктор Грозни.

*Град Пусте
(2 км западно от Чичен Ица)
Полуостров Юкатан*

Доминик Васкес отвори очи. Събудиха я птичите песни. Утринната светлина се процеждаше през изгнилите дъски над главата ѝ. Тя се протегна в спалния чувал, после се обърна на една страна. Мик вече беше станал и четеше дневника на баща си. Слънчевите лъчи осветяваха ъгловатите му черти. Той вдигна глава и черните му очи блеснаха.

— Добро утро.

Тя се измъкна от спалния чувал.

— Колко е часът?

— Почти единайсет. Гладна ли си? Семейство Форма ти оставиха закуска в кухнята. — Мик посочи отворената врата на плевнята, през която се виждаше къща с бяла гипсова мазилка. — Отиди да хапнеш. Аз вече закусих.

Доминик седна до него.

— Какво правиш?

Той посочи рисунката на пирамида на платото Наска.

— Символът е ключът за тайния вход за пирамидата на Кукулкан. Животното е ягуар. Обърнат е по гръб. Това означава падение. Древните май са смятали, че отворената уста на ягуара е свързана с пещерите и Подземния свят. Най-близките пещери наоколо са Баланканчи. Родителите ми и аз ги претърсвахме години наред, но не открихме нищо.

— А концентричните кръгове?

— Те са част от уравнението, което се опитвам да реша. Отначало мислех, че кръговете символизируют подземна камера. Във всички пещери, които изследвах родителите ми, имаше същите кръгове. Когато дойдох тук, отидох в пещерите Баланканчи, но не намерих нищо.

Доминик извади от задния си джоб карта на Чичен Ица и се вгледа в разположението на руините. Снимката на древния град бе направена от хеликоптер.

— Разкажи ми повече за Подземния свят на майте, Мик. Как го нарече?

— *Шибалба*. Според мита за сътворението на майте тъмната ивица в Млечния път е *Шибалба Би*, Черния път към Подземния свят. В „Попол-вух“ пише, че там се раждат, умират и възкръсват всички същества. За жалост, написаното в „Попол-вух“ изисква тълкуване.

Сигурен съм, че по-голямата част от автентичното значение се е изгубила през вековете.

— Защо мислиш така?

— „Попол-вух“ е написана през XVI век, дълго след възхода и падението на цивилизацията на майите и изчезването на Кукулкан. В резултат на това разказите клонят повече към митологията, отколкото към фактите. Но след онова, което видях в Мексиканския залив, вече не съм сигурен. — Той я погледна и се поколеба дали да продължи.

— Разказвай. Слушам.

— Без предразсъдъци или като психиатър?

— Нали каза, че ти трябва приятел. — Тя стисна ръката му. — Мик, казваш, че извънземното ти е говорило с гласа на баща ти, така ли?

— Да. Примамваше ме да се приближа до него.

— Не се ядосвай, но не ми ли каза, че в „Попол-вух“ същото се е случило и с онзи... Как му беше името?

— Хунафу! — Очите му се отвориха широко.

„Отлично. Той разпознава източника на умопомрачението си.“

— Още мислиш, че си въобразявам всичко това, нали?

— Не съм казала такова нещо, но трябва да признаеш, че паралелът е странен. Какво се е случило с Хунафу, след като Подземните божества са го измамили?

— Той и брат му били изтезавани и умъртвени. Но поражението му било част от грандиозен замисъл. Господарите на Подземния свят го обезглавили и сложили главата му на едно дърво, за да плаши всеки, който иска да тръгне към Шибалба. Но един ден една красавица, казвала се Кървава луна, решила да предизвика божествата и отишла при дървото. Протегнала ръка към главата на Хунафу Първи, главата се изплюла върху ръката ѝ и по чудо Кървава луна забременяла. Избягала и се върнала в Средния свят, Земята, и родила близнаци — героите Хунафу и Шбаланк.

— Хунафу и Шбаланк?

— Да. Двама сина близнаци. Герои. Момчетата станали велики воители. Когато възмъжали, те влезли в Шибалба, за да предизвикат господарите на Подземния свят. Злите божества пак се опитали да спечелят с измама, но този път близнаците герои победили врага,

прогонили злото и съживили баща си. Възкресението довело до възраждането на маите.

— Разкажи ми пак как Черния път е говорил на Хунафу. Как е възможно път да говори?

— Не знам. Според „Попол-вух“ входът за Черния път се символизира от устата на огромна змия. Тъмната ивица в Млечния път също е била смятана за небесна змия.

„Хайде. Питай!“

— Мик, изслушай ме за секунда. През целия си живот си преследвал духовете на маите и си обсебен от легендите в „Попол-вух“. Не е ли възможно...

— Да съм си въобразил, че чувам гласа на баща ми?

— Не се ядосвай. Само питам, защото легендата за пътешествието на Хунафу изглежда същата като онова, което ми разказа за подземната камера. Освен това мисля, че имаш нерешени проблеми с баща си.

— Може би. Но не съм си въобразил онова извънземно същество. Нито гласа на баща ми. Това беше реалност.

— Или само приличаше на реалност?

— Пак си играеш на психиатър.

— Опитвам се да ти бъда приятел. Параноидните заблуди са много силно нещо. Първата стъпка да си помогнеш, е да възприемеш факта, че се нуждаеш от помощ.

— Престани, Доминик...

— Ако ми позволиш, ще ти помогна...

— Не! — Мик стана, отиде до вратата на плевнята, затвори очи и започна да диша дълбоко, за да се овладее.

„Притиснах го достатъчно — помисли Доминик. — Посях семето. А сега трябва отново да спечеля доверието му.“ Тя насочи вниманието си към картата на Чичен Ица. Неизвестно защо снимката от въздуха на свещения жертвен кладенец привлече погледа ѝ. Доминик се замисли за миналата нощ и за разходката си в джунглата.

„Стените на свещения жертвен кладенец... блестяха на лунната светлина. Вдълбнатините във варовика...“

— Какво има?

Тя се стресна, вдигна глава и с изненада видя, че Мик се е навел над нея.

— Нищо.

— Кажи ми. — Черните му очи бяха твърде проникателни, за да бъдат заблудени.

— Виж тази карта. От въздуха свещеният кладенец прилича на концентричните кръгове на рисунката на пирамидата в Наска.

— Родителите ми стигнаха до същия извод. Няколко месеца се спускаха с акваланги във всеки кладенец и изследваха всички подземни пещери в района. Намериха няколко скелета, но нищо, което да прилича на тунел.

— Проверявал ли си свещения жертвен кладенец след земетресението? — Доминик изтръпна, когато последната дума неволно се изплъзна от устата ѝ.

— Земетресение? — Лицето на Мик светна. — В деня на есенното равноденствие в Чичен Ица е имало земетресение? Господи, Доминик, защо ми го казваш чак сега?

— Не знам. Не знаех, че е важно. Когато разбрах за земетресението, Фолета те беше превърнал във вегетиращ зомби.

— Разкажи ми за земетресението. Как се е отразило на кладенеца?

— Репортажът по новините беше съвсем кратък. Група туристи твърдяха, че видели как водата в кладенеца се развълнувала.

Мик хукна.

— Чакай! Къде отиваш?

— Трябва ни кола. Вероятно ще прекараме един-два дни в Мерида, за да купим някои неща. Хапни нещо. Ще ми трябваш, когато се върна. Идвам след час.

— Чакай, Мик. Какви неща? За какво говориш?

— Акваланги. Трябва да изследваме свещения кладенец.

После побягна по пътя към града.

Обезпокоена, Доминик излезе от плевнята и влезе в къщата на семейство Форма, която беше украсена с мексикански мотиви. Намери на масата в кухнята чиния с пържени банани и царевичен хляб и седна да закусва.

И после забеляза телефона.

През лятото на 1985 година се върнахме в Наска. През първите шест месеца пътувахме всеки ден от малкия си апартамент в Ика — оживено градче на сто и четирийсет километра от платото. Но намаляващият ни бюджет скоро ни принуди да се преместим в мизерно двустайно жилище в село Индженио.

Продадох караваната и купих малък балон с горещ въздух. Всяка сутрин в понеделник Мария, Майкъл и аз се издигахме на триста метра над пустинната пампа и правехме снимки на множеството линии и на великолепните животни, издълбани на платото. Останалите дни на седмицата посвещавахме на анализиране на тези снимки като се надявахме да разгадаем посланието, което да ни насочи към тайния вход за пирамидата на Кукулкан.

Предизвикателството в разчитането на рисунките в Наска е, че има повече фалшиви, отколкото истински улики. На платото са издълбани фигурите на стотици животински и други форми, повечето от които не са създадени от първия художник на Наска. Тази площ от триста квадратни километра е осеяна с правоъгълници, триъгълници, трапеци, гроздове и невероятно прави линии, някои от които дълги четирийсет километра. Прибавете към тях и човекоподобните фигури, издълбани в хълмовете наоколо, и ще разберете колко дръзка беше задачата ни. Но накрая усилията ни помогнаха да отделим най-важните рисунки.

Истинското послание на Наска се съдържа в по-старите и сложни рисунки. Можем само да гадаем за времето, когато са направени, но знаем, че са най-малко на 1500 години.

Изображенията в Наска имат две отличителни функции. Фигурите, които нарекохме „първични“, описват историята в основата на предсказанието за Деня на Страшния съд, а „вторичните“, издълбани в близост до тях, ни дават важни податки, за да ни помогнат да разшифроваме значението им.

Разказът на художника започва в центъра на пустинята с фигурата, която Мария нарече „слънце“ — съвършен кръг, от който излизат двацет и три линии. Едната е по-дълга от другите и се простира на трийсет и два километра в пустинята. Дванадесет години по-късно аз щях да открия, че тази дълга линия сочи точно към пояса на Орион. Скоро след това Майкъл щеше да намери контейнер от иридий, заровен в средата на този загадъчен ориентир,

и вътре — древна карта на света (справка — написаното в дневника ми на 14 юни 1990 г.). На пергаментата бе обозначен полуостров Юкатан и Мексиканският залив като бойното поле на предстоящия Армагедон.

Близко до „слънцето“ в Наска е издълбан паяк — *Ricinulei* — един от най-редките видове на света, който се среща само в някои недостъпни райони на амазонската джунгла. Също като китовите и маймуната, и този вид паяк не живее в пустинята на Перу. Ето защо ние решихме, че тази фигура е насочваща и в случая — небесен маркер. Оказа се, че паякът е невероятно точен земен ориентир, направен, за да насочи наблюдателя към съзвездието Орион. Правите линии на насекомото са ориентирани така, че да проследяват променящото се местоположение на трите звезди в пояса на Орион — същите, към които египтяните са ориентирали пирамидите в Гиза.

Около „слънцето“ са разпръснати десетина странни рисунки на хищни крилати същества. Забележете, че не говоря за по-скорошните рисунки на колибри и пеликан — два вида, които се срещат в региона, а за серия демонични на вид същества, каквито не познавам. Платото Наска е осеяно с рисунките на тези загадъчни същества с нокти, но аз още нямам представа каква е функцията им.

Най-дългото животно там е сто осемдесет и пет метровата змия. За съжаление, голяма част от влечугото е унищожена от панамериканската магистрала, която минава през тялото му. Присъствието на змията в пампата може би символизира тъмната ивица в Млечния път, а близостта ѝ до рисунката на пирамидата вероятно е знак, насочващ ни към Чичен Ица, град на маите, доминиран от образа на Пернатата змия.

Опашката на змията също е ориентирана към Орион.

В Наска има още няколко рисунки, които се открояват като части от предсказанието на маите. Една от тях — и любимата ни — е фигурата, която нарекохме „астронавта“. Наличието на двехилядигодишна рисунка на извънземно същество ни даде сили, защото беше убедително напомняне, че не сме сами в издирването си, поне духовно. Подобният на бухал хуманоид в униформа и ботуши е вдигнал дясната си ръка в жест, който може да се изтълкува като приятелство. Гигантското извънземно ясно се откроява от

останалата част на посланието на Наска и е издълбано на склона на хълма като подпис на художник в ъгъла на платното.

23 декември 1989 г.

След повече от четири години работа в пустинята на Перу аз реших да заведа семейството си да види най-внушителната древна рисунка — Тризъбеца на Паракас. Фигурата се намира на сто и шейсет километра на север в пампата и често я наричат Канделабъра или Свещникът на Андите. Тризъбецът никога не е бил свързан официално с рисунките в Наска, макар че сложната му форма, размери и възраст го класифицират като произведение на същия загадъчен художник.

Създателят на Тризъбеца е избрал да издълбае този колосален символ на целия планински склон, гледащ към залива Паракас. Величествената фигура прилича на свещник с три остри върха, подобен на вила на дявол, с изключение на заострените краища. Всички са насочени нагоре и са украсени с мотиви на венчелистчета. Тъй като Тризъбецът е изложен на по-сурови климатични условия от рисунките в Наска, художникът го е изсякъл много по-дълбоко в склона, на десетина метра навътре в солената, подобна на кора повърхност на хълма. Тризъбецът на Паракас е дълъг сто и осемдесет и широк шейсет метра и лесно се забелязва.

Спомням си как в онзи съдбовен декемврийски ден тримата наблюдавахме от лодката древния ориентир. Докато слънцето залязваше зад гърба ни, подобната на кристал почва на Тризъбеца започна да искри на отслабващата светлина, придавайки му ярък червеникав блясък. Ефектът сякаш зареди Мария с енергия и тя бързо стигна до извода, че Тризъбецът сигурно е оставен като древен знак, насочващ цивилизацията ни към платото Наска.

Неочаквано любимата ми се преви на две от непоносима болка и изстена жаловито. И после, докато Майкъл и аз гледахме ужасени, изгуби съзнание и падна в лодката.

*Откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл
Справка каталог 1985–1990 г. стр. 31–824
Фотоалбум флопидиск 8 и 9
Име на файла: НАСКА, снимки 34 и 56*

22.

13 декември 2012 г.

На борда на американския военен кораб „Бун“

Мексиканския залив

4:46 ч.

Капитан Едмънд Лус поздрави вицепрезидента Инис Чейни и Марвин Тепърман, които слязоха от хеликоптера „Сикорски СХ-605“ и стъпиха на палубата на „Бун“.

— Как сте, господин вицепрезидент? — усмихна се капитанът.
— Май не се чувствате много добре.

— Атмосферните условия бяха лоши. На позиция ли са безпилотните летателни разузнавателни апарати?

— Двата летателни апарата „Хищник“ кръжат над набелязания район, както поискахте, сър.

Марвин съблече спасителната си жилетка и я даде на пилота на хеликоптера.

— Капитане, какво кара хората ви да мислят, че тази нощ пак ще видим един от онези водовъртежи?

— Сензорите показват, че подземните електромагнитни флукутации се увеличават, точно както стана последния път, когато се появи водовъртежът.

Капитанът ги поведе към Бойния информационен център на кораба.

В препълненото с уреди помещение кипеше трескава дейност. Командирът Къртис Брод отместа поглед от хидролокатора.

— Идвате точно навреме, капитане. Сензорите показват повишение на електромагнитната дейност. По всичко личи, че се образува поредният водовъртеж.

На главозамайваща височина над изумруденозеленото сияние кръжаха два безпилотни летателни апарата за въздушно разузнаване

„Хищник“. Водите на Мексиканския залив започнаха да се въртят в посока, обратна на часовниковата стрелка, и инфрачервените и телевизионните камери на летателните апарати изпратиха картина до „Бун“.

Чейни, Тепърман, капитан Лус и двайсет и четиримата технически специалисти и учени се вторачиха във видеомониторите. Водовъртежът започна да придобива ясни очертания.

Вицепрезидентът недоверчиво поклати глава.

— Какво може да притежава силата да предизвика такова нещо?

— Може би същото, което взривява карстовите образувания в западната част на Тихия океан — прошепна Марвин.

Водата се завъртя по-бързо. Чудовищната сила отвори тунел, който се спусна към дупката в морското дъно, откъдето блесна ослепителна изумруденозелена светлина.

— Ето там — викна Марвин и посочи екрана. — Издигат се от центъра...

— Виждам ги — прошепна Чейни.

От светлината се извисиха три тъмни сенки.

— Какво е това, по дяволите? — викна Лус.

Десетина смаяни учени извикаха на колегите и помощниците си да проверят, че информацията от сензорите се записва.

Нещата продължиха да се издигат. Извисиха се над повърхността на морето и се приближиха до двата ниско кръжащи безпилотни разузнавателни апарата.

Картината от единия „Хищник“ стана неясна, после изчезна.

Вторият „Хищник“ продължи да предава.

— Двата „Сийхоук“ да излетят веднага — заповяда капитан Лус. — Само да разузнават. Дръжте останалия „Хищник“ на безопасно разстояние. Не трябва да губим сигнала от него.

— Слушам, сър. Какво означава безопасно разстояние?

— Капитане, двата „Сийхоук“ излетяха...

— Да се държат настрана от светлината! — извика Чейни.

Трите извънземни обекта се издигнаха на височина шестстотин метра, направиха пирует с прецизността на роботи, завъртайки хоризонтално огромните си крила, увеличиха скоростта си и изчезнаха.

Капитан Лус се втурна към радара. Лейтенант Линда Мурареску вече проследяваше обектите с бързо въртящата се радарна чиния на „Бун“.

— Засякох ги, сър. Не съм виждала такова нещо. Не излъчват топлина, нито звук, а само леки електромагнитни смущения. Нищо чудно, че сателитите ни не могат да ги открият. Трите мишени се отправят на запад. По-добре се свържете със САККО, капитане. Обектите се движат много бързо и всеки момент ще изчезнат от екрана.

Северноамериканско командване на космическата отбрана (САККО)

Колорадо

Високият 2870 метра връх от назъбен гранит, известен като планината Шайен, се намираше на шест километра и половина югозападно от Колорадо Спрингс. Двата строго охранявани тунела в основата му се простираха на петстотин метра под земята и служеха за входи към подземния комплекс, разположен на четири и половина акра — там беше Северноамериканското командване на космическата отбрана или САККО.

Там беше командният център, свързващ всеки клон на въоръжените сили — разузнаването, системите за наблюдение и метеорологичните станции. Но основната функция на базата беше да засича изстреляни ракети навсякъде по света — на сушата, в океаните и моретата, и във въздуха.

Стратегическите предупреждения се подаваха, при положение, че срещу Северна Америка беше изстреляна междуконтинентална балистична ракета от разстояние 2100 морски мили и до взривяването ѝ оставаха трийсет минути. Информацията стигаше до президента и до всички командни центрове на отбраната за четири минути.

Другият вид предупреждение се отправяше, при положение, че беше изстреляна ракета срещу САЩ и съюзните страни. „Скъд“ и „Круз“ поразяваха целта за няколко минути, затова САККО препращаше информацията директно чрез сателит към командирите на съответното бойно поле.

Системата за ранно засичане на ракети и предупреждение се намираще на 35 680 километра над Земята, в сателита на Програмата за подкрепа на отбраната, ППО, който обикаляше Земята в геостационарна орбита и непрекъснато предаваше картина от всички точки на планетата. На борда на тежкия два и половина тона сателит имаше високотехнологични инфрачервени сензори, които мигновено засичаха топлината, излъчваща се при изстрелването на ракета.

Майор Джоузеф Унсин отдаде чест на военните полицаи и се качи на подземната железница. След кратко пътуване в лабиринта от тунели пристигна в командния център на САККО, за да поеме дванайсетчасовата си смяна.

Напрежението беше огромно, защото светът беше пред прага на война.

Майор Брайън Седио гледеше монитора на Програмата за подкрепа на отбраната. На екрана на видеовръзката над командния пулт се виждаше лицето на вицепрезидента Чейни.

— Какво става?

Седио вдигна глава.

— Идваш точно навреме. Вицепрезидентът се побърква. — Майорът включи микрофона и се обърна към видеотелефона. — Съжалявам, господин вицепрезидент, но сателитите на ППО са направени така, че да улавят топлина, а не електромагнитни смущения. Ако извънземните обекти продължат да летят над Тихия океан и се отправят към Азия, има шанс да ги засечем с базирания ни на Земята радар, но сателитите не могат да ги видят.

— Намерете ги, майоре! Претърсете всички координати! Искам да ме информирате в мига, в който откриете местоположението им.

Екранът угасна.

Майор Седио поклати глава.

— Да не повярваш! Светът е пред прага на война, а Чейни мисли, че ни атакуват извънземни.

14 декември 2012 г.

Каменната гора в Шилин

Провинция Юнан, Южен Китай

5:45 ч. (Пекинско време)

Провинция Юнан се намира в югозападната част на Китайската народна република. Там има множество езера, зашеметяващи планини и богата растителност. Малко райони в Китай дават възможност на посетителите да изследват такова разнообразие на релефа.

Най-гъсто населеният град в провинцията е Кунмин, столицата на Юнан. На сто и десет километра североизточно от града се намира най-интересната туристическа атракция — Каменната гора на Лунан, известна и като Скалната гора на Шилин. Скалната гора се простира на площ от сто и шейсет квадратни километра и представлява съвкупност от странни заострени варовикови върхове, издигащи се на височина трийсет метра. Пътеките отвеждат туристите край редиците скални образувания. Над потоците има мостове, а в скалите — издълбани от природата сводове.

Факторите, довели до създаването на Скалната гора, са започнали да действат преди 280 милиона години, когато издигането на Хималаите е предизвикало ерозия, която е изваяла назъбени спирални образувания във варовиковото плато. Следващите издигания през вековете са създали дълбоки пукнатини в карета, които постепенно са се разширили от дъждовната вода и са оформили високи сиво-бели заострени скали.

Когато петдесет и две годишната Джанет Паркър и личният ѝ водач Куик-синг пристигнаха пред централния вход на обществения парк, още не се беше разсъмнало. Пренебрегвайки предупреждението на Държавния департамент на Съединените щати, нахаканата бизнесдама от Флорида бе настояла да посети Скалната гора преди по-късно сутринта да отлети за Кунмин.

Тя тръгна след водача си и стъпи на пътеката от дъски, виеща се покрай назъбените варовикови образувания.

— Чакай малко, Куик-синг. Това ли е всичко? Пътувахме цял час, за да видим това?

— Не ви разбирам, госпожице Джанет. Това е Каменната гора. Какво очаквахте?

— Нещо по-зрелищно. Виждам само километри, осеяни със скали. — Очите ѝ изведнъж блеснаха. — Чакай. Какво е това?

И посочи към златистата светлина, която проблясваше между пролуките във варовика.

Куик-синг засенчи очи с длан и се стресна от сиянието.

— Не знам. Госпожице Джанет, моля ви, какво правите?

Паркър се прехвърли през перилата.

— Искам да видя какво е това нещо.

— Госпожице Джанет!...

— Успокой се. Ей сега ще се върна.

Американката заслиза надолу и изруга, защото одраска глезена си. Сетне погледна нагоре, за да види източника на ярката светлина.

— Това пък какво е, по дяволите?

Черният, подобен на насекомо предмет, беше дълъг повече от десет метра. Огромните му крила бяха заклещени между два заострени къса варовик. Неодушевеното чудовище бе кацнало на два нажежени до червено нокътя, които бяха пробили карста.

— Куик-синг, ела тук. — Джанет направи още една снимка, когато първите лъчи на слънцето докоснаха крилата на съществото. Кехлибареният му диск потъмня и започна да проблясва все по-бързо. — Куик-синг, за какво ти плащам, по дяволите?

Безшумната експлозия на ярка бяла светлина я заслепи. Възпламеняването на устройство, основаващо се на чист ядрен синтез, създаде енергия, по-гореща от тази на повърхността на Слънцето. Джанет Паркър усети, че кожата ѝ гори и плътта ѝ цвърчи. След част от секундата скелетът ѝ се изпари, а нажеженото огнено кълбо се разпространи във всички посоки със скоростта на светлината.

Експлозията бързо обхвана Каменната гора. Горещината изпепели карста, от който се издигна гъст токсичен облак от въглероден двуокис. Компресирани под покрива от студен въздух, отровните изпарения се снишиха до земята и се устремиха напред — истинско цунами от газ.

По-голямата част от населението на Кунмин още спеше, когато чудовищният невидим газ нахлу в града. Ранобудните паднаха на колене и се хванаха за гърлата, светът се завъртя пред очите им. Онези, които още бяха в леглата, само трепнаха конвулсивно и се задушиха в съня си.

За няколко минути всички мъже, жени и деца и другите дишащи кислород същества в Кунмин умряха.

*Град Ленск
Сибир, Русия
5:47 ч.*

Седемнайсетгодишният Павел Пшенични взе брадвата от ръцете на малкия си брат Николай, излезе на двора и нагази в дълбокия две педи сняг. Леден вятър смрази лицето му. Той вдигна шала си и тръгна към купчината дърва.

Слънцето още не беше изгряло, но и без това в тази вечно замръзнала земя винаги беше студено. Павел разчисти снега от един пън и го изправи. Изпъшка, замахна с брадвата и го разцепи.

Докато изправяше следващия пън, ярка светлина го накара да вдигне глава.

Над мрачния хоризонт се извисяваше огромна заснежена планинска верига, скрита зад сиви облаци. Внезапно от тях изскочи нажежена до бяло мълния, чу се силен тътен и земята под краката на Павел се разтресе.

„Лавина?“

Гъстата мъгла му попречи да види как всичко пропада — той видя само как избухва сиво-бял облак от сняг. Енергийната вълна връхлиташе към него с невероятна скорост.

Павел хвърли брадвата и побягна.

— Николай! Лавина!

Взривната вълна го вдигна във въздуха и го блъсна с главата напред във вратата на къщичката, после помете всичко по пътя си.

*Чичен Ица
Полуостров Юкатан
22:56 ч.*

Износените амортизьори на черния, покрит с прах шевролет скърцаха, докато подскачаше по неравния път през джунглата. Накрая стигнаха до веригите на портата и спряха.

Майкъл слезе, огледа веригите и се наведе над ръждясалия катинар.

Доминик се премести зад волана.

Мик отключи катинара и свали веригата. Доминик включи на скорост, подкара, спря и пак седна отдысно. Мик се качи.

— Страхотно. Кога си се научил да отваряш катинари? — попита тя.

— Още от малък. Е, много по-лесно е, ако имаш ключ.

— Откъде взе ключ?

— Имам приятели, които работят по поддръжката на парка. Жалко, че единствената работа, достъпна за местните май, е да сервират храна или да прибират боклука в града, основан от прадедите им.

После подкара бързо надолу по неравния път.

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме?

— Половината ми детство е минало тук. Познавам тази джунгла на пръсти. — Той се усмихна.

— Мик! — Доминик затвори очи, когато пикапът излезе от пътя и пое през джунглата. — Намали! Какво правиш? Да ни убиеш ли искаш?

Пикапът криволичеше сред храстите и някак успяваше да избегне дърветата и скалите. Навлязоха в район с гъста растителност, където балдахинът от листа и клони закриваше нощното небе.

Мик удари спирачки.

— Край на пътя.

— Наричаш това път?

Той изключи двигателя.

— Мик, кажи ми защо...

— Тихо. Слушай.

— Какво?

— Мълчи и слушай.

Доминик чуваше само песните на щурците. Погледна Мик. Очите му бяха затворени, лицето му изглеждаше унесено.

— Добре ли си?

— Да.

— За какво мислиш?

— За детството си.

— Щастливи или тъжни спомени?

— Един от няколкото щастливи. Майка ми ме водеше на екскурзии в тези гори. Научи ме на много неща за природата и за

Юкатан — как се е формирал полуостровът, за геологията му. Беше страхотен учител. Каквото и да правехме, мама винаги го превръщаше в приятно занимание.

Мик се обърна към Доминик. Черните му зеници бяха разширени и блестяха.

— Знаеш ли, някога целият район е бил под водата. Преди милиони години полуостров Юкатан е бил на дъното на тропическо море. Повърхността му е била покрита с корали, растения и седиментни скали. Дъното било огромен пласт от варовик. И после космически кораб или един господ знае какво се разбива на Земята. Ударът разтрошава варовика и предизвиква приливни вълни, високи шестстотин метра, огнени стихии и слой атмосферен прах, който задушил фотосинтезата и унищожил повечето видове на планетата. Постепенно полуостров Юкатан се издигнал над повърхността. Дъждовната вода навлязла в пукнатините, разрушила варовика, причинила ерозия и издълбала огромен подземен лабиринт под полуострова. Майка ми казваше, че отдолу Юкатан прилича на гигантска буца швейцарско сирене.

Мик се облегна на седалката и се вторачи в таблото.

— По време на последния ледников период равнището на водата спаднало и пещерите вече не се наводнявали. Това предизвикало образуването на грамадни сталактити, сталагмити и други формирания от калциев карбонат в карста.

— Карст ли? Защо?

— Юкатан е съставен изцяло от карст. Както и да е, преди четиринайсет хиляди години ледът се стопил и морето се надигнало и отново наводнило пещерите. На повърхността на Юкатан няма реки. Водните запаси на полуострова идват от подземните пещери. Кладенците във вътрешността са сладководни, но колкото повече се приближаваш към брега, стават все по-солени. От време на време някоя пещера се срутва и се образува гигантски кладенец...

— Като свещения *дзеноте*?

— Да. — Мик се усмихна. — Употребяваш маианската дума за сеноте. Чудех се дали я знаеш.

— Баба ми беше киче — едно от племената на маите. Разказваше ми, че дзеноте били портали към Подземния свят, Шибалба. Мик, ти и майка ти сте били много близки, нали?

— Тя беше единственият ми приятел.

Доминик преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ.

— Когато бяхме в Мексиканския залив, ти започна да ми разказваш нещо за смъртта ѝ. Изглеждаше ядосан на баща си.

На лицето му се изписа колебание.

— Трябва да тръгваме...

— Не, чакай. Каж ми какво се е случило. Може би ще мога да ти помогна. На кого друго можеш да се довериш?

Той стисна волана и се втрени в осеяното с насекоми предно стъкло.

— Бях на дванайсет години. Живеехме в двустайна къща близо до платото Наска. Майка ми умираше. Имаше разсейки. Вече не издържаше на облъчването и на химиотерапията и беше твърде слаба, за да се грижи за себе си. Баща ми нямаше пари за болногледачка, така че ме остави да се грижа за нея, докато работеше в пустинята. Мама лежеше и се превиваше от болка, а аз я решех и ѝ четях. Тя имаше дълга черна коса като теб... но накрая започна да пада на кичури.

По лицето му се стече сълза.

— Но съзнанието ѝ остана ясно до края. Винаги имаше повече сили сутрин и можеше да разговаря, но следобед ставаше немощна и бръщолевеше несвързано. Морфинът успокояваше болките ѝ. Една вечер татко се прибра. Беше капнал от умора — три дни беше бил в пустинята. Мама бе имала тежък ден. Бореше се с треската и я болеше. И аз бях уморен, защото се бях грижил за нея от три дни. Татко седна на леглото ѝ и се вторачи в нея. Казах им лека нощ и отидох да си легна. Сигурно съм заспал веднага, но после ме събуди вик. Станах и отворих вратата...

Мик затвори очи. По лицето му потекоха сълзи.

— Какво стана? — прошепна Доминик. — Какво видя?

— Мама викаше. Той се бе навел над нея и я душеше с възглавницата.

— Господи!...

— Стоях и не разбирах какво става. След малко мама престана да мърда. И в същия миг той видя, че вратата е отворена. Скочи и ме изблъска в стаята ми. Плачеше и говореше несвързано — каза, че мама имала непоносими болки и вече не издържал да я гледа как страда.

Мик се заклати на седалката и се втрени в предното стъкло.

— Това ли е кошмарът ти?

Той кимна, после сви юмруци и удари по очуканото табло.

— Кой беше той, че да взима решение, по дяволите? Аз се грижех за нея, не той!

Доминик изтръпна.

— Той дори не ме попита, Доминик! И не ми даде възможност да се сбогувам с нея.

Тя го придърпа към себе си и започна да го милва. Мик отпусна глава на гърдите ѝ. По лицето ѝ потекоха сълзи. Колко много бе страдал Мик, лишен от нормално детство и прекарал живота си в единична килия?

„Не мога да го върна в друга клиника!“

Мик се успокои и избърса очите си.

— Е, знам, че ще трябва да реша някои семейни въпроси.

— Животът ти е бил труден. Но всичко ще се оправи.

— Наистина ли мислиш така? — иронично се усмихна той.

Доминик го целуна — отначало леко, а после истински. Възбудени, те разкъсаха дрехите си и започнаха страстно да се прегръщат, но тясното пространство ограничаваше любенето им.

— Мик... Чакай. Тук е много тясно. — Тя сложи глава на рамото му. — Следващия път, когато взимаш кола под наем, гледай да има задна седалка.

— Обещавам.

Мик я целуна по челото.

Доминик погали косата му.

— По-добре да тръгваме. Иначе ще закъснеем за срещата с приятелите ти.

Излязоха от пикапа. Мик извади аквалангите и даде на Доминик водолазна жилетка с кислородна бутилка.

— Гмуркала ли си се нощем?

— Преди две години. Колко път има до кладенеца?

— Километър и половина. Сложи си водолазната жилетка, за да не я носиш.

Доминик я облече и взе от него неопреновите костюми. Мик праметна на рамо раницата с екипировката и две кислородни бутилки.

— Върви след мен.

Тръгнаха през шубраците. Покрай ушите им забръмчаха рояци комари. Гората ставаше все по-гъста, а почвата — камениста. Изкатериха се по двуметров склон и над главите им се появиха звездите.

Застанаха на широка няколко метра каменна пътека, направена преди хиляди години от майте.

Мик свали кислородните бутилки и разтри раменете си.

— Вляво е свещеният кладенец, а вдясно — пирамидата на Кукулкан. Как си?

— Като товарно муле. Колко остава още?

— Двеста метра. Хайде.

Продължиха наляво и след пет минути се приближиха до ръба на огромна дупка. Тъмните води отразяваха лунната светлина.

Доминик погледна надолу и прецени, че дълбочината е поне петнайсет метра. Сърцето ѝ заби като обезумяло. „Защо правя това, по дяволите?“ Стресна се, когато от гората излязоха петима души.

— Те са приятели — каза Мик. — Мъдреци. Членове са на тайно братство, преди пет века избегнало гнева на испанците. Идват да ни помогнат.

Мик облече неопреновия костюм и каза нещо на единия от белокосите май на древния им език. Другите мъже извадиха въже и фенерчета.

Доминик се обърна с гръб към групата и бързо навлече неопреновия костюм върху банския си.

Мик се обърна към нея. Лицето му бе загрижено.

— Дом, това е жрецът Осело. Той казва, че в Чичен Ица е изпратен мъж, който разпитва за нас. Описа го като американец с червеникава коса и мускулесто телосложение.

— Реймънд? По дяволите...

— Кажи ми истината, Дом. Ти ли...

— Кълна се, Мик, не съм се свързвала нито с Фолета, нито с Борджия, нито с никой друг, откакто съм тук.

— Братът на Осело е пазач от охраната. Той казал, че червенокосият влязъл в парка, преди да затворят, но не го видял да излиза. Сделката, която си сключила с Борджия, е пълна лъжа. Те ме искат мъртъв. Да тръгваме.

Нагласиха кислородните бутилки и пристъпиха към жертвения кладенец.

Мик уви въжето около ръката си и провеси крака в дупката. Петимата май бързо го спуснаха във вонящата студена вода, после хвърлиха въжето на Доминик.

Мик нагласи маската на лицето си. Видимостта в кафявата, смърдяща на плесен вода беше по-малка от метър.

Когато увисна над тъмната повърхност на кладенеца, Доминик се разтрепери. „Защо правя това? Да не съм полудяла?“ Парливата смрад я задави. Доминик бързо надяна маската.

Мик изплува на повърхността, махна тревите от косата си и завърза на кръста ѝ жълтото въже, което бе прикрепено за колана му.

— Долу е тъмно. Не искам да се разделяме.

— Какво точно търсим?

— Нещо като порта в южната страна. Достъп до вътрешността на пирамидата.

— Но пирамидата се намира на няколко километра, Мик.

Той се гмурна във водата. „По дяволите“ — помисли Доминик, погледна за последен път луната и го последва.

Плува слепешком няколко минути, после усети, че Мик дърпа въжето. Спусна се на пет-шест метра, като риташе с всички сили, после видя отражението от лъча на фенерчето му върху стената на кладенеца.

Мик претърсваше варовиковата стена, която бе обрасла с растителност. Направи знак на Доминик да се приближи от дясната му страна и продължи да сече с ножа си гъстата растителност.

Доминик извади ножа си и започна да чука по стената. След десетина метра ръката ѝ се плъзна в еднометрова дупка и се заплете в растенията.

От дупката излезе двуметрова змия, мина покрай маската ѝ и се стрелна в тъмната вода.

Доминик заплува нагоре и повлече и Мик.

Излезе на повърхността, махна маската от лицето си и се закашля.

— Какво стана?

— Не ми каза, че има змии! Не мога да ги понасям...

— Ухапа ли те?

— Не, но се отказвам. Това не е гмуркане, а потапяне в течни лайна.

Доминик развърза въжето. Ръцете ѝ трепереха.

— Дом...

— Не, Мик, дойде ми до гуша. Нервите ми са обтегнати до скъсване и кожата ме сърби от тази гнусна вода. Продължавай без мен. Намери тайния си тунел или онова, което търсиш, по дяволите! Ще се срещнем горе на върха.

Мик я погледна разтревожено, после се гмурна във водата.

— Хей, Осело! Хвърли въжето!

Доминик нетърпеливо зачака маите да се появят до кладенеца.

Но там нямаше никого.

— Хей! Чувате ли? Хвърлете въжето!

— Добър вечер, слънчице.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. От храстите излезе Реймънд. Светлата червена точка на лазерния мерник на ловджийската му пушка спря на гърлото ѝ.

Белият дом

Вашингтон, окръг Колумбия

Президентът Малър имаше чувството, че някой го е ударил в корема. Отмести очи от доклада на Министерството на отбраната и погледна генерал Фекондо и адмирал Гордън. Слепоочията му пулсираха. Усети такава немощ, сякаш нямаше сили да се крепи на стола.

Пиер Борджия нахлу в Овалния кабинет. Зачервените му очи блестяха от омраза.

— Току-що получихме нов доклад. Двайсет и една хиляди души са умрели в Сибир. Два милиона са загинали в Кунмин. Цял град в Туркменистан е бил унищожен. Журналистите вече се събират долу.

— Руснаците и китайците не са губили време да мобилизират силите си — отбеляза генерал Фекондо. — Официалната реакция е, че всичко това е част от военното им учение, но жертвите са много по-многобройни от предвидените.

Главнокомандващият морските операции започна да чете от лаптопа си.

— Сателитното ни разузнаване е проследило осемдесет и три ядрени подводници, сред които новата руска „Борей“. На всяка има по осемнайсет балистични ракети „СС-Н-20“. Добавете към този списък още дванайсет китайски подводници, също въоръжени с балистични ракети, и...

— Не са само подводниците — прекъсна го генералът. — И двете страни са разположили стратегическите си сили в състояние на повишена бойна готовност. „Тъмна звезда“ следи ракетаносача „Петър Велики“, който е отплавал дващест минути след последната експлозия. Говорим за комбиниран сухоземен и морски арсенал с боеспособност за нанасяне на пръв удар, надвишаваща две хиляди ядрени бойни глави.

— Господи! — Малър пое дълбоко въздух и почувства стягане в гърдите. — Пиер, колко остава до конференцията на Съвета за сигурност?

— Десет минути, но генералния секретар казва, че Грозни прави изявление пред парламента и отказва да участва, ако ние ще сме на линията.

Лицето на Борджия беше обляно в пот.

— Сър, трябва да преместим тази операция в Маунт Уедър.

Малър не му обърна внимание, а погледна монитора на видеовръзката.

— Генерал Дорошов, как ще се отрази на противоракетния ни щит пръв удар от такава величина?

На екрана се появи бледото лице на командващия военноморските сили на САЩ.

— Сър, щитът може да извади от строя най-много няколко десетки ракети, но в арсенала ни няма нищо, което да се справи с такава повсеместна атака. Повечето руски междуконтинентални балистични ракети са програмирани да летят ниско над земята. Елиминирането на подобна заплаха ни се струваше малко вероятно и технологията ни...

Малър възмутено поклати глава.

— Дващест проклети милиарда долара. И за какво?

Пиер Борджия погледна генерал Феондо, който кимна.

— Господин президент, може би има друга възможност. Ако сме сигурни, че Грозни се готви да нанесе удар, може би трябва да го

изпреварим. Последният ни оперативен план показва, че първият удар с хиляда и осемстотин бойни глави ефективно ще обезвреди деветдесет и един процента от руските и китайските ракетни установки, базирани на земята, и...

— Не! Няма да вляза в историята като американския президент, започнал трета световна война!

— Първият удар ще бъде оправдан — настоя генерал Дорошов.

— Не мога да оправдая избиването на два милиарда души, генерале. Ще се придържаме към дипломатическите и отбранителните цели, които сме си поставили. Къде е вицепрезидентът?

— Последното, което чух, е, че пътува към „Бун“.

— Може би да изпратим там хеликоптер, който да го закара във Федералната агенция за управление на кризи — предложи генерал Фекондо.

— Не — побърза да възрази Борджия. — Вицепрезидентът никога не е бил...

— Той е член на Изпълнителния съвет.

— Няма значение. Чейни никога не е бил включван официално в списъка на оцелелите. В Маунт Уедър има място само за...

— Достатъчно! — изкрещя президентът.

В кабинета влезе Дик Прзистас.

— Съжалявам, че закъснях, но пътищата са ад. Видяхте ли какво става?

Той включи Си Ен Ен.

На екрана се появиха уплашени американци, които трескаво събираха багажа си и го трупаха в колите. Репортерката поднесе микрофона на баща на три деца.

— Не знам какво става, по дяволите! Руснаците казват, че ние взривяваме онези бомби. Президентът ни твърди, че не сме ние. Не знам кой е крив и кой прав, но вече не вярвам нито на Малър, нито на Грозни. Довечера напускаме града.

Камерата показва демонстранти пред Белия дом — носеха плакати с надписи за Апокалипсиса.

**„ВИКТОР ГРОЗНИ Е АНТИХРИСТ!
РАЗКАЙ СЕ ВЕДНАГА!**

БОЖИЯТ ГНЯВ ЩЕ СЕ ИЗСИПЕ ВЪРХУ НАС!“

После започнаха да се редуват сцени от разграбване на търговски център и на задръстена от коли магистрала. Хората в един пикап размахваха оръжия.

— Господин президент, конференцията по видеовръзката започва.

Малър се премести до отсрещната стена, на която бяха монтирани пет монитора. Вторият се включи и показа членовете на Съвета за сигурност на Обединените нации. Мястото на руския представител беше празно.

— Господин генерален секретар, уважаеми членове на Съвета, искам отново да подчертая, че Съединените щати не са отговорни за експлозиите с новото поколение оръжие. Но имаме причина да смятаме, че може би Иран е взел на прицел Израел в опит да въвлече страната ни в директен конфликт с Русия. Позволете ми да повторя, че ние искаме да избегнем това на всяка цена. И за да няма недоразумение, ние заповядахме на флота си да напусне Оманския залив. Моля, информирайте президента Грозни, че Съединените щати няма да изстрелят ракети срещу Руската федерация и съюзниците ѝ, но няма и да се отсетим от задължението си да отбраняваме Израел.

— Съветът ще предаде посланието ви. Господ да ви е на помощ, господин президент.

— Господ да е на помощ на всички ни, господин генерален секретар.

Малър се обърна към Борджия.

— Къде е семейството ми?

— Вече пътуват към Маунт Уедър.

— Добре. Тръгваме. Генерал Фекондо?

— Да, сър?

— Заведете ни в Стратегическия команден център.

Чичен Ица

Мик се гмурна в свещения жертвен кладенец, като опипваше обраслите с буйна растителност стени, търсейки нещо необичайно. На

дълбочина десет метра ъгълът неочаквано се промени и се спусна надолу под четирийсет и пет градуса.

Той продължи, осветявайки с фенерчето си тъмните води. Когато стигна дълбочина трийсет метра, спря, за да изравни налягането. Ушите му заглъхнаха.

После се спусна на трийсет и два метра.

Южната стена пак стана вертикална. Мик продължи да се спуска в тъмния кладенец, макар да знаеше, че едва ли ще издържи на по-голяма дълбочина.

А после видя светла точка.

Зарита с всички сили и невярващо се втренчи в портала с размери три на шест метра. Лъчът на фенерчето му освети блестяща бяла метална плоскост.

В центъра ѝ сияеше червен тризъбец. Мик ахна от почуда — познаваше тази дърен знак.

Тризъбецът на Паракас.

Блумънт, Вирджиния

Хеликоптерът, превозващ първата дама, тримата ѝ малки синове и трима старши конгресмени, се извиси на изток от град Блумънт и над шосе номер 601. Пилотът видя в далечината светлините на десетината сгради, построени в ограден район.

Това беше Маунт Уедър, свръхсекретната военна база, намираща се на седемдесет и четири километра от Вашингтон, окръг Колумбия. Базата се поддържаше от Федералната агенция за управление на кризи или ФАУК, и представляваше оперативен щаб, свързан в мрежа със стотина подземни федерални релокационни центрове, съставляващи тайната американска програма „Приемственост на правителството“.

Периметърът с площ осемдесет и пет акра беше строго охраняван, но същинската тайна на Маунт Уедър се намираше под земята. Дълбоко в гранитната планина имаше град с жилищни сгради, кафенета, болници, водопречиствателни съоръжения, завод за преработка на отпадъци, електроцентраля, транспортна мрежа, телевизионна комуникационна система и дори басейн. Макар никой конгресмен да не бе твърдял доброволно, че знае за съществуването на базата, мнозина старши сенатори бяха назначени за пожизнени

членове на „правителството в очакване“ на тази подземна столица. В базата имаше резервни екипи за девет министерства и пет федерални агенции. Тайно назначените служители имаха неопределен мандат, без одобрението на конгреса и далеч от очите на обществеността. Макар и не толкова голяма колкото руския комплекс в планината Яманту, базата за управление на кризите имаше същата цел — да оцелее и да ръководи онова, което остане от Съединените щати след повсеместна ядрена атака срещу страната.

През последните дванайсет години капитанът от военновъздушните сили Марк Дейвис редовно летеше до Маунт Уедър. Той имаше четири деца и като пилот на Националния кризисен център получаваше висока заплата, но не беше доволен от факта, че семейството му не е включено в „списъка“.

Дейвис видя в далечината светлините на базата и стисна зъби.

Там работеха двеста и четирийсет военни. По-важен ли беше техният живот от неговия? А шейсет и петте членове на „изпълнителния елит“? Ако наистина избухнеше ядрена война, вината лесно можеше да бъде насочена към мнозина от тези военни „експерти“. Тогава защо трябваше да оцелеят те, а не той и семейството му?

В крайна сметка за руския агент се бе оказало лесно да убеди недоволния американски капитан. Парите бяха ключът за оцеляването в ядрена война. Дейвис използва финансите, за да построи собствен бункер в планината Блу Ридж, а остатъка превърна в злато и скъпоценни камъни. Ако някога избухнеше ядрена война, семейството му щеше да оцелее. Ако не — то поне колежа на децата му беше осигурен.

Хеликоптерът закръжи над площадката и кацна. Приблжиха се двама военни полицаи и Дейвис отдаде чест.

— Седем пътници и багажът им. Всичко в чантите е проверено.

Без да дочака отговор, той отвори вратата на багажното отделение и после помогна на първата дама да слезе.

Военните полицаи насочиха пътниците към трамвая, а пилотът започна да разтоварва багажа им. Незабележимата кафява кожена чанта беше третата. Дейвис хвана дръжките и бавно ги завъртя по посока на часовниковата стрелка — така му бе казал руският агент.

Механизмът се активира.

Пилотът внимателно сложи чантата в количката и забърза да разтовари останалия багаж.

Чичен Ица

Полуостров Юкатан

Мик едва сдържаше вълнението си.

„Как да вляза? Трябва да има таен механизъм, който отваря вратата.“

Реши да излезе на повърхността и да вземе още една кислородна бутилка.

Изненада се, като видя краката на Доминик. Плъзна се нагоре покрай тялото ѝ и показа глава над водата.

— Дом, какво...

Уплашеното ѝ лице го накара да погледне нагоре.

На петнайсет метра над тях стоеше червенокосият шеф на охраната на психиатричната клиника в Маями и му се усмихваше. Светлата червена точка се премести върху гърлото на Мик.

— Това е моята кучка. Как се осмеляваш да я караш да чака толкова дълго?

— Пусни я, тъпако. Пусни я и няма да те пребия. Ще ме заведеш окован в белезници в Щатите. Ще бъдеш герой...

— Не и този път, скапаняко. Фолета реши да използва друг подход за терапията ти. Нарича се смърт.

Мик намери под водата помпата на спасителната жилетка на Доминик и изпусна въздуха, после застана пред нея.

— Колко ти плати Фолета? В пикапа ми има пари. Скрити са под седалката. Взemi ги всичките. Сигурно има десетина хиляди в златни монети.

— Лъжеш... — Реймънд отмести поглед от мерника.

Мик сграбчи Доминик и я повлече под водата. Тя започна да се мята и да се съпротивлява.

Покрай тях прелетя поток от куршуми. Мик успя да натика дихателната тръба в устата ѝ и Доминик пое въздух, после набързо изчисти маската и я намести на лицето си.

В кислородната бутилка на Мик рикошира куршум.

Сърцето на Доминик биеше като обезумяло. Тя запали фенерчето си и ужасена се вторачи в Мик, без да знае какво ще последва.

Той завърза въжето около кръста ѝ и посочи надолу.

Доминик поклати глава.

Втори порой от куршуми сложи край на спора.

Мик я хвана за китката и я повлече надолу.

Доминик изпадна в паника. Ушите я заболяха от налягането. „Къде ме води Мик? Трябва да развържа въжето.“ Опита се да развърже възела, но Мик протегна ръка и я спря, потупа я насърчително и се гмурна още по-надолу.

Доминик запуши носа си, за да изравни налягането. Наклонената стена се превърна в таван и засилващата се клаустрофобия стана непоносима. Доминик усети, че губи ориентация. Мракът и тишината я задушаваша.

Шахтата стана вертикална. Измервателният уред показа, че са на дълбочина трийсет и три метра.

Появата на ярка червена светлина я стресна. „Господи... Мик наистина е намерил нещо. Чакай малко. Виждала съм тази фигура... Да. В дневника на Джулиъс Гейбриъл.“

Сърцето ѝ трепна, когато се разнесе приглушен тътен. От средата на стената започнаха да излизат огромни мехури, които обвиха Доминик и Мик. Сетне ги сграбчи мощно течение и ги повлече към средата на портала и тъмната бездна, която се появи пред очите им.

Течението повлече Доминик с краката напред. Тя се обърна на една страна. Силата на подземната река я зашемети.

Порталът зад тях се затвори. Потокът спря.

Доминик почисти маската, намести я на лицето си и втрещена се вгледа в заобикалящата я обстановка.

Намираха се в огромна и невероятно красива пещера. Сюрреалистични светлини озаряваха варовиковите скали в прекрасни сини, зелени и жълти багри. От подобния на купол на катедрала таван висяха фантастични сталактити. Заострените им върхове се спускаха надолу и се преплитаха с изящни като кристал сталагмити, издигащи се от тинестия под.

Развълнувана и изумена, Доминик погледна Мик. Искаше ѝ се да му зададе хиляди въпроси. Той поклати глава и посочи измервателния

уред — показваше, че му остава кислород за пет минути. Доминик провери запаса си и се стъписа. Петнайсет минути.

Обзе я безпокойство. Клаустрофобичното усещане, че е затворена в пещера и над главата ѝ има скали, замъгли способността ѝ да разсъждава. Тя блъсна Мик, заплува към портала и отчаяно се опита да го отвори.

Мик дръпна въжето и я върна. Сграбчи китките ѝ и посочи на юг, където се появи вход към друга пещера, после направи триъгълник с пръстите на двете си ръце.

„Пирамидата на Кукулкан“ — помисли Доминик. Дишането ѝ се нормализира.

Мик я хвана за ръката и заплува. Минаха през няколко огромни пещери. Присъствието им сякаш активираше още разноцветни светлини, все едно лъчите бяха свързани с невидим детектор за движение. На сводестия таван се появиха редици от остри като игли скални образувания. Варовикът беше оформен във величествени и странни скулптури.

Мик усети, че гърдите му се стягат, когато преминаха под тъмносин свод и се насочиха към друг, яркосин. Провери кислородната бутилка, после се обърна към Доминик и посочи гърлото си.

„Кислородът му е свършил!“ — уплашена помисли тя, подаде му резервната бутилка и погледна своята. Осем минути.

„Въздух за осем минути! По четири за всеки. Това е безумие! Защо го последвах? Трябваше да остана в пикапа. Да продължа стажа си в Маями. А сега ще се удавя като Из.“

Дъното изведнъж пропадна. Варовиковите стени и таванът блестяха в яркорозово.

„Не, няма да се удавя, а ще се задуша. Това е по-добро от онова, което е преживял горкият Из. Ще загубя съзнание и — край. Наистина ли вярвам, че има рай?“ — мислеше Доминик.

Мик я дръпна и развълнувано посочи напред. Тя заплува с всички сили, молейки се на Бога Мик да е намерил изход.

И после го видя.

„О, не... Господи... По дяволите!“

Блумънт, Вирджиния

Пътническият хеликоптер се намираше на трийсет километра северно от Лийсбърг, Вирджиния, когато дванайсеткилотонната бомба избухна.

Президентът и придружаващите го лица не видяха ослепителната светлина, хиляди пъти по-ярка от мълния и не усетиха чудовищната вълна от топлинна радиация, която премина през подземния комплекс Маунт Уедър, изпарявайки първата дама, децата ѝ и останалите обитатели и сградите вътре. И не почувстваха смазващата прегръдка на милионите тонове гранит, стомана и бетон, когато планината се срути.

Видяха обаче яркооранжево огнено кълбо, което превърна нощта в ден и усетиха ударната вълна, когато експлозията изрева покрай тях като гръм и горите на Вирджиния пламнаха като горящ килим.

Пилотът зави и бързо се стрелна встрани. Президентът изстена от мъка и гняв.

Чичен Ица

На трийсет и пет метра под основата на пирамидата на Кукулкан

Доминик гледаше с широко отворени очи причудливата структура, която застрашително се извисяваше над главата ѝ. В шуплестия варовиков таван имаше огромен, дълъг двеста метра извънземен космически кораб.

Тя бавно пое въздух. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. „Това не е истина. Не може да бъде...“

Златистата метална повърхност блестеше като лъскаво огледало.

Мик стисна ръката ѝ и двамата се насочиха към колосалните съоръжения от двете страни на опашката на кораба. Всяка структура беше голяма колкото триетажна сграда. Мик и Доминик надникнаха в един от извънземните двигатели. Лъчите на фенерчетата им осветиха овъглени отвори, девет метра в диаметър.

Мик повлече Доминик и заплува към носа на космическия кораб.

Тя се опита да поеме въздух, но не можа. „Господи, кислородът ми се е свършил.“ Дръпна ръката на Мин и се хвана за гърлото. Пещерата се завъртя пред очите ѝ.

Той изплю дихателната тръба на резервната кислородна бутилка и я сложи в устата ѝ, после се обърна и заплува с всички сили, търсейки изход.

Имаше чувството, че ръцете и краката му са от олово. Белите дробове го заболяха. Сърцето му започна да бие като обезумяло. Съзнанието му се опитваше да остане съсредоточено.

И в същия миг видя тъмночервена светлина, блестяща на петдесет метра пред него, и заплува с подновена енергия.

Усети, че възето натежа. Доминик вече не се съпротивляваше.

„Не спирай, Дом...“

Изведнъж подземният СЕЯТ се завъртя. Пред очите на Мик се появи Тризъбецът на Паракас.

„Още малко...“

Но не беше в състояние да помръдне, черните му очи се изцъклиха и той изпадна в безсъзнание.

Телата на двамата плувци се понесоха към блестящата, широка три метра плоскост от иридий и задействаха дървен детектор за движение.

Порталът изсъска и се отвори. В херметически затвореното помещение нахлу вода и вкара двете човешки същества в извънземния космически кораб.

ДНЕВНИК НА ДЖУЛИЪС ГЕЙБРИЪЛ

Какво жалко същество е човекът! Роден с болезненото съзнание за тленността си, той е обречен да води окаяното си съществуване, страхувайки се от неизвестното. Мотивиран от амбицията си, човекът прахосва безценните си мигове. Пренебрегвайки другите, той се впуска в егоистични начинания, търсейки слава и богатство, и позволява на злото да го изкуши да причини нещастие на онези, които истински обича. Крехкият му живот вечно се крепи на ръба на смъртта, без той да е надарен със способността да я разбере.

Смъртта е великата равнометка. Когато настъпи краят, всичките ни усилия, желания, надежди и страсти умират с нас. Забравили за всичко, ние користолюбиво крачим към големия сън и придаваме значение на маловажното, само за да ни се напомни в най-ненавременния миг колко уязвим е животът ни.

Като емоционални създания, ние се молим на Бог, за чието съществуване нямаме доказателства. Необузданата ни вяра е устроена така, че само да потиска първичния ни страх от смъртта, докато се опитваме да убедим разума си, че съществува живот след смъртта. Господ е милостив и справедлив, непрекъснато си повтаряме ние, и после се случва немислимото — дете се удавя в басейн, пиян шофьор убива любимата си или болест поражда нечия съпруга или съпруг.

Тогава какво става със съдбата ни? Кой може да се моли на Господ, който му е откраднал ангел? Какъв божествен замисъл би могло да има в такъв ужасяващ акт? Милостивият Господ ли донесе болест на моята Мария в разцвета на силите ѝ? Справедливият Господ ли реши тя да се гърчи от болка и да страда в агония, докато Той най-после се заеме с божествената задача да се смили над измъчената ѝ душа?

А съпругът ѝ? Що за човек бях аз да стоя със скръстени ръце и да позволя любимата ми да страда толкова много?

Сърцето ме болеше, докато допуснах дните да минават, а рактът да тегли Мария към гроба. И после, една нощ, докато седях и ридаех до леглото ѝ, тя ме погледна и ме помоли за милост.

Какво можех да направя? Господ я бе изоставил, отказвайки ѝ спасение от непрестанните мъки. Наведох се разтреперан и я целунах за последен път, молейки се на Господ, в чието съществуване се съмнявах, да ми даде сили. Притиснах възглавницата до лицето ѝ и я задуших. Съзнавах много добре, че угасям пламъка в душата си.

А после се обърнах и стъписан, видях, че синът ми, нищо неподозиращ съучастник, ме гледа.

Що за ужасяваща постъпка бях извършил? Какви думи на смелост бих събрал, за да възвърна отнетата му невинност? Забравил всякакви преструвки, аз стоях като парализиран — немощен, заблуден баща, несъзнателно обременил психиката на сина си с акт, който мислех за хуманен и безкористен.

Безпомощен, аз наблюдавах как синът ми изскочи навън и побягна в нощта, за да даде воля на гнева си.

Ако имах оръжие, щях да си пръсна черепа. Но аз паднах на колене и се разплаках, проклинах Бога и напразно крещях името му.

За по-малко от година животът на семейството ми се бе превърнал в трагедия. Дали Господ бе манипулирал това развитие на нещата, или беше само зрител, който гледаше безучастно и чакаше, докато падналият му ангел си играе с живота ни като сатанински кукловод?

В скръбта си разсъждавах, че може би е бил самият Луцифер, защото кой друг би причинил болест на съпругата ми и после толкова ловко бе режисирал събитията, които последваха? Наистина ли вярвах в Дявола? В онзи момент — да, или поне в присъствието на злото.

Има ли нещо по-неосезаемо от злото? Измъченото ми съзнание размишляваше върху този въпрос, давайки ми миг на облекчение от скръбта. Щом Господ съществува, тогава защо не и Дяволът? Наистина ли доброто може да съществува без злото? Възможно ли е Господ да съществува, без да има Дявол? И кое е било първичното, защото винаги страхът от злото е подхранвал религията, а не Господ.

Теологът в мен надделя. Страх и религия. Религия и страх. Двете се преплитат в историята на човечеството и са катализаторът за повечето жестокости, извършени от човека. Страхът от злото подхранва религията. Религията подхранва омразата. Омразата подхранва злото, а злото подхранва страха сред масите. Това е сатанински кръг и ние сме играчки в ръката на Дявола.

Вторачих се в небето и мислите ми се върнаха към предсказанието на маите. В делириума и мъката си, аз се запитах дали присъствието на злото дирижира гибелта на човечеството.

И после ми хрумна нещо друго. Вероятно Господ наистина съществуваше, но бе предпочел да играе пасивна роля в човешкото битие и ни бе дал средство да определяме съдбата си, но през цялото време е позволявал на злото да упражнява по-активно влияние върху нас, за да подложи на изпитание решителността ни и да провери способността ни, докато кандидатстваме за живот в отвъдното.

Мария ми бе отнета, погубена в разцвета на силите си. Може би в това безумие имаше логика. Може би се доближавах до истината — пътя към спасението на човечеството.

Проклех Дявола, вгледах се с насълзени очи в звездите и се заклех в душата на любимата ми, че нито раят, нито адът ще ме спрат да

разкрива загадката на предсказанието на майките.

Изминаха повече от десет години, откакто дадох онази клетва. Сега, докато стоя зад кулисите, пиша тези последни редове в дневника си и чакам да ме повикат на трибуната, се мръщя при мисълта, че ще се изправа пред циничните си колеги.

Но имам ли избор? Въпреки усилията ми, части от мозайката все още липсват и спасението ни е застрашено. Лошото ми здравословно състояние ме принуди да предам щафетата на сина си по-скоро, отколкото се надявах, като стоварих върху плещите му бремето да довърши маратона.

Казаха ми, че Пиер Борджия ще ме представи на аудиторията. Стомахът ми се свива, като си помисля, че ще го видя отново. Дано годините да са смекчили гнева му към мен и той да съзнава какъв е залогът.

Надявам се да е така, защото ще ми е необходима подкрепа, ако искам да убедя учените в залата да пристъпят към действие. Ако ме изслушат без предразсъдъци, фактите може да са достатъчни, за да ги убедят. В противен случай, опасявам се, че човечеството е обречено на гибел като динозаврите.

Оставих в сейф в Кеймбридж последния откъс от дневника си. Там има точна дата, на която печатът може да бъде счупен. Ако оцелеем след приближаващото се бедствие, ни очаква едно последно предизвикателство — за още неродените.

Поканват ме на сцената. Поглеждам Майкъл. Той кима окуражително. Черните му очи блестят с интелигентността на майка му. Ограбен от невинността си преди много години, Майкъл се е затворил в себе си и се страхувам, че изпитва скрит гняв към ужасната постъпка, която извърших. Но освен това долавям в моя син и целенасоченост, която се моля на Бога да го крепи, докато той върви по предопределения си път — спасението на човечеството.

Последен откъс от дневника на професор Джулиъс Гейбриъл, 24 август 2007 г.

23.

14 декември 2012 г.

Северноамериканско командване
на космическата отбрана (САККО)

Колорадо

Когато прозвуча сигналът за тревога, сърцето на майор Джоузеф Ънсин подскочи. Десетки технически специалисти се вторачиха ужасени в появяващата се на мониторите информация.

**ТРЕВОГА! ТРЕВОГА!
ОТКРИТИ СА МНОЖЕСТВО ИЗСТРЕЛЯНИ
БАЛИСТИЧНИ РАКЕТИ**

**МЯСТО НА ИЗСТРЕЛВАНЕТО: БАХТАРАН, ИРАН
МИШЕНА: ИЗРАЕЛ**

МИШЕНА:	РАКЕТИ:	ВРЕМЕ ДО ПОПАДЕНИЕТО (МИНУТИ/СЕКУНДИ):
Мегидо	2	4:12
Тел Авив	3	4:35
Хайфа	4	5:38
Голански възвишения	1	5:44

Информацията се предаваше мигновено от оперативния център на САККО директно до полевите командири в Израел и Персийския залив. След няколко минути майор Ънсин вече говореше по видеовръзката с министъра на отбраната.

*Ситуационен център Рейвън Рок
Мерленд*

Свръхсекретният комплекс, известен като Рейвън Рок^[1], функционираше като подземен Пентагон. В средата се намираше ситуационният център — овално помещение, пълно със свръхмодерни технически средства. Оттам президентът и съветниците му издаваха заповеди на Стратегическия команден център на Съединените щати — друг подземен комплекс, който имаше директна връзка с всички сателити, самолети, подводници и ракетни сили в света. Бункерът в Рейвън Рок и Стратегическото командване бяха защитени от електромагнитните вибрации, разпространяващи се по време на ядрена атака.

Президентът Малър седеше на кожения диван в кабинета си. Ръцете му трепереха. Съзнанието му се опитваше да прогони мисълта за личната му трагедия, макар и само за няколко минути. Пред кабинета стояха министърът на отбраната Дик Прзистас, генерал Фекондо и Пиер Борджия.

— Президентът е в шок — прошепна Прзистас. — Пиер, протоколът изисква ти да поемеш властта.

— САККО са засекали руски изстребители, насочили се към Аляска. „Хищниците“ ни ще ги пресрещнат. Готов ли си да натиснеш копчето?

— Не! — Малър изскочи от кабинета. — Аз още командвам положението, господин Прзистас. Активирайте противоракетния щит! Борджия, искам незабавно да разговарям с Виктор Грозни и генерал Силианг. Не ме интересува дали лично ще отлетиш за Москва, за да накараш Грозни да вдигне проклетата слушалка.

— Да, сър.

*Синайската пустиня
Израел*

Американският товарен реактивен самолет летеше на дванайсет хиляди и шестстотин метра над Синайската пустиня. Въпреки външния си вид самолетът не беше обикновен. В заострения му нос

беше монтиран Лазер YAL-1, който можеше да засича ракети земя-въздух и тактически балистични ракети.

Майор Дейвид Адашек гледаше таблото: инфрачервената система за проследяване сканираше небето на североизток. На екрана се появиха десет мишени.

— Започва се. В обхвата ни има десет балистични ракети с ядрени бойни глави. На триста километра са и се приближават бързо.

— Взехме ги на прицел, сър.

— Запалете светлината.

Лазерът се включи и от конусовидния нос на боинга излезе ярък оранжев лъч, който със скоростта на светлината проряза нощното небе и превърна в огнено кълбо първата иранска ракета.

През следващите трийсет секунди бяха унищожени и всички останали.

В Космоса

Лъскавият черно-бял космически сателит бавно се движеше по новата си орбита високо над Земята. За разлика от далечния си братовчед „Венчър Стар“, спътника за многократна употреба, направен и изстрелян с голям публичен шум, този сателит беше известен на проектантите си от „Боинг“ само като МКЛА, маневрен космически летателен апарат, и никога не бе показван на обществеността. МКЛА бе започнат в последните дни на Стратегическата отбранителна инициатива на президента Рейгън, тайно бе финансиран от научноизследователската лаборатория на военновъздушните сили и по ирония на съдбата бе изстрелян с купена от руснаците ракета „Протон“. Напълно автоматизиран, безпилотният летателен апарат не носеше на борда си комерсиален товар, нито служеше на Международната космическа станция или на интереси на частния сектор. МКЛА бе създаден с една-единствена цел — да открива и унищожава вражески сателити.

В осемметровия корпус на МКЛА имаше високоенергиен водородно-флуориден лазер и мощен телескоп.

Сателитът убиец откри първата си жертва — руски спътник, един от осемнайсетте, разположени в геосинхронна орбита на 35 700 километра над Северна Америка. МКЛА се изравни с руския спътник,

отвори подобната си на мидена черупка врата и разкри свръхсекретния си товар.

Насочващата система се фокусира върху целта.

Лазерът се включи и насочи невидимия си лъч към дългия пет метра руски спътник. Тънкото му защитно покритие започна да се топи и металният корпус блесна в ярко оранжево-червено. В чувствителните електронни системи стана късо съединение. Сензорите зацвърчаха и се разтопиха и платките се овъглиха.

Лазерната енергия стигна до енергийните генератори на борда...

Разузнавателният спътник експлодира и останките му се превърнаха в блещукащи космически отломки.

Привлечено от гравитационното поле на Земята, голямо парче метал от руския спътник се възпламени като огнено кълбо, когато навлезе в атмосферата.

Едно малко момче от Гренландия, което гледаше нощното небе, се развълнува от неочаквания светлинен спектакъл, затвори очи и си пожела нещо.

Носът на МКЛА се затвори и сателитът убиец се стрелна в по-висока орбита, за да търси следващата си мишена.

*Експериментална база за високоенергийни лазерни системи,
ЕБВЕЛС*

Уайт Сандс, Ню Мексико

За цивилните граждани куполът от бетон и стомана, намиращ се в строго охраняема зона в южната част на пустинята в Ню Мексико, беше само обсерватория. Но под отварящия се купол имаше не телескоп, а оръдие, 12.75 см, монтирано на бързо въртяща се на 360 градуса платформа.

Това беше инфрачервеният, усъвършенстван химически лазер, ИУХЛ, най-мощният на света. Оръжието можеше да изпраца неколkokратни високомощни убийствени лъчи в космоса със скоростта на светлината.

Лазерът работеше на същите принципи, които задвижват ракетен двигател, и използваше азотен трифлуорид като оксидант, за да изгаря етиленово гориво, което на свой ред освобождаваше стимулирани атоми флуорид. Деутерият и хелият се изхвърляха, като в същото време

се извличаше оптична енергия, образуваща лазерен лъч, широк три сантиметра — ключовата съставна част на сателита убиец. Лазерът се фокусираше върху бързо движещата се мишена и излъчваше мощния лъч в атмосферата и после в космоса.

Полковник Барбара Есмедина, директор на проекта „Бели пясъци“, нетърпеливо наблюдаваше как техническите специалисти вкарват координатите на седем руски и четири севернокорейски геостационарни спътника, кръжащи над Северна Америка. Есмедина бе работила върху прототипа „Венчър Стар“ на НАСА и си бе спечелила репутацията на сприхав, своеволен и често пределно откровен защитник на тактическите високоенергийни лазери, ТВЕЛ. Тя се бе омъжвала и развеждала два пъти и отдавна се бе отказала от романтичните срещи, за да търси финансиране за проекта си — построяването на десет ТВЕЛ на брега като тактическо средство за отбрана срещу междуконтинентални балистични ракети. Барбара Есмедина водеше лична война с Министерството на отбраната, откакто правителството на Ким Йонг Втори завърши разработването на „Таено Донг-2“ — двустепенна ракета с голям обseg на действие, способна да стигне до западната част на Съединените щати. Макар и уважавана и високо ценена от шефовете си, Барбара беше упреквана, че е твърде умна и красива, за да притежава такъв гаден характер, който между другото често бе попречвал на усилията ѝ да получи финансиране. Въпреки усиленото лобирание преди пет години, Министерството на отбраната бе решило да финансира новия ракетоносач „СВН-78“ за военноморския флот — цели шест милиарда долара!

Като си спомни тези неща, Есмедина възмутено поклати глава. „Само това ни липсваше. Още един скъп безполезен подарък.“

— Готови сме, полковник.

— Крайно време беше. Отворете купола.

Разнесе се приглушено бръмчене и над главите им се показа осеяното със звезди небе.

— Куполът е отворен, полковник. Лазерът е насочен. Имаме ясна видимост.

— Стреляйте.

За по-малко от миг блесна ярък червен лъч, който прокара линия в небето. Полковник Есмедина и десетината технически специалисти се съсредоточиха върху компютърния монитор, на който се виждаше

местоположението на вражеския спътник. Образът му проблесна и угасна няколко пъти и накрая изчезна.

— Първата мишена е унищожена, полковник. В момента сателитът ни търси друга мишена.

Есмедина потисна самодоволната си усмивка.

— Ето, това наричаме от космоса — право в ченето, другарю Грозни.

Под пирамидата на Кукулкан

Чичен Ица

Мик се носеше във въздуха.

Погледна двете тела, които лежах на чудата решетка, и видя ужасените им лица.

Позна ги, но не изпита нито угризения, нито тъга, а само блажено спокойствие, примесено със странно любопитство. Обърна глава и видя, че тунелът се отваря и ярката светлина го вика. Без да се колебае, Мик влезе и се извиси като птица.

Усети нечие присъствие и мигновено почувства любов и топлина.

„Мамо?“

Светлината го обгърна и обви в енергията си.

„Още не ти е дошло времето, Майкъл...“

Разнесе се гръм и светлината изчезна.

Мик се задави и започна да се гърчи. Пое няколко пъти въздух, после махна маската от лицето си, претърколи се по гръб и се вторачи в странния сводест таван.

„Мамо?“

— Доминик...

Мик допълзя до Доминик и бързо смъкна маската от лицето ѝ. Провери пулса ѝ и започна да ѝ прави изкуствено дишане.

„Хайде...“

Устата ѝ се напълни с вода. Мик натисна стомаха ѝ с две ръце.

После отново долепи устни до нейните, за да ѝ вдъхне въздух.

Доминик се закашля, изплю водата и отвори очи.

Беринговият проток

Близо до бреговете на Аляска

1:43 ч. (в Аляска)

Седемте „Ф-22“, най-модерните изстребители на света, летяха със свръхзвукова скорост в тъмното небе над Аляска. Те бяха не само невидими за радарите, но и се движеха по-високо и по-бързо от всички други реактивни самолети.

Майор Даниъл Барбие разкърши рамене, за да не заспи в тъмната пилотска кабина. Бяха изминали осем дълги часа и пет междинни зареждания с гориво, откакто екипажът му напусна военновъздушната база Добинс в Мариета, Джорджия, и командирът на формацията беше капнал от умора. Роденият в Канада пилот бръкна в джоба си и извади снимка на съпругата, дъщеря си и четиригодишните близнаци, целуна ги за късмет, после отново съсредоточи вниманието си върху осветената конзола пред себе си.

Радарът на „Ф-22“ беше толкова мощен, че позволяваше на пилота да открие, да разпознае и да унищожи мишената много преди врагът да го е забелязал. Освен това самолетът имаше други два пасивни, неизлъчващи сензора, които го скриваха от радарите.

Единият сканираше бойното поле, търсейки вражески сигнали. Когато ги засече, електронната система мигновено определяше координатите на мишената и обхвата ѝ и програмираше ракетите на „Ф-22“ да я прихванат. Втората пасивна система събираше информация от летящите във въздуха АУАКС и предоставяше на пилота точни навигационни и идентификационни данни.

Въпреки свръхмодерната технология на самолета стомахът на Барбие се свиваше от страх. Някъде отпред имаше ескадрила руски изстребители, които може би носеха ядрени оръжия. Докато ъгловатата форма на „Ф-22“ намаляваше до минимум вероятността да бъде засечен от радари, руският му двойник се обвиваше в облак от плазма, която отслабваше отразените радарни сигнали. Откриването на врага нямаше да е лесно.

— Дървосекач до Снежанка. Снежанка, обади се — чу се повикване от военновъздушната база Елмендорф.

— Лошата вещица, САККО, е открила джуджетата. Изпращаме координатите.

— Прието.

Барбие се вторачи в осеяното с разноцветни светлини табло. Информацията се предаваше едновременно до седмината пилоти на „Ф-22“ във формацията.

Сините кръгчета представляваха американските изстребители. От северозапад се приближаваха девет червени триъгълника — летяха ниско над водата.

Барбие натисна един от лостовете и всяка цел бе обозначена с бяло кръгче с цифра.

Самолетът му носеше четири ракети със среден обseg въздух-въздух, реактивно оръжие, способно да пробие двуметрова бетонна стена, и „Сайдуиндър“, ракета търсач, която се прицелваше в мишени, намиращи се под ъгъл деветдесет градуса от изстребителя.

На екрана се появи думата „СТРЕЛЯЙ“. Барбие докосна копчето и прошепна:

— Приятно плуване, копеле.

Всеки от седемте „Ф-22“ изстреля залп от ракети, които полетяха към целите си със скорост две хиляди метра в секунда.

Изстребителят се спусна надолу.

Предупредителната система светна и сърцето на командира на руската ескадрила подскочи. В ушите му отекна звуковата аларма на борда. Тялото му се обля в пот. Той мигновено се отдели от формацията. Не можеше да определи откъде идва атаката. Погледна радара и изтръпна от ужас, когато видя как съседният изстребител пламна като огнено кълбо.

Алармата се превърна в оглушителен звън. Руският пилот се вторачи ужасен в радара и се опита да проумее факта, че неизвестно как преследвачът е станал преследван.

След секунда американската ракета въздух-въздух проби корпуса на самолета му и го изпрати в небитието.

*Под пирамидата на Кукулкан
Чичен Ица*

Мик и Доминик вървяха хванати за ръце в извънземния космически кораб.

В подобния на тунел коридор беше топло и тъмно. Единствената светлина беше люминесцентният син блясък някъде отпред. Подът, стените и високият десет метра таван бяха голи, гладки и направени от лъскав матов полимер.

Мик спря, допря лице до тъмната, подобна на стъкло стена и се опита да види през нея.

— Мисля, че зад тези стени има нещо. — Той се обърна към Доминик, която го гледаше ужасена. — Добре ли си?

— Добре ли? — Тя се усмихна нервно. Устните ѝ трепереха. — Не, не съм добре от деня, в който се запознах с теб. Но поне... Добрата новина е, че не си луд. Това означава ли, че всички ще умрем? — И се разплака.

— Не се страхувай. Този кораб е на Кукулкан или на добрите хуманоиди.

— Как ще се измъкнем оттук?

— Корабът трябва да е заровен точно под пирамидата на Кукулкан. Вероятно има таен проход, който води нагоре, към храма. Ще намерим изход, но първо трябва да измислим как да предотвратим сбъдването на предсказанието за гибелта на човечеството.

Той я поведе към дъното на коридора, където имаше голямо помещение във формата на луковица. Овалните стени излъчваха слаба синя светлина. В средата на сводестия таван имаше тунел, широк метър и половина — издигаше се право нагоре като комин и изчезваше в мрака високо над главите им.

До отвора имаше огромен предмет с формата на вана — лъскав правоъгълник от кафяв гранит, дълъг два и широк и дълбок един метър. Докато Мик и Доминик се приближаваха, пред гранитната вана се появи червено сияние, което постепенно започна да се усилва.

Мик отвори широко очи, като видя редиците светещи йероглифи.

— Това е послание, написано от маите киче.

— Можеш ли да го преведеш?

— Мисля, че мога. — Мик потрепери. — В началото се представя авторът — същество, чието име в превод означава *Пазител*.

— Прочети го — прошепна Доминик.

— Аз съм Пазителя, последният от Исполините. Не сме от този свят, но сме еднакви с вас. Прадедите на човека бяха... наши деца.

— Какво? Продължавай...

— Ние... ваше семе.

— Не разбирам. Кои са Исполините?

— В Битие се споменава за тях. Те са паднали ангели, хора със свръхинтелект. В ръкописите от Мъртво море се намеква, че преди Потопа Исполините са се смесили с човешките жени.

— Чакай малко. Казваш, че извънземните са се кръстосали с човешките същества? Това е извратено.

— Не твърдя нищо, но ако се замислиш, има логика. Нали си чувала за липсващото звено в еволюцията на човека? Може би ДНК на напреднала раса хуманоиди е причината *хомо сапиенс* да прескочи няколко стъпала нагоре по еволюционната стълбица.

Доминик поклати глава.

— Нищо не разбирам.

Мик отново се съсредоточи върху посланието.

— Водачите на Исполините организираха вашия вид в общества, насочиха усилията към спасението ви и ви отвориха очите. Два свята, един вид, свързан в пространството и времето срещу общ враг, който поглъща душите на предшествениците ни. Враг, чието присъствие скоро ще унищожи вашия вид.

— Чакай малко. Какъв враг? Онова нещо в Мексиканския залив? Как ще погълне душите ни? Иска да каже, че всички ще умрем?

— Чакай да свърша. Остана още един откъс. — Мик избърса капките пот от очите си и отново се съсредоточи върху светещия в кървавочервено текст. — Аз съм Кукулкан, учителят на Човека. Аз съм Пазителя, последният от Исполините. Приближавам се към смъртта и душата ми е готова да извърши пътуването в духовния свят. Това послание е написано и всичко е подготвено за пристигането на Един Хунафу. Два свята, един народ, една съдба. Само Един Хунафу може да запечата космическия портал, преди врагът да пристигне. Само Един Хунафу може да извърши пътуването до Шибалба и да спаси душите на предшествениците ни.

Мик спря да чете.

— Какво означава всичко това, Мик? Мислех, че Един Хунафу е човекът от мита за сътворението, когото са обезглавили. Как ще ни

помогне, по дяволите? И какъв е този космически портал, който трябва да бъде запечатан? Какво ти е?

Той се свлече на пода и облегна гръб на гранита.

— Какво ти е? Какво става?

— Дай ми секунда.

Тя седна до него.

— Добре ли си?

Мик кимна и пое дълбоко въздух.

— Какъв беше краят на посланието?

Той пак само кимна и си пое дъх.

— Какво има? Каж ми...

— Според „Попол-вух“ Един Хунафу отдавна е умрял.

— Какво ще правим сега?

— Не знам. Мисля, че здравата сме загазили.

*Северноамериканско командване на космическата отбрана,
САККО*

Колорадо

23:01 ч.

Главнокомандващият генерал Андре Моро бавно вървеше покрай редиците високотехнологични радарни станции, комуникационни конзоли и видеомонитори. Никой не вдигаше глава. Всички мъже и жени бяха съсредоточени върху работата си. Обтегнатите им до скъсване нерви се зареждаха от кофеин и адреналин.

Моро се вторачи в монитора, на който проблесна ССГ-1, и стомахът му се сви. Състоянието на степен на готовност варираше от мирновременната готовност ССГ-5 до ССГ-1 — състояние, равняващо се на ядрена атака и ответна реакция.

Моро затвори очи. Бе служил във военновъздушните сили и САККО цели трийсет и две години и бе преживял много вълнения. Спомни си онези шест ужасяващи минути през септември 1979 година, когато бе обявено състояние на готовност ССГ-1. Един от компютрите бе подал фалшива тревога, убеждавайки операторите, че руснаците са изстреляли голям брой междуконтинентални балистични ракети срещу Съединените щати. По време на напрегнатите мигове, които последваха, бяха извършени спешни приготовления за нанасяне

на ответен ядрен удар. И само секунди преди самолетите да излетят, радарът откри човешка грешка.

Генералът отвори очи.

Сега отново имаше криза. Но този път не беше фалшива.

За един сюрреалистичен миг той имаше чувството, че пада от скала. На всички видеомонитори в планината Шайен се появи едно и също кошмарно съобщение.

**„ТРЕВОГА! ТРЕВОГА!
ЗАСЕЧЕНИ СА ГОЛЯМ БРОЙ ИЗСТРЕЛЯНИ
МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНИ БАЛИСТИЧНИ РАКЕТИ“**

„Боже господи...“

Десетина оператори с вградени в слушалките телефони трескаво се свързаха с базите в целия свят.

— Тревога! Тревога! — повтаряше компютъризираният женски глас.

— Генерале! Съобщението на системата е валидно!

— Генерале! Сателитите ни са засекли и потвърждават заплаха към четири обекта. Информацията всеки момент ще се появи на екрана.

**РАКЕТНА ЗАПЛАХА:
МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНИ БАЛИСТИЧНИ
РАКЕТИ: 2754
ИЗСТРЕЛЯНИ ОТ ПОДВОДНИЦИ БАЛИСТИЧНИ
РАКЕТИ: 86
ЗАПЛАШЕНИ СА ЧЕТИРИ ОБЕКТА
МИШЕНИ: АЛЯСКА (17)
ХАВАЙСКИТЕ ОСТРОВИ (23)
САЩ (2800)
АРКТИЧЕСКА ТРАЕКТОРИЯ
17 МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНИ БАЛИСТИЧНИ
РАКЕТИ
ВРЕМЕ ДО ПОПАДЕНИЕТО: 18 мин. 08 сек.**

(Военновъздушна база Елмендорф)

ТИХООКЕАНСКА ТРАЕКТОРИЯ
23 МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНИ БАЛИСТИЧНИ
РАКЕТИ

ВРЕМЕ ДО ПОПАДЕНИЕТО: 28 мин. 47 сек.

СЕВЕРОЗАПАДНА ТРАЕКТОРИЯ
1167 МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНИ БАЛИСТИЧНИ
РАКЕТИ

36 ОТ ПОДВОДНИЦИ

ВРЕМЕ ДО ПОПАДЕНИЕТО: 29 мин. 13 сек.

АТЛАНТИЧЕСКА ТРАЕКТОРИЯ
1547 МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНИ БАЛИСТИЧНИ
РАКЕТИ

50 ОТ ПОДВОДНИЦИ

ВРЕМЕ ДО ПОПАДЕНИЕТО 29 мин. 17 сек.

(Вашингтон, окръг Колумбия)

Генералът се вторачи в монитора, после грабна слушалката на горещата линия за Рейвън Рок и Стратегическото командване на Съединените щати.

Подземен команден център Рейвън Рок

Мерленд

2:04 ч.

Президентът Марк Малър бе навил ръкавите на ризата си и се обливаше в пот, въпреки че климатичната инсталация работеше на пълни обороти. На стената в звукоизолирания му кабинет имаше видеотелефони, свързващи Командния център директно със Стратегическия център. Малър отмести поглед от образа на генерал Дорошов, който диктуваше кодовете за изстрелването на ядрените ракети на командира и крещеше на министъра на отбраната.

Президентът заобиколи бюрото, отпусна се на кожения диван и се втренчи в монитора: наблюдаваше безпомощно как компютърните графики отбелязват историческите, последни минути на Съединените американски щати.

„Това не е истина. Моля те, Господи, помогни ми да се събудя в леглото до жена ми...“

Натисна копчето на вътрешния телефон за девети път през последните шест минути.

— Борджия?

— Още се опитвам. Помощниците на Грозни се кълнат, че са му предали за обаждането, но Грозни отказва да говори с теб.

— Продължавай да опитваш.

Дик Прзистас отмести очи от монитора. Лицето му беше преbledняло като на смъртник.

— Е, сър, самолетите и ракетите ни са във въздуха. Може би това ще доведе Грозни до телефона.

— Кога?

— Балистичните ни ракети ще поразят Москва и Пекин две минути след удара на ракетите на коалицията.

— Искаш да кажеш, две минути, след като големите градове на Източното и Западното крайбрежие на Съединените щати бъдат заличени от картата. — Малър се наведе напред. Тялото му трепереше. — Цялата ни подготовка, всичките ни мирни договори, технологиите ни... Какво стана, по дяволите? Къде сбъркахме?

— Марк, не ние натиснахме първи копчето. Те го направиха.

— Чейни имаше право. Това е безумие! — Малър стана. — По дяволите, Борджия, къде е проклетият Грозни?

Към тях се приближи генерал Джоузеф Фекондо.

— Командирите докладваха, че всички изстребители са излетели. Извинете ме, господин президент, но трябва да остана в командния център. Големият ми син е в Елмендорф. Казаха, че... ще го включат по видеовръзката.

Една от служителките мина покрай Фекондо и даде на президента телефакс.

— Сър, британците и французите са се споразумели да не изстрелват ракети.

Дик Прзистас се ококори.

— Французите! Май са по-амбициозни, отколкото си мислим. Тайно са разработили оръжие, основаващо се на чист синтез, детонирали са бомбите в Русия и Китай и след като трите големи сили се унищожат взаимно, ще завладеят онова, което остане от света.

Борджия погледна Малър.

— Възможно е.

— Негодници! — Малър ритна бюрото.

Влезе друг служител.

— Господин президент, вицепрезидентът е на четвърта линия. Казва, че е спешно.

Малър включи видеомонитора.

— Говори бързо, Инис.

— Господин президент, трите експлозии... Можем да докажем, че са произлезли от извънземен космически кораб.

— Господи, Инис, нямам време за...

На екрана се появи лицето на капитан Лус.

— Господин президент, вярно е. Ще излъчим кадри, които заснехме с „Хищник“.

Картината се смени и показа изумруденозелен водовъртеж. Всички служители в командния център спряха да работят и се вторачиха в трите тъмни фигури, които се издигнаха от фунията на водовъртежа.

— Божичко! — изумен прошепна Малър. — Истина е.

— Сър — извика Борджия, — линия осем, девет и десет. Грозни, генерал Силианг и генералният секретар на Обединените нации!

Президентът погледна министъра на отбраната и каза:

— Няма да повярват.

— Накарайте ги да повярват, сър. След по-малко от седемнайсет минути ще умрат два милиарда души и вие и онези двама негодници сте единствените в света, които можете да спрете това безумие.

Под пирамидата на Кукулкан

Чичен Ица

Мик опипа стените на масивната гранитна вана. Червеното сияние угасна. Виждаше се само редица от точки и тирета.

— Какво е това? — попита Доминик.

— Числа. На маите. От едно до десет.

— Може би е нещо като код. В руините издълбани ли са някакви цифри?

Очите на Мик блеснаха.

— Да. Има нумеричен код, вграден в проекта на Голямата пирамида, в Ангкор Ват и в град Теотихуакан. Кодът на прецесията — 4320.

Мик докосна символа от четири знака и той промени цвета си и стана яркосин.

После вътрешността на ваната блесна в лазурносиво. В контурите ѝ се появи нещо.

Светлината намалая, позволявайки им да надникнат вътре.

Доминик изпищя.

В тях се бе вторачил огромен хуманоид в дрипава бяла мантия, възрастен човек с черти на столетник. Плътта му беше прозрачно бяла, а дългите бели коси и брадата — меки като коприна. Черепът му беше продълговат, а тялото — два метра. Отворените му очи, изцъклени в смъртта, бяха неземно морскосини.

Хуманоидът започна да се разпада. Бялата му кожа стана кафява, после сива и накрая се превърна в прах. Костите се овъглиха до черно и скелетът се изпепели.

Мик се втренчи в посипаната с пепел бяла мантия — единственото, което остана в гранитната вана.

— Господи, колко страшно беше! — промълви Доминик. — Един Хунафу ли беше това?

— Не. Мисля, че беше Кукулкан. Имам предвид Пазителя.

Мик се наведе, за да разгледа вътрешността на гранитната вана.

— Черепът му беше огромен.

— Продълговат.

Мик влезе във ваната.

— Мик, да не си полудял? Къде отиваш?

— Не се безпокой...

— Ами ако светлината пак се появи?

— Точно това очаквам.

— По дяволите, Мик, недей. Страх ме е.

Доминик сграбчи ръката му и се опита да го издърпа от ваната.

— Престани, Доминик. — Той освободи ръката си, после целуна китката ѝ. — Няма да ми се случи нищо...

— Не знаеш какво...

— Дом, Хунафу е мъртъв. Ако Пазителя ни е оставил някакво средство, за да се спасим, аз трябва да го намеря.

— Добре, ще разгледаме кораба. Но ако се облъчиш в този саркофаг, няма да разкриеш нищо.

— Това не е радиация. Знам, че звучи странно, но мисля, че е портал.

— Портал? Към какво?

— Не знам, но трябва да разбере. Обичам те...

— Мик, веднага излез оттам, по дяволите!

Той легна във ваната. Щом главата му докосна дъното, отвътре пламна неонена синя светлина, която го обви в енергия. Преди Доминик да успее да възрази, невидимо енергийно силово поле я отблъсна от гробницата.

Тя падна по гръб, после стана и като засенчи очите си с ръка, погледна в гранитната вана.

Тялото на Мик изчезна в светлината.

Подземен команден център Рейвън Рок

Мерленд

2:19 ч.

Президентът Малър и военните му съветници стояха, стиснали юмруци, и гледаха лицето на Виктор Грозни. Бледият руски президент беше с черно поло, а на врата му висеше голям кръст.

На екрана вляво се виждаше генерал Силианг. Той също бе пребледнял. Генералният секретар на Обединените нации беше на монитора вдясно.

— Генерале, президент Грозни, моля ви, изслушайте ме — каза Малър. — Съединените щати не са отговорни за експлозиите. Нито една от страните ни не е виновна. Позволете ми да докажа това, преди да сме унищожили половината свят!

— Докажете го — сопна се генералният секретар.

Виктор Грозни остана невъзмутим.

Малър се обърна към Прзистас.

— Пусни кадрите.

Министърът на отбраната излъчи материала, заснет от „Бун“.

В другия край на командния център генерал Джоузеф Фекондо се опитваше да запази спокойствие, докато се молеше на Бога заедно със сина си Адам и с двамата командири в базите Елмендорф и Бейсиз, Аляска.

До ракетния удар в Аляска оставаха пет секунди.

Адам Прзистас и двамата полковници от военновъздушните сили отдадоха чест на командира си.

Генерал Фекондо отвърна на поздрава и по лицето му потекоха сълзи, когато образите на сина му и на двамата командири изчезнаха в ярка бяла светлина.

Малър наблюдаваше главните монитори. На местата на образите на руския и на китайския лидер се появиха видеоснимките на извънземния водовъртеж.

— Що за глупост е това? — извика генерал Силианг и лицето му се разкриви от гняв.

Президентът Малър избърса потта от очите си.

— Преди два месеца учените ни откриха извънземен космически кораб в Мексиканския залив. Предаваме ви точните координати. Използвайте инфрачервените си шпионски сателити, за да потвърдите информацията. Моля ви, разберете, само преди няколко минути установихме, че предметите, които се издигат от извънземния кораб, предизвикват експлозиите.

Последва порой от китайски думи.

— И очаквате да повярваме на тези специални холивудски ефекти?

— Използвайте сателитите си, генерале! Потвърдете съществуването на кораба...

Грозни ядосано поклати глава.

— Разбира се, че ви вярваме, господин президент. Нали точно затова в момента две хиляди и петстотин от ядрените ви ракети летят към градовете ни.

— Не знаехме, Виктор. Кълна се! Чуйте ме. Все още имаме осем минути, за да спрем това безумие...

Генералният секретар на Обединените нации се потеше обилно.

— Господа, имате по-малко от десет минути. Унищожете ракетите си! Незабавно!

— Хайде, господин президент — каза Грозни. — Демонстрирайте искреността си към руския и китайския народ, като пръв унищожите ракетите ви.

— Не! — изкрещя Фекондо. — Не вярвайте на този гаден убиец...

Малър се обърна. Очите му блестяха от гняв.

— Уволнен сте, генерале...

— Не го правете! Недейте...

— Изведете го оттук!

Един от стъписаните военни полицаи дръпна генерала към изхода.

Малър се обърна към екрана. До ракетния удар оставаха девет минути и трийсет и три секунди.

— Преди по-малко от час в един от командните ни центрове беше взривена термоядрена бомба. Загинаха триста души, сред които съпругата и... синовете ми. — Гласът на Малър потрепери. — За да сложим край на тази лудост, Грозни, първият ход ще бъде мой. Издавам заповед изстребителите ни да се върнат, но трябва заедно да дезактивираме междуконтиненталните балистични ракети.

Грозни поклати глава.

— За глупаци ли ни мислите? Оръжията ви от новото поколение убиха два милиона от нашите народи и сега очаквате да ви повярваме, че не сте били вие, а извънземни?

Генералният секретар на Обединените нации гневно се вторачи в Малър.

— Съединените щати трябва да направят първата крачка към мира.

Малър се обърна към министъра на отбраната.

— Прзистас, заповядай на бомбардировачите да се върнат в базите. Инструктирайте всички подводници и ракетни командни центрове да започнат автоматично самоунищожение, код АЛФА-ОМЕГА-3. До пет минути унищожете всички балистични ракети във въздуха и във водата. — После се обърна към Грозни и генерал Силианг. — Съединените щати направиха първата крачка към края на

това безумие. Вие сте на ход. Унищожете ракетите си. Незабавно. Дайте на народите си шанс да живеят.

Помещението беше наелектризирано от напрежение. Зад президента Малър двадесет души безпомощно гледаха и чакаха отговорите на лидерите на Русия и Китай.

Грозни вдигна глава. Проницателните сини очи контрастираха на ангелските му черти.

— Да дадем на народа ни шанс да живее? Всеки ден хиляди руснаци умират от глад в домовете си...

На екрана се изписа съобщението, че до ядрения удар остават седем минути.

— Спрете атаката и ще седнем на масата за преговори, за да търсим решения...

— Решения? — Грозни приближи лице до камерата. — Каква полза има от икономически решения, когато страната ви води политика на война?

— Съединените щати поддържат Руската федерация от две десетилетия! — изкрещя Борджия. — Народът ви гладува, защото правителството ви е корумпирано и...

Малър преглътна с усилие и помисли: „Така няма да стигнем доникъде“. После направи знак на дежурния военен полицаи.

— Отстранете го, сержант.

Американският президент застана пред камерата на видеотелефона. Лицето му беше бледо като на смъртник.

— Изслушайте ме, президент Грозни и генерал Силианг. След по-малко от минута балистичните ни ракети ще се самоунищожат. Това ви дава около две минути да последвате примера ни. Ако не го направите, държавният ми секретар ще заповяда повсеместен ядрен удар върху двете ви страни с всяка балистична ракета, която е останала в арсенала ни. Ще заличим нациите ви от картата и вие нашата. Господа, в името на света, моля ви, нека да се вразумим в този безумен момент. Скърбя както за семейството си, така и за жертвите от ваша страна, но както вече казах, Съединените щати не са виновни за експлозиите с новото оръжие. Покажете на света, че имате куража да спрете тази лудост. Дайте ни шанс да открием истинския враг. — Малър пое дълбоко дъх. — Знам, че е трудно да повярвате на това,

което ви казах. И за да не мислите, че имам тайни мотиви, предлагам ви това.

Марк Малър извади пистолет, опря дулото в слепоочието си и стреля.

*Под пирамидата на Кукулкан
Чичен Ица*

Съзнанието на Майкъл Гейбриъл полетя нагоре, издигна се точно над квадратния покрив на пирамидата на Кукулкан и се понесе над джунглата на Юкатан и сините води на Мексиканския залив.

После се извиси още по-нагоре и се озова над Западното полукълбо и после над Земята — в абсолютната тишина на космоса.

Мик започна да се движи по-бързо и Земята се превърна в синьо топче, сетне изчезна. На нейното място се появи ярка жълта звезда и се видя цялата Слънчева система.

Времето и пространството препускаха със зашеметяваща скорост. Мик видя планетите, въртящи се около Слънцето...

Отново подскочи и Слънцето се превърна в светла точица — звезда в океана от небесни тела.

Още един подскок и Мик започна да се движи по-бавно. Озова се във великолепен ярък спирален водовъртеж от звезди.

Душата му трепна — той виждаше целия Млечен път.

„Господи, колко е красиво...“

Милиарди звезди и светове, всички част от жив космически организъм, въртящ се остров в огромния океан на космоса.

Издигна се над изпъкналостта в галактиката, после още по-високо, и се вторачи в черната сърцевина на Млечния път — водовъртеж от неизмерима гравитация, който се движеше и поглъщаше космически газ и прах в чудовищната си паст.

И после в миг галактиката се преобрази и се появи отново в съвършено непозната за човешките същества перспектива — *четвърто измерение* във времето и пространството.

Черната дупка се превърна в светла изумруденозелена фуния, смали се, после се разпротря в разширяваща се мрежа от гравитационни нишки, която се разстла над Млечния път.

Информацията стана твърде зашеметяваща и съзнанието на Мик не можа да я възприеме.

Той припадна.

Когато отново отвори очи, гледаше към един от ръкавите на спиралната галактика — съзвездие, което се материализира, докато той се приближаваше. Още един скок напред и се появиха две звезди, подредени в позната конфигурация.

„Ал Нитак, Ал Нилам и Минтака — трите звезди в пояса на Орион.“

Мик се озова пред огромна планета. Повърхността ѝ представляваше гоблен от тъмнозелено и лазурносиньо. „Шибалба“ — сякаш прошепна някой в ухото му. Около извънземния свят обикаляше една-единствена луна. Мик се плъзна по лунната повърхност и видя, че от някаква малка станция излита транспортен кораб. После корабът дойде, взе съзнанието му и полетя към планетата.

Корабът се спусна под гъстите облаци. Отдолу се разкри разтопен океан от чиста енергия. Сребрилата огледална повърхност отразяваше великолепното аленочервено небе. На хоризонта на юг залязоха три слънца. Първа се скри синьо-бялата бинарна звезда Ал Нитак. След изчезването ѝ океанът се оцвети в ярки оттенъци на лилаво и тъмнопурпурно.

Мик видя невероятно красив континент — спокойни плажове, оградени от буйна тропическа растителност, осеяна с великолепни водопади, планини и потоци...

Видя и зашеметяващо красиви мегалити и кристали. Пейзажът бе изпъстрен с искрящи, гладки и бели като алабастр постройки с формата на пирамиди, и пътеки, виещи се между футуристичните извънземни небостъргачи. Имаше пищни тропически градини, криволичещи реки и водопади от разтопена сребриста енергия.

Нямаше движещи се превозни средства, но в града кипеше оживление. Десетки хиляди хора — хомо сапиенс, но с продълговати черепи, целенасочено и радостно се движеха в този кошер на извънземно човечество.

В един прекрасен миг съзнанието на Мик се изпълни с обич.

А после се случи нещо чудовищно.

Минтака залезе и спокойният океан се развълнува. Небето потъмня и се появиха мастиленочерни и кървавочервени облаци, които

препускаха с лудешка скорост. Под тях се завихри водовъртеж с неизмерими пропорции.

От центъра му се появи оловносива тиня, която заля чистия бряг. Приливната вълна ставаше все по-висока и накрая наводни града на Исполините.

Съзнанието на Мик усети демонично присъствие.

Над града се спусна мрак, досущ сянка на огромна, плъзгаща се в рая змия. Ужасените хуманоиди паднаха на земята и се хванаха за гърлата, а очите им се преобразиха в безжизнени черни езера без зеници.

Мик отново изгуби съзнание.

Когато пак отвори очи, видя, че величествената цивилизация се е превърнала в чудовищна извънземна корабостроителница. Лицата на Исполините бяха бледи и безизразни, а очите им — празни черни дупки. Те се рееха във въздуха, без да се движат, и поробеното им съзнание боравеше с плоскости от титан и иридий върху повърхността на неописуем сферичен корпус с диаметър единайсет километра. В средата на космическия кораб имаше капсула — център на нервна система с диаметър километър и половина и с двацет и три цилиндрични крайника.

Животоподдържащата капсула беше дълга деветдесет метра. Мик се съсредоточи върху чудовищния предмет и веднага го позна.

„Камерата на Тецкатилпока...“

Съзнанието му се смрази, докато той се опитваше да проумее какво е извънземното същество, което се появи във водовъртежа.

Приличаше на змия, но от вид, какъвто Мик не бе виждал. Лицето беше по-скоро дяволско, отколкото на животно, а зениците — вертикални златисти цепки, оградени с горящи тъмночервени роговици — кибернетични, а не органични. Черепът беше с размерите на бетонобъркачка.

Змията се приближи до комплекса на Исполините. Челюстите на огромното чудовище се отвориха, разкривайки редици черни като абанос и остри като скалпели зъби.

От устата на змията излезе хуманоид.

В душата на Мик премина сянката на смъртта. Той не виждаше лицето на хуманоида, защото главата и тялото бяха забулени в черно наметало, но знаеше, че гледа злото в най-чистата му форма.

Хуманоидът се придвижи към животоподдържащата камера, после протегна ръка и посочи. В ръката му блестеше предмет от нефрит с размера на футболна топка.

Яркочервените очи на змията помръкнаха и златистите зеници изчезнаха. Заслепеното същество последва хуманоида в наметалото, сякаш бе омагьосано от кръглия предмет.

Чудовището влезе в огромната животоподдържаща капсула.

Съзнанието на Мик се придвижи отвъд извънземната сфера и се приближи до повърхността на планетата. Там нямаше следа от тропически джунгли, водопади и рай. Имаше само трупове на деца, потопени в плътен слой от оловносив катран. В душата му се надигна стон. Децата на Исполините бяха живи, но безжизнени.

Вгледа се в лицето на едно малко момче.

Апатичните очи се отвориха и се вторачиха в него в агония.

Мик отново изгуби съзнание.

После отново се озова в орбитата на *Шибалба*. Душата му изтръпна, докато гледаше предмета, издигащ се от повърхността на планетата.

„Сферата...“

От лунната база се появи още един космически кораб — гладък и златист.

Оцелелите Исполини се втурнаха след врага си и се скриха в светлата опашка на сферата.

Подземен команден център Рейвън Рок

Мерленд

2:27 ч.

Пиер Борджия стоеше в локва кръв. По ръкава му бяха полепнали частици от мозъка и черепа на президента Малър.

Лицето на генерал Силианг преbledня като на смъртник. Китайският лидер се обърна към помощника си.

— Да задействат системите за самоунищожение на ракетите.

Борджия погледна Виктор Грозни.

— Американските ракети се самоунищожиха. Генерал Силианг прави същото. Остават ви само четири минути...

Лицето на Грозни беше сериозно.

— По-добре е да загинеш в битка, отколкото да страдаш в мизерия. Какво ще спечелим, ако спрем атаката? Заплахата от ядрено унищожение нараства, а страната ни обеднява. Една война би имала пречистващ ефект, а и двата ни народа се нуждаят от пречистване.

Екранът угасна.

В стаята влезе Дик Прзистас и викна:

— Китайските ракети се самоунищожиха.

— А ракетите на Грозни?

— Нито една. И не можем да намерим вицепрезидента. Това означава, че вие трябва да поемете командването, господин Борджия. Имате три минути и половина преди неколкостотин ядрени бойни глави да стигнат до крайбрежието ни.

Борджия изруга. В ума му отекнаха думите на Пит Мабъс. „Тази страна се нуждае от силно ръководство, а не от хрисимо гълъбче като Чейни за вицепрезидент.“

— Свържете се със Стратегическото командване. Заповядайте на военновъздушните сили да изстрелят всички останали ядрени ракети в арсенала ни. Ще го взривя това копеле, по дяволите!

В саркофага на Пазителя

Мик отвори очи и се стресна. Стоеше на склона на хълм, гледащ към великолепен зелен тропически пейзаж. В далечината, над сребрист водопад, блестеше дъга.

Усети нечие присъствие до себе си, но не се уплаши.

Обърна се и видя висок белокож мъж. Дългите коси и брадата му бяха бели и меки като коприна, а очите — изумително, неземно сини, проницателни и добри.

„Пазителю... мъртъв ли съм“?

Няма смърт, а само различни състояния на съзнанието. В момента съзнанието ти гледа през прозорец в по-висше измерение.

„Онези хуманоиди...“

Исполните. Както вашият вид, и ние започнахме като деца на третото измерение и космически пътници. Пътешествието ни отведе към Шибалба. Но прелестите на тази планета бяха измамни, светът — четириизмерно чистилице на покварени души, а

намеренията на местните жители — да използват Исполините като средство за бягство.

„Не разбирам. Исполините, онези деца...“

Съзнанието на Исполините се държи в защитен статус, а телата им са поробени от душите на прокълнатите да довършат докрай задачата им — да изпратят Тецкатилпока през тунел в четвъртото измерение във вашата слънчева система и да отворят портал, водещ към друг, триизмерен свят.

„Портал право към Земята?“

Не и отначало. Условиата във вашия свят не бяха подходящи. Лошите бяха заточени в Шибалба и не могат да съществуват в околна среда от кислород. Целта им беше Венера. Братството на Пазителите проследи Тецкатилпока в коридора в четвъртото измерение и направи така, че космическият им кораб да катастрофира на Земята. Животоподдържащата капсула оцеля и Тецкатилпока се намира в защитен статус. Пазителят остана, за да помага за възхода на вашия вид и да подготви пристигането на Хунафу.

„Хунафу?“

Хунафу са месии, генетично имплантирани във вашия вид от Пазителя. Само Хунафу може да влезе в космическия портал и да попречи на злите да покварят света ви. Само Един Хунафу притежава силата да извърши пътуването през времето и пространството, за да освободи душите на предшествениците ни.

„Усещам, че коридорът се отваря.“

Коридорът се появява веднъж на всеки цикъл на прецесия. Само Хунафу може да усети появата му.

„Чакай малко. Искаш да кажеш, че аз съм Хунафу?“

Само Хунафу може да влезе в междузвездния кораб на Пазителя.

„Боже господи...“ Мик се вгледа в буйната растителност пред себе си. Изтощеното му съзнание се опитваше да проумее информацията, която му шепнеха.

„Пазителю, онази катастрофа преди шейсет и пет милиона години ли беше пристигането на Тецкатилпока? Как е възможно...“

Времето не е съвместимо, нито съизмеримо във всички измерения. Братството на Пазителя са оцелелите водачи на

Исполните — Озирис, Мерлин, Виракоча, Вишну, Кукулкан и Кецалкоатъл. Всички са останали в защитен статус. Този космически кораб остана да кръжи в орбита над вашия свят. Антенната му решетка е програмирана да заглушава вражеския сигнал. Едва през този последен цикъл вашият вид еволюира достатъчно, за да приеме семето ни. Щом това стана, ние изключихме антенната решетка, позволявайки на сигнала на Шибалба да събуди Тецкатилпока.

„Позволили сте Тецкатилпока да бъде събуден? Защо? Защо сте допуснали това...“

Тецкатилпока намери убежище в коридора в четвъртото измерение. Отвори ли се, коридорът може да бъде използван като средство за връщане в миналото на Исполните. Само Един Хунафу притежава силата да извърши пътуването и да спаси душите на предшествениците ни.

„Опитвал ли се е някой Хунафу да предприеме пътешествието?“

Само един. Това беше по време на последния цикъл на прецесия, преди Потопа. Пазителите се събудиха от статуса си и подготвиха един от предшествениците ти да получи достъп до космическия портал на Тецкатилпока. Коридорът се отвори и вътре влязоха двама от Господарите на Подземния свят на Бога на смъртта. Те използваха измама и победиха първия Хунафу, но смелостта му позволи на Пазителя да се сдобие с транспортния кораб, с който лошите пътуваха през Черния път — това е коридорът в четвъртото измерение във времето и пространството, където се намираш в момента.

„Този саркофаг е космически кораб?“

Да.

„Казваш, че Хунафу е претърпял поражение. Какво се случи с двамата Господари на Подземния свят, които са избягали от Шибалба?“

Пазителят успя отново да запечата портала преди Богът на смъртта и легионите му да извършат пътуването през Шибалба Би, но вредата във вашия свят вече беше нанесена. Злото пусна корени в градината ви.

„Какво означава това?“

Двамата Господари останаха на Земята и се настаниха в кораба на Тецкатилпока. Макар че останаха в четвъртото измерение,

те продължиха да упражняват влиянието си върху съзнанието на безсилните. Силата им се увеличаваше с приближаването на четвърти ахау, трети канкин.

„Господи... Предоставили сте човечеството на Дявола...“

Налагаше се. Залогът е по-висок, отколкото мислиш. Един Хунафу трябва да предприеме пътуването през Черния път, за да поправи стореното зло. Чака ни по-велика съдба.

„Защо да ти вярвам?“

Ти видя Тецкатилпока и той те видя. Няма връщане назад. Тецкатилпока трябва да бъде унищожен.

„Кога? Кога ще пристигне Един Хунафу?“

Може би скоро. А може би никога. Съдбата му още не е избрана.

„Какво означава това, по дяволите? Къде е този ваш месия? Какво ще стане, ако не се появи? А близнаците герои, Хунафу и Шбаланк? Ако митът за сътворението е истина, тогава може би те са месиите. Според «Попол-вух»...“

Не! Легендата за близнаците е предсказание на Исполните, което може би никога няма да се сбъдне. Раждането и съдбата на близнаците зависят единствено от това дали Хунафу ще извърши пътуването до Шибалба.

„Ами ако той не се появи?“

Тогава и вашият, и нашият народ ще загине.

„Не разбирам...“

Не ти е отредено да разбереш. Съдбата на вашия вид още се пише. Порталът се отваря и Богът на смъртта и легионите му се готвят да извършат пътуването във времето и пространството. Тецкатилпока продължава процеса на аклиматизация във вашия свят, а двамата лоши Господари, намерили убежище в кораба му, упражняват влиянието си върху хората ви. Те трябва да бъдат спрени. Оръжията за масово унищожение вече са пуснати във вашия свят и брат заплашва брата.

„Какво мога да направя?“

Ти си Хунафу. Ти имаш достъп до антенната решетка на Пазителя. Това ще предотврати края, но само унищожението на Тецкатилпока и на Черния път, Шибалба Би, може да попречи на лошите да минават през вашия свят.

„Къде ще се материализира входът за Черния път?“

Порталът към Шибалба Би ще се издигне на четвърти ахау, трети канкин. Само Хунафу може да влезе там. Само Хунафу може да прогони злото от градината ви и да спаси от унищожение вашия вид.

„Говориш с гатанки. Къде е порталът? На борда на космическия кораб в Мексиканския залив? Там ли трябва да отида? И как да го унищожа?“

Порталът ще дойде при теб. Използвай антенната решетка, за да унищожиш Тецкатилпока, после влез в портала. Двамата зли Господари на Подземния свят ще дойдат да те предизвикат. Те ще се опитат да ти попречат да запечаташ портала преди Той да пристигне.

„А какво ще стане, ако запечатам портала?“

Тогава двамата Господари на Подземния свят ще изчезнат от света ви, позволявайки на вашия вид да еволюира. Успееш ли, очакват те две съдби. Ако се провалиш, и двата ни народа ще загинат.

„Какви две съдби ме очакват?“

Ще разбереш, когато му дойде времето.

„А Доминик? Тя Хунафу ли е?“

Тя е част от по-голяма съдба, но не е Хунафу. Не ѝ позволявай да влезе в Шибалба Би, защото ще погуби и двама ви.

Доминик седеше на пода на камерата и се държеше за главата. Беше уплашена и сама. Изтощеното ѝ съзнание бе изтерзано от непрестанна битка между реалността и отрицанието.

„Това не е реално. Не е истина. Всичко е шизофренична заблуда...“

— Млъкни! Млъкни! Млъкни!

Доминик скочи.

— Приеми факта, че си тук, и направи нещо по въпроса. Намери начин да... — Тя излезе от камерата, после се върна. — Не. Мик има нужда от мен. Трябва да чакам тук.

Доминик отново удари по стената на саркофага. Не знаеше дали Мик е жив, или се е изпарил със синята светлина.

— Мик, чуваш ли ме? По дяволите, Мик, отговори!

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Сърцето я болеше. „Себична кучко, така и не му каза, че го обичаш. Можеше да му дадеш любовта си. Но ти отричаше това и...“

— Господи...

Тя се облегна на гранитната гробница, изведнъж осъзнала, че наистина го обича. „Обичам го. Наистина го обичам.“

Ритна гранитната вана.

— Мик! Чуваш ли ме?

Изведнъж изригна невидимо силово поле, което я блъсна и я повали на земята. Камерата се озари от яркосиньо сияние.

От ваната се издигна тъмен силует. Чертите му бяха озарени от извънземна светлина.

Мик.

Мик се извиси в море от енергия, движещо се към източника на светлината. Почувства, че всеки мускул и всяка клетка в тялото му трептят от електричество. Душата му се изпълни с топлина и любов.

Пазителя протегна ръка към него.

Мик я стисна.

Доминик засенчи очи от светлината и видя, че Мик протяга нагоре ръка, сякаш се опитва да докосне нещо.

Невидима вълна от енергия я блъсна и я повдигна във въздуха. През мозъка ѝ сякаш премина електрически ток.

Мик се носеше над земята. Дясната му ръка беше протегната.

Изведнъж се разнесе тътен и около Доминик се появиха високотехнологични уреди. Стените и таванът започнаха да бръмчат и да светят ярко — генераторите на междузвездния кораб се включиха. Тя видя светъл лабиринт от компютърни вериги под тъмния, подобен на стъкло под.

Чуха се вибрации и после от стените и тавана излезе небесна вълна от синя енергия, която се издигна към комина в средата на камерата.

Колосалната вълна електромагнитна енергия пулсираше нагоре през централната стена на пирамидата на Кукулкан. Издигаше се през покрива на храма по извънземна антена и после се разпространяваше със скоростта на светлината във всички посоки.

На запад зарядът изпълни древния град Теотихуакан и зареди с енергия извънземната релейна станция, заровена на осемстотин метра под огромната Пирамида на Слънцето. Вълната продължи пътуването си над Тихия океан, стигна до Камбоджа и активира идентично предавателно устройство, скрито дълбоко под Ангкор Ват.

На изток лъчът стигна до Андите, мина през планината и се отрази от антена, заровена под древната астрономическа обсерватория, известна като Каласасая, пренасочи се на юг и се отправи към Антарктида, където по времето, когато континентът не е бил покрит с лед, бе заровена друга извънземна антена.

В същото време насочилата се на североизток цунами от електромагнитна енергия премина над Атлантическия океан и се насочи към Англия. Огромните камъни на Стоунхендж се разтърсиха от силата на сигнала. Под вълнообразната равнина Солсбъри беше скрита още една извънземна антена.

След като за секунди обиколи планетата, мощното енергийно поле се събра от всички посоки над най-старата от релейните станции на Пазителя — Голямата пирамида в Гиза.

Енергийните вълни проникнаха във варовиковите блокове, минаха през камерата на фараона и после през вдлъбнатия кафяв гранитен камък, идентичен със саркофага в пирамидата на Кукулкан. Лъчът се придвижи по-надолу и активира извънземния апарат, скрит под египетската постройка — място, където не бе стъпвал човешки крак.

Глобалната антенна решетка бе свързана за част от секундата, насити атмосферата на планетата и се превърна в мощна извънземна енергийна мрежа.

Мик падна в безсъзнание на земята.

*Северноамериканско командване на космическата отбрана,
САККО
Колорадо*

Сто и седемте уплашени технически специалисти се взираха в голямата компютърна карта на Северна Америка над главите им — тя показваше траекторията на изстреляните хиляда и петстотин руски ракети с ядрено и биологично оръжие. Повечето хора плачеха. Някои се бяха прегърнали, молеха се на Бога и стискаха снимки на близките си, на които оставаха броени минути до смъртта. Други, останали без сили да стоят, лежаха на пода и чакаха да се случи невъобразимото.

Главнокомандващият Андре Моро избърса сълзите си. Не можеше да се обади на сина си и дъщеря си в Лос Анджелис. „Какво мога да им кажа? Че ги обичам? Че съжалявам...“

На екрана на монитора се изписаха думите: „До ядрения удар остават деветнайсет секунди“.

В Командния център се чу компютъризираният женски глас и генерал Моро се разтрепери. А после, като по магия, ракетите изведнъж изчезнаха от огромния екран.

„Изстреляните ракети са унищожени... Изстреляните ракети са унищожени...“

Разнесоха се радостни викове. Моро вдигна глава. Щастливите служители сочеха екрана, крещяха, прегръщаха се и плачеха.

Моро стана. От очите му потекоха сълзи. С прегракнал от напрежение глас той поиска анализ на системите.

— Всички системи са в изправност!

— Какво стана с ракетите?

— Според информацията ни са се самоунищожили.

— Искам потвърждение.

— Опитваме се да потвърдим информацията в базите ни във Флорида и Сан Диего, но гъста електромагнитна вълна смущава комуникациите ни.

— Електромагнитна вълна? — Сърцето на Моро се сви от страх.

— Не би трябвало да има електромагнитни смущения, освен ако не е станал ядрен разпад.

— Не, сър, няма ядрен разпад. Базираните ни на земята центрове за предупреждение потвърждават, че не имало експлозия. Смущенията идват от друг източник.

— Откъде? Искам да знам...

— Опитваме се да определим източника на смущенията, но това ще отнеме време. Сателитите ни, изглежда, не функционират както трябва.

— Генерале! — извика един от техническите специалисти. — И нашите ракети са унищожени.

— Искаш да кажеш, че са се самоунищожили?

— Не, сър. Унищожени.

Подземен команден център Рейвън Рок

Мерленд

2:31 ч.

Служителите на Подземния команден център се прегръщаха и плачеха. Всички знаеха за смъртта на президента и за жертвите в Аляска и на Хавайските острови.

Пиер Борджия, генерал Фекондо и Дик Прзистас се бяха събрали в кабинета на президента и съсредоточено слушаха думите на генерал Дорошов по видеовръзката.

— Повтарям, ракетите на Грозни не са се самоунищожили. Обезвредило ги е електромагнитно силов поле. Ракетите са обезвредени от...

— Какъв е източникът на електромагнитните смущения? — попита Борджия.

— Още е неизвестен, но какъвто и да е, силовото поле е блокирало всички сателити в орбита около Земята. Сякаш на Господ му е писнало и е хвърлил одеяло върху цялата планета.

Под пирамидата на Кукулкан

— Мик, чуваш ли ме? — Доминик погали косата му и той се размърда. — Мик?

Той отвори очи.

— Дом?

Тя притегли главата му към себе си, прегърна го и го целуна.

— По дяволите, Мик, уплаши ме до смърт.

— Какво стана?

— Не си ли спомняш? Ти се издигна от този саркофаг като някакъв призрак и активира космическия кораб.

Мик седна и се огледа. Извънземните електрически вериги и контролни станции зад тъмните стени пулсираха от енергия. На всеки няколко секунди по стените и тавана пробягваха вълни синя електромагнитна енергия и изчезваха през комина над главата му.

— Аз ли направих това?

Доминик го целуна.

— Обичам те.

Мик се усмихна.

— И аз те обичам.

[1] Скалата на гарвана (англ.). — Б.пр. ↑

24.

15 декември 2012 г.

На борда на американския ракетonosач „Бун“

Мексиканският залив

Стомахът на съдията от Върховния съд Сиймъс Маккафри още се присвиваше от пътуването с хеликоптера рано сутринта. Маккафри последва лейтенанта по палубата на военния кораб и тръгна по тесните коридори, водещи към стаята за инструктажи.

Около малката маса седяха вицепрезидентът Инис Чейни, генерал Джоузеф Фекондо и капитан Лус.

Мъжете станаха. Съдията извади Библията, после кимна на Чейни.

— Като ви гледам, напоследък май не сте спали. Готови ли сте?

— Да приключваме по-бързо. — Вицепрезидентът сложи лявата си ръка върху Библията и вдигна дясната. — Аз, Инис Уилям Чейни, тържествено се заклевам, че вярно ще изпълнявам длъжността президент на Съединените щати и ще направя всичко, което е по силите ми, за да запазя, защитя и браня конституцията. И нека Господ да ми помага.

— Нека Господ помага на всички ни.

Пирамидата на Кукулкан

Чичен Ица

Мик поведе Доминик по тесен задънен коридор. Когато стигнаха до края, се отвори врата и влязоха в херметически затворена камера.

— Това е входът.

— Откъде знаеш? — попита Доминик.

— Не знам. Усещам го.

— Но тук няма нищо.

— Гледай.

Мик сложи ръка на малка тъмна електронна клавиатура в стената и в металния корпус мигновено се появи голяма кръгла врата.

— Господи... Не знаеш как направи и това, нали?

— Пазителят сигурно го е имплантирал в подсъзнанието ми. Нямам представа кога го е направил, нито как.

Вратата се отвори и се видя тесен тунел, изсечен във варовика. Мик светна с фенерчето. Влязоха и вратата се затвори зад тях.

В коридора беше тъмно, въздухът миришеше на влага. Лъчът на фенерчето освети стръмно, почти вертикално стълбище.

Мик хвана Доминик за ръката.

— Внимавай, хлъзгаво е.

След петнайсет минути стигнаха до върха и се озоваха под таван от бял метал.

— А сега?

Преди Мик да успее да отговори, над тях се отвори квадратна плоскост и в очите им блесна дневната светлина.

Мик се прехвърли горе, после помогна на Доминик. Бяха се озовали в северния коридор на храма на Кукулкан.

Металната плоскост, която бе скрита под метър и двайсет сантиметра варовиков пласт, се плъзна обратно в първоначалната си позиция и пак запечата достъпа до междузвездния кораб.

— Нищо чудно, че не намерихме тунел — прошепна Мик.

Доминик стъпи на каменната плоча.

— Вече е към обед, а паркингът е пуст.

— Сигурно се е случило нещо.

Чу се тракане на перки и от запад се появиха два хеликоптера на военноморския флот.

— Мик, може би е по-добре да се скрием.

Червенокосият лежеше по корем на земята — гъстите храсти на джунглата закриваха тялото му — и наблюдаваше Мик Гейбриъл през мощния инфрачервен мерник. Момичето стъпи на северната плоча на пирамидата. Реймънд освободи предпазителя, усмихна се и се прицели в сърцето на жертвата си.

Хеликоптерът се сниши над Голямото игрище.

— Господа, точно под нас е.

Чейни и генерал Фекондо се вторачиха в крилатия предмет в средата на игрището.

— Господи, това е едно от онези експлозивни устройства.

— Защо не се е взривило?

В игрището отекна изстрел.

Чейни посочи пирамидата.

— Закарай ни там.

Мик лежеше по гръб. От простреляните му гърди течеше кръв. Той се вторачи в небето. Главата на Доминик закриваше слънцето. Мик усети как сълзите ѝ капят по лицето му. Устните ѝ бавно се движеха, но Мик не чуваше нищо, освен ударите на сърцето си.

„Пазителю?“

Затвори очи...

25.

16-20 декември 2012 г.

В света настъпи хаос... Разкритието за предотвратената гибел на човечеството с термоядрено оръжие беше посрещнато с недоверие и облекчение, а после със страх и всеобщ гняв. Как беше възможно лидерите на света да допуснат егото им да тласне човечеството до ръба? Как можеше да са толкова арогантни и слепи?

Гневът скоро доведе до насилие. Две денонощия анархията управлява света. Сградите на правителствата бяха разрушени, военните съоръжения — разграбени и посолствата на Съединените щати, Русия и Китай — опустошени, когато милиарди хора по планетата нахлуха в столиците си и поискаха промяна. Вместо да се опита да потуши насилието с още насилие, президентът Чейни предпочете да го канализира и да насочи отмъщението на американската общественост към стоте подземни бункера, построени с парите на данъкоплатците и предназначени да подслонят политическия елит по време на ядрен холокост. Събарянето на тези свръхсекретни бази, изглежда, потуши народното недоволство и послужи като предупреждение, че всички са равни.

После Чейни убеди генералния секретар на Обединените нации да издаде резолюция, основаваща се на препоръките на Националната академия на науките, института „Карнеги“ и адмирал Стансфийлд Търнър, да бъдат унищожени всички ядрени и биологически оръжия. Всяка страна, която не се подчинеше, щеше да се изправи пред офанзивните сили на Обединените нации, а лидерите ѝ щяха да бъдат екзекутирани.

Подтикнати от масите, всички страни членки, с изключение на Ирак и Северна Корея, бързо се съгласиха да изпълнят резолюцията.

На 17 декември Саддам Хюсеин беше измъкнат на улиците на Багдад и пребит. Два часа по-късно Ким Йонг Втори се самоуби.

Руският президент Виктор Грозни подписа мирния договор, а после публично обвини комунистическата партия за трескавото

въоръжаване в страната през последните две десетилетия. След екзекуцията на двеста души, той увери народа си, че реформата ще е бърза.

И тъй като нямаше достоен съперник, остана на поста си — посилен от всякога.

Сутринта на 17 декември медиите най-после научиха за загадъчната електромагнитна антенна решетка и как тя е предотвратила ядреното унищожение. Масите бяха обзети от религиозен фанатизъм. Страхът ги накара да напълнят църквите и синагогите, за да се молят на Бога и да чакат появата на Месията и Второто пришествие. Но там намериха само още знаци за апокалипсиса.

На 18 декември ветеранът от Корейската война Джим Макуейд се върна вкъщи от църква с четиримата си синове и осемнайсет бири. В басейна, издълбан във варовика зад караваната му, имаше огромно крилато същество. За няколко часа половината население на Уайт Сълфър Спрингс, Вирджиния, се събра около басейна, за да види неодушевеното чудовище, чиято лъскава черна повърхност излъчваше мощно невидимо силово поле, което не позволяваше на никого да го докосне.

За едно денонощие в различни точки на планетата бяха намерени двайсет и девет еднакви същества. После, на 19 декември вечерта, светът гледаше заинтригуван и ужасен, докато телевизионните камери предаваха образуването на чудовищния водовъртеж в Мексиканския залив. От центъра му се издигнаха осем крилати същества, които бързо се разпръснаха над Северното полукълбо. През нощта два от обектите кацнаха в югозападната част на Съединените щати, други два — във Флорида и по един в Джорджия, Кентъки и Индиана. Последният обект се насочи на изток и кацна на планинския хребет срещу телескопа в Аресибо, Пуерто Рико.

На 20 декември сутринта екзобиологът Марвин Тепърман потвърди пред света, че седемте термоядрени експлозии, основаващи се на чист синтез, са предизвикани от обектите, пуснати от извънземния космически кораб, заровен под дъното на Мексиканския залив. Екзобиологът нарече устройствата „извънземни безпилотни летателни обекти“ и разви теорията, че трийсет и седемте същества, разпръснати в различни райони на земното кълбо, съдържат

достатъчно термоядрена мощ, за да унищожат милиони квадратни километри земя. Добави, че извънземните устройства са били снабдени със слънчеви батерии, което обяснява пускането им нощем и неподвижността им деном. Неизвестно как загадъчната антенна решетка с източник някъде във вътрешността на пирамидата на Кукулкан бе попречила на безпилотните летателни обекти да експлодират.

Тепърман предупреди, че ако антенната решетка бъде дезактивирана, безпилотните летателни обекти ще се взривят.

И хората отново изпаднаха в паника.

26.

20 декември 2012 г.

Болницата в Мерида

Полуостров Юкатан

През щорите проникваше лек ветрец и охлаждаше лицето му. Треската започна да преминава и той чу далечен ангелски глас. Познатите думи отекнаха в съзнанието му.

— „Любим ти мой, мой мъж, другарю мой! Нима отиваш? Искам всеки ден и всеки час от теб да имам вест: в един час има толкова минути и всяка от тях за мен е дълъг ден!“

Мик с усилия отвори очи. Доминик му четеше „Ромео и Жулиета“.

— „О, боже мой, предчувствам нещо страшно. Оттук те виждам долу там под мен като мъртвец на дъното на гроба... Очите ли ме лъжат? Ти си бледен?“

— „И ти, любима — ти си бледносива.“^[1]

— Мик! — извика тя и притисна мокрото си от сълзи лице до неговото. — Обичам те.

— И аз те обичам — успя да промълви той. Гърлото му беше пресъхнало.

Доминик му даде вода и той отпи глътка.

— Къде...

— В болницата в Мерида сме. Реймънд те простреля. Лекарят каза, че куршумът е спрял на три милиметра от сърцето ти. Всички твърдят, че би трябвало да си умрял.

Той се усмихна едва-едва и опита да се надигне, но болката не му позволи.

— Може би раната е малка.

— Мик, случиха се толкова много неща...

— Кой ден сме днес?

— Двайсети. Утре е денят на зимното слънцестоене и всички са се побъркали от страх.

Вратата се отвори и влезе лекар, последван от Инис Чейни, една сестра и Марвин Тепърман. Мик видя, че в коридора стоят въоръжени до зъби американски войници.

Лекарят се наведе и прегледа очите му.

— Добре дошли пак на този свят, господин Гейбриъл. Как сте?

— Боли ме и съм гладен.

— Нищо чудно. Бяхте в безсъзнание пет дни. Дайте да видя раната. — Лекарят махна превръзката. — Изумително. Не съм виждал огнестрелна рана да заздравява толкова бързо.

— Достатъчно добре ли е, за да говори? — попита Чейни.

— Мисля, че да. Сестра, сменете превръзката, после включете системата за...

— Не сега, докторе — прекъсна го Чейни. — Искаме пет минути с господин Гейбриъл. Насаеме.

— Разбира се, господин президент.

Лекарят и медицинската сестра излязоха. Единият военен полицай затвори вратата зад тях.

— Президент? Изглежда, ви повишават всеки път, когато се видим.

Чейни го погледна сериозно.

— Президентът Малър е мъртъв. Преди пет дни се самоуби в опит да накара руснаците и китайците да отменят повсеместна ядрена атака.

— Господи...

— Светът ти дължи огромна благодарност. Онова, което си активирал в пирамидата на маите, унищожи ракетите.

Мик затвори очи. „Значи наистина е станало. Мислех, че всичко е сън...“

Доминик стисна ръката му.

— Това е някаква свръхмощна електромагнитна антенна решетка, каквато не сме виждали — каза Марвин. — Слава богу, сигналът още е активен, защото извънземните безпилотни летателни обекти не експлодират...

— Извънземни безпилотни летателни обекти? — Мик отвори широко очи. — Какви обекти?

Марвин извади снимка от дипломатическото си куфарче и му я показва.

— Трийсет и осем от тези неща кацнаха в различни точки на земното кълбо, откакто те простреляха.

Мик се вторачи в снимката на черно, подобно на прилеп същество с разперени крила, кацнало на сив планински склон.

— Това е нещото, което видях да се издига от космическия кораб, заровен в Мексиканския залив. — Мик погледна Доминик. — Сетих се къде съм виждал тези неща. На Наска. На платото са издълбани образи в естествени размери на тези същества.

Марвин колебливо погледна Чейни.

— Снимката е направена преди няколко дни на планински връх в Аресибо.

Чейни седна на един стол до леглото.

— Съществото, което твърдиш, че си видял в извънземния кораб — така нареченият безпилотен летателен обект — е кацнало в Австралия и е унищожило по-голямата част от равнината Паларбор. Вече знаем, че всеки от тези обекти притежава термоядрен експлозив, основаващ се на чист синтез и способен да „изпари“ огромни територии. Шест от безпилотните летателни обекти експлодираха в Азия през последните две седмици. Последните три убиха над два милиона души в Китай и Русия.

Мик се разтрепери.

— И тези експлозии са предшестваха ядрената атака?

Чейни кимна.

— Както каза Марвин, през последните пет ноци още трийсет и осем от тези неща бяха пуснати от космическия кораб. Засега никое не се е взривило.

Мик си спомни думите на Пазителя. „Активирането на антенната решетка на Исполините ще предотврати края, но само унищожаването на Тецкатилпока и на Черния път ще попречи на врага ни да мине през вашия свят.“

— Направихме списък на безпилотните летателни обекти, които още не са експлодирани. Слушаш ли ме, Гейбриъл?

— Какво? Извинете. Казвате, че тези неща са безпилотни летателни обекти?

— Така ги наричат учените.

— Всяко от тях представлява крилато термоядрено оръжие, основаващо се на чист синтез — обясни Марвин. — Управляват се от

дистанция и са свързани с радиосигнал с контролния си център...

— Космическият кораб в Залива?

— Да. Щом летателният обект кацне в предварително определения район, се разпространява радиосигнал, който задейства експлозива. В опашката има редици странни сензори. Предполагаме, че са свръхмощни фотоволтаични клетки. Спусковият механизъм използва слънчевата енергия, за да детонира експлозива, когато слънцето изгрее.

— Това обяснява защо ги пускат само нощем — добави Чейни.
— Преди активирането на антенната мрежа се взривиха седем от тези устройства. След като излетяха от космическия кораб в Мексиканския залив, всичките седем обекта се насочиха на запад. Скоростта им беше равна на въртенето на Земята. Летяха в мрака, докато стигнаха до местоназначението си.

— Казвате, че са били пуснати трийсет и осем извънземни безпилотни летателни обекта?

— Покажи му списъка, Марвин.

Екзобиологът бръкна в куфарчето си и извади компютърна разпечатка.

МИШЕНИ НА ИЗВЪНЗЕМНИТЕ БЕЗПИЛОТНИ ЛЕТАТЕЛНИ ОБЕКТИ (ИБЛО)

АВСТРАЛИЯ:

Равнина Паларбор

АЗИЯ:

Малайзия; Иран; Папуа и Нова Гвинея; Провинция Юнан, Китай; Поречието на река Виллой, Русия, Хребет Копетдаг, Туркменистан

АФРИКА:

Алжир, Ботсуана, Египет, Бряг на слоновата кост, Израел, Либия, Мадагаскар, Мароко (планината Атлас), Нигер, Нигерия. Саудитска Арабия, Судан. Тунис

ЕВРОПА:

Австрия, Босна и Херцеговина. България. Хърватско, Гърция, Унгария, Ирландия. Италия, Испания

СЕВЕРНА АМЕРИКА:

Канада: Монреал

Куба

САЩ: Аресибо (Пуерто Рико), Апалачката долина, Колорадо, Флорида (Централна и Югоизточна), Джорджия, Кентъки, Индиана (Южна), Планина Озарк, Ню Мексико, Тексас (Северозападен)

ЮЖНА АМЕРИКА:

Салвадор (Бразилия)

ЦЕНТРАЛНА АМЕРИКА:

Хондурас, Чичен Ица (Юкатан)

Мик прочете списъка. Погледът му спря на последното име.

— Извънземен летателен обект е кацнал в Чичен Ица?

— Стига глупости — троснато каза Чейни. — Гейбриъл, искам отговори, при това незабавно. Докато ти лежеше тук в безсъзнание, светът се побърка. Религиозните фанатици твърдят, че извънземните безпилотни летателни обекти са част от пророчествата за апокалипсиса, предсказани за новото хилядолетие. Световната икономика престана да функционира. Ужасените маси се подготвят за Армагедон. Хората се запасяват с храна и оръжия и се укрепяват в къщите си. Наложил се да въведем полицейски час от смрачаване до зазоряване. И онова, което най-много налива масло в огъня, е неспособността ни да успокоим хората.

— Засега опитите ни да неутрализираме устройствата са безуспешни. Обектите са предпазени от защитно силово поле, което ги прави неуязвими за атаките ни. Антенната решетка на маите не им позволява да се взривят, но в същото време блокира сателитите ни. Още по-невероятното е начинът, по който сигналът на антенната решетка се отразява върху земното кълбо — каза Марвин и извади

тефтерчето си. — Изолирахме три релейни станции в различни точки на света и сигнали от няколко други антени. Никога не би се сетил, че...

— Голямата пирамида в Гиза, Ангкор Ват и Пирамидата на слънцето в Теотихуакан.

Екзобиологът зяпна.

Очите на Чейни блеснаха като черни лазери.

— Откъде знаеш, по дяволите? — Той погледна Доминик. — Ти ли му каза?

— Не, нищо не ми е казала — отговори Мик. — Родителите ми изучаваха тези постройки. Монолитите си приличат и са построени на интегрални точки по природната силова решетка на Земята.

— Какво? — попита Марвин, като записваше думите на Мик. — Силова решетка ли каза?

— Земята не е само скала, която се рее в космоса, Марвин, а жива, хармонична сфера. В недрата ѝ има магнитно поле, което канализира енергията. Някои места на повърхността ѝ, особено около екватора, се смятат за силови полета. Това са динамични местности, излъчващи високи нива на геотермална, геофизична или магнитна енергия.

— И тези три древни постройки са изградени върху силови полета?

— Да. Освен това проектирането на всяка от тях демонстрира изумителни познания за прецесията, математиката и астрономията.

Марвин спря да пише и каза:

— Намерихме и извънземни устройства, функциониращи като антени, заровени под Стоунхендж и Тиауанако. Смятаме, че може да има още едно, под ледовете на Антарктида.

Мик кимна. „Картата на Пири Рейс. Пазителят сигурно е монтирал антените, преди да се образува ледът.“ После погледна Доминик и попита:

— Разказа ли им за Исполините?

— Казах им всичко, което знаем, но не беше много.

— Свърхразвитата раса от хуманоиди? — Тепърман поклати глава. — Може да се водят екзобиолог, но съм ужасно объркан.

— Марвин, съществата, които са направили антенната решетка, са искали да са сигурни, че релейните им станции и антени ще останат

непокътнати хиляди години. Дори заравянето не би гарантирало безопасността им. Построяването на огромни архитектурни чудеса като Стоунхендж и Голямата пирамида точно над тях — това е бил начинът.

— А антенната решетка? — попита Чейни. — Колко време ще пречи на летателните устройства да се взривят?

Споменът за думите на Пазителя отекна в съзнанието на Мик. „Порталът към Шибалба Би ще се издигне на четвърти ахау, трети канкин. Само Хунафу може да влезе там. Само Хунафу може да прогони злото от градината ви и да спаси от унищожение вашия вид.“

— Имаме проблем... Антенната решетка ще се вдигне утре.

Чейни широко отвори очи.

— Откъде знаеш?

— Това е част от предсказанието на маите отпреди три хиляди години. Трябва да унищожим съществуването в космическия кораб. Трябва да влезем вътре.

— Но как? — попита Марвин.

— Не знам. Предполагам, че по същия начин, както влязохме Доминик и аз. През вентилационната инсталация.

Мик уморено затвори очи.

Доминик докосна челото му. Пареше.

— Изтощен е, господин президент. Направи каквото можа, за да спаси света. Сега е ваш ред.

Погледът на Чейни омекна.

— Учените ни са съгласни с вас, господин Гейбриъл. Те също смятат, че трябва да унищожим космическия кораб, за да сложим край на заплахата от експлодирането на летателните обекти. Заповядах на самолетносача „Джон Стенис“ и флотилията му да свършат тази работа. Ако космическият кораб наистина излети утре, ще го взривим, щом се покаже над водата. — Новият президент стана. — За деветнайсет часа на борда на „Стенис“ е насрочено извънредно съвещание. Очакваме представители на всички нации, както и неколцина от най-известните световни учени. След малко ще ви донесат дрехи.

— Чакайте — обади се Доминик. — Кажете му за Борджия.

— Човекът, който ви простреля, ни отведе до доктор Фолета. Самопризнанията му включваха информация как преди единайсет

години Борджия е уредил да ви затворят в психиатрична клиника. Фолета дори ни даде касета със запис как държавният секретар му поръчва да ви убие. — Чейни се усмихна криво. — Щом нещата се оправят, ще заповядам да арестуват този негодник. Обвиненията срещу Доминик и майка ѝ бяха оттеглени, а вие сте обявен за вменяем, така че сте свободен човек, Гейбриъл.

— Кошмарът ти свърши — прошепна Доминик в ухото на Мик. — Вече няма да има психиатрични клиники и единични килии. Свободен си. Можем да прекараме заедно остатъка от живота си.

На борда на „Джон Стенис“

18:43 ч.

Мик гледаше през стъклото — хеликоптерът се спускаше към огромната палуба на „Джон Стенис“.

Доминик стисна ръката му.

— Добре ли си? Не каза нито дума през целия полет.

— Извинявай.

— Притесняваш се за нещо. Защо не ми кажеш?

— Спомените ми за разговора с Пазителя са неясни. Все още не разбирам много неща, които може да се окажат фатални.

— Но си убеден, че антенната решетка на Пазителя е предназначена да попречи на летателните устройства да експлодират.

— Да.

— Тогава президентът има право. Ако унищожим извънземния кораб, ще сложим край на заплахата.

— Де да беше толкова просто.

— Защо да не е?

Слязоха от хеликоптера и Доминик посочи оръжията на палубата.

— Погледни, Мик. На борда на тази кораб има достатъчно стрелкова мощ, за да помете цяла малка страна. — Тя го прегърна и зашепна в ухото му: — Ти си герой. Успя да влезеш в пирамидата и да активираш антенната решетка. Не само реабилитира труда на родителите си, но и усилията ти спасиха живота на милиарди хора. Време е да си дадеш почивка. Оттегли се и остави важните клечки да довършат работата.

После го целуна страстно. Неколцина моряци подсвирнаха.

Лейтенантът ги поведе надолу по тесните стълби. Навсякъде имаше въоръжени до зъби пазачи.

Една четвърт от хангара бе набързо превърната в аудитория. На стената имаше компютъризирана карта на света, на която трийсет и осем точки светеха в червено, а други шест в синьо — всички обозначаваха местоположението на извънземните безпилотни летателни обекти.

Лейтенантът ги заведе до запазена маса. Неколцина делегати, изглежда, познаха Мик, посочиха го и кимнаха одобрително. След малко всички присъстващи започнаха да ръкопляскаат.

Марвин Тепърман му се усмихна.

— Поздрави ги.

Мик махна с ръка, после седна до екзобиолога. Чувстваше се неловко. Председателят на Съвета за сигурност на Обединените нации Меган Джаксън поздрави Мик със сърдечна усмивка и ръкостискане.

— За мен е чест да се запозная с вас, господин Гейбриъл. Всички сме ви длъжници.

— Кажете ми защо съм тук. Аз не съм политик.

— Двамата с президента се надяваме, че присъствието ви може да намали враждебността в тази зала. — Тя посочи руската делегация. — Мъжът в средата е Виктор Грозни. Смя да кажа, че повечето присъстващи тук желаят смъртта му. Студената война прилича на семейно събиране пред съществуващата в момента параноя между Русия и Съединените щати.

Меган Джаксън му се усмихна майчински, после зае мястото си на трибуната.

— Моля за тишина.

Делегатите седнаха. Марвин даде на Доминик и Мик слушалки.

— Каня на трибуната първо професор Нейтън Фаулър, директор на научноизследователския център на НАСА и председател на международния екип, разследващ извънземните безпилотни летателни обекти. Заповядайте, професоре.

На трибуната излезе седемдесетгодишен мъж с прошарени коси и очила.

— Госпожо председател, уважаеми делегати и колеги, дойдох, за да ви предоставя информация за извънземните обекти, чиито

детонации вече доведоха до смъртта на повече от два милиона души. Въпреки тази трагедия доказателствата, които ще споделя с вас, ясно показват, че първоначалната цел на извънземните не е била да унищожат нашия вид. Всъщност присъствието ни на тази планета е изключително важно за този извънземен разум.

Присъстващите зашушукаха.

— Екипът ни направи задълбочен сравнителен анализ на всяка от четирийсет и четирите цели на извънземните летателни обекти. Местоположенията имат едно общо нещо — релефът изцяло е съставен от варовик. Позволете ми да избързам малко. Повечето цели са карстови образувания — варовикови скали, съставени от изключително високи нива на калциев карбонат. Карстът съставлява една шеста от земната маса на планетата ни. Карстовите образувания са възникнали преди около четиристотин милиона години, когато високи нива на калциев карбонат са се отложили на дъното на тропическото море и...

— Професоре, нямаме време...

— Моля? О, разбира се, госпожо председател. Ако ми позволите само минута, за да обясня значението на варовика за планетата ни — тогава всички ще разберат по-добре причината за приземяването на извънземните обекти.

— Продължете, ако обичате, но по-сбито.

— Карстовите образувания изпълняват изключително важна функция на Земята, защото служат като природни складове на въглероден двуокис. Калциевият карбонат в карста поглъща като гъба разтворения въглероден двуокис и помага за регулирането и стабилизирането на кислородната среда. Всъщност количеството въглероден двуокис, натрупано в седиментните скали, е над шестстотин пъти повече от съдържанието на въглерод във въздуха, водата и живите клетки на Земята, взети заедно.

Доминик погледна Мик. Лицето му беше бледо като на смъртник.

Директорът на НАСА взе дистанционното управление на картата на стената и го даде на професора.

— Госпожо председател, ще използвам компютърна симулация, за да покажа какво ще стане, ако всички трийсет и осем извънземни безпилотни летателни обекти се взривят едновременно. Моля,

обърнете внимание на температурата на атмосферата и данните за въглеродния двуокис.

Залата утихна.

В долната част на картата се появиха две икони.

12/20/12

Средна температура на повърхността на Земята: 70
градуса по фarenхайт/21 градуса по Целзий

Съдържание на въглероден двуокис: 0,03%

Фаулър натисна друго копче. Червените точки светнаха едновременно, после блеснаха ярко. За секунди експлозиите избледняха в глобален разпад от гъсти жълто-оранжеви облаци, които бързо се разпространиха и обхванаха почти една трета от повърхността на земята.

12/20/12 (10 часа след експлозията)

Средна температура на повърхността на Земята: 132
градуса по фarenхайт/55,5 градуса по Целзий

Съдържание на въглероден двуокис: 39,23%

Фаулър намести очилата си.

— Горещината от експлозиите мигновено ще изпари карстовия варовик и ще изхвърли токсични нива на въглероден двуокис в атмосферата на планетата ни. Облаците, които виждате, представляват гъст атмосферен слой от въглероден двуокис, достатъчен, за да убие всеки дишащ кислород организъм на земята.

Изведнъж всички присъстващи в залата започнаха да говорят едновременно.

Фаулър натисна друго копче на дистанционното управление. Председателят на Обединените нации призова за ред.

Картата се промени. Сега въртящи се жълто-оранжеви облаци закриваха цялото земно кълбо.

12/20/22 (10 години след експлозията)
Средна температура на повърхността на Земята: 230
градуса по фаренхайт/100 градуса по Целзий
Съдържание на въглероден двуокис: 47,85%
Съдържание на серен двуокис: 23,21%

Всички се умълчаха.

— Тук виждаме как ще се промени околната среда след десет години. Пред очите ни е катастрофално преструктуриране на атмосферата на планетата ни, начало на неконтролируем парников ефект, подобен на онзи, който смятаме, че е имало на Венера преди шестстотин милиона години. Някога на Венера е имало горещи океани и влажна стратосфера. Въглеродният двуокис в атмосферата се увеличавал и образувал дебел изолационен слой. Това довело до началото на повсеместна вулканична дейност. Изригванията увеличили парниковия ефект, освобождавайки в атмосферата огромни количества серен двуокис, и температурата на повърхността продължила да се повишава. Накрая океаните на Венера се изпарили и се образували гъсти облаци. Някои обкръжили планетата, а останалите се разсеяли в космоса.

— Професоре, повишило ли се е забележимо нивото на въглеродния двуокис, откакто експлодираха първите седем извънземни обекта?

— Да, госпожо председател. Всъщност нивото на въглеродния двуокис се е повишило с шест-седем процента над цялата...

— Достатъчно! — Виктор Грозни стана. Изнуреното му лице беше зачервено. — Дойдох тук, за да преговарям за условията за примирие, а не да слушам глупости за извънземни.

Председателят на Обединените нации повиши тон, за да надвика изблика от възражения.

— Господин Грозни, съмнявате ли се в съществуването на извънземна заплаха?

— Казахте ни, че заплахата от извънземни летателни обекти е елиминирана и че антенната решетка пречи на детонацията им. Така ли е, господин Фаулър?

Професорът го погледна умислено, после каза:

— Извънземните обекти няма да се взривят, докато антенната решетка на пирамидата остане непокътната. Но заплахата още...

— Тогава защо си губим времето да обсъждаме този въпрос? Предлагам да го оставим на учените. Беше ми казано, че това съвещение ще има политически характер. Дойдох тук въпреки многобройните заплахи за живота ми. При термоядрените експлозии загинаха руски и китайски цивилни лица. Смъртта си е смърт, госпожо председател, независимо дали е причинена от ядрено унищожение, задушаване или глад. Нека Западът и свръхоръжията му унищожат извънземния кораб. Докато говорим, хиляди хора от моя народ умират от глад. В момента трябва да обсъдим как да променим света...

— Кой сте вие, че да искате промяна? — прекъсна го генерал Фекондо и стана. — Концепцията ви за промяна беше да въвличете Съединените щати в ядрена война. Западът даде на страната ви милиарди долари, за да помогне на гладуващите и да стимулира икономиката ви, а вие ги изразходвахте за оръжия...

Мик затвори очи и се съсредоточи върху думите на професор Фаулър. Замисли се за извънземната камера под Мексиканския залив и си спомни за раната на крака си.

„Кръвта ми беше синя. Атмосферата в камерата е била от въглероден двуокис.“

Спомни си думите на Пазителя. „Условията на вашата планета не бяха подходящи... Целта беше Венера... Светът ви се аклиматизира.“

— Дошли сте при нас за помощ — изрева Дик Прзистас, — а хапете ръката, която искате да храни народа ви!

— Какъв избор имаме? — попита Грозни. — Убедихте ни да подпишем договори за стратегическите оръжия, а учените ви продължиха да разработват методи за унищожаването ни. Каква полза има от мирните договори, когато най-новите американски технологии са по-смъртоносни от старите ракети, които така благосклонно елиминирахте? — Грозни се обърна към останалите присъстващи. — Да, Русия изстреля първа ракетите, но бяхме провокирани. Съединените щати от десетилетия демонстрират ядрената си мощ. Информаторите ни казват, че на американците им остават по-малко от две години до завършването на оръжие с чист термоядрен синтез. Само две години! Ако извънземните не бяха атакували, тогава щяха да го направят Съединените щати.

В залата отново стана шумно.

Грозни заплашително вдигна пръст срещу Чейни.

— Питам новия американски президент — наистина ли целта ви е мирен договор... или война?

Чейни стана и изчака залата да утихне.

— Ръцете на всички в тази зала са окървавени, господин Грозни. Съвестта на всеки е гузна и съзнанието на всички е обзето от страх. Но, за бога, можеше всички да сме мъртви. Държахме се като деца и ако храним някаква надежда да оцелеем като вид, трябва да се отърсим от дребните си противоречия и веднъж завинаги да пораснем. Съгласен съм, че е необходима драстична промяна. Човечеството не може повече да търпи заплахата от самоунищожение. Трябва да сложим край на уклончивостта и да организираме икономиките си в един световен ред — редът на мира. Господин Грозни, Съединените щати подават маслиновата клонка. Ще я вземете ли?

Виктор Грозни се приближи до Чейни и го прегърна. В залата се разнесоха одобрителни възгласи.

Доминик стана и заръкопляска. От очите ѝ бликнаха сълзи. Мик тръгна към трибуната.

Залата отново утихна.

— Президентът Чейни е мъдър човек — каза Мик. — Посланието, което нося в съзнанието си, също е от мъдър човек, чиято антенна решетка ни помогна да се спасим. Докато нациите ни обсъждат политиката, светът е облъчван от радиация и се аклиматизира да приюти един много стар вид, който не се стреми нито към мир, нито към война. За този враг Земята е само инкубатор, а човечеството — обитателят му от два милиона години, който трябва да бъде унищожен. Независимо дали между нас има противоречия, нека да не правим грешка. Утре е Денят на Страшния съд. На зазоряване ще се отвори космически портал, който трябва да бъде запечатан, за да може нашият вид да оцелее. Ако не успеем, тогава нищо казано и сторено в тази зала няма да има значение. До залез-слънце утре всяко живо същество на тази планета ще бъде мъртво.

[1] Превел Любомир Огнянов. — Б.пр. ↑

27.

21 декември 2012 г.

(4 ахау, 3 канкин)

На борда на „Джон Стенис“

00:47 ч.

Майкъл Гейбриъл гледаше черното море през отворения прозорец на каютата. Бяха твърде далеч, за да види изумруденозелената светлина. Самолетоносачът се намираше на три километра на изток от заровения в морското дъно космически кораб, но Мик усещаше присъствието му.

— Цяла нощ ли ще гледаш през прозореца? — попита Доминик от вратата на банята.

После пристъпи към него, сложи глава на гърдите му и го прегърна.

Голото й тяло бе топло.

Пръстите й се плъзнаха по корема му и стигнаха до слабините. Доминик се взря в черните му очи и прошепна:

— Люби ме.

Надигна се на пръсти и го целуна. След миг двамата се прегръщаха като любовници, които не са се виждали от години. Страховете им изчезнаха в мига, когато се сляха. Имаха чувството, че са единствените хора на света.

3:22 ч.

Мик лежеше, милваше косата на Доминик и гледаше в тавана. Изтощеното му съзнание непрекъснато повтаряше думите на Пазителя.

„Порталът към Шибалба Би ще се отвори на четвърти ахау, трети канкин. Само Хунафу може да влезе там. Само Хунафу може да прогони злото от градината ви...“

Доминик се размърда. Мик я зави с чаршафа и затвори очи.

Ела при мен, Майкъл.

— Какво?

Мик се надигна. Сърцето му биеше като обезумяло. По гърба му изби студена пот. „Няма нищо. Сънувал съм...“

Мик легна, отвори широко очи и зачака пак да чуе демоничния глас.

„Стига вече! Ще се побъркам. След единайсет години в единична килия най-сетне наистина полудявам.“ Затвори очи.

Защо се страхуваш от мен, Майкъл?

— По дяволите!

Мик скочи. „Трябва да се успокоя. Да отида да се разходя.“ Той бързо се облече и излезе от каютата.

Отново си припомни разговора с Пазителя. „Само Хунафу може да влезе там. Само Хунафу може да прогони злото от градината ви и да спаси от унищожение вашия вид.“

Усещам те, Майкъл. Близо си...

— Какво?

Ела при мен, Майкъл. Не се страхувай от мен. Ела при създателя си.

— Престани! Престани!

Мик затвори очи и се хвана за главата.

— Мик, какво ти е?

Ела при мен... при баща си.

— Махни се от главата ми!

Мик се обърна. Очите му бяха широко отворени.

Марвин Тепърман го хвана за раменете.

— Какво ти е?

— Н-не знам. Мисля, че полудявам.

— И ти, и целият свят. Не можеш да заспиш, така ли?

— Да. Знаеш ли къде точно в Чичен Ица е кацнал извънземният?

Екзобиологът извади от джоба на якето си карта, разгъна я и посочи.

— Някъде тук. Да, обектът се е приземил в нещо на име Голямото игрище. Точно в центъра му.

По гърба на Мик полазиха ледени тръпки.

— В центъра? Сигурен ли си?

— Да. Какво има?

— Трябва ни хеликоптер! Марвин, можеш ли да ни намериш хеликоптер?

— Защо?

— Не мога да ти обясня. Знам само, че трябва да отида в Чичен Ица. Веднага!

Остров Санибел

Западното крайбрежие на Флорида

5:12 ч.

Едит Акслър стоеше на безлюдния бряг и гледаше сивите вълни и моторницата, която бързо се приближаваше. Племенникът ѝ Харви махна с ръка и спря моторницата на брега.

— Имаше ли проблем да намериш СПАН?

— Не — отговори той и ѝ подаде голяма макара с фиброоптичен кабел. — Микрофонът беше закотвен точно където каза. Но след появата на онази черна тиня ми беше малко страшно да се гмуркам нощем.

Харви слезе от моторницата и двамата влязоха в лабораторията. Едит включи СПАН, а Харви свърза фиброоптичния кабел със системата.

— Ще получим ли достъп до всички микрофони в Залива? — попита той.

— Системата е интегрална. Стига кабелът да издържи, всичко ще е наред. Няма да можем да се включим към компютъра в Дан Нек, но би трябвало да успеем да подслушваме извънземния обект, заровен на крайбрежието на Юкатан.

Харви се усмихна.

— Все едно сме пирати и крадем чужд сигнал.

Мексиканският залив

6:41 ч.

Ескадрилата изстребители на обединените сили кръжеше в небето. Пилотите бяха изнервени, вече се разсъмваше. „Джон Стенис“

и флотилията му бяха заели позиции в широк пет километра кръг около светлото петно в морето.

На трийсет метра под водата маневрираше военната подводница „Скрантън“. Капитан Бо Денис и екипажът му бяха готови да унищожат всичко, което се покажеше от изумруденозелената дупка на дъното.

На палубата, където се намираха самолетите на „Джон Стенис“, кипеше трескава дейност.

Към светлото петно в морето бяха насочени батареи от ракети земя-въздух „Томахоук“, готови всеки момент да изстрелят смъртоносния си товар. Над целта кръжаха три безпилотни летателни апарата „Хищник“.

Нервите на шестте хиляди мъже и жени на борда на плаващия град бяха обтегнати до скъсване. Те бяха прочели новините и бяха видели бунтовете по телевизията. Ако Апокалипсисът наистина настъпваше, те бяха на прага му. Постигнатата с хиляди часове усилена подготовка увереност ги бе напуснала. Дисциплината ги държеше по бойните им места, но страхът и възбудата ги зареждаха с енергия.

Доминик Васкес се страхуваше за друго. За пръв път през живота си бе отворила сърцето си за мъж и си бе позволила да се чувства уязвима. И сега сърцето ѝ бе сковано от страх и паника, защото бе разбрала, че Мик я е изоставил и може би никога вече няма да го види.

Тя влезе в зоната с ограничен достъп. Един военен полицай я награби, но тя го изрита. Втори се опита да я спре да влезе в Бойния информационен център.

— Пусни ме. Трябва да видя Чейни.

— Не може да влезете. Центърът е зона с ограничен достъп.

— Трябва да намеря Мик. Пусни ме, ще ми счупиш ръката!

Вратата се отвори и от центъра излязоха двама офицери.

— Президент Чейни! — викна тя.

Чейни я погледна и каза:

— Пуснете я да влезе.

После Доминик влезе в затъмнения център, който беше пълен с държавни глави.

— Доминик...

— Къде е той? Знаете къде е, нали? Кажете ми! Къде го заведохте?

Чейни я дръпна настрана.

— Гейбриъл замина рано тази сутрин. Дойде при мен и ме помоли да му дам хеликоптер.

— Къде отиде?

— Даде ми писмо за вас.

Чейни извади сгънат на две плик от вътрешния джоб на самото си. Доминик го скъса и извади листа.

„Скъпа Дом,

Бих искал да ти кажа и обясня толкова много неща, но не мога. В главата си чувам гласове, които ме тласкат в друга посока. Не знам дали са реални, или най-послед съм се побъркал. Гласът на Пазителя ми казва, че аз съм Хунафу. Генетичният код ми позволявал достъп до космическия кораб. Вероятно същите гени ми дадоха възможност да общувам със съществото под морското дъно на Мексиканския залив. Един от извънземните обекти е кацнал в центъра на Голямото игрище на маите в Чичен Ица. Баща ми смяташе, че има силна връзка между Голямото игрище и тъмната ивица в Млечния път. Също като пирамидата на Кукулкан, и игрището е ориентирано към нощното небе. В полунощ тъмната ивица ще бъде точно над центъра на игрището. Порталът ще се отвори. Вече се отваря. Усещам го. По традиция маите заравяли каменен маркер в центъра на игрището. Баща ми присъствал, когато централният камък бил изваден от игрището в Чичен Ица. Преди да умре, той ми каза, че го е откраднал и после пак го заровил на мястото му. Той пазеше това в тайна от мен до последния си дъх. Знаел е, че камъкът ще ми трябва. Извънземният обект не е кацнал там случайно. Може би съществото в Мексиканския залив знае, че маркерът е там, и не иска да го намерим. Знаем само, че вражеският кораб ще се издигне, за да посрещне зимното слънцестоене. Когато осъзнае, че извънземните му

летателни обекти не са се взривили, съществото в него ще се опита да унищожи антенната решетка на Пазителя. Не мога да позволя това да се случи. Съжалявам, че те напускам така внезапно. Изминалата нощ беше най-прекрасната в живота ми. Не искам да е последната. Обичам те. Винаги ще те обичам.

Мик“

Доминик се вторачи в писмото.

— Не е честно. Мик мисли, че ще чакам тук? — Тя хукна след президента. — Трябва да отида в Чичен Ица.

— Сър, става нещо важно!

Около мониторите се събра тълпа.

Доминик сграбчи ръката на Чейни.

— Заведете ме при него. Дължите ми това.

— Доминик, той изрично каза „не“. Накара ме да обещаая...

— Мик се нуждае от мен и от помощта ми...

— Господин президент, регистрираме сеизмично вълнение — докладва един от техническите специалисти. — Седем цяло и пет по скалата на Рихтер и се засилва...

Чейни сложи ръка на рамото на Доминик.

— Изслушай ме. По един или друг начин ще унищожим онова, което е в космическия кораб. С Мик няма да се случи нищо лошо.

— Сър, обаждане от „Скрантън“.

На борда на американската подводница „Скрантън“

Командирът Бо Денис повиши тон, за да надвика оглушителния тътен на подводното земетресение.

— Адмирале, морското дъно се пропука. Електромагнитните смущения се засилват...

Един от операторите на хидролокаторите притисна слушалките до ушите си.

— Капитане, от дупката се издига нещо огромно!

От останките на предмета от иридий се извиси гигантска вълна от пулсираща антигравитационна енергия, която го изтласка от убежището му от шейсет и пет милиона години и взриви дебелия километър и половина варовик. Досущ чудовищно гюле, титаничната маса от иридий с диаметър километър и половина се издигна сред милиардите тонове отломки. Напуканото морско дъно се срути и Мексиканският залив се разтърси от силни сеизмични вълни. Рифът Кампече и околностите претърпяха еквивалента на земетресение със сила 9,2.

Издигането на извънземния кораб предизвика серия от смъртоносни цунамита, които се разпространиха от епицентъра на земетресението към бреговете.

— Капитане, извънземният обект разруши морското дъно...

— Ще го взривим. Твърде голям е, за да не го уцелим.

Подводницата се тресеше.

— Лоцмане, гледай да избегнеш отломките. Пригответе торпедата.

— Слушам, сър.

— Сравнете показанията на хидролокатора. Изстреляйте първо и второ торпедо.

— Слушам, сър.

— До взривяването остават десет секунди. Седем... Шест... Пет...

Двете торпеда се отправиха към издигащия се космически кораб. Когато стигнаха на петнайсет метра от обекта, бойните глави се сблъскаха с невидимо силово поле и експлодираха.

На борда на „Джон Стенис“

— Адмирале, от „Скрантън“ докладват, че са улучили мишената, но няма нанесени поражения. Обектът, изглежда, е защитен със силово поле и продължава да се издига.

Очите на всички бяха вторачени в редицата монитори. Монтираните на „Хищник“ камери показаха пръстен от мехури, образуващ се на повърхността на водата.

— Ето го!

Яйцевидният предмет изскочи над водата. Обгорената му иридиева повърхност беше осеяна с назъбени метални върхове и вдлъбнатини с размерите на кратери.

Сензорите предадоха компютърно увеличени образи на кораба. Доминик се втренчи в триизмерното холографско изображение. От долната част на кораба висяха дващест и три цилиндрични придатака.

— Свържете ме с изстребителите — заповяда адмиралът. — Да открият огън.

Изстребителите на обединените сили нарушиха формацията и изстреляха залп от ракети, които се взривиха точно пред космическия кораб. Блесна неоновосиньо силово поле.

Командирът изруга.

— Това проклето нещо е запечатано в защитно поле също като извънземните летателни обекти. Капитан Рамирес...

— Слушам, сър.

— Заповядайте на изстребителите да напуснат района. Изстреляйте две ракети „Томахоук“. Да видим колко силно е полето.

Оглушителен гръм разтърси военния кораб. Бойните глави на ракетите се блъснаха в мишената. От последвалата експлозия се образува огнено кълбо, което се понесе към небето.

Космическият кораб остана непокътнат.

И после се случи нещо.

В центъра на извънземния обект се забеляза механично движение, последвано от ярка зелена светлина.

Лъчът излизаше от отвор в корпуса на космическия кораб. Иридиевата обвивка сякаш започна да се лющи на пластове, после се сгъна и се отдалечи от водовъртежа на енергия. От изумруденозеленото сияние се появи същество.

Камерите на военноморските сили се фокусираха и показаха лицето му — огромна змия. Грамадният череп беше украсен с люспи, наподобяващи пера. Тъмночервените очи блестяха като фарове. Зениците представляваха вертикални цепки, присвити срещу утринната светлина. Гигантските челюсти се отвориха. Показаха се два ужасяващи, черни като абанос зъба, дълги метър и половина. Останалите бяха по-малки и остри като скалпели.

Огромното влечуго въздъхна и на широкия му гръб се разпериха гъсти пластове от мазни, люспести, изумруденозелени пера.

Острите шипове на корема се вкопчиха в иридиевата повърхност на извънземния кораб и съществото се надигна като отровна кобра.

Погледна само за миг към небето, сякаш анализираше атмосферата.

После с невероятна скорост съществото се гмурна в морето и изчезна под вълните.

Президентът и главнокомандващият гледаха втрещени мониторите.

— Боже господи... Реално ли беше това нещо? — прошепна Чейни.

Потресеният специалист по комуникациите слушаше съобщението в слушалките си.

— Адмирале, „Скрантън“ докладва, че извънземното минава през термоклина. Скоростта му е... Господи... деветдесет и два морски възела. Курс — юг-югоизток. Сър, то явно се е отправило към полуостров Юкатан.

Чичен Ица

На паркинга на Чичен Ица се бе събрала тълпа от двеста хиляди религиозни фанатици. Хората скандираха и хвърляха камъни по въоръжените до зъби мексикански полицаи, които се опитваха да си проправят път към блокирания вход на града на майте.

Четири американски танка бяха заели отбранителни позиции от двете страни на пирамидата на Кукулкан. В джунглата наоколо бяха скрити две дивизии тежковъоръжени „зелени барети“.

На запад от пирамидата на Кукулкан се намираше Голямото игрище — огромна арена, построена във формата на буквата „I“, оградена от всички страни със стени от варовик.

Източната стена на игрището се състоеше от триетажна постройка, известна като Храма на ягуарите. Колоните на входа бяха изваяни във формата на пернати змии. Постройката в северната страна на игрището се наричаше Храма на Брадатия. На фасадата на двете стени бяха издълбани изображения на великия Кукулкан, появяващ се от челюстите на перната змия. Други сцени изобразяваха Кукулкан,

облечен в туника и легнал мъртъв, след като е погълнат от двуглава змия.

Високо на източната и западната стена имаше каменни кръгове, разположени вертикално като баскетболни обръчи. Изобретеният от олмеките церемониален ритуал, известен като игра с топка, подобна на днешния баскетбол, бе символизирил епичната битка между светлината и мрака, доброто и злото. Състезавали се два отбора от по седем воители — опитвали се да вкарат гумена топка в обръчите, използвайки лактите, краката и коленете си. Целта била проста, а мотивацията — ясна. Победителите били награждавани, а победените — обезглавявани.

Майкъл Гейбриъл стоеше в средата на затревеното игрище, дълго сто и шейсет и широко четирийсет метра. Бе застанал в сянката на извънземния летателен обект и даваше указания на тричленния екип от американски командоси. Мъжете копаеха дупка точно под ноктите на извънземния обект.

Косите на Мик се изправиха от мощното силово поле на летателното устройство.

От южния край на игрището се зададе джип. Полковник Кечпол скочи на земята още преди превозното средство да е спряло.

— Току-що ни съобщиха, че космическият кораб е излязъл на повърхността на водата, Гейбриъл. Точно както каза ти.

— Флотът успял ли е да го унищожи?

— Не. Корабът е защитен от същото силово поле, което предпазва и проклетите летателни взривни устройства. Има и друго. Появило се е извънземно...

— Извънземно? Как изглежда? — Сърцето на Мик започна да бие като обезумяло.

— Нямам представа. Антенната решетка на пирамидата причинява проблеми в комуникациите. Знам само, че е огромно и военните мислят, че се е отпорило насам. — Полковникът коленичи до дупката. — Лейтенант, искам ти и хората ти да излезете оттам.

— Слушам, сър.

— Полковник, нима се отказвате?

— Съжалявам, Гейбриъл, но хората ми трябва да пазят антенната решетка. Какво всъщност търсиш?

— Нали ви казах. Камък. Овален. Маркер с размерите на футболна топка. Сигурно е заровен точно под ноктите на извънземния летателен обект.

Лейтенантът излезе от дупката. Последваха го и двамата командоси. Целите бяха в ситен бял прах.

Лейтенантът пийна вода от манерката си и изплю последната глътка.

— Намерихме края на някакъв метален контейнер, Гейбриъл, но ако го извадим, тунелът ще рухне под тежестта на летателния обект. Долу ти оставихме фенерче и кирка, ако искаш да опиташ, но те съветвам да не го правиш.

Командосите се качиха в джипа.

— Предлагам да се махнеш оттук, преди да са започнали фойерверките — извика полковникът и джипът потегли.

Командосите бяха изкопали тясна хоризонтална шахта, минаваща точно под извънземния летателен обект. Мик взе кирката в едната си ръка и фенерчето в другата и запълзя в тунела. Звучите отгоре бързо заглъхнаха.

Проходът беше дълъг три метра и половина. От скалата над главата на Мик се подаваха острият като бръснач нокти на съществуването.

Във варовиковия покрив между двата черни ноктя имаше лъскав контейнер от иридий — същият, който преди много години Мик и баща му бяха намерили в пустинята Наска.

Мик внимателно изкърти варовика около контейнера. По гърба му се посипаха камъчета. На тавана се отвори пукнатини. Мик продължи да чука с кирката, макар да знаеше, че всеки момент таванът ще се срути и ще го затрупа.

Белият прах го заслепи. Той дръпна контейнера с всичка сила, извади го и отскочи. Част от тавана се разруши. Вдигна се плътна завеса от бял прах и отломки и извънземният летателен обект с тегло един тон падна в шахтата.

Мик запълзя обратно в тунела и се измъкна на повърхността. Тялото му беше покрито с бял прах, а лявата ръка — окървавена.

Той легна по гръб до дупката и вдиша чист въздух. Извади манерката и изля върху лицето си топлата вода, обърса се, после седна и насочи вниманието си към контейнера.

Дълго гледа червения символ — Тризъбеца на Паракас, отличителният белег на Пазителя — и черпи сили от него.

— Е, Джулиъс, да видим какво си крил от мен през всичките тези години.

Отвори контейнера и извади странен предмет.

„Какво е това?“

Предметът беше от нефрит, овален и тежък, с размера на човешки череп. От едната страна се подаваше дръжката на огромен нож от обсидиан. Мик се опита да извади оръжието, но не можа. В другата страна на предмета бяха изсечени два образа. Първият представляваше епична битка между брадат белокож мъж и гигантска перната змия. Мъжът стискаше малък предмет, който държеше влечугото на разстояние. Вторият образ беше на маиански воин.

Мик се втренчи в лицето му и кожата му настръхна.

„Боже господи... Това съм аз.“

Остров Санибел

Западното крайбрежие на Флорида

Сигналят за тревога на СПАН стресна Едит Акслър и я събуди. Тя вдигна глава от масата, взе слушалките, сложи ги на главата си и се заслуша.

В същия миг в лабораторията влезе племенникът ѝ Харви, който видя, че е разтревожена, и попита:

— Какво има?

Тя му хвърли слушалките, после бързо включи сеизмографа. Писецът започна да драска по хартията.

— Какво става? — попита Харви.

— Силно земетресение под риф Кампече. Сигурно е станало преди по-малко от половин час. Тътенът, който чуващ, е от серия мощни цунамита в плитчините по крайбрежието на Западна Флорида. Когато стигнат до брега, ще бъдат огромни. Ще залеем всички острови.

— Кога?

— След десетина-петнайсет минути. Ще се обадя на Бреговата охрана и на кмета, а ти съобщи на полицията, после докарай колата. Трябва да се махнем оттук.

Мексиканският залив

„Сикорски СХ-60Б Сийхоук“ се издигна на петнайсет метра над белите гребени на вълните. Други четири военни хеликоптера го следваха отблизо. Високо над тях две ескадрили изстребителни на обединените сили насочваха сензорите си към бързодвижещата се вълна на осемстотин метра пред тях.

Доминик се бе вторачила в чудовищното вълнение в морето. В далечината, през утринната мъгла, се виждаше крайбрежието на Юкатан.

По морското дъно, по-бързо от реактивен самолет, се движеше първата от серията цунами. Когато стигна до плитчините, смъртоносната водна стена забави скоростта си, разби се и пренасочи страховитата си ярост нагоре. Издигна се почти до хеликоптера. Генерал Фекоңдо потупа помощник-пилота по рамото.

— Защо изстребителите не стрелят?

Помощник-пилотът се обърна и го погледна.

— Докладваха, че целта е твърде дълбоко и се движи твърде бързо. Радарите не могат да я засекат. Не се тревожете, генерале, извънземното всеки момент ще изскочи от морето. Ракетите ни ще го размажат веднага щом стигне до плажа.

Президентът Чейни погледна Доминик. Смуглото ѝ лице бе преbledняло.

— Добре ли си?

— Ще бъда по-добре, когато... — Тя млъкна и пак се вгледа във водата. Имаше чувството, че губи равновесие. Морето сякаш се надигна до тях. — Хей! Внимавайте! Вдигнете хеликоптера!

— По дяволите... — Пилотът дръпна силно лоста. Чудовищната вълна стигна до хеликоптера и го повдигна, сякаш беше сърф.

За миг „Сикорски“ се наклони на една страна и се люшна на гребена на високата двайсет и пет метра вълна. После се извиси нагоре. Всички облекчено си поеха дъх. Огромната вълна се насочи към брега, помитайки всичко по пътя си.

От кръжащите отгоре изстребителни на обединените сили се разнесе оглушителен рев.

— Генерале, от хеликоптерите докладват, че са загубили визуален контакт с извънземното.

— Във вълната ли е?

— Не, сър.

— Тогава къде е, по дяволите? — изкрещя Чейни. — Не може да изчезне нещо с такива размери.

— Трябва още да е в морето — отговори генералът. — Нека хеликоптерите се върнат на мястото, където са го видели за последен път. Изпратете самолети да огледат крайбрежието. Трябва да попречим на извънземното да навлезе навътре в сушата.

Изминаха десет дълги минути.

Доминик видя как вълната се отдръпна към морето. Бушуващият поток влачеше изкоренени палми, отломки и добитък.

— Господин президент, губим си времето...

Чейни се обърна към нея.

— Извънземното трябва да е някъде там.

— Ами ако не е? Ако е тръгнало към Чичен Ица, както каза Мик?

— Четирийсет хеликоптера обикалят крайбрежието на Юкатан — отвърна генерал Фекондо. — В мига, в който онова нещо се покаже...

— Чакайте! Мик каза, че отдолу полуостровът прилича на гигантска гъба. Там има лабиринт от пещери, свързани с морето. Извънземното не се крие, а пътува под земята!

Остров Санибел

Едит заблъска по вратата на къщата на приятелката си.

— Отвори, Сю!

Сю Рубен отвори. Още не се беше разсънила.

— Какво става?

Едит я сграбчи за китката и я повлече към колата.

— За бога, Едит, по пижама съм...

— Качвай се! Задава се цунами!

Харви включи на скорост и колата потегли към главния път.

— Цунами? Колко е голяма? А останалата част от острова?

— Хеликоптерите на Бреговата охрана обикалят над плажа и улиците. На всеки десет минути по радиото и телевизията правят съобщения. Не чу ли сирените?

— Не спя със слуховия апарат.

Когато се приближиха до разклона за магистралата, Харви удари спирачки. Единственият мост на остров Санибел беше задръстен от коли.

— Изглежда, новината се е разчула — изкрещя той, за да надвика клаксоните.

Едит погледна часовника си.

— Нямаме време. Трябва да слезем.

— Пеша? — Сю поклати глава. — По чехли съм...

Едит отвори вратата и измъкна приятелката си навън. Харви хвана леля си за ръката и поведе двете жени към другия край на моста.

Едит вдигна глава и засенчи очи с ръка срещу силната светлина, която идваше от водата между остров Санибел и Мексиканския залив.

Покрай брега бавно маневрираше петролен танкер, боядисан в червено и черно.

Зад танкера, на пет километра от сушата, се издигаше огромна водна стена.

Сю Рубен също погледна нагам и недоверчиво възкликна:

— Господи, това нещо реално ли е?

Чудовищната вълна се извиси на четирийсет метра и помете петролния танкер. После с оглушителен рев вълната заля брега на Санибел и мостът се разтърси.

Едит повлече племенника и приятелката си към изоставената будка за такси. Харви отвори вратата и ги блъсна вътре. Вълната помете Санибел и остров Каптивa.

Харви затръшна вратата и тримата се хвърлиха на пода.

Водата заля моста и той се разтресе и изскърца. От всички страни нахлу морска вода и започна да изпълва квадратната будка от плексиглас. Едит, Харви и Сю стояха в мрака: нивото на водата се повишаваше. Вълната бучеше като товарен влак и тресеше будката, опитвайки се да я изкърти от основата ѝ.

Едит затвори очи и зачака смъртта. Последната ѝ мисъл беше за Из. Питаше се дали ще го види.

Слепоочията ѝ пулсираха.

А после ревът заглъхна и слънчевата светлина се върна.

Харви отвори вратата с ритник.

Бяха оцелели. Излязоха зашеметени навън.

Едит прегърна Сю.

— Добре ли си?

Сю кимна.

— Ще се връщаме ли?

— Не. Цунамите идват на серии. Трябва да бягаме.

Чичен Ица

Мик държеше предмета от нефрит и гледаше изображението на война. Все едно се бе вторачил в огледало.

Изведнъж от иридиевия контейнер повя ветрец и после се чу свистене.

Мик бръкна вътре и дори не се изненада, когато намери къс избелял картон, изписан с познат почерк.

„Майкъл,

Ако съдбата те доведе чак дотук, значи в момента си стъписан така, както бяхме ние с майка ти, когато предметът в ръката ти бе изкопан през 1981 година. Ти беше невинно тригодишно дете и аз бях достатъчно глупав, за да повярвам за миг, че воинът съм аз. Но после майка ти посочи черните очи и двамата инстинктивно разбрахме, че това е твоят образ. Сега знаеш истинската причина защо двамата с майка ти продължихме издирването и защо те лишихме от нормално детство в Щатите. Чакаше те велика съдба, Майкъл, и като твои родители, ние решихме, че дългът ни е да те подготвим, доколкото можем. След двайсетгодишни изследвания аз все още не разбирам каква е функцията на този предмет. Предполагам, че е оръжие, оставено ни от самия Кукулкан, макар да не виждам източника на сила, който може да идентифицира предназначението. Стигнах до извода, че обсидиановото острие е древен церемониален нож, датиращ от хиляди години, може би някога използван за изтръгване на сърцата на принесените в жертва хора. Надявам се, че ще разбереш останалото, преди да е настъпил денят на зимното слънцестоене през 2012 година. Моля Бога да ти помогне и

един ден да намериш в сърцето си прошка за окаяната ми душа и за всичко, което сторих.

Твой любящ баща, Джулиъс Гейбриъл“

Мик препрочете писмото няколко пъти. Съзнанието му се опитваше да проумее онова, което сърцето му вече бе разбрало.

„Това съм аз. Аз съм избраникът.“

Изправи се, пусна писмото и контейнера в дупката, стисна в ръка предмета от нефрит и хукна към стъпалата в западната страна на пирамидата на Кукулкан.

Когато стигна до върха, бе облян от пот. Избърса челото си и тръгна по северния коридор към стената, където беше скрита хидравличната врата на Пазителя.

— Пазителю, пусни ме! Пазителю...

После заудря по стената, но нищо не се случи.

Свещеният жертвен кладенец

Подполковник Майк Слейър беше висок два метра, тежеше сто и петдесет килограма и беше най-едрият командос от зелените барети. Имаше дълбок глас, китайско-ирландско-американски произход и беше бивш професионален футболист и чудо на медицината, защото почти всяка част на тялото му беше оперирана, наместена или подновена. Имаше репутацията, че удря, с цел да причини болка, когато не може да измисли какво да каже.

„От три часа ни се скъсва задникът в тая проклета мексиканска джунгла!“

В слушалката в лявото му ухо се разнесе пращане. Подполковникът нагласи предавателя.

— Казвай, полковник.

— Сателитът „Опс“ откри магнитно течение, приближаващо се от север към позицията ти. Мислим, че извънземното се движи през пещерите под водата и може да излезе от кладенеца.

„Крайно време беше, по дяволите.“

— Прието. Готови сме.

Майк направи знак на взвода си да заеме позиция около кладенеца. Хората му бяха въоръжени с най-смъртоносните автомати на света. Оръжието тежеше седем килограма и имаше две цеви. Едната изстрелваше патрони 5.56 мм, а другата — двацетмилиметрови високомощни патрони, които при съприкосновение с целта експлодираха.

Сержант Джон Маккормак се приближи до подполковника и двамата се вторачиха в тъмната вода в свещения кладенец.

— Е, къде е шибаното извънземно?

— Шестнайсетият боен закон на Мърфи. Ако си определил целта, не забравяй да уведомиш врага.

Земята започна да трепери и повърхността на водата се развълнува.

— Изглежда избързах.

Майк направи знак на хората си, после отстъпи от ръба на кладенеца. Земните трусове се засилиха.

Джон Маккормак гледаше през лазерния прицел. „Излез да ти видим сметката.“

Земята започна да се тресе толкова силно, че командосите не можеха да се прицелят.

Отсрещната стена на свещения жертвен кладенец избухна в експлозия от варовик и вода.

Извънземното се появи.

Мускулите на Майк се свиха от страх.

— Огън! Огън!

Оръжията на командосите изстреляха порой от олово.

Но куршумите не стигнаха до извънземното. Невидимият щит от енергия обви очертанията на гигантската змия. Куршумите сякаш се изпаряваха, навлизайки в енергийното поле.

— Какво става, мамка му?

Майк се вторачи ужасен и объркан в съществуването. Хората му продължиха да стрелят.

Извънземното бързо мина край командосите и се понесе към пирамидата.

Майк включи предавателя в шлема си.

— Полковник, установихме контакт с извънземното, или поне се опитахме да го направим. Куршумите ни са безполезни. Изпариха се.

Докато гледаше игрището на маите от върха на пирамидата на Кукулкан, Мик чу бръмченето на приближаващия се хеликоптер. Машината кацна на поляната до западната стъпаловидна стена на пирамидата.

Сърцето му заби като обезумяло — от хеликоптера слязоха Доминик, президентът и двама американски командоси.

Майкъл...

Той затаи дъх, обърна се на север и почувства, че нещо се приближава към него. Нещо огромно!

Дърветата в джунглата се изкореняваха от придвижването му.

Четири танка потеглиха един след друг по пътеката. Лазерните им мерници се прицелиха в средата на древния път.

Очите на Мик се отвориха широко. Сърцето му пърхаше като на агонизираща птица.

Над върховете на дърветата се появи главата на извънземното. Тъмночервените му очи блестяха като рубини на светлината на следобедното слънце.

„Тецкатилпока...“

Танковете откриха огън.

Но експлозия не последва. Снарядите стигнаха до обвивката на извънземното и изчезнаха в плътна въздушна възглавница.

Грамадната змия мина над бойните машини и продължи по пътя си. Танковете изчезнаха за миг в енергийното поле, но след секунда отново се появиха. Титановите им корпуси бяха смачкани до неузнаваемост.

В съзнанието на Мик отекнаха думите на Пазителя. „Тецкатилпока намери убежище в коридора в четвъртото измерение.“

„Порталът в коридора в четвъртото измерение... е самият Тецкатилпока! Тецкатилпока е порталът!“

Пернатата змия се извиси по северната фасада на пирамидата. Демоничните очи блестяха и излъчваха енергия. Златистите цепки на зениците се разшириха и сякаш разкриха пламъци от пещ в пъкъла.

Обзет от смъртен страх, Мик се вторачи в съществуването. „Пазителят иска да вляза в това нещо?“

Змията спря на върха на пирамидата, отвори уста и издиша поток от изумруденозелена енергия.

Варовиковият храм бе обхванат от неземни яркочервени пламъци, които за секунди разтопиха каменните блокове.

Мик отстъпи от непоносимата горещина и намери убежище на трите най-горни стъпала.

Пламъците угаснаха. От руините на централната стена на храма се подаде петметрова антена от иридий.

„Антенната решетка!“

Ти си Хунафу. Ти имаш достъп до антенната решетка на Исполините.

Изведнъж в Мик се отприщи отдавна задрямал инстинкт за оцеляване. Импулси с мощен заряд се вляха от нервните окончания на пръстите му в предмета от нефрит, който започна да излъчва силна, ярка и почти ослепителна енергия.

Извънземното застина неподвижно. Кехлибарените му зеници се скриха в тъмночервените цепки на очите.

Сърцето на Мик биеше като обезумяло, ръцете му трепереха от енергията, излъчваща се от тялото му.

Заслепената змия се вторачи като хипнотизирана в нефрита.

Мик затвори очи — бореше се да запази разсъдъка си. „Успокой се. Отведи го встрани от антенната решетка.“

Той протегна ръка и започна да слиза по стъпалата на западната фасада на пирамидата.

Съществуването го последва.

Доминик се втурна към Мик, после спря и викна ужасено:

— Господи!

Чейни, генерал Фекондо и двамата командоси бяха приклекли зад една от ниските стени на игрището. Съзнанието им не можеше да възприеме онова, което виждаха очите им.

— Доминик! — Мик я хвана за рамото и я раздруса. — Не трябва да си тук!

— О, боже... — Тя сграбчи ръката му и го дръпна. — Хайде...

— Не, чакай. Спомняш ли си какво ти казах? Помниш ли какво символизира входът към Подземния свят в „Попол-вух“?

Тя го погледна, после погледна чудовищното извънземно.

— О, не! Господи, не...

— Доминик, пернатата змия е порталът за Черния път...

— Не...

— И мисля, че аз съм Един Хунафу!

Майкъл...

Кожата на Мик настръхна.

Доминик се взря в него. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Какво ще правиш? Нима ще се пожертваш?

— Доминик...

— Не! — Тя се вкопчи в ръката му.

Идвам, Майкъл. Усецам страха ти...

— Няма да ти позволя да го направиш! Мик, моля те... Обичам те...

Той почувства, че решителността му отслабва.

— Дом, и аз те обичам и се страхувам. Но, моля те, ако искаш отново да ме видиш, трябва да си тръгнеш! — Мик се обърна към Чейни. — Махнете я оттук! Веднага!

Генерал Фекондо и двамата командоси хванаха Доминик и я повлякоха към хеликоптера.

Без да откъсва очи от извънземното, Чейни застана до Мик.

— Какво смяташ да правиш?

— Не съм сигурен, но каквото и да се случи, дръжте Доминик далеч оттук.

— Имаш думата ми. А сега направи услуга на всички ни и убий това нещо.

Чейни също се качи в хеликоптера и той излетя. Мик изпита чувство на гадене и падна на колене. Съсредоточеността му отслабна.

Светлината от нефрита намаля.

Извънземната змия поклати огромната си глава. Кехлибарените зеници отново блеснаха и вертикалните цепки се разшириха. Двете допълнителни очи на бузите на съществото се фокусираха върху термалната сигнатура на Мик и върху избледняващото сияние на оръжието му.

„Не... Съсредоточи се...“

Тецкатилпока се надигна и изрева, сякаш заяви, че вече не е подвластен на магията на Мик.

Четирите очи на змията се вторачиха в Мик, сякаш го виждаха за пръв път. Челюстите се отвориха. От дългите извити горни зъби

започна да капе цвъртяща черна течност, която се разплиска като киселина върху варовиковите стъпала.

Мик затвори очи и се приготви да умре. И в следващия миг почувства антенната решетка в съзнанието си.

Тецкатилюпока отвори челюсти още по-широко, оголвайки ужасните си зъби, и със зашеметяваща скорост се хвърли към Мик.

От антенната на пирамидата, досущ мълния, пламна синя електрическа енергия, която порази змията. Затворено в антенната решетка, съществото започна да се гърчи в агония. Туловището му ту изчезваше, ту се появяваше във вълните на цвъртящата изумруденозелена енергия. Люспестите му пера и шиповете се разперваха в ритмични спазми.

Мик остана неподвижен пред извънземното чудовище. Очите му бяха затворени, докато насочваше новопридобитите си инстинкти на Хунафу и фокусираше огромната сила на антенната решетка на Пазителя върху ревящия враг.

Тецкатилюпока трепереше от ярост и крещеше. Колоните на Храма на воините се срутиха.

Мик отвори очи, вдигна нефритения камък над главата си и със силата на волята си извади обсидиановия нож от блестящата му ножница.

Предметът от нефрит започна трескаво да пулсира и да излъчва нажежена до бяло енергия, която изгори ръката му.

Мик се прицели и хвърли предмета в отворената паст на извънземното.

Последва експлозия от чиста енергия, досущ слънце, превръщащо се в нова.

Тецкатилюпока се загърчи конвулсивно, сякаш бе поразен от електрически ток с мощност един милиард вата.

Мик закри очите си с ръце, падна на колене и изключи антенната решетка.

Безжизненото извънземно се строполи на стъпалата на северната фасада. Блестящите му очи помръкнаха, отворената уста се отпусна между главите на двете змии от варовик.

Мик легна по гръб. Крайниците му трепереха, белите му дробове се опитваха да поемат въздух.

Доминик радостно възкликна, после скочи и прегърна Чейни.

— Добре, добре. Хайде да кацнем, лейтенант. Младата дама иска да види приятеля си.

Генерал Фекондо бе притиснал радиопредавателя до ухото си.

— Повторете отново, адмирал Гордън...

— Повтарям, извънземният космически кораб още е предпазен от невидим щит. Може да сте убили звяра, но източникът на силата му продължава да е много активен.

Мик лежеше на земята. Изтощеното му съзнание се опитваше отново да установи телепатичната връзка, която му бе позволила да активира антенната решетка на Пазителя.

Отчаян, той се надигна и се вторачи в обсидиановия нож в ръката си. „Аз съм Хунафу, но не съм Един. Не мога да получа достъп до Черния път и да запечатам портала.“ Той се обърна и видя взвод въоръжени до зъби командоси, които се появиха от джунглата.

Майк Слейър му помогна да стане.

— Мамка му, Гейбриъл, как го направи?

— И аз бих искал да знам.

Неколцина командоси стреляха по безжизнената глава на извънземното. Куршумите се изпариха, преди да поразят мишената.

Майкъл...

Мик се стресна и вдигна глава. Гласът беше различен, но познат. И успокояващ.

„Пазителю...“

Мик затвори очи и позволи на гласа да насочи мислите му към дълбините на съзнанието му.

Отърси се от страха си, Хунафу. Отвори портала и влез. Господарите на Подземния свят, които останаха на Земята, ще дойдат да те предизвикат и ще се опитат да ти попречат да запечаташ космическия портал, преди да пристигне Бога на смъртта.

Мик отвори очи и се съсредоточи върху ужасяващата паст на Тецкатилпока.

От антената на Пазителя изригна яркосин енергиен лъч и се насочи към безжизнената глава на змията.

Челюстите започнаха да се отварят. Стреснатите командоси отскочиха. Неколцина безрезултатно откриха огън срещу мъртвото чудовище.

Мик затвори очи и се съсредоточи. Челюстите на извънземното се отвориха напълно, оголвайки ужасяващо огромните черни зъби, заобиколени от стотици по-малки и остри като игли.

А после от устата се появи втора змийска глава. Мик се съсредоточи още по-усилено. От устата на втората змия се появи трета глава.

Антенната решетка се изключи. Мик падна на колене. Беше изтощен.

А после високо над пирамидата се появи въртящ се изумруденозелен цилиндър от енергия — космически четириизмерен коридор във времето и пространството, спускащ се от помръкващото небе, за да се свърже с опашката на безжизнената извънземна змия.

Командосите пуснаха оръжията. Втрещен, Майк Слейър падна на колене, сякаш гледаше Божието лице.

Някъде вдясно от Мик кацна хеликоптерът на президента.

Мик се вторачи в отворения портал. Преценяваше решението си и се опитваше да преодолее страха си.

— Мик!

Доминик слезе от хеликоптера.

Мик си спомни думите на Пазителя. „Не й позволявай да влезе.“

— Чейни, дръжте я настрана!

Президентът я сграбчи за китката.

— Пуснете ме! Мик, какво правиш...

Той я гледаше и усещаше как тежестта в гърдите му се увеличава. „Тръгвай! Направи го веднага, преди тя да те е последвала!“

Мик стисна в дясната си ръка ножа от обсидиан, обърна се и влезе между отворените челюсти на първата уста на змията.

28.

Челюстите на влечугото се затвориха зад него. Третата глава се сви и се вмъкна в устата на втората. Мик се озова в непрогледен мрак. Сърцето му биеше като обезумяло. Изведнъж входът го всмука напред. Доглади му се и той затвори очи.

Светлина.

Мик отвори очи. Чувството за гадене премина. Той вече не беше в устата на змията, а стоеше на игрището на маите, което беше обградено от огромен въртящ се цилиндър от изумруденозелена енергия.

„Влязъл съм в портала... Намирам се пред прага на друго измерение.“

Сякаш гледаше света през ярко оцветени очила. Всичко се въртеше. Видя лилав небосвод, осеян с милиони звезди — всяка излъчваше калейдоскоп от енергийни вълни, докато се движеше в гоблена на вселената. Точно над главата му беше тъмната ивица, която течеше като космическа река от пурпурен газ в самия център на тъмночервения космос.

Мик тръгна напред. Нещата около него се замъглиха.

На стотина метра пред себе си, в другия край на игрището, Мик видя втората уста на змията, която се намираше под Храма на Брадатия.

От разтворените челюсти се появи фигура, облечена от главата до петите в черно наметало.

Мик се разтрепери, но стисна още по-здраво обсидиановия нож.

Съществото се приближи до него. Ръкавите на наметалото се повдигнаха и невидими ръце смъкнаха качулката и откриха лицето.

Мик зяпна. Краката му омекнаха и той падна на колене.

Мария Гейбриъл погледна сина си и се усмихна.

Отново беше млада — поразително красива жена на трийсет и няколко години. На раменете ѝ падаха тъмни къдрици, а черните ѝ като абанос очи го гледаха с майчинска любов.

— Майкъл.

— Не... Не може да си реалност.

Мария докосна лицето му.

— Реална съм, Майкъл. И много ми липсваш.

— И ти ми липсваш. — Той я хвана за ръката и се вторачи в лицето ѝ. — Мамо... Как?

— Има много неща, които не разбираш. Целта в живота ни, метаморфозата на смъртта — всичко е процес, позволяващ ни да се освободим от физическите окови, за да еволюираме и да влезем в по-висше измерение.

— Но защо си тук? Какво е това място?

— Връзка, жив портал, свързващ един свят с друг. Изпратиха ме да те напътствам, Майкъл. Ти си подведен, мили мой, измамен от Пазителя. Всичко, което са ти казали, е лъжа. Отварянето на портала е Второто пришествие. Пазителят е злото. Духът на Шибалба витае в космоса. Той ще мине над Земята и ще донесе мир и любов на човечеството. Това е съдбата на човечеството, сине мой, и... твоята.

— Не... разбирам.

Тя му се усмихна и приглади косата му.

— Ти си Един Хунафу, Първия баща. Трябва да бъдеш насочван в тунела между тленността и другия свят.

Мария вдигна грациозно ръка и посочи. От устата на змията се появи друга фигура, облечена в бяло.

— Виждаш ли? Първата майка чака.

Мик отвори уста. Това беше Доминик!

— Бъди нежен с нея, Майкъл. Тя е объркана. Още е в състояние на промяна.

Мария се обърна и хвана Доминик за ръката. Очите на Доминик бяха широко отворени и невинни. Красотата ѝ беше зашеметяваща.

— Тя не може да живее без теб.

— Мъртва ли е?

— Самоуби се. — Майка му внимателно отметна черните коси от дясното слепоочие на Доминик и се видя кървяща рана от куршум.

— О, боже...

Раната заздравя пред очите му.

— Съдбата ѝ е преплетена с твоята. Тя ще бъде Ева, а ти — Адам. Духовете ви ще родят нова епоха на Земята и ново виждане за

духовния свят.

Унесенният поглед на Доминик постепенно се фокусира.

— Мик?

А после се усмихна. Той я притисна до гърдите си. Сърцето му преливаше от обич.

Но в следващия миг някакъв глас в съзнанието му настоя да се съвземе.

— Чакай. Какво искаш да кажеш? Защо душите ни? Мъртъв ли съм?

— Не, скъпи, още не. — Мария посочи обсидиановия нож. — Трябва сам да го направиш. Това е най-висшата саможертва, за да спасиш човечеството.

Мик се втренчи в ножа. Ръцете му трепереха.

— Но защо? Защо трябва да умра?

— Смъртта е триизмерно понятие. Има много неща, които не разбираш, но трябва да вярваш на мен... и на създателя. — Мария докосна лицето му. — Знам, че се страхуваш. Но не се безпокой. Ще изпиташ мимолетна болка и ще се освободиш от физическите окови на живота. И после те чака вечно спокойствие.

Доминик го целуна.

— Обичам те, Мик. Сега разбирам, че съм влязла в друг свят. Усецам в сърцето си присъствието ти. Съдбата е отредила да бъдем заедно.

Той докосна острието на обсидиановия нож и от пръста му потече кръв.

Кръвта му беше синя!

В съзнанието му премина образът на камерата на Тецкатилопа, последван от думите на Пазителя. „Двамата зли Господари на Подземния свят ще дойдат да те предизвикат. Те ще се опитат да ти попречат да запечаташ портала преди Той да пристигне.“

— Добре ли си, Мик? — загрижено попита Доминик. — Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя го прегърна.

— Пожертвах живота си на Земята, защото не можех без теб. Знаех, че сме сродни души.

„Сродни души?“ Мик се обърна към Мария.

— Къде е баща ми?

— Джулиъс е в друго владение. Трябва да умреш, за да го видиш.

— Но защо виждам теб и Доминик?

— Доминик е Първата майка, а аз съм водачът ти. Ще видиш другите, когато умреш.

Мик си спомни как баща му душеше майка му с възглавницата, после вдигна ножа и се втренчи в него.

— Мамо, Джулиъс те обичаше истински, нали?

— Да.

— Все повтаряше, че сте сродни души, предопределени да бъдете вечно заедно.

— Като нас — каза Доминик, без да пуска ръката му.

Мик не ѝ обърна внимание.

— Онова, което ти направи, го съсипа. Той страда до края на живота си.

— Да, знам.

— Бях голям егоист. Така и не разбих каква всъщност направи той и защо. — Мик погледна майка си. — Татко те обичаше много и беше готов да прекара остатъка от дните си в терзания, отколкото да те гледа как страдаш. Но той не се самоуби. Баща ми отстояваше своето до края. Направи го заради мен.

Мик погали лицето на Доминик с едната си ръка. С другата стискаше ножа.

— Сега разбирам какво е направил баща ми. Убил е сродната си душа, за да я отърве от страданията. Избрал е по-трудния път. Направил е най-висшата жертва.

Мария се усмихна.

— Време е и ти да направиш същата жертва, Майкъл.

Мик допря острието на ножа до гърдите си. Вдигна очи към небето и извика най-съкровено си:

— Татко, обичам те! Чуваш ли ме, татко? Обичам те и ти прощавам.

Черните му очи се втренчиха в Доминик, гърлото му се стегна от гняв.

— Аз съм Хунафу! — изкрещя Мик. Очите му бяха широко отворени. — И знам кой си ти!

И с едно-единствено мълниеносно движение заби ножа в гърлото на Доминик. Тя падна. Мик натисна още по-силно и завъртя ножа да обезглави жертвата си. От гърлото ѝ бликна гъста черна течност.

Съществото започна да се гърчи в агония и да ръмжи. Кожата му се сви, потъмня и се овъгли. Маскировката му се разпадна пред очите на Мик.

Той нададе боен вик на воин и отрязва главата на демона.

Съществото, маскирано като майка му, изсъска. Златистите цепки в тъмночервените очи блеснаха от омраза и от устата му — беше пълна с големи криви зъби — закапа отрова.

Мик се извъртя и заби обсидиановия нож в сърцето на Господаря на Подземния свят.

Плътта на Мария изгоря. Отдолу за миг се показаха овъглени сатанински черти, после всичко се превърна в пепел.

Когато тялото на извънземната змия се изпари пред очите ѝ, Доминик изпищя, хвана се за сърцето и припадна.

На борда на „Джон Стенис“

Адмирал Джефри Гордън насочи бинокъла си към носещата се във въздуха извънземна капсула. Ракетата „Томахоук“ експлодира върху металния корпус.

— Последната ракета се детонира! Щитът е пробит. Продължавайте да стреляте!

Към обекта от иридий полетя залп от ракети „Круз“.

29.

Игрището на маите изчезна. Майкъл Гейбриъл стоеше сам в изумруденозелен водовъртеж от енергия. Подобният на тунел цилиндър се въртеше с милиард обороти в минута.

Вляво беше входът за портала. Смаляващият се отвор разкриваше северната основа на пирамидата. Мик видя Доминик, която лежеше на най-долните две стъпала и плачеше.

Вдясно имаше друг портал — входът за Шибалба Би, Черния път, а в центъра се виждаше точка бяла светлина. Мик усети хлад, успокояващ нервите му.

„Пазителю, успях ли?“

Да, Хунафу. Двамата Господари на Подземния свят са мъртви. Порталът се затваря и на Бога на смъртта отново е отказан достъп до вашия свят.

Отворът вляво продължи да се смалява.

„Значи заплахата за човечеството вече не съществува?“

Засега. Време е да избереш.

Пред Мик се материализира гранитен саркофаг. Над него трептеше гладка капсула с очертанията на ковчег.

Чакат те две съдби. Можеш да изживееш дните си като Майкъл Гейбриъл или да продължиш към Шибалба, да изпълниш мисията си като Един Хунафу и да спасиш душите на нашия народ.

„Исполните...“

Преди шейсет и пет милиона години Пазителите — оцелелите Исполни — бяха предпочели да останат на Земята и да спасят бъдещето на непознат вид, надявайки се, че един ден генетичният им месия ще им върне услугата. Мик си спомни уплашените лица на децата в Шибалба, чиито души бяха заключени в чистилицето.

„Толкова уплашени. Толкова самотни...“

Мик се вторачи в Доминик. Изпитваше болезнен копнеж да я прегърне и да я утеши. Представи си живота, от който обстоятелствата

го бяха лишили, откакто беше дете. Любов... Брак... Деца... Щастливо съществуване.

„Не е честно. Защо трябва да избирам? Заслужавам да изживея дните си.“

Представи си как топлотата на Доминик го обгръща и вече никога няма да се събужда посред нощ на студения под на бетонната килия ужасно самотен...

„Най-висшата жертва...“

Спомни си галтовния глас на Доминик. „Мик, никой от нас не контролира колодата, нито картите, които са ни раздадени...“

Ти притежаваш свободна воля, Майкъл. Избери бързо, преди порталът да се е затворил.

Със свито сърце, Мик откъсна очи от Доминик и влезе в капсулата.

Отвори очи. Лежеше в светлия син корпус на капсулата и стремглаво летеше в космоса през въртяща се фуния от интензивна гравитация. Макар че беше обвит в енергия, той виждаше през стените на капсулата. Край него с мълниеносна скорост се стрелкаха звезди.

Погледна назад и видя Земята. Синята планета постепенно се смаляваше. Космическата следа зад него изчезваше и се възцаряваше непрогледен мрак.

Нарастващата самота разкъсваше измъчената му душа.

Добре дошъл. Един Хунафу. Ти пристигна.

„Доминик ми липсва.“

Тя е благословена. В утробата ѝ расте семето на споразумението ни. Съдбата ѝ завинаги е свързана с твоята.

Пред Мик блесна бяла светлина, която започна да се увеличава.

В съзнанието му се промъкнаха студени, безжизнени пръсти на ужас. „Шибалба...“ Обзе го вълнение и страх.

— Какво направих? Пазителю, моля те... Искам да се върна!

Късно е. Не се страхувай, Майкъл, защото ние никога няма да те изоставим. Ти направи най-висшата жертва. Ти възстанови човечността на своя вид и даде на душите на предшествениците ни шанс за избавление. Пътят, който избра, е благороден. Този път ще разкрие тайните на вселената и ще покаже същината на доброто и

злото, на светлината и мрака. Залогът е много по-голям, отколкото можеш да си представиш.

А сега затвори очи и си почивай, докато те подготвя, защото онова, което те очаква, е злото в най-чистата му форма.

ЕПИЛОГ

3 януари 2013 г.

Белият дом

Вашингтон, окръг Колумбия

Президентът Инис Чейни вдигна глава и погледна завеждащата канцеларията му Катерин Глисън.

— Добро утро, сър — каза тя.

— Добро утро. Още един прекрасен ден човек да е жив, нали? Готово ли е всичко за пресконференцията?

— Да, сър. Сцената е украсена с цветя в знак на благодарност от китайците.

— Много мило. Гостите дойдоха ли?

— Да, сър. Чакат ви в коридора.

Когато по радиоуредбата съобщиха, че пресконференцията започва, държавният секретар Пиер Борджия оправяше вратовръзката си. Той погледна часовника си, после включи видеотелефона на бюрото си.

От едната страна на разделения на две екран му се усмихна Джоузеф Рандолф, а от другата — Питър Мабъс.

— Ето го щастливеца Пиер, Пит.

— Много се гордеем с теб, момче.

— Господа, моля ви, сделката още не е приключила. Чейни още не ми е предложил официално да стана вицепрезидент, макар че трябва да се срещнем преди пресконференцията.

— Вярвай ми, момче. Моите източници ми съобщиха, че всичко е уредено. — Рандолф прокара осеяната си със старчески петна ръка през белите си коси. — Какво ще кажеш, Пит? Да дадем ли на Пиер няколко месеца, за да свикне с новата длъжност, или веднага да започнем да дърпаме конците да разкараме Чейни?

— Едни предсрочни избори ще свършат работа. Дотогава „Технологични индустрии Мабъс“ ще стане по-голяма от „Майкрософт“.

На вратата се потропа и Борджия притеснено каза:

— Сигурно е Чейни. Ще ви се обадя по-късно.

И бързо изключи видеовръзката. В кабинета му влезе президентът.

— Добро утро, Пиер. Готово ли е всичко за пресконференцията?

— Да, сър.

— Добре. А, преди да тръгнем за Розовата градина, бих искал да се запознаеш с едни господа. Те ще те придружават тази сутрин.

И отвори вратата. В стаята влязоха двама въоръжени до зъби полицаи и мъж в черен костюм.

— Това е специален агент Дейвид Тиърни от ФБР.

— Господин Борджия, арестувам ви...

Челюстта на Борджия увисна. Полицаяте извиха ръцете му зад гърба и му сложиха белезници.

— Какви са тия глупости!

— Арестуван сте по обвинение в убийство. Има и други обвинения. Имате право да мълчите...

— Това е лудост!

Очите на Чейни блеснаха.

— Мик Гейбриъл е бил затворен почти дванайсет години. Колко време, мислите, че можете да държите в затвора бившия държавен секретар, агент Тиърни?

Тиърни се ухили.

— За всички престъпления, които е извършил? Ще лежи доста повече от дванайсет години.

Двамата полицаи изведоха Борджия — той се дърпаше и крещеше.

Чейни се усмихна и подвикна след тях:

— Минете покрай сцената, за да го снимат журналистите. И гледайте да е обърнат така, че да се вижда здравето му око.

21 март 2013 г.

Бока Ратън, Флорида

Черната лимузина зави на юг по шосе 441 и се отправи към медицинския център. Доминик Васкес седеше на задната седалка, държеше ръката на Едит и гледаше новините на малкия телевизор.

— „Учените и археолозите са озадачени защо за пръв път от хиляда години сянката на пернатата змия не се появи на северната фасада на пирамидата на Кукулкан днес, по време на пролетното равноденствие. Алисън Киерас от емисия «Новини», канал Седем, на живо от Чичен Ица.“

Лимузината се приближи до медицинския комплекс и Едит изключи телевизора. Единият от въоръжените телохранители отвори задната врата и помогна на Доминик и на майка ѝ да слязат.

— Днес си много весела.

Доминик се усмихна.

— Усецам го.

— Кого?

— Мик. Той е жив. Не ме питай как, но усецам присъствието му в сърцето си.

Едит реши, че е по-добре да не казва нищо, и я поведе към болницата.

Доминик лежеше на масата за прегледи и докато лекарят прокараваше палпитатора на ултразвуковия апарат по подутия ѝ корем, гледаше монитора. Едит стисна ръката ѝ, когато се чу звукът от туптенето на малкото сърце.

— Това е първото... А ето и второто. Всичко изглежда много добре. — Лекарят избърса с влажна кърпа гела от корема на Доминик. — Е, госпожо Гейбриъл, искате ли да знаете какъв е полът на близнаците ви?

Доминик погледна Едит с насълзени очи.

— Вече го знам, докторе. Вече го знам.

Издание:

Стив Олтън. Денят на змията
Американска. Първо издание
ИК „Амбър“, София, 2001
Редактор: Иван Тотоманов
ISBN: 954-585-264-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.